

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

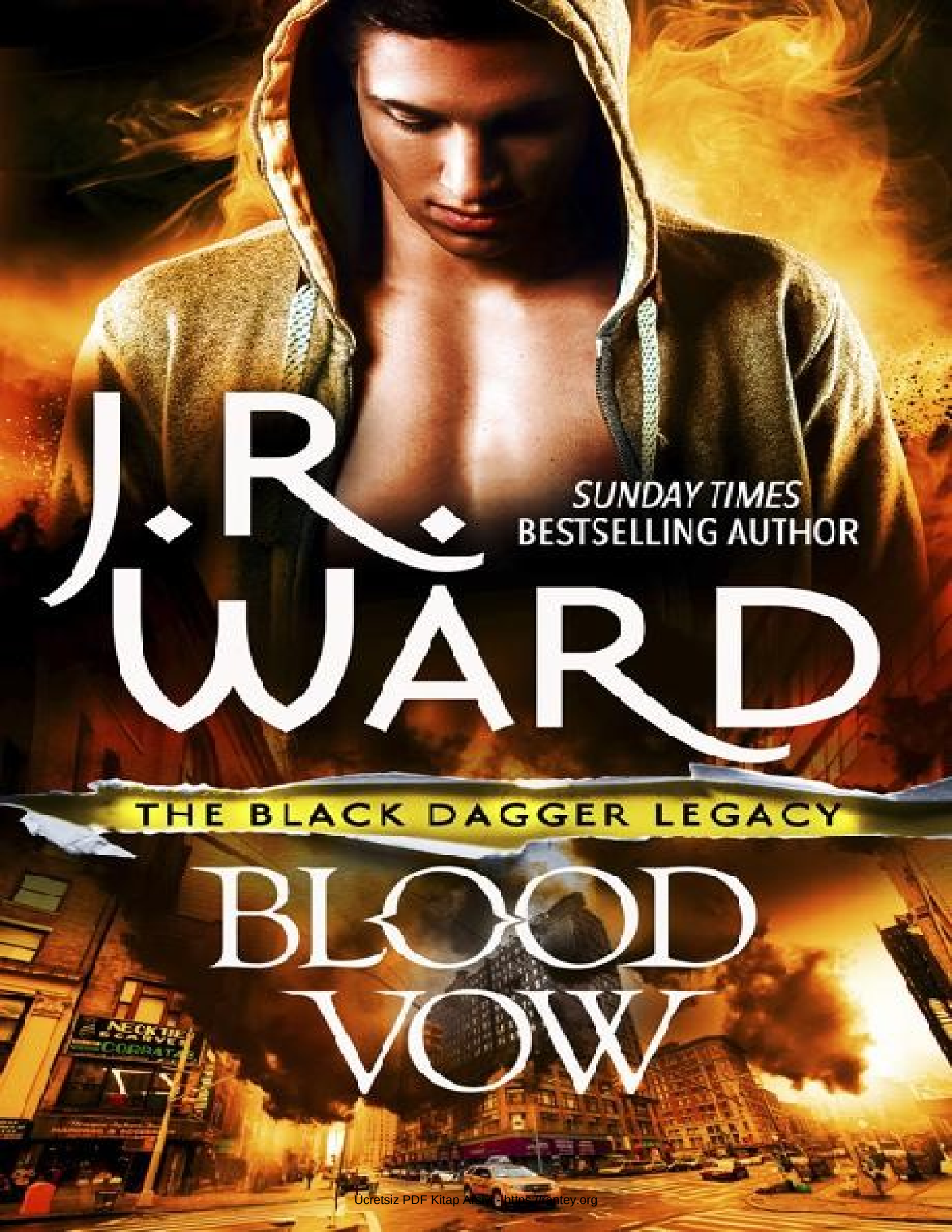
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. WARD

SUNDAY TIMES
BESTSELLING AUTHOR

THE BLACK DAGGER LEGACY

BLOOD VOW

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward'ın Kara Hançer
Kardeşliği Serisi İçin Övgüler

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup
kardeş'

Lisa Gardner, New York Times çok satan yazarı

'Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama
Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı
dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir
romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

'Bu vampirler çok ateşli ve seri giderek daha da ateşli hale
geliyor... o kadar ateşli ki tüylerim ürperdi'
Vampir Türü

"Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip... Merak
uyandırıcı, adrenalin pompalayıcı... L. A. Banks, Laurell K.
Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka
okunacaklar listesine ekleyecek.
Kitap Listesi

'Bu erotik paranormaller buna değer ve
Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı... Her şey harika,
sayfa çevirme etkisiyle çalışıyor... [ve] Ward'a Anne Rice
tarzı bir takipçi kazandırdı, bunu hak ediyor'
Publishers Weekly

'[Bir] gece yarısı kasırgası tehlikeli karakterler ve
Büyüleyici bir erotik romantizm. Kara Hançer Kardeşliği artık
benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet
aldınız' Lynn Viehl, USA Today çoksatan yazarı

J.R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

www.facebook.com/JRWardBooks

www.twitter.com/jrward1

[J. R. Ward tarafından](#)

Kara Hançer Kardeşliği serisi: Karanlık

Aşık
Aşık Ebedi Aşık
İfşa Edilmiş Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda
Kral
Gölgeler
Canavar

Kara Hançer Mirası serisi:

Kan Öpücüğü
Kan Yemini

Düşmüş Melekler

serisi: Covet
Crave
Kıskançlık
Rapture
Sahiplenm

e

Bourbon Kralları serisi:

The Bourbon Kings Meleklerin Payı

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-0-349-40930-6

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Love Conquers All, Inc,

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[J. R. Ward'ın Yazar
Hakkında Kitabına
Övgüler](#)

[J. R. Ward
tarafından_
Telif Hakkı
İthafı](#)

[Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü](#)

[Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm](#)

Yirmi Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm Yirmi
Dört Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm YirmiDokuz
Otuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm -Bir
Otuzuncu Bölüm -İki
Otuzuncu Bölüm -Üç
Otuzuncu Bölüm -Dört
Otuzuncu Bölüm -Beş
Otuzuncu Bölüm -Altı
Otuzuncu Bölüm -Yedi
Otuzuncu Bölüm -
Sekiz Otuzuncu Bölüm
-Dokuz Kırkıncı Bölüm
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki
Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir

Elli İkinci Bölüm Elli
Üçüncü Bölüm Elli
Dördüncü Bölüm

Teşekkür

Tatson'ım
Dee'ye ithaf
edilmiştir. Tüm
sevgimle,
xxx anne

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe bıçak saplanması vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yakın zamanda yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardır. Erkeklerle çok az etkileşimleri vardır ya da hiç etkileşimleri yoktur, ancak sınıflarını çoğaltmak için Kâtip Bakire'nin talimatıyla Kardeşlerle çiftleştirilebilirler. Bazılarının kehanette bulunma yeteneği vardır. Geçmişte, kehanetleri karşılamak için kullanılırlardı.

Kardeşliğin eşleşmemiş üyelerinin kan ihtiyaçları için bu uygulama Kardeşler tarafından yeniden başlatılmıştır.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakar gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa göç ettiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir.

Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu arabanın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (n.) "En sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısama alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya

nallum (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. İhtiyacı olan bir dişinin etrafındaki tüm erkekler bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zaman dışı bir alemde yaşar ve geniş güçlere sahiptir. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı için kullanılan sözcük

ve şefkat. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmesi gerekir ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. Kısa süreli olması koşuluyla, insanların anılarını soyabilirler-

terim. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Yaşam beklentisi bin yıldan fazladır, hatta bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

BİR

THE KEYS, CALDWELL, NEW YORK

Axe'in hayatında maskeler için bir yer vardı. İster gerçek olsun ve yüzünüzü saklasın, ister ruhunuzu korumak için mecazi olsun, kamuflaj konusunda son derece rahattı. Ne de olsa bilgi, yalnızca düşmanınız hakkında size içgörü sağlıyorsa güçtür. Ya içgörü size uygulanırsa?

Boğazına bıçak dayamayı tercih ederdi. Ve herkes onun düşmanıydı.

Yüzden fazla cinsel olarak uyarılmış insan kalabalığının içinde dururken, karanlık tarafını beslemeye hazırdı - bilirsiniz, cinsel dürtüsünün zincir bağlantı çitinin üzerinden biraz taze et atmak ve yemek tüketilirken geride durmak, kemiren açlığı kısa bir süre için tatmin etmek.

Hiç uzun sürmedi. Ama bu yüzden bu kulübe katılmıştı.

Keys özel, sadece üyelere açık bir konserdi ve sadece iki kural vardı. Reşit olmayanlar giremez. Her zaman rıza ile.

Bu koşullar yerine getirildikten sonra mı? İstedığınız günahın kaşıntısını kaşıyabilirdiniz: zafer delikleri, toplu seks, kız kıza erkek erkeğe. Fetişler için odalar ve sikişmek için çukurlar vardı ve isteyebileceğiniz her türlü bağlama, zincirleme, havada.

Özellikle de burada, Katedral'de.

Geniş, çok bloklu yerleşkedeki tüm alanlar arasında burası en büyük ve en yüce olanıydı. Beyaz duman girdaplarıyla dolu, mor ve mavi lazerlerle delinmiş, sunak dışında mobilya ve demirbaşlardan arındırılmış bu mekâna sadece en sertlerin girmesine izin veriliyordu.

Ve kulübün geri kalanının buna ihtiyaç duymadığı gecelerde bile maskeler her zaman takılırdı.

Axe, takılı kafatası plakasının göz deliklerinden yukarıya, çok yukarıya, sunağa baktı.

Kuzuların Sessizliği filminden bir sahne gibiydi; yerden yüksekte asılı duran bir insan bedeni, kollar açılmış, baş yana eğilmiş, kumaş parçaları gövdenin etrafında kanat gibi yayılmıştı. Hannibal benzetmeleri burada sona eriyordu. Bir erkek değil, bir kadın. Giyinik değil, çıplak. Elin üzerinde gerçek kan değil, tavandan yağmur gibi yağan, göğüslerine çarpan, karnına damlayan, kalçalarını yalayarak uzak ışıkların altında parıldayan yapışkan bir yıkama.

Ölü değil, ama çok canlı.

"Bunu ister misin?" diye sordu arkasından. Axe gülümsedi ve dişlerini gizleme zahmetine girmedii.

Hiçbiri onun gerçek bir vampir olduğunu bilmiyordu. Ve kozmetik olarak değiştirilmiş köpek dişleri, yüksek topuklu botları ve zaten koyu olan saçlarına sahte siyah bir durulama yapan neo-Victorian Dracula özentisi gibi değil.

Gerçek anlaşma gibi. Farklı DNA. Farklı gelenekler ve dil. Evet, karşı cinsten bir vampirden kan içmeyi içeren farklı biyolojik zorunluluklar.

Farklı cinsel dürtüler.

"Evet, önce onu alacağım," dedi.

Görevli yüksek sesle ısıık çalıp elini kaldırarak yürüyen iskeleyi çağırdığında, ilk gösteri için heyecanlanan kalabalığın üzerine bir telaş çöktü. Ve Axe bir anlığına, sırf yapabildiği için, sırf kaos yaratmayı sevdiği için hepsini korkutmak için oraya çıkmayı düşündü.

Onun yerine, metal iskeletin ön tarafına bir örümceğin ağını aşması gibi kolaylıkla tırmandı.

Adam kadının hizasına geldiğinde, kadının vücudu açlık dolu bir kavisle karşılık verdi, başı geriye düştü, ağzı açıldı, gözleri ona yalvardı. Uyuşturulmamıştı.

Acı verici bir şekilde farkındaydı, seksinin kokusu alevleniyor, bedeni serbest bırakılmak için bağıırıyordu.

Onu istemişti. Aşağıdaki birçok kişi arasından özellikle onu istemişti.

"Al beni," dedi. "Al-"

Eldivenli elini uzattı ve parmak uçlarıyla kadının ağzını kapattı. Üzerine eğilerek köpek dişlerini çıkardı ve boğazına saldırdı. Ama onu ısırmadı. Bir dişinin ucunu şahdamarına doğru ilerletti.

Gönüllü olduğu zincirlere karşı bir sarsıntıyla, o anda ve orada onun için or-gas yaptı, halka açık gösterinin simyası, temsil ettiği tehlike, ihtiyaç duyduğu seks türü, yüzünü kızartan ve çirpınırken inlemesine neden olan bir serbest bırakmada birleşti.

Aşağıda, hissettiği zevk kalabalık bedenler arasında dalgalanıyordu.

Ve tahrik olmuştu, evet. Ama onlar gibi değil. Onun gibi değil.

Hiçbiri gibi değil.

Ancak, kafasının içinde ona bir bok parçası olduğunu söyleyen çığlık atan ses, seks tarafından karartıldı. Kendisine karşı duyduğu öfkenin ateşi, dikkatinin dağılmasıyla söndü. Gerçek kafatasının altındaki suçlamalarla dolu ev, bir anlığına yerinden oynadı.

Yani evet, bu herkes için işe yaradı.

Boğazına kadar uzanarak pelerininin ipini çözdü ve ağır yükü omuzlarından indirdi. Üzerinde siyah derisi vardı ve dövmelele ile piercinglerinden başka bir şey yoktu.

Axe'in elleri vücuduna gitti ve ağzıyla her yeri dolaştı.

Ve kasıtlı olarak yarattığı fırtına, ruhunun tahrip edilmiş manzarasını tarayarak, olduğu yırtık pırtık, ıssız karmaşayı gizledi.

Kadın istediğini alıyordu, adam da öyle.

İyi bir şeydi. Yaklaşık bir saat içinde Kara Hançer Kardeşliği'nin eğitim merkezinde olması ve eğitimine devam edebilecek duruma gelmesi gerekiyordu. Azalan Toplum'a karşı savaşta bir asker olmak mı? Ölümle yaşam arasındaki çizgide yürümek mi?

Sonunda istediği şeyi elde edecekti.

Savaş eylemleri yoluyla iç barış: Çünkü eğer ölümsüzlerle karşı karşıyaysanız, hayatta kalmaya çalışmakla başka bir şey için endişelenemeyecek kadar meşgul olduğunuza inanmak zorundaydı.

Mükemmel.

NEW YORK EYALET ÜNİVERSİTESİ, CALDWELL KAMPÜSÜ

Genç Prens Felixe'in kanlı kızı Elise, kütüphane masasının karşısındaki insan erkeğe gülümsedi. "Elbette geç saate kadar kalacağım. Tüm bunlarla tek başına başa çıkman için seni yalnız bırakmayacağım."

"Bütün bunlar", kendisinin ve Profesör Troy Becke'in iki metre önü hariç her santimetrekareyi kaplayacak kadar final kâğıtlarından oluşan bir enkaz alanıydı. Psych 342'nin teslimleri elektronik ortamda yapılmış olsa da, Troy not vermek için bunların çıktısını almak gerektiğine inanıyordu ve Elise de bu adamla vizelere girdikten sonra ona hak vermek zorunda kalmıştı. Çalışmayı elinizde tutmanın ve düşüncelerinizi yazabilmenin farklı bir yanı vardı. Bunun hız eksikliği ile ilgili olduğuna karar vermişti.

İşleri elektronik ortamda yapıyorsanız taramak çok kolaydı ve o çok hızlı bir daktilo yazardı; bir şeyleri elle yazmak zorunda kalmak ona gerçekten düşünmek için zaman veriyordu.

Troy arkasına yaslandı ve gerindi. "Noel'e birkaç gün kala saatin gece on olduğunu düşünürsek, bunun bir görev olduğunu söyleyebilirim."

Adam ona gülümserken, kadın onu ölçtü. Bir insana göre uzun boyluydu, parlak mavi gözleri ve öyle bir yüzü vardı ki

O kadar açık ve arkadaş canlısıydı ki, yabancı bir ülkede poz veren bir yabancı olduğunuzu, ziyarete gelen ve yerlilerin sahip olduğu özgürlükten etkilendikleri için kalan bir yabancı olduğunuzu unutturabilirdi.

"Demek bu sonuncusuydu." Çıktıyı sol taraftaki notlandırılmış kâğıt yığınının üzerine koydu ve belini kırmak için sandalyede iki büküm oldu, belinde küçük bir rahatlama güneşi doğdu. "Biliyor musun, bu iyi bir öğrenci grubuydu. Gerçekten anladılar-"

"Özür dilerim," diye araya girdi.

Elise kaşlarını çattı. "Neden? Ben senin öğretim asistanıyım. Bu benim işim. Ayrıca.... şimdi daha da çok şey öğreniyorum."

Sesinin kesilmesine izin verdi çünkü Troy'un onun söylediği hiçbir şeyi duymadığından emindi. Gözleri pek de odaklanmamış bir halde bulundukları oyuğun içinde onları çevreleyen yığınlara bakıyordu.

İnsanlar arasında yaşayan bir vampir olarak Elise her zaman biraz tedirgindi ve Troy'un kendisinin hissetmediği bir şeyi hissetmiş olma ihtimaline karşı etrafına bakınarak tarama trenine atladı.

Foster Newmann kütüphanesi, basılı yayınlar ölmüş, notlar artık dizüstü bilgisayarlarda alınıyor ve sınıflarda tebeşir artık bulunmuyor olsa da öğrencilerin ders çalışmak için gittikleri bir yerdi. Dört kat yüksekliğinde olan ve oturma alanlarıyla bölünmüş raflardan oluşan bu tesis, önünde derslerinden ve hırslarından başka bir şey olmayan, kendini her zaman güvende hissettiği bir yerdi.

Evdeyken, babasının malikanesindeyken avlanmıştı. Takip edildi. Tehdit edildi.

Gerçi bu sadece alegorik bir konuşmaydı.

Hiçbir şey fark etmeyince gözlerini ovuşturdu, o büyük eski eve dönmek zorunda kalacağı gerçeği başını ağrıtıyordu.

Yedi yıllık eğitiminin ardından hedefine yaklaşmaya başlamıştı. Psikoloji bölümündeki lisans eğitimi sayesinde, yüksek lisans yapmadan Klinik Psikoloji Psy.D. programına girmesine izin verilmişti. Hedefi bir klinik psikoloji

Yarışı bitirdikten sonra TSSB konusunda uzmanlaşarak özel danışmanlık yapmaya başladı.

İki yıl önceki baskınlardan sonra, travmatik kayıplardan muzdarip çok sayıda vampir vardı ve herhangi birinin sosyal hizmet uzmanı ve danışmanlık alması için çok az yol vardı.

Elbette baskınlar onu da yavaşlatmış, babası eğitimine son verip teyzesi, amcası ve kuzeniyle birlikte Caldwell'den uzaktaki güvenli bir eve gitmesi için ısrar etmişti. Ancak onlar geri döner dönmez tekrar yoluna devam etmişti - her ne kadar trajedi bir kez daha vurmuş ve her şeyi onun için çok daha zor hale getirmiş olsa da.

Her gece efendisine yalan söylemekten nefret ediyordu. Nereye gittiği ve kiminle birlikte olduğu konusunda hile yapmaktan nefret ediyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ona tanınan küçük özgürlük penceresi kapatılmıştı.

Özellikle de ilk kuzeni dört hafta önce dövülerek öldürüldükten sonra.

Elise hâlâ Allishon'un öldüğüne inanamıyordu ve babası, amcası ve halası da aynı şekilde yeni bir şok halindeydiler - ya da en azından öyle olduklarını varsayıyordu. Kimse kayıptan, üzüntüden, öfkeden bahsetmiyordu. Ama buna tepki gösterdikleri kesindi: Elise'in babası o kadar gergin ve asık suratlıydı ki, sanki her an patlayacak gibiydi. Teyzesi bir aydır yatak odasında kilitliydi. Amcası ise etrafta dolaşan bir hayaletti, ne gölge saçıyor ne de ayak sesleri çıkarıyordu.

Bu arada, Elise okula gitmek için malikaneden gizlice kaçıyordu. Ama hadi ama. Bu noktaya gelebilmek için yıllarca çalışmıştı ve ailesinin Allishon'un kaybıyla başa çıkma şekli tam da bu yüzden yarışın iyi, iyi eğitilmiş psikologlara ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Olayları meşhur halının altına tikiştirmek, kişiler arası felaketin reçetesi idi.

"Sadece yorgunum," dedi Troy.

Kendini iç gözleminden kurtararak adama baktı. İlk düşüncesi adamın bir şeyler sakladığıydı.

İkincisi ise bunun ne olduğunu bilmek zorunda olmasıydı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun benim tarafımda."

Gülümsemeye çalışırken, havada bir şeyin kokusunu aldı.

Bir şey...

"Gitseniz iyi olur." Sınavları getirdiği spor çantasına doğru eğildi ve kâğıt yığınlarını içine karıştırmaya başladı. "Kar yüzünden yollar kötüleşecek."

"Troy. Lütfen benimle konuşur musun?"

Ayağa kalktı ve bol gömleğini haki pantolonunun içine soktu. "Her şey yolunda. Sanırım seni yeni yıl sonrasına kadar göremeyeceğim."

Elise kaşlarını çatı. "Psikoloji dört-oh-bir, iki yirmi sekiz ve Bipolar İki semineri için ders programı planlamasını seninle birlikte yapmamı istediğini sanıyordum? Yarın akşam boşum-"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Elise." Bu koku da neyin nesiydi-

Oh. Vay canına.

Yüzü kızarınca ne olduğunu anladı. Özellikle de adamın gözleri ondan uzaklaştığında: Tahrik olmuştu. Onun yüzünden.

Cidden cinsel olarak tahrik olmuştu. Ve bundan mutlu değildi.

"Troy."

Profesörü elini kaldırdı. "Bak, senin yaptığın bir şey değil. Sorun sen değilsin, gerçekten."

Bundan daha ileri gitmediği için, kendini her şeyi açıklamasını dilerken buldu. Ondan etkilendiği için değil ama gizli saklı olan her şeyden nefret ediyordu. Ailesinin, hayatın kaçınılmaz tatsızlıklarıyla başa çıkma konusunda her zamanki katı tutumundan fazlasıyla nasibini almıştı.

Ayrıca, ondan etkilenmemiş gibi de değildi. Adam tehditkâr olmayan bir şekilde çekiciydi. Zekiydi,

Komikti ve kız öğrencilerinin gönlünü fethettiği kesindi. Tanrı biliyordu ki, öğretmenlik yaptığı insanların birçoğunun ona bir tanrıymış gibi baktığını görmüştü.

Ve belki de onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmüştü. Dokunmayı. Öpüşmeyi. Diğer şeyleri.

Şu anda hiçbir erkek beklentisi yoktu ve bu yakın zamanda da değişmeyecekti. Özellikle de Glymera'nın gözünde kirlenmiş olduğu gerçeği göz önüne alındığında.

Bunu kimse bilmiyordu, çünkü bir keresinde yattığı erkek baskınlarda öldürülmüştü.

"Yaşım tutuyor," derken kendi sesini duydu. Gözleri onunkilere kaydı.

"Ne?"

"Ben genç değilim. Yani çok gencim. Aklından geçenler için."

Troy'un bakışları, sanki söylemesini beklediği son şey buymuş gibi parladı. Ve sonra onun dudaklarına baktı.

Evet, diye düşündü. Bu insan güvenliydi. Ona asla zarar vermez ya da baskı yapmazdı, çünkü bu tür bir saldırganlık onun doğasında yoktu ve olsaydı bile, onu kolayca alt edebilirdi. Ayrıca, hiçbir zaman çiftleşmeyecekti, hiçbir zaman babasının kontrolü dışında bir hayatı olmayacaktı, hiçbir zaman ders kitaplarındaki damıtılmış yaşam öykülerinden daha fazlasını deneyimlemeyecekti.

"Elise." Avucunu yüzünün üzerinde ovuşturdu. "Oh, Tanrım..."

"Ne dedin? Ve hayır, burada neden bahsettiğimizi bilmiyormuş gibi davranmayacağım."

"Kurallar var. Profesörler ve öğrenciler arasında." "Benim hiçbir dersime girmiyorsun."

"Sen benim T.A.'msin."

"Kendi kararlarımı kendim veririm, başkası değil."

En azından burada, insan dünyasında sahip olduğu yaşam diliminde bu doğruydı. Kendisine ait olmayan bir toplumdaki bazı kurallar onu istediğini yapmaktan alıkoyacaksa kahrolurdu. Kendi türünde bundan çok fazla vardı.

Troy sert bir kahkaha attı. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Yani, bunu seninle binlerce kez aklımdan geçirdim. Sadece bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil." Ve bu kadar da doğrudu. İnsanlar söz konusu olduğunda. "Ve korkmuyorum."

"Aynı şeyi söyleyemem. Yani, bunu daha önce hiç yapmadım. Öğretmen/öğrenci olayının klişe olduğunu biliyorum. Ama bu çizgiyi hiç geçmemiştim. Bundan daha güçlü olduğumu sanıyordum. Ama sen farklısın ve farklı olduğun için de... farklı davranmama neden oluyorsun."

Ona bakarken tuhaf bir çaresizlik vardı, sanki mücadele etmiş ve bir savaşı kaybetmiş gibiydi.

Şimdi onun dudaklarına baktı.

Bunu yaparken, adamın kokusu tekrar alevlendi ve göğsünün yükseldiğini gördü-

"Profesör Becke? Merhaba!"

Yanına gelen insan kadın minyon, kıvrımlı ve parfüm kullanıyordu. Makyajı ve omuzlarına dökülen sarı saçlarıyla, üniversiteyi çekici ve eğlenceli bir yer olarak tanıtan bir afişe aitmiş gibi görünüyordu.

"Senin araştırma sınıfındayım ya da öyleydim ve oda arkadaşım

-O da burada. Hey! Amber! Bak kim gelmiş! Her neyse, ailem boşanacağı için eve gitmek zorunda kalan bendim ve sen de sınavımı ertelememe izin verdin. Şey, ben ..."

Kızdan her türlü isim ve fiil çıkmaya devam etti ve ardından oda arkadaşı Amber bir köpek yavrusu gibi üzerine atladı. Bu arada Troy, kesintiden önce alevlenen samimiyet sanki geri dönmesi gereken bir yermiş gibi karmakarışık görünüyordu.

Ceketini ve sırt çantasını toplayan Elise sandalyesini masaya itti ve elini veda etmek için kaldırdı. Ona başıyla selam verirken gözlerinde bir çaresizlik vardı, sanki uzun zamandır umduğu bir hediye ellerinden kayıp bir uçuruma düşüyormuş gibiydi.

Elise kulağının dibinde beni ara işareti yaptıktan sonra resepsiyonun olduğu yere doğru yürümeye başladı. Masanın arkasında geceleri çalışan yaşlı adam sanki ağdan çıkış yapacakmış gibi bilgisayarının başına eğilmiş, mavi parkasını ve örgü şapkasını tezgâhın üzerine, boş olduğunu tahmin ettiği bir termosun yanına koymuştu bile.

"İyi geceler," dedi cam kapıya yaklaşırken. Homurdandı.

Bu da şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi.

Dışarıda rüzgâr sert ve tokat gibi soğuktu; paltosunun fermuarını çekebilmek için çantasını tek kayışla bağladı. Yürüme yolu lamba direkleriyle aydınlatılmıştı ve tabii ki narin taneler sanki birbirleriyle dans etmek istiyormuş ama utanıyorlarmış gibi ışığa girip çıkıyorlardı.

Elise bir an için etrafına baktı ve Allishon'un bir daha asla sessiz gecenin tadını çıkaramayacağını, dönen fırtınaların arasında yürüyemeyeceğini, paltosunun içindeki sıcaklığı ve yanaklarındaki soğuğu hissedemeyeceğini düşündü. Ve Elise dışıyla daha fazla zaman geçirmiş olmayı diledi. İkisi o kadar farklı, o kadar zıttı ki, kitap kurdu ve vahşi çocuk, ama yine de belki de sonucu değiştirmek için bir fırsat olabilirdi. Kaderi değiştirmek. Allishon'u güvenlikten uzaklaştıran düğmeyi geri çevirebilirdi.

Ama öyle olmadı.

Elise kahverengi çimlerin üzerine çıktı ve ışıktan, otoparktan, diğer tarafa yakın olan sınıf binasından uzaklaştı.

Gölgeler onu tamamen ele geçirdiğinde... bir molekül dağılımıyla babasının kampüsten kilometrelerce uzaktaki geniş Georgian malikânesine doğru yola çıktı. Troy aklındaydı, belki dikkatini dağıtmak için, belki de meşru bir merak olarak. Muhtemelen ikisinden de biraz. Yine de yolculuk için bir göz kırpması ve bir irade kırpmasından daha fazlası gerekmiyordu.

Babasının çimenliğinde yeniden şekillenirken, Allishon'un ölümü, Troy'un masanın karşısından baktığı anılarla birleşti.

kâğıtları, gözleri yanıyor, vücudu tahrik kokusunu yayıyordu. Hayat bir anda değişebilirdi ve bu, ne kadar geceniz ve gününüz olursa olsun bundan faydalanmanız gerektiği anlamına gelmiyor muydu?

Zaman bir yanılsama kadar göreceli değildi. Eğer kuzeninin öleceğini bilseydi, kendisi de farklı seçimler yapardı. Bu teoriye göre, bir haftası ya da belki bir ayı kaldığını biliyorsa, sadece bir insan olsa bile bir erkekle işlerin nereye gittiğini görmesi gerekmez miydi?

Troy'da onun numarası vardı. Troy'da da onunki vardı. Nasıl oldu bu iş?

Ara sıra mesajlaşıyorlardı ama sadece programla ilgili şeyler için.

Randevu planlanması gereken bir "şeydi", değil mi?

Büyük ön kapıdan içeri girerken, kafasında konuşmaları, selamlaşma ve takip etme yollarını denemeye başladı.

"Nerelerdeydin!"

Elise dondu kaldı. Büyükbabasının saatini ve Buckingham Sarayı'ndan fırlamış gibi duran merdivenleri görünce ciddi bir hata yaptığını anladı: Resmi girişten içeri girmiş... ve babasının çalışma odasının açık kapısının önünden geçmişti.

Üzerinde montu, saçlarında kar taneleri ve omzunda sırt çantasıyla.

"Elise!"

Babası açık kapıdan, oymalı masasının arkasından ayağa kalkmıştı; şaşkınlığı ve dehşeti, birinin malikânesine bir cip çarpmasına daha uygundu.

Ve aslında, solgun yüzü, soyulmuş geniş gözleri ve fırırlı gece ceketi komik olabilirdi. Başka şartlar altında.

Elise bir lanetle göz kapaklarını kapattı ve kendini saldırıya hazırladı.

İKİ

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ KONAĞI

"Peki bu nedir?"

Rhage'in kızı konuşmaya başlayınca silahını yarıya kadar koltuk altı kılıfına sokarak donakaldı. Bir an için onu duymamış gibi davranmaya karar verdi ama bu onu hiçbir yere götürmeyecekti. Mary'yle birlikte Bitty'ye sahip oldukları iki ay gibi kısa bir süre içinde ikisi de onun bir kırbaç kadar zeki ve sinek kağıdı kadar inatçı olduğunu öğrenmişti.

Normalde, bu iki tanımlayıcı özellikten keyif alırdı. Konu on üç yaşındaki çocuğuna kırk kalibrelik bir öldürme silahının teknik özelliklerini anlatmaya geldiğinde mi? Geçer. Onun boş bir kafatası ve ADD'si olmasını diledi.

"Ah..."

Masanın üzerindeki aynaya baktı, umutsuzca onun başka bir şeye, herhangi bir şeye geçtiğini umuyordu. Ama hayır. Bitty, onun ve Mary'nin yeni yatağında oturuyordu, Trez'in üçünün bitişik odalara sahip olabilmesi için nezaketle taşındığı üçüncü kattaki süitte. Kız biraz ufak tefekti, sıska kolları ve bacakları Trez'in New Freezing-Fucking-Cold'da yaşamak yerine tropik bölgelere taşınmak istemesine neden olacak türdendi. Bir vücut ağırlığındaki yünün altında bile kırılgan görünüyordu.

Ama incelikler burada bitiyordu. Kahverengi gözleri bir yetişkininki kadar doğrudan, bir dağ sırası kadar yaşlı, bir kartalinki kadar keskindi. Koyu renk saçları gür ve parlaktı, omuzlarına dökülüyordu ve neredeyse Mary'ninkiyle aynı renkteydi. Ve onun

Aura, onun... her neyse, yaşam gücü, ruhu... fiziksel formu neredeyse geçici görüldüğü kadar somuttu.

Onlarla ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok ortaya çıkmasından gurur duyuyordu. Bir çiçek gibi değil.

Lanet bir meşe gibi.

Ama bu, onunla birlikte küçükleri öldürme işinin inceliklerine girmek istediği anlamına gelmiyordu.

Ve hayır. Kuşlar ve arılar muhabbeti de pek ilgimi çekmiyor. En azından buna hazırlanmak için on iki yıl kadar zamanları vardı.

"Baba?" diye sordu.

Rhage gözlerini kapattı. Tamam, Mary ona her böyle seslendiğinde kalbi göğsüne sığmayacak kadar büyüyor ve bu gerçek dışı, piyangoyu kazanmış hissi tüm benliğini kaplıyordu. Bu onu Mary'yle çiftleştikten hemen sonrasına götürüyordu ve ona ilk kez Shellan diyebilmişti.

Saf, tam anlamıyla muhteşem. "Ne oldu?" Bitty sordu.

Silahı yerine oturtup kayışını kabzaya geçirdiğinde o mutlu pembe sakız parıltısı soldu. "Bu bir silah."

"Biliyorum, bu bir silah. Ama ne tür?" "Bir Smith and Wesson kırkılık."

"İçinde kaç tane mermi var?"

"Yeter." Deri ceketini aldı ve gülümsedi. "Hey, eve geldiğimde film gecesine hazır mısın?"

"Neden bana silahından bahsetmek istemiyorsun?"

Çünkü eğer izleyici sizseniz, onunla ne yaptığımı onun özellikleriyle ilgili bir tartışmadan ayıramam. "O kadar da ilginç değil."

"Yine de seni hayatta tutan şey bu, değil mi?" Küçük kızın gözleri göğsünde kılıfında duran siyah hançerlere kilitlendi, kabzaları aşağıdaydı. "Bıçakların gibi."

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Yani bu ilginç. En azından benim için."

"Bak, bunu annen ve ben buradayken konuşmaya ne dersin? Bilirsin, bu gece geç saatlerde."

"Ama eve sağ salim döneceğini nereden bileceğim?"
Rhage gözlerini kırptırdı. "Sana ve Mary'ye asla geri dönmeyeceğim."

"Ya ölürsen?" İlk düşüncesi

şuydu:

MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAARY!

Mary, eğitimli bir terapist olarak -ki Z'yi tüm şeytanlarıyla tedavi etmişti, Tanrı aşkına- bununla onun gibi bir mankafa dövüşçünün başa çıkabileceğinden çok daha iyi başa çıkabilirdi. Ama Shellan'ı Güvenli Yer'de çalışıyordu ve onu arayıp bir atardamar kanaması ya da ev yangını dışında bir şeyle rahatsız etme ihtimalini doğru bulmuyordu. Zombi kıyameti. Yerleşkenin arkasında H-bombası.

Ve iyi, belki cheesecake kalmamışsa.

Ama erkek gibi davranması gerekiyordu. Şu anda neler oluyordu? Bu Baba Boku'ydu ve Mary'yle evlat edinme sürecine başladıklarında tam da bu tür zor konuşmalar için imza atmakla kalmamış, bu işin üstesinden gelemeyeceğini bu kadar erken itiraf etmek istememişti.

Tamam, kendime not: Baba olmak üzerine online bir kurs bul. Mutlaka bu tür şeyler için bir müfredat olmalı.

"Sadece endişeliyim," dedi. "Bu benim için korkutucu, tamam mı?"

Tanrım, bu onun için de korkutucuydu. Hayatında onunla birlikte kaybedeceği çok şey vardı.

Rhage yanına gitti ve diz çöktü. Bitty kollarını kendine dolamıştı ve gözleri sanki bu saçmalıkları kabul etmeyecekmiş gibi sabitti.

Ağzını açtığında, ...

Kapattı. Ve beynini çalıştırmak için ne yapması gerektiğini merak etti. Belki bir duvara çarpmak?

"Arabamı biliyor musun?" dediğini duydu.

Bitty başını sallarken, Puskar'ın ayaktan kafaya temastan bayılana kadar kendini Nepal'lediğini hayal etti: Bilinçaltının ya da programını yöneten her neyse onun tükürmesi gereken onca şey varken GTO'sunu mu öne çıkarmıştı?

"Sana araba kullanmayı öğrettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Evet, Bits, o çocuklar Mary'e saldırmadan hemen önce ve sen benim bir ejderham olduğunu öğrendin. Har-har, güzel zamanlar, güzel zamanlar.

Tanrım, kusmak istedi.

Kız tekrar başını sallayınca, "Vitesleri, direksiyonu ve frenleri çözdüğün zamanı hatırlıyor musun? Doğru yapana kadar tekrar tekrar ileri geri gidiyordun?"

"Evet."

"O arabayı nasıl sürdüğümü biliyor musun?"

"Oh, evet." Şimdi gülümsedi. "Hızlı. Çok hızlı ve eğlenceli. Roket gibi."

"Yani, bir gün, onu benim kadar iyi kullanacaksın. Viteslerin nerede olduğunu hissederek bileceksin ve düşünmeden debriyaja ve gaza basacaksın. Ve eğer biri önünüze kırarsa, o kadar hızlı ve emin tepki vereceksiniz ki, bunu düşündüğünüzün bile farkında olmayacaksınız. Eğer biri frene basarsa, içgüdüsel olarak şerit değiştireceksiniz. Yağmurda otoyolda lastiklerin suda kızakladığını hissedecek ve gazı yavaşlatmanız gerektiğini bilecek ama frene basmayacaksınız. Ve tüm bunlar gerçekleşecek çünkü en iyi durumda tutulan bir araçla pratik, pratik, pratik yapacaksınız."

"Pratik yapacağım. Böylece daha iyi sürebilirim."

"Doğru. Etrafınızdaki insanlar tehlikeli bir şekilde araba kullansa bile, siz farkında olacaksınız, odaklanacaksınız ve üzerinize gelen her şeyle başa çıkmak için eğitileceksiniz." Avucunu hançerlerinin üzerine, kalbinin üzerine koydu. "Ben bir asırdır dışarıda savaşıyorum Bitty. Ve sahada yanıma aldığım her şey - silahlar, teçhizat, kardeşlerimin desteği - hepsi beni güvende tutmak için tasarlandı. Mükemmel bir sistem mi? Hayır. Ama olabileceklerin en iyisi, sana söz veriyorum."

Bitty'nin kolları çözüldü ve aşağı baktı. Bileğindeki pembe ve yeşil bilezik, gerçek mücevherler gibi parıldayan yüzlü boncuklardan yapılmıştı. Bileziği evirip çevirerek derin bir nefes aldı.

"Bu işte iyi misin? Yani dövüşmekte?"

Tanrım, keşke muhasebeci olsaydım diyordu. Gerçekten isterdi. Çünkü cep koruyucusu gibi çalışan bir rakam uzmanı olsaydı, bir masuma bir şeyleri öldürmekte çok başarılı olduğunu söylemek zorunda kalmazdı.

"Öyle misin?" diye sordu.

"Kendimi ve kardeşlerimi güvende tutma konusunda çok iyiyim. Bu konuda o kadar iyiyim ki, gençlere bunu nasıl yapacaklarını öğretmemi istiyorlar."

Bir kez daha başını salladı. "Söyledikleri buydu. Geçen geceki Son Yemek'te. İnsanların senin ve diğer Kardeşlerin insanlara öğrettiklerinden bahsettiklerini duydum."

"Ben de şu anda oraya gidiyorum. Sen burada Bella ve Nalla ile takılırken, ben de Caldwell'de stajyer sınıfıyla buluşup onlara nasıl güvende kalacaklarını göstereceğim."

Bitty başını eğdi, kahverengi saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. Ve ona istediği kadar uzun süre bakmasına izin verdi. Eğer bu onu işe biraz geç bıraktıysa, kimin umurundaydı.

"Öğretmen olmak için bu işte gerçekten iyi olmalısınız."

"Öyleyim. Sana yemin ederim, Bitty. Etkiliyim ve işimi yapmak için kesinlikle yapmam gerekenden daha fazla risk almıyorum."

"Ve canavar seni güvende tutacak, değil mi?"

Rhage başını salladı. "Buna inansan iyi edersin. Onu gördün. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Gülümsedi, güneş ışığı endişenin yerini aldı. "Benden hoşlanıyor." "Seni seviyor. Ama seni sevmeyen insanları sevmez.

Benimle agresif ol."

"Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Güzel." Avuçlarını havaya kaldırdı ve kız ona beşlik çakarken, "Asla yalnız olmayacaksın, Bitty. Sana söz veriyorum."

O anda, Bitty'nin ve kendisinin tüm endişelerini gidermeye çalışırken, neredeyse Bitty'nin onu evlat edinen ebeveynleri hakkında bilmediği tek şeyi söyleyecekti. Evet, yeni babasının derisinin altında bir ejderha yaşıyordu ama yeni annesinin daha da büyük bir sırrı vardı.

Mary ölümsüzlüğün eşsiz bir çeşidiydi. Kâtip Bakire sayesinde -ve V'nin Mahmen'i artık görevde olmasa da bu durum geçerliliğini koruyordu- Mary yaşlanmıyor ve ne zaman Fade'e gideceğini seçebiliyordu. Bu, bu aileyi diğer insanların sahip olmadığı şekillerde yalıtın, ölçüsüz bir armağandı.

Ancak Rhage bu konuda sessiz kaldı. Bu bilgi o anda Bitty'ye yardımcı olabilecek olsa da, paylaşması gereken bilginin Mary'ye ait olduğunu düşünüyordu, kendisine değil.

"Asla yalnız kalmayacaksın, Bitty," diye tekrarladı. "Sana yemin ederim."

Mary, Safe Place'teki masasının arkasında otururken çantasını yere bıraktı ve parkasını silkti. Kolunu uzatarak balıkçı yakasının kolunu yukarı çekti ve bileğinde parıldayan pembe ve yeşil bileziğe bakarak gülümsedi.

Geçen gece Bitty'yle birlikte Fritz'in malikânedeki mutfak masasında oturmuşlar, her yere bir takı yapım seti yaymışlar, içinde gökkuşağı kadar yanardöner boncuklar bulunan şeffaf plastik kutular dizmişlerdi. Hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmuşlar, içeri giren herkesi selamlamışlar ve bir paket Combos ile bir Mountain Dew'u bölüşmüşlerdi. Ayrıca Rhage için bir kolye, Lassiter için farklı renklerde bir bileklik ve Nalla için oynaması için bir örgü yapmışlardı. Boo bile gelip kıvrılıp izledi, kara kedinin yeşil gözleri her şeyi inceliyordu.

Paha biçilmez eşyalarla dolu bir malikanede mi? Birlikte geçirdiğimiz zaman en değerli, yeri doldurulamaz şeydi.

Masasına bakan Mary uzanıp Bitty'nin iki hafta önce çekilmiş bir fotoğrafını aldı.

kız Rhage'in telefonuyla selfie çekiyordu. Bit çılgın bir surat yapıyordu, siyah saçları seksenli yılların glam metal gruplarından fırlamış gibi görünüyordu.

Ve aslında, Lassiter sol tarafta, en iyi Nikki Sixx taklidini yapıyordu.

Mary'nin gözleri beklenmedik bir şekilde yaşıyordu. Hayatı boyunca, çalışma masasında kızının resimleri olan bir kadın olmayı hiç beklememişti. Hayır, o varsayımsal, kutsanmış, yabancı insan, kocası, ailesi, dört gözle beklediği tatilleri ve bileğinde ev yapımı eşyaları olan o şanslı kadın? O her zaman başka biriydi, gerçekliği televizyonda izlediğiniz, Maytag reklamlarında gördüğünüz ya da bir restoranda yan masada kulak misafiri olduğunuz bir yabancıydı.

Sen yalnız yemek yerken.

Mary Luce, korkunç bir şekilde ve çok genç yaşta ölen hasta bir annenin hemşiresiydi. Mary Luce, kemoterapiden sonra kısır kalan kanser hastasıydı. Mary Luce kenardaki hayaletti, bir odadan fark edilmeden geçen gölgeydi, sonunun nereye varmasını istemediğinizin bir alegorisiydi.

Ama hayat onu olabilecek en iyi şekilde altüst etmişti. Şimdi mi? Tam olarak hayal etmeye bile cesaret edemediği yerdeydi.

Ve evet, bu beklenmedik kader çok da küçük olmayan bir dozda TSSB ile birlikte geldi. Bazen, muhteşem vampir kocasının yanında uyandığında? Ve özellikle de şimdi, akşam karanlığında Bitty'yi kontrol etmek için başka bir yatak odasına girdiğinde? Gerçek hayatının kabusuna geri dönmeyi bekliyordu.

Ama hayır, diye düşündü resmi yere bırakırken. Gerçek olan buydu. Burada ve şimdi yaşadığı hikâyeye buydu.

Ve bu... inanılmazdı. Sevgi, aile ve mutlulukla öylesine doluydu ki sanki göğsünün ortasında güneş varmış gibi hissediyordu.

O, Rhage ve Bitty hayatta kalmayı başardılar. Kadın hastalığından. Rhage birlikte yaşamak zorunda kaldığı lanetten. Bitty ise

Kendisi ve mahreminin, öz babasının ellerinde maruz kaldığı akıl almaz aile içi şiddet. Üçünün hayatı burada, Safe Place'te, Bitty ve mahremeleri sığınak aramaya geldiklerinde kesişmeye başlamıştı. Sonra Bitty'nin annesi ölmüş ve onu yetim bırakmıştı.

Kızı yanına alma fırsatı gerçek olamayacak kadar iyi görünmüştü. Bazen hâlâ öyle geliyordu.

Şu altı aylık bekleme süresini atlatabilirlerse, evlat edinme kesinleşecek ve Mary derin bir nefes alabilecekti. En azından hiçbir akraba ortaya çıkmamıştı. Bitty başlangıçta bir amcadan bahsetmiş olsa da, annesi ne kabul sırasında ne de sonraki terapi seanslarında bir erkek kardeşi olduğundan hiç bahsetmemiş ya da herhangi bir kan bağından söz etmemişti. Kapalı Facebook ve Yahoo gruplarına gönderilen bildirimlerden de şimdiye kadar bir sonuç çıkmamıştı.

İnşallah öyle de kalır.

Bu not üzerine, Mary bilgisayar ağına giriş yaptı, kalbi kaburgalarında çarpmaya başladı, vücudunda hastalıklı bir kızarma çiçek açtı. Sosyal medya meraklılarına göre, amatör statüsünün altındaydı, Kardashian karşıtıydı ve yine de her gece, ama sadece gecede bir kez, Facebook'a atlıyordu.

Ve hiçbir şey bulamadığı için dua etti.

Kontrol ettiği FB grubu özellikle vampirlere adanmış bir gruptu ve kapalı listesi türün üyeleriyle sınırlıydı. Baskınlardan sonra V tarafından kurulan ve Fritz'in personeli tarafından yönetilen takas merkezi, insanların güvenli ev konumlarından (her zaman şifreli) garaj satışlarına kadar her şey hakkında bağlantı kurmaları için bir fırsattı.

Son yirmi dört saatteki paylaşımları tarayarak aceleyle nefes verdi. Hiçbir şeyde değil.

Bu rahatlama ofisinin etrafında dönmesine neden oldu - en azından Yahoo grubunu kontrol etmeye gidene kadar. Crock-Pot için tarif. Örgü grubu toplantı yapıyor ... satılık kar püskürtme makinesi ... bilgisayarın nerede tamir ettirileceği hakkında soru ...

Ayrıca hiçbir şey.

Duvar takvimine küçük bir çek daha koyarken "Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı.

Neredeyse Aralık ayının sonuna gelmişlerdi, bu da neredeyse iki ay geride oldukları anlamına geliyordu. Mayısaya kadar mı? İlerleyebilirlerdi.

Kalbi taşikardiden çıkarken, bu BT eldiveniyle yüz otuz kez daha nasıl yüzleşeceğini merak ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu. İyi haber, gecede bir kez yaptığı bu kontrole sadık kalabilmesiydi. Aksi takdirde her on beş dakikada bir lanet telefonuna bakıyor olacaktı.

Yine de dışarıda her kim varsa ona karşı adil olmak zorundaydı. Kan bağı olan kişilerin ebeveynlik haklarını ortadan kaldırmak ciddi bir işti ve vampir ırkında takip edilecek modern bir emsal olmadığından, Güvenli Yer'in başı olarak Marissa, Kör Kral Wrath ve Kral'ın baş danışmanı Saxton, yeterli bir bildirim süresi sağlayan bir prosedür tasarlamak zorundaydı.

Ancak duyguların bekleme süreleri yoktu ve çocuklarını seven anne ve babalar kalplerinin hızını geri alamıyorlardı.

Sanki Marissa zihin okuyabiliyormuş gibi, kadın başını açık kapı aralığından içeri soktu. "Bir şey var mı?"

Mary patronuna ve sevgili arkadaşına gülümsedi. "Hiçbir şey. Yemin ederim, Mayıs ayının gelmesi için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım."

"Bu konuda içimde hep iyi bir his vardı, biliyorsun."

"Uğursuzluk getirmek istemiyorum, o yüzden sessiz kalıyorum." Mary tekrar takvime odaklandı. "Hey, yarın akşam gelemeyeceğim. Bitty'nin fiziksel muayenesi var."

"Oh, doğru ya. İyi şanslar ve Havers'a kadar gitmek zorunda olmanız çok kötü."

"Doktor Jane sadece uygun bilgi tabanına sahip olmadığını söylüyor. Görünüşe göre vampirler için pediatri diye bir şey var."

Marissa nazikçe gülümsedi. "Şey, kardeşim benim için kişisel olarak karmaşık olabilir, ama ben hiçbir zaman

hastalarına iyi bakım sağlama becerisi. Bitty daha iyi ellerde olamazdı."

"Onu bizimle birlikte eğitim merkezinin kliniğinde tutmayı tercih ederim. Ama günün sonunda, onun için doğru olan tek şey bizim için önemli."

"Buna iyi bir ebeveyn olmak denir."

Mary bileziğine baktı. "Buna amin derim."

ÜÇ

"Elise! Sakın bana üniversiteye gittiğini söyleme!"

Babası çalışma odasından çıkarken, kırbaç kadar ince, son derece seçkin bir aristokrat ne kadar öfkeli bir boğa gibi görünebilirse o kadar görünüyordu - ki bu aslında bir boğa gibi değil, daha çok uşağına bayrak çekmeye çalışan bir Avrupa prensi gibiydi. Yine de Genç Felixe'in yüzünde alışılmadık bir kızarıklık vardı ve masasından fırlayıp ona doğru koşarken ceketinin düğmelerini iliklememişti.

Eğer halktan biri olsaydı, mobilya parçalarını toplayıp etrafa fırlatır ve havayı f-kelimesi teması üzerine çeşitlemelerle halı bombardımanına tutardı.

Ve onunla yüzleşirken, birdenbire M*A*S*H'deki o repliği duydu: Winchesterlar terlemez, biz terleriz. Ve Winchesterlar terlemez.

Ya da öyle bir şey. Charles Emerson Winchester III'ü sevmek zorundaydınız.

"Açıkla kendini!"

Bunu halletmenin birkaç yolu olduğunu düşünüyordu. İnkâr etmek, inkâr etmek, inkâr etmek... Ama omzunda asılı bir sırt çantası, her yerinde o sinir bozucu kar taneleri ve daha önce ona evde kalıp kitap okuyacağını söylediği gerçeği varken? Birincisi, zor bir satışı; ikincisi, yalanlardan nefret ederdi. Bir başka seçenek de çekip gitmekti ama bu kesinlikle olmazdı - düzgün yetiştirilmişti ve bu da büyüklerine karşı kaba olamayacağı anlamına geliyordu.

Ve geriye üç numaralı kapı kaldı. Gerçeği.

"Okula geri dönüyorum." Babası kaşlarını çatıp ona doğru eğildiğinde, sesini biraz yükseltti ve yavaşladı. "Evet, tekrar okula gidiyorum."

Babası şok içinde sessizliğe gömüldü ve kız onu bir yabancıymış gibi inceledi. Patrisyen bir yüzü vardı, iyi bir terbiyenin damıttığı düzgün yüz hatları, erkek kökenli olduğunun fark edilmesini sağlıyordu ama cinsel bağlılık bağırarak değil, fısıltıyla söyleniyordu. Adamın saçları koyu renkti, oysa kadınlıklar sarıya çalan çizgiler halindeydi ve gözleri mavi değil soluk griydi. Ancak diksiyonları aynıydı; iyi duruşları, ılımlı duygulanımları... ve değer yargıları da öyle.

Yani, evet, yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu. Her ne kadar geçiş dönemini geçmiş olsa da, özellikle de insan standardını uygularsanız tartışmasız bir yaşta olsa da ve sessiz bir kütüphanede üç saat boyunca oturup kağıtları not etmekten daha pervasızca bir şey yapmamış olsa da.

"Sen ... sen ... nasıl ..." Babasının cümlesini tamamlayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Oraya gitmeni yasaklamıştım! Baskınlardan sonra sana oranın güvenli olmadığını ve gitmene izin verilmemesi gerektiğini açıkça söyledim! Ve bu daha önceydi..."

Elise gözlerini kapattı. Son cümle tamamlanmamıştı çünkü bu konuşulmayan bir konuydu.

Allishon'un öldüğü haberinin ev halkına ulaştığı geceden beri onun adı hiç anılmamıştı. Onun için bir Soluş töreni bile yapmamışlardı.

"Pekala!" diye sordu. "Kendin için ne söyleyeceksin!"

"Özür dilerim baba, ama ben-"

"Nasıl bu kadar suçlu olabilirsin! Eğer mahmeniniz hala hayatta olsaydı, küplere binerdi! Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Bir yıl."

"Bir yıl!"

O anda evin kâhyası evin arka tarafından koşarak geldi, sanki rahatsızlığı duymuş ve deli birinin sorumlu olduğu malikâneye girdiğinden endişelenmiş gibiydi. Köpekçik babasına bir göz attığında? Bir kedinin önündeki fare gibi hızla geri çekildi.

"Bir yıldır mı gidiyorsun?" diye tısladı babası, sesi titriyordu. "Nasıl oldu da bana yalan söyledin? Bu kadar uzun süre?"

Elise sırt çantasını çıkarıp ayaklarının arasına koydu. "Baba, ne yapaydım?"

"Burada kalın! Caldwell çok tehlikeli!"

"Ama baskınlar sona erdi. Ve bu baskınlar gerçekleştiğinde bile avcılar vampir hedeflerini vuruyordu, insan hedeflerini değil. Bu bir insan okulu-"

"İnsanlar vahşidir! Birbirlerine ne kadar zarar verdiklerini biliyorsunuz! Haberleri görüyorsunuz - silahları, şiddeti! Başka bir tür olarak sizi hedef almamış olsalar bile, çapraz ateşte kalabilirsiniz!"

Elise'in gözleri yüksek tavana kayarken, tüm bunları unutturacak doğru kelime kombinasyonunu aradı.

"Bunu burada yapmayacağız." Babasının sesi kısıldı. "Çalışma odamda. Şimdi."

Babası parmağıyla açık kapıyı gösterdiğinde, sırt çantasını alıp o yöne doğru ilerledi. Arkasında, topuklarını sıkıca tutmuş olan babası tam bir yürüyüşe geçti ve oymalı kapı kapanarak onları birlikte içeri kapattığında şaşırmadı.

Oda çok güzeldi; ocakta çıtırdayan ateş, deri sandalyelerin üzerinde titreşen neşeli ışık, maun raflardaki ilk baskılar, babasının Eski Ülke'de sahip olduğu av köpeklerinin yağlı boya tabloları.

Yüksek sesle olmasa da, "Otur," diye tersledi.

Kendisini tam olarak nerede istediğini biliyordu ve masasının karşısındaki sandalyeye giderek kendini onun koltuğuna bıraktı.

ve çantasını yanında tuttuğundan emin olmak istiyordu. İsteyeceği son şey, adamın onu elinden almasıydı.

Bu yüzleşmenin ortasında, o şey onun özgürlüğünü temsil ediyordu.

Felixe oturdu ve sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını birbirine geçirdi. "Bir kadın gözetimsiz evden dışarı çıktığında ne olacağını çok iyi biliyorsun."

Elise tekrar tavana baktı ve sesini alçak tutmaya dikkat etti. "Ben Allishon gibi değilim."

"İnsanların dünyasındasın. Tıpkı onun gibi."

"Nereye gittiğini biliyorum. Üniversiteye gitmedi baba."

"Ayrıntıları tartışmayacağım ve

Sen. Yapacağın şey, bana burada ve şimdi, güvenimi bir daha ihlal etmeyeceğine dair yemin etmek. Burada kalacaksın ve-"

Elise hareket ettiğinin farkına bile varmadan koltuktan fırladı. "Hayatımı burada oturarak, geceler boyu, hiçbir yere gitmeden ve iğne oyasından başka bir şey yapmadan harcamam. Yüksek lisansımı istiyorum, başladığım işi bitirmek istiyorum! Bir hayat istiyorum!"

Adam geri çekilirken, bu patlamaya en az onun kadar Gağırımığ görünüyordu. Elise bu itaatsizliği yatıştırmak için tekrar sandalyeye çöktü. "Özür dilerim baba. Düşüncesizce konuşmak istememiştim, sadece... yaşamak için özgür olmak istediğimi neden anlayamıyorsunuz?"

"Bu senin konumun değil ve bunu biliyorsun. Sana karşı fazlasıyla hoşgörölü davrandım ama o zaman geçti. Çiftleşmek için uygun erkekleri ağırlayacağım-"

Elise başını geriye attı. "Bundan daha fazlasını istiyorum baba."

"İlk kuzenin öldü. Zaten oğullarını baskınlarda kaybetmişlerdi! Bu evde her gece ailesinin çektiği acıları görüyorsun! Bunu benim için istiyor musun? Shellan'ımı kaybettikten sonra biricik kızımın yasını tutmamı isteyecek kadar mı önemsemiyorsun beni?"

Bir inilti yutarak masaüstüne baktı. Üzerindeki nesneler - kendisinin ve annesinin gümüş çerçeveli resimleri, tutucularındaki kalemler, pipolarından birinin içinde durduğu kül tablası - kendi ellerinin sırtı kadar tanıdıktı, hiç bilmediği şeylerdi. Bunlar aynı zamanda ev konforunun bir parçası, hem değer verdiği hem de kaçmak istediği güvenliğin sembolleriydi.

"Eee?" dedi babası. "Bunu benim için mi istiyorsun?"

"İstediğim şey onun hakkında konuşmak." Elise öne doğru oturdu. "Hayır.

kimse Allishon hakkında konuşmaz. Nasıl öldüğünü bile bilmiyorum. Peyton buraya geldi ve kapalı kapılar ardında üçünüzle konuştu - sonra bir baktım, odası sıkıca kapatılmış, teyzem yatağına çekilmiş ve amcam zombi gibi görünüyor. Kimse bana bir şey söylemedi. Solma töreni yok, yas yok, sadece acı çeken herkesin ortasında bu kapalı boşluk var. Neden ortaya çıkıp dürüst olamıyoruz?"

"Bu kuzeninle ilgili değil-"

"Onun adı Allishon. Neden onun adını söyleyemiyorsun?"

Babasının ince dudakları daha da inceldi. "Beni asıl sorundan uzaklaştırmaya çalışma. Kendini tehlikeye atarken bana yalan söylüyorsun. Kuzenine olanlar geçmişte kaldı. Konuşmak için bir neden yok."

Elise başını salladı. "Bu konuda çok yanılıyorsun. Ve eğer beni ikna etmek için onun başına gelen trajediyi kullanmaya çalışacaksan, o zaman bana gerçekte ne olduğunu anlatsan iyi olur."

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Babası masasına bir yumruk indirdi ve çerçeveli fotoğraflardan biri yerinden fırladı. "Sen benim kızsımsın. Bu bile başlı başına bir yeterlilik." "

"Onun hakkında konuşmaktan neden bu kadar korkuyorsun?" "Bu konuşma bitmiştir-"

"Hak ettiğini aldığını düşündüğün için mi?" Elise haftalardır aklında olan şeyi nihayet söylediğinde vücudunun titremeye başladığının farkındaydı. "Hiç kimse

Hepiniz onun davranışlarını onaylamadığınız ve bu yüzden öldüğü gerçeği sizi üzmediği, aksine kızdırdığı için mi bu ev bir şey söylüyor? Soyumuz için olası sosyal komplikasyonları istemediğiniz için mi kızgınsınız?"

"Elise! Sen yetiştirilmedin-"

"Allishon geceleri dışarı çıkardı. Bizim sınıfımızdan olmayan erkeklerle çıktı ve insanlarla arkadaşlık etti-"

"Kesin şunu!"

"-ve şimdi o öldü. Söylesene, gerçekten benim incinmemden mi endişeleniyorsun yoksa daha çok senin ve soyunun utanç duymasından mı? Trajik bir olay yaşayan sıradışı bir kadın eninde sonunda affedilebilir, ama iki tane? Asla. Bu senin gerçeğin mi baba? Çünkü eğer öyleyse, bu bana benim eğitim arayışından çok daha çirkin geliyor."

Axe, Anahtarlar'dan teninde insan kadının kokusuyla ayrıldı. Yayılan, birbirine kenetlenmiş binalar dizisinden dışarı adımını attığında soğuk, temiz havayı içine çekti ve aşırı ısınmış vücudunun pelerininin altında buharlaştığını hissetti. Yoğun bir bulut örtüsünden sağanak yağmur yağıyordu ve etrafındaki şehir canlıydı; uzaktan siren sesleri geliyor, kulüpten gelen müzik sessizlik içinde gümbürdüyor, Kuzey Yolu'nda trafik gürültüyle ilerliyordu.

Eve gidip duş almak, vücudunun her yerinde yaptığı pis, iğrenç seksten arınmak istiyordu ama zamanı yoktu.

Gölgelerin arasında kalın bir yer bulunca, kendisi için yaptırdığı yeni kafatası maskesini çıkarıp pelerinin içinde kayboldu. Sonra omzundaki büyük ağırlığı kaldırdı, başka bir iç cepten siyah bir gömlek çıkardı ve karısının kazağını başına geçirdi. Silahları daha başka bölmelerde saklıydı ve onları ve kılıflarını cırt cırtlı kayış sistemlerinden çıkardı. Silahlarını kuşandıktan sonra pelerinin hacimli düşüşünü topladı.

ve dış giysi üç çeyrek uzunlukta bir paltodan başka bir şey gibi görünmeyene kadar kendi içine katladı.

Bir an sonra buharlaştı ve Caldie'nin en kötü bölgesinin on bir blok ötesindeki bir ara sokakta yeniden şekillendi.

Stajyer arkadaşları arasında ilk gelen o değildi. Peyton ve Boone zaten oradaydı, ikisi birlikte bir yangın merdiveninin altında duruyordu. Siyahlar içindeydiler ve Axe kadar ağır silahları vardı ama onun aksine seks kokmuyorlardı.

Peyton da ot ya da içki gibi kokmuyordu. Lanet olası mucize.

Erkek gülümsedi. "Meşgul müydün?"

"Hiç de değil." Axe onunla el çırpı ve aynısını Boone'a yaptı. "Herkes nerede?"

Peyton dişlerini göstererek gülümsedi. Adam Mükemmel Yetiştirilmiş El Kitabı'ndan fırlamış gibiydi ve Axe'ın prensip olarak nefret ettiği türden bir piçti. Zengin, sarı saçlı, cilalı tırnaklı ve Zoolander'ın giyeceği bir şeye benzeyen iş dışı gardırobuyla Pey-pey tam bir baş belasıydı. Onu kurtaran tek şey neydi? Çok iyi bir atıcıydı ve kendi sınırlarını anlayamayacak kadar kibirli ya da aptaldı: Eğitimde herkes kadar sert dövüşüyor, kendini ve güvenliğini çok fazla riske atıyor ve o kadar kontrolden çıkıyordu ki Axe'ın aklına tek gelen tekerleklerinin yarısını, alt takımının çoğunu ve tüm frenlerini kaybetmiş bir Lamborghini oluyordu.

Bir tuğla duvara doğru giderken.

Yani evet, Peythone'un ilk kanından oğlu Peyton, aristokratlar asla sahada olmamalı kuralını kanıtlayan bir istisnaydı.

Ama Axe yine de SOB ile kanka değildi. Oraya kimseyle gittiğinden değil.

Öte yandan Boone, Pey-pey'in karşıtıydı. Sessiz, iri yarı ve fiziksel olarak alışılmadık derecede becerikli olan Boone, grubun çömelmiş kaplanı, kendine ve gölgelere saklanan sinsi, size saldırma olasılığı en yüksek olan kişiydi.

ve elinde olduğunu bile bilmediğiniz bir bıçakla boğazınızı kesti. Axe, adamın hayatının erken dönemlerinde biri ya da bir şey tarafından ciddi şekilde mahvedildiğinden oldukça emindi. Dışarıdan görünen tüm sakinliğine rağmen Boone asla ama asla gerçekten rahat ya da huzurlu değildi. İster iPhone'unda bir şeyler okuyor, ister otobüste müzik dinliyor ya da Kardeşler'den emir bekliyor olsun, her zaman belirli bir alandaki herkesin nerede olduğunu bildiği hissine kapılırdınız.

Sanki bir saldırı bekliyormuş gibiydi ve birisinin onu alt etmesine izin verecekse lanet olsun.

Uyuyana dikkat et, Axe hep böyle düşünürdü. O saksocu Azrail'i kışında gezdirmeden önce.

Daha sonra Craeg ve Paradise geldi, ikisi de siyah giyinmiş ve silahlarla kaplanmıştı. Çift, çiftleşmiş bir ikili kadar kararlıydı ama ne sınıfta ne de sınıf dışında birbirlerine aşık değillerdi. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Ne de olsa Axe kusmaktan nefret ederdi ve midesini bulandıracağı kesin olan tek bir şey varsa o da O da iki insanın bebek gibi konuşması ve birbirlerinin üzerine yapış yapış gözlerle bakmasıydı. Üç yıl önce, sürekli eroin kullandığı zamanlarda, Sandra Bullock maratonunda kanalı değiştiremeyecek kadar kafayı bulduğunda kâbus görmüştü.

Gerçi The Blind Side'ı sevmişti.

Axe onları onayladı ve selamlaşmaların geri kalanı devam ederken geri çekildi. Sonra bir durgunluk oldu ve bu sırada Peyton'ın Paradise'a bakmamaya çalışmasını izleyerek kendini eğlendirdi. Her gece aynı şey oluyordu, adamın elde edemediği bir dışının peşindeki o zayıf özlem ve şüphesiz istediği her şeye sahip olan güzel çocuğun kader tarafından şişlendiğini görmek güzeldi.

Çok acınası.

Axe'in annesinin ona öğrettiği derslerden biri de buydu. Asla bir kadına senin üzerinde güç verme. Bu bok seni bir çift cerrahi makastan daha hızlı hadım eder.

Axe'in annesi onları terk ettikten sonra babasına ne olduğuna bir bakın. Onlarca yıl yas tutmuştu. "Aşk" sunağında heba edilen bir hayat. Normalde iyi bir erkek dizlerinin üzerine şokmüş ve bir başkasının ona satın alabileceği şeylere dayanan bir terk edilişle orada kalmıştı.

Göğüs kafesinin arkasında eski, tanıdık bir acı parladığında, Axe vücudu hareket etmese bile bu histen uzaklaştı. Craeg-adise için hiç de üçgen olmayan Paradise-Peyton-Craeg üçgenine yeniden odaklandığında kendini gülümserken buldu. Evet, zavallı çocuğun kızı kazanmış olması onu mutlu etmişti. Craeg tüm alfaların alfasıydı, stajyerlerin fiili lideriydi ama o da Axe gibi sıfırdan gelmişti. Öte yandan Paradise, Kral'ın Baş Danışmanı'nın kızıydı. Bundan daha soylu biri olamazdı.

Ama "Muhteşem Gatsby" yerine "Scrub "ı seçmişti.

Aferin kızıma. Onu sevmek için bir neden daha. Avcılık yetenekleri dışında.

Son gelen stajyer, her koşulda Axe'in dikkatini çekecek türden bir kadındı. Ve evet, tepeden tırnağa siyah deriden başka bir şeyle kaplanmamış olan Axe, saygılı bir mesafeden manzaraya hayran olma fırsatını yakaladı. Grubun kobrasıydı; deniz mavisi gözleri, C4'ün patlamasından daha hızlı refleksleri ve Axe'in tamamen anladığı yıkıcı bir doğası olan, güçlü ve tehlikeli bir güzellikti.

Ama ona asla vuramazdı.

Kız şok ateşli olsa da, Axe'in bu alışılmadık çekingengiliğinin birkaç nedeni vardı; bunların başında da yediğin kaba pislememek geliyordu. Her ne kadar Craeg ve Paradise bir şekilde kader piyangosunu kazanmış ve sonunda birbirlerinden nefret etmemiş olsalar da, bu Axe'in atmak isteyeceği bir zar değildi. Oh, ve not: aristokratlar kadar ilişkilere de düşkündü.

Novo yanındaki tuğla apartmana yaslanırken ona başıyla selam verdi.

"Bu gece soğuk," dedi Peyton özellikle kimseye söylemeden.

"Aralık ayındayız," diye mırıldandı Novo. "Seksen olmasını mı istiyorsun?"

"Evet, biliyorum."

Novo'nun ağzından adam için "küstah" ve "şerefsiz" de dahil olmak üzere birkaç kelime çıktı ama kimse bunlara aldırmadı. İkisi de konuşkan keskin nişancılara dönüşmüştü ama sadece birbirlerini hedef alıyorlardı ve patlamış mısır ve kola içerek vakit geçiriyorlardı.

Bir rüzgâr, sanki bir düşman tarafından takip ediliyormuşçasına ara sokağa doğru fırladı ve Axe burun deliklerini açarak Kardeşler'in ya da insanların... ya da düşmanları olan Azalan Topluluğu'nun kokularını aramaya başladı.

Nada. Ve bu onu hayal kırıklığına uğrattı.

Göğüs göğüse dövüş becerileri ve ateşli silahlardan zehirler, bombalar ve takip tekniklerine kadar her şeyi kapsayan yedi haftalık yoğun eğitimden sonra Axe, spor salonunda kendi kendilerine dövüşmekten ve varsayımlar üzerinde çalışmaktan başka bir şeye hazır olduklarını düşünmekte yalnız değildi. Her birinin savaşa girmek için kendi nedenleri vardı ama ortak payda, hepsinin bir şeyleri yakıp yıkmak için can atıyor olmasıydı.

Ve hadi ama. Kara Hançer Kardeşliği'nin gizli eğitim merkezine haftada altı gece, her seferinde altı ila sekiz, bazen on saat boyunca gidiyorlardı. Ve bu, sınıflarda verilen birkaç seminer ve dizüstü bilgisayarda yazılan bir ödevden ibaret değildi. Zorlu ve yorucu bir çalışmaydı ve hiçbirisi başarısız olmamıştı; bu da altmış kadar aday arasından sadece altısının seçildiği acımasız seçmelerin, programa katılacak doğru yarım düzineyi seçtiğini kanıtlıyordu.

Axe havayı tekrar test etti. Hâlâ bir şey yoktu. İlk kez bir araya gelmemeleri talimatı verildiğinde çok heyecanlanmıştı.

Otobüsün onları alıp götüreceği yerde değil, burada, tarlada.

Belki de sonunda gerçekten dövüşmek için bir şans elde ediyorlardı. On dakika sonra saatlerin kontrolü başladı, bileklerin önce aşağıdan yukarıya, sonra da giderek artan bir sıkıntıyla havaya kalkması.

Axe kendisinininkini kontrol etmeye zahmet etmedi. Doğru yerdeydiler. Buraya doğru zamanda gelmişlerdi. Kardeşler iyi ve lanet olası hazır olduklarında ortaya çıkacaklardı.

Lanet olsun, bu şey onu geriyordu.

Ara sokaktan aşağı baktı. Bulut örtüsü yüzünden ciddi ciddi kar yağmaya başlamıştı ama bu sıkışık dört ve beş katlı ıssız insan kafeslerinin tepesindeki rüzgâr akımları, terk edilmiş binaların arasındaki labirent gibi sokaklara hiçbir şeyin nüfuz etmemesi anlamına geliyordu. Uzaklarda, ambulans şoförleri ve polisler gözleri bağlı saklambaç oynuyormuş gibi siren sesleri şehirde ileri geri yankılanmaya devam ediyordu. Bu bölgede hiçbir insan yürümüyordu, çünkü buraya gelmek için hiçbir neden yoktu, bir uyuşturucu evi bile.

Onlar biraz batıdaydı. Yaklaşık üç blok. Biliyordu çünkü onları kullanmıştı-

Silah sesleri her yönden geliyordu.

Yukarıdan. Önden. Arkadan.

Axe kulaklarının ve kışının dibinden vızıldayarak geçen kurşunlardan kaçarken, elinde silah bulundurmaya akıl edemediği için anında pişmanlık duydu. Bu onlara öğretilmişti. Lanet olsun.

Çukurlu kaldırımda yuvarlanırken, kırklı yaşlarını avuçlarının arasına almak için çabaladı ama bu, bir yarıktan aşağı düşerken tenis toplarını yakalamaya çalışmak gibiydi: Ceketini sağa sola savruluyor, kollarına dolanıyor ve yüzüne tokatlar atıyordu ve kendini öldürülmekten kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışırken uzuvları özensiz ve koordinasyonsuzdu.

Bir şekilde duvardaki sığ bir kapıya ulaştı, silahlarını aldı ve sonra ateşin bir test mi yoksa gerçek düşman mı olduğunu değerlendiriyordu. Anlayamadı. Hiçbir şey göremiyor, koku alamıyordu. İnsanlar her yere kaçıyordu. Kurşunlar hâlâ havada uçuşuyordu. Kimi hedef alacağı, ne yapması gerektiği ya da neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaos beklenmedikti. Işık hızından daha hızlıyken bir yandan da yavaş yavaş ilerleme ikilemi de öyleydi: Beyni her şeyin ağır çekimde mi yoksa ölü bir koşuda mı ilerlediğine karar veremiyordu.

Ve sonra bir kurşun yüzüne o kadar yaklaştı ki burnunun ucu yanmayı hissetti.

Siktir et, diye düşündü dönerken.

Axe şiddetli bir hamleyle omzunu kapıya çarptı ve çürümüş ahşabı parçaladı. Tam içeri doğru düşerken Novo hızla yanından geçti ve kolunu yakalayarak onu da kendisiyle birlikte içeri çekti. İki birliktedir, bir morg levhasının tüm özelliklerini taşıyan betonun üzerine düştüler, kolları ve bacakları birbirine dolandı, bir anlık bir oh-fuck ikisini de dondurdu.

Hemen dikey konuma geri döndüler ve tıpkı onlara öğretildiği gibi, silahlarını kaldırarak omurgadan omurgaya geçtiler ve ellerinden gelen en iyi savunma birimini oluşturdular. Axe'in gözleri bir şey, herhangi bir şey görmek için zorlandıkça yanıyordu, ama karanlık nüfuz etmek için çok kalındı. Yine de kulakları duyusal boşluğa adım attı, mermi seslerini ve ara sokakta hareket eden bedenleri izole etti ve ...

Sol tarafa doğru bir şey damlıyordu. Novo da onun kadar zor nefes alıyordu. Ve kendi kalbinin atışını duyabiliyordu.

Bulundukları yer eski hava ve on iki çeşit küf gibi kokuyordu, bu da buranın uzun süredir açılmamış olduğunu gösteriyordu.

"Click, sen öldün."

Yumuşak sözler söylenirken, bir silahın namlusu şakağına temas etti. Novo'nun nefesini tutuşuna bakılırsa, onun da krom kubbesine sıkıca bastırılmış bir kırklığı olduğundan emindi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Axe.

"Evet," dedi Rhage Birader kınamadan. "İkiniz de yarın sabah İlk Yemek için aşağıya gelmiyorsunuz. İlk saha testinizde başarısız oldunuz."

DÖRT

Bazen çekip gitmek daha iyiydi.

Elise'in babasıyla yüzleşme konusunda kendini daha iyi hissettiği söylenemezdi. Ama en azından, yatak odasında oturup makyaj aynasındaki yansımasına bakarken, işlerin daha da kötüye gitmemiş olması onu teselli ediyordu.

Ki, ona söylediği şeyleri düşünürsek... Sonra ne oldu? Evlerini ateşe vermesi mi?

Yine de her kelimesinde ciddiydi. Bunların hiçbirisi gösteriş ya da dikkat dağıtmak için değildi. Ve belki de farklı türden bir baba ve kız olsalardı, ortaya koyduğu zor şeyler daha büyük bir yakınlığa, affetmeye ve karşılıklı yas tutmaya kapı açabilirdi.

Bunun yerine, her iki tarafta da öfke vardı ve şimdi babası onu dışlanmış bir kadın yapmak için Kral'a dilekçe verecekti. Daha önce sorun yaşadığını düşünmüş müydü? Dilekçenin kabul edildiğini varsayarsak -ki glymera'daki konumu göz önüne alındığında neden olmasındı- hiçbir hakkı olmayacaktı. Babasının fiziksel bir eşyası olacaktı, bir lamba ya da araba gibi. Bir tost makinesi.

Kahrolası bir kanepeler.

Babasına göre bu konu kapanmıştı. Artık üniversiteye gitmeyecekti ve yalan söylediği için bu vesayet cezasını kabul edecekti. Bitti ve tozlandı.

Arka planda, odasının detayları göz kamaştırıcı bir hal almıştı; ipek brokar perdeler, kanopili yatak,...

Fransız antikaları ve el boyaması duvar kâğıtları bir Merchant Ivory filmi setini andırıyor.

Keira Knightley'nin korse giyip, saçlarını sallaması gibi bir şey.

Bunların hiçbirisi Elise'in tarzı değildi. Tarzının ne olduğunu bile bilmiyordu.

Cep telefonu çalmaya başlayınca, henüz çıkarma zahmetine katlanmadığı paltosundan çıkardı ve kim olduğuna baktı.

"Tanrı'ya şükür," dedi başını ellerinin arasına alırken. "Sana ihtiyacım var."

"Hey, antrenmanın ortasındayım. Sen iyi misin?" Peyton'ın sesi kısılmıştı, sanki kuzeni eliyle ağzını kapatmış gibiydi.

"Hayır. Değilim."

"Bak, şu anda gerçekten konuşamam. Bir sokakta ölü taklidi yapıyorum."

"Ne?" Adamın bazı sapıkça şeylerle ilgilendiğini biliyordu ama gerçekten mi? "Neredesin sen?"

"Dediğim gibi, bir ara sokakta," diye fısıldadı. "Az önce bir saha tatbikatında öldürüldüm ve cezamı bekliyorum. Bir saat içinde benimle buluş."

Adam ona şehir merkezinin adresini verirken, adam onu göremese de kadın başını salladı. "Hayır, anlamıyorsun. Sen ölü taklidi yaparken, ben ev hapsindeyim. Burada sıkışıp kaldım."

"Ne?"

Sanırım iki kişi sürpriz, sürpriz! oyununu oynayabilir. "Uzun hikaye. Seni görmeye gidemiyorum-"

"Tabii ki yapabilirsin. Sadece bir pencere aç ve hayalet gibi dışarı çık. Bir saat içinde görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Elise sanki kuzenini tekrar cep telefonuna bağlayabilecekmiş gibi telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Allishon'a ne olduğunu gelip aileye anlatan kişi Peyton olmuştu. Her ne kadar Elise

Odada bulunması ya da ayrıntıları duyması yasak olan adam, daha sonra onu ziyaret etmiş ve bir şeye ihtiyacı olursa her zaman kendisine gelebileceğini söylemişti.

Muhtemelen bunu daha çok Allishon'un ölümüyle başa çıkmak için söylemişti ama Elise gidecek başka bir yeri yokmuş gibi hissediyordu.

Telefonu tekrar çaldığında hemen cevap verdi. "Ciddiyim, gidemem."

"Pardon?" dedi bir erkek sesi.

"Troy! Oh, Tanrım. Ben, ah, başka birini bekliyordum."

"Sadece bilmek istedim..." Profesörü boğazını temizledi. "Eve sağ salım vardığınızı biliyorsunuz. Ve ben, ben bölündüğümüz için üzgünüm."

"Popüler bir çocuksun." Elise derin bir nefes aldı ve ne zaman dışarı çıkacakları gibi basit bir konuda endişelenmeye geri dönebilmeyi diledi. "Kütüphanede sana yaklaşılması kaçınılmaz."

"Hey, iyi misin? Sesin kötü mü geliyor? Çünkü-"

"Ev sorunları. Seninle alakası yok."

"Biliyor musun, ailen hakkında hiç konuşmadın. Yani, evli olmadığını biliyorum ama bunun dışında..."

Sesinin güzel olduğunu düşündü. Ve insan aksanı kulağına egzotik geliyordu. Ama babasıyla yaşadığı gerçek sorundan akşam yemeği gibi anlamsız bir şeye geçmek çok zordu.

Belli ki gittiği yer de orasıydı.

"Nereli olduğunu bile bilmiyorum," diye sordu Troy, o bir şey söylemeyince. "Aksanını hiç çıkaramadım. Avrupalı olduğunu biliyorum ama..."

Adam tekrar sustuğunda, belli ki ayrıntıları onun anlatmasını umuyordu, "Hayır, ben Amerika'dan değilim, bu doğru" dedi.

"Buraya geleli ne kadar oldu?"

Ben Caldwell'de doğdum. Sadece sizden tamamen farklı bir türün içinde.

"Çok mu merak ediyorum?" dedi. "Özür dilerim."

"Hayır. Sadece... babam okula gittiğimi öğrendi ve bana çok kızdı. Onun arkasından iş çeviriyordum ve bu gece eve geldiğimde yakalandım."

"Diplomanı almanı istemiyor mu?"

"Hayır, pek sayılmaz. O çok ..." İnsan kelimesini düşünmeye çalıştı. "O çok geleneksel. Eski kafalıdır, bilirsiniz. Benim gitmemin tek nedeni annemin onu ikna etmesiydi ama annem birinci sınıfta vefat etti ve işte böyle oldu."

"Kaybınız için çok üzgünüm."

Elise ağrıyan başını ovuşturdu. "Bunu takdir ediyorum. Dinle Troy, kabalık etmek istemem ama-"

"O zaman sizin için tamamen farklı bir kültür."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı aynada dişlerini gösterirken. "Tamamen farklı."

"Peki ne yapacaksın? Yani, geri dönecek misin? Ve bunu sadece sen benim

T.A. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Belki onunla konuşabilirim-"

"Hayır, hayır. Dürüst olmak gerekirse, bu..." Ya babası onun bir insanla aktif olarak ilişki kurduğunu bilseydi? Belki onunla çıkmayı düşünüyordur? Bodrumdaki zincirler. "Bilmiyorum. Şu anda benim için iyi görünmüyor."

Bir eğitim çalışmasının ortasında mecazi olarak ölmenin sorunu nedir? Seansın sonunda, gerçek ölümü deneyimlemeniz gerekir.

Ya da lanet olası bir kalp atışına sahipken gelebileceğin kadar yakın.

Axe, terk edilmiş bir pansiyonun zemininde bacaklarını kaldırmış, düz bir şekilde yatarken bir inilti çıkardı. Yanındaki Novo da aynı pozisyondaydı; sırtını soğuk betona dayamış, bacaklarını uzatmış, topukları yerden on beş santim yukarıda, avuç içleri aşağıda ve kalçalarının yanındaydı. Her ikisinin de tüm kasları

Axe'in dişleri birbirine çarpacak ve yüzünden ter boşanacak kadar titriyordu.

En azından ders alan sadece onlar değildi. Herkes "öldürülmüştü", Craeg bile.

Rhage Kardeş el fenerini Axe ve Novo'dan uzaklaştırdı, ışın Paradise ve Peyton'ın denizci tarzı şınav çektiği yere düştü... daha sonra mekik çeken Boone ve Craeg'e doğru ilerledi.

Böyle bir şey söz konusu olduğunda kural şuydu: Yorgunluktan ölürdün ve kimse daha önce ölmek istemezdi. Axe'in vücudu acıdan yumruk gibi kesilirken bile beynini serbest bıraktı ve kendini The Keys'e, iskeleye, o insan dişiye ve seyirciye geri götürdü. Hafızasını ayrıntılara, kadının ellerinin altındaki hissine, ağzının tadına, seksin itici itişlerine gömdü. İçinde duygusal hiçbir şey yoktu; sınıfa gelmeden önceki son deneyimi bir arabanın lastiklerini döndürmek olsaydı, anahtarlar, radyaller ve jant kapakları hakkında düşünüyor olurdu.

Hatırlayabildiği her şeyi hatırladı ve-

Rhage'in meşalesinin kör edici ışığı Axe'in yüzüne asit gibi sıçradı. "Bkdw nbh, koy dwn skfg."

Axe bir Ne? sesi çıkarmaya çalıştı ama bu bir belediye otobüsünü anahtar deliğinden geçirmeye benziyordu.

Rhage eğildi ve yavaşça konuştu. "Durabilirsin evlat. Sen bittin. Diğer herkes işi bıraktı."

Bir şeyi sıkıca çektikten sonra lastik bandı serbest bırakmak gibiydi. Bedeni, kafatasının arkası da dahil olmak üzere tüm parçaları yere çarparak bedensel bir kırılmayla kendini bıraktı. Acı beynini kırmızı ışıkla aydınlatırken, ciğerlerine pompalamaya devam etmelerini söyleyecek gücü yoktu. Ya pompalayacaklardı ya da pompalamayacaklardı ve sonucun ne olacağı pek de umurunda değildi.

Aklından bunun normal olmadığı düşüncesi geçiyordu. Sağlıklı değildi. Doğru değildi.

Ama kendi yaşamına ve ölümüne karşı ilk kez bu kadar umursamaz bir tavır takınmıyordu.

Vishous ve Rhage sınıfın geri kalanıyla konuşuyordu ama Axe yeniden oksijenlenme süreciyle o kadar meşguldü ki hiçbirini takip edemiyordu.

Sonunda ayağa kalktığında, apartmanda sadece stajyerlerin olduğunu gördü. Kardeşler gitmişti.

Bir çakmak parladı ve Peyton bir sigara yakarken yüzü turuncu bir ışıkla yıkandı. "Saat sabahın biri. Yiyecek ve içeceğe ihtiyacımız var. Bu gece tam bir karmaşaydı."

Mırıldanma. Küfürler. Ve sonra Craeg ayağa kalkmasına yardım etmesi için Axe'a elini uzattı.

"Bizimle geliyor musun?" dedi adam.

Axe kendi kendine "Evet," diye cevap verdi. "Bu da ne demek oluyor?"

Yorgundu, açtı ve fakirdi ve ne zaman dışarı çıksalar, Peyton faturayı onun AmEx'ine yüklemekte ısrar ediyordu. Axe için yeterince iyi bir denklemdi, özellikle de bu şekilde, eğitim merkezinin dinlenme odasında yemek yemediği zamanlarda ramen noodle ile hayatta kaldığını kimseye itiraf etmek zorunda kalmıyordu.

"Hadi," dedi Craeg dirseğinden tutarak. "Her zaman yarın gece vardır."

"Şimdi dövüşmek istiyorum," diye mırıldandı Axe. "Evet. Bu berbattı."

Klik, sen öldün.

Bu hızla giderse, Kardeşlik aylarca düşmanla çatışmalarına izin vermeyecekti. Belki de yıllarca.

Ara sokakta kimse fazla konuşmuyordu, bu nakarat açıkça diğer insanların kafasında çalıyordu. En azından soğuk hava iyi hissettiriyordu ve lanet olsun, kar gerçekten yağmaya başlamıştı, o kadar kalındı ki ara sokaklarda bile yere düşüyordu.

Commerce Sokağı'na doğru ilerlerken Axe bu karmaşayı tekrar tekrar düşündü ve kendini silahlarını çoktan çıkarmış, pusuya daha hazır, savaşmaya daha hazır bir halde hayal etti. Sonra bir de baktı ki, Peyton'ın en sevdiği eğitim sonrası uğrak yeri bir şekilde önünde belirivermiş.

Puro barı kulağa geldiği kadar gösterişliydi, iç mekanı İngiliz Country Estate tarzındaydı, her türlü deri koltuk ve bir sürü koyu, ağır sehpa ve tabure vardı. Yine de TV ekranları yoktu, köşelerde titreyen insan sporları yoktu ve yemekler iyiydi - erişteleri pek standart değildi. Ana olumsuzluk? İnsan müşteriler Mercedes'leri, Range Rover'ları ve aksesuar gibi kadın sevgilileriyle çok kibirli pisliklerdi ama en azından bu pislikler o kadar bencildiler ki aralarına karışan vampirleri umursamıyorlardı.

Her ne kadar Paradise ve Novo çok dikkat çekse de.

Ve evet, bu onlarla birlikte eğitim gören erkeklerin silahlarını geri almak istemelerine neden oldu.

Şef garson hızla Peyton'a doğru ilerledi ve karşılama hareketine başladı. Normal oturma yerleri ayrılmıştı ve Axe yalakalık seansını es geçerek gruptan uzaklaşıp acil çıkış kapısının olduğu arka tarafa doğru yürüdü.

Novo onunla birlikte oturdu ve diğerleri içeri girip doldurulmuş sandalyelere otururken o da ikişer viski söyledi. Ortada alçak bir masa, üzerinde bir humidor ve bir dizi kül tablası vardı ve çok geçmeden çeşitli kokteyller ve ardından tapas tabakları yüzeyi doldurmaya başladı.

"Yarın poligon var."

Axe yüzünü ovuşturdu. "Ne?"

"Dedim ki," diye tekrarladı Novo, "seanslardan önce o sopayla biraz sakinleşmek isteyebilirsin. Şu anda kendinde değilsin ve yarın poligonda kötü görünmek istemezsin."

"Kafamı kurcalayan şey bu geceki boktan performansım." Bardağındaki likörü döndürdü, buz küplerini viskiyle kapladı. "The Keys'de biraz daha kalsaydım belki daha iyi bir performans sergileyebilirdim."

"Bir ara beni de getirecek misin?" Kadehinden bir yudum aldı ve geri çekildi. "Tüm bunların neyle ilgili olduğunu görmek istiyorum."

Gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Evet, bence bunu kaldırabilirsin. Çoğu kadın için bunu söyleyemem."

"Çok mu cinsiyetçi?"

"Kadınların erkeklerden daha iyi standartları vardır. Ama sen de bizden birisin."

Novo başını geriye attı ve güldü. "Alınsam mı alınmasam mı karar veremiyorum."

"Size bir viski daha söylersem, bu size yardımcı olur mu-"

Kafasının içinde bir araba kazası geçirmiş gibiydi. Bir an, normal halinin ıssız otoyolunda aşırı seks düşkünü, kendini suçlayan bir fahişe olarak ilerliyordu... ve sonra, tüm düşünceleri, her bir bilişsel zerresi, bilinçaltı seviyesinde bile, melek gibi gözleri, cennetten fırlamış bir vücudu ve ürkmüş bir bakış ile demirden dövülmüş bir çenenin alışılmadık kombinasyonuna sahip, 1.80 boyunda sarışın bir kadına çarptı.

Axe, sanki biri kıcını bir Chevy'ye kabloyla bağlamış gibi koltuğunda doğruldu ve her şey onunla birlikte tünele girdi, sondaki ışık, onun varlığına verdiği tepkinin yarattığı etrafındaki parıltı-

Peyton araya girdi.

O sefil orospu çocuğu ayağa kalkıp gelen her kimse onu kucaklayarak selamlayacak kadar büyük bir cesarete sahipti. Ve sonra onunla konuştu, kaslı vücudu Axe'ın görüşünü engelliyordu, kafasının arkası bir kurşun ya da bir çekiç pençesi için mükemmel bir hedef oluşturuyordu, hatta Axe'a göre düşen bir piyano bile olabilirdi.

"Bilgin olsun," dedi Novo usulca, "onu vurmak ikinci viskimi daha hızlı getirmeyecek. Çünkü garson bana içkimi getirmeden önce seni polise ihbar edecek."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Axe hırladı.

Ama sonra yere baktı ve - merhaba, Mr. Parlak silahı elindeydi ve gitmeye hazırdı.

Sokaktakinin aksine.

Harika, şimdi de beyni protokolü yakalamaya karar verdi.

Axe nefesinin altında mırıldanarak lanet şeyi yerine koydu ve bardağındaki içkiyi bitirdi. Sonra da garsonun dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi yaptı; oysa aslında yaptığı şey Peyton'ın "kapıdan daha iyi bir pencere yap" rutininin etrafından dolanmaya çalışmaktı.

SOB kenara çekilip tanıştırmaya başlayınca sorun nihayet çözüldü.

Ama sonra işler çok daha kötüye gitti.

"Bu benim kuzenim," dedi Peyton herkese, "Elise."

BEŞ

Elise'e göre, zaten babasının arkasından iş çevirirken yakalanmışken, tecrit çekici düşüp de içeri tıklılmadan önce son bir kez dışarı çıkarak başını daha büyük bir belaya sokamazdı. Ayrıca, Peyton stajyer arkadaşlarıyla birlikte olacaktı. Ona katılmaktan daha güvenli ne olabilirdi ki?

Sonuç olarak, gidebileceğini düşündüğü tek kişi oydu. Belki de bir çıkış yolu vardı.

...bilmiyordu.

"Sizi tanıştırayım," diyordu kuzeni, ağır sandalyelerden oluşan bir çemberde oturan insanları işaret ederken.

Elise onu yalnız yakalamayı tercih ederdi ama bu fırsatı kaçırmayacaktı. Ayrıca, her zaman birlikte bir köşeye çekilebilirlerdi.

"Bu Craeg ve sen Paradise'ı biliyorsun."

Elise elini dişiye doğru kaldırdı. "Merhaba, vay canına, merhaba."

Paradise, Kral'ın Baş Danışmanı'nın kızıydı, Kurucu Aile'nin soylu bir üyesiydi ve yine de bir şekilde geleneksel rollerden sıyrılıp Kardeşlik'in eğitim programına girmeyi başarmıştı. Bir asker olarak. Bir savaşçı olarak.

Belki biraz tavsiye verebilirdi?

"Bunlar Boone, Novo... ve Axe."

Elise stajyerlerin her birine başıyla selam verdi - ta ki sonuncusuna gelene kadar. Sonra ne yaptığından emin olamadı.

Belki nöbet geçirmişti? Ya da anlık bir beyin sarsıntısı? Çünkü adamın puro barıyla göz göze geldiği anda her şeyi ve herkesi unuttuğundan emindi,

Etraflarındaki insanlar ve hatta ortaya çıkma nedeni bile sanki biri dünyaya kuru bir silgiyle vurmuş gibi kayboldu.

Sıra dışıydı.

Ya da belki ... olağanüstü tehlikeli demek daha doğru olur.

Onun etkisini nasıl tanımlarsa tanımlasın, onun hayatını değiştireceğini altıncı hissi vardı.

Erkek tavandan düşen loş ışık havuzunun dışında oturuyordu, gölgeler sanki kendilerinden birini koruyormuş gibi onu örtüyordu. Koyu renk, siyah, gür ve dikenli saçları ve göz açıp kapayıncaya kadar saldırıya geçebilecekmiş gibi düzenlenmiş kocaman bir vücudu vardı. Boynunun yarısına kadar uzanan dövme ve sol kulağı ile kaşını işaretleyen piercingler onu daha da tekinsiz gösteriyordu. Bir de kıyafetleri vardı, siyah ve üzerine dökülen, altında silah olabileceğini düşündüren.

Çenesini göğsüne indirmiş, kaşlarının altından ona bakıyordu, soluk sarı gözleri ona ve sadece ona kilitlenmişken parlıyordu.

Aklına gelen ilk düşünce onun bir avcı olduğuydu.

İkincisi... yakalanmak istediği idi.

"Elise?"

Peyton onun adını söyleyip aralarına girdiğinde, kendini salladı. "Pardon, ne dedin?"

Kuzenin kaşlarını çatması, bağlantıyı fark ettiğini gösteriyordu ve -şaşırtıcı değil- onaylamamıştı. Peki ya köşedeki erkeğin ona bakma şekli? Erkeğin yakınında bir kadın istememek için sahiplenici bir kan bağı olması gerekmiyordu.

"Paradise'ın yanına otur," dedi Peyton. "Ve konuşalım."

Elise ceketinin düğmelerini açmaya başlarken, burası çok sıcak, diye düşündü.

"Elise? Alo?"

Kendini silkeleyerek gülümsemeye zorladı. "Özür dilerim. Ne için?"

"Otursana," diye mırıldandı kuzeni, kenara çektiği yastıklı bir bankı işaret ederken.

"Doğru. Evet, tabii ki."

Elise beynini yeniden rayına oturtmaya çalışırken, arabayı park etti ve Paradise'a baktı; gülümsemesi açıktı ve en az geri kalanı kadar güzeldi. Bu da bir çeşit sürprizdi. Onun gibi bağlantıları olan çoğu kadın doğrudan kötü kızlardı.

"Buraya gelirken Peyton bana neler olduğunu anlattı." Paradise bacaklarını altına sıkıştırdı ve sandalyesinin koluna yaslandı. "Ve kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum. Ama anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum."

Elise başını salladı ve neleri paylaşmaya hazır olduğunu ve neleri kendine saklamak istediğini gözden geçirmeye başladı. Allishon'un etrafındaki patoloji hakkında konuşmak mı? Böyle bir şey olmayacaktı.

"Babam kötü bir erkek değil, gerçekten değil."

"Tanrım, tabii ki hayır. O sadece sorunlu bir dünyada kızı için endişelenen geleneksel biri. Bu iyi ya da kötü meselesi değil. Mesele, katı bir toplumsal role sahip bir kadın olsanız bile hayatınızı yaşama hakkınız."

Elise nefes verdi. "Eğitim programına nasıl girdin? Yani, kadınlara izin verdiklerini duymuştum ama..."

Konuşmaya devam ederken, bir tür kişilik bölünmesi yaşadı -yarısı Paradise'la olan konuşmaya bağlandı, diğer yarısı ise o erkekle birlikteydi, onun bedenini, varlığını ve gücünü hissediyordu.

Onun üzerindeki etkisi Troy'ununkine hiç benzemiyordu, diye düşündü. O kütüphanedeki insanla birlikte, kendini sanki yanan bir ateşin önündeymiş gibi hissetmişti, "Belki de burada oturup avuçlarımı açarak sıcaklığı hissedeceğim" diye düşünmüştü. Ya da belki olduğum yerde kalıp alevlerin görüntüsüne hayran kalıyım. Ya da ... ne olacaksa olsun, bir kitap alıp bir süre okuyayım.

Bir sürü hoş, tehditkâr olmayan ama kesinlikle ilgi çekici düşünce.

Şuradaki gölgeler içindeki erkek mi? Daha çok kemiklerine kadar donmuş ve açlıktan ölüyor gibiydi çünkü

Aralık ayındaki bir kar fırtınasında izini kaybetmiş ve on yedi gün sonra hala sürüklenmelerin arasında, çökmenin eşiğinde, ciğerleri oksijensizlikten yanıyor, başı dönüyor, tüm vücudu ağrıyordu ... ve orada, ufukta, ormanda bir yıldırım düşmesi sonucu çıkan dönümlerce genişlikte bir şenlik ateşi vardı, alevler manzarayı yiyip bitiriyordu, alevler ezici ve korkunç, ölümcül ...

Ama yine de işkence görmüş, yarı ölü, donmuş bedenini ısıtacak tek ısı kaynağıydı.

Ve aslında, devasa sıcak karmaşanın önüne en sevdiği yiyeceklerden oluşan bir büfe ekleyin.

Üzerinde 400 kilo Lindt çikolata var. Ve makarna. Ve şampanya.

Evet, o erkek hiç de hoş bir yansıma değildi. Bir seçim bile değildi, gerçekten. Gönderdiği işarete ulaşmak için bir zorunluluktuk.

Ve sonuçlarının canı cehenneme.

"... babanla konuş."

Elise kendi kışını tekmeledi ve Paradise'a yeniden bağlandı. "Pardon?"

"Baban," dedi kadın. "Babam onunla kesinlikle konuşurdu."

"Kiminle konuşacaksın? Efendimle mi?"

"Fikrini değiştirmeye çalışmanın daha iyi bir yolu var mı? Babam benim için endişeleniyor ve eski kafalı bir adam ama düşüncelerini değiştirdi. Babanı uçurumdan aşağı atabilecek biri varsa? O'dur."

"Aman Tanrım... bu harika olurdu." Gözyaşları gözlerini sulandırdı. "Ama neden sen-"

Paradise Elise'in elini tuttu. "Çünkü ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Beklenmedik empati nefes kesiciydi ve Elise nezakete takılıp kaldı. Glymera ve onun kadınlar üzerindeki kısıtlamalarıyla tek başına savaşmak o kadar zordu ki, sahip olmadığı standartlarla tartışmak o kadar imkansızdı ki

gönüllü olduğu ve inanmadığı, ama yine de hayatını yöneten şeydi. Ve o ana kadar Elise daha mücadeleye başlamadan pes ettiğini fark etmemişti çünkü kaçmak dışında babasının kendisi üzerindeki yasal ve sosyal otoritesini değiştirme umudu yoktu.

"Ama beni dışlanmış ilan ettirecek," dedi Elise. "Eğer bunu yaparsa, ben biterim. Her şey başlamadan biter."

"Dilekçeyi ne zaman verecek?"

"Şu anda, sanırım. Şu anda İzleyici Evi'ne gitti - buraya gelmek için ayrılabilmemin tek nedeni bu."

Paradise telefonunu çıkardı ve ayağa kalktı. "Bana bir dakika ver."

Kadın telefon etmek için daha sessiz bir yer ararken Elise gözlerini sildi. Derin bir nefes alıp sandalyesinde kaykıldığında karşıya baktı-

Erkek hâlâ ona bakıyordu, iri vücudu koltuğunda geriye yaslanmıştı, dizlerini iki yana açmıştı, içkisi uzun bir elindeydi, diğer eli çenesindeydi, parmakları ağzındaydı.

Sanki zihninde onu öpüyormuş gibi.

Elise'in vücudu sıcaklıkla parladı, damarlarından yayılan patlama onun gözlerine, erotik uzanma şekline, onu spot ışığıyla aydınlattığı her şeyi tüketen niyetine cevap olarak. Ama komikti. Bakışları ne kadar doğrudan ve erotik gerilim ne kadar açıktı? Yanına gelip onunla konuşmak için bir hamle yapmadı.

Onları sevişirken hayal ettiğinden çok emin olmasına rağmen-

Paradise'ın boş koltuğuna atlayan Peyton, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Kötü bir şekilde vites değiştiren Elise, kuzeninin gözleriyle karşılaştı. "Ah

... Umarım öyledir. Ve yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Başka nereye gideceğimi bilemedim."

"Sana söylemiştim. Her zaman, her yerde, buradayım."

Peyton purosunu üflüyor, gri duman bulutları başının üzerinden süzülüyordu. Eliyle garsona işaret edip alçak masanın üzerindeki boş bardakları çevirirken, Peyton'ın buraya sık sık geldiği izlenimine kapıldı. Belki de adam dünyada son derece rahat ve kendinden emindi.

Arzu edilecek bir şey.

Paradise'ın el ele tutuştuğu erkekle şakalaşırken ve sonra adamın söylediği bir şeye gülerken, Elise kuzeninin yüzünü ölçmekten kendini alamadı. Peyton olabildiğince yakışıklıydı, herkesin baktığı ve tanımak istediği türden bir adamdı... ama hiç mutlu olmamıştı - en azından Elise'in görebildiği kadarıyla. Ve kesinlikle şimdi de değildi. Alaycılığının ve seksi etkisinin altında, onun izini sürmediğini, onu dünyadan ayıran temel bir kopukluk olduğunu hissediyordu.

Sessizlik içinde acı çekiyordu. Tek başına yas tutuyordu. Sarsılmıştı ama her şey normalmiş gibi davranıyordu.

Allishon'la olan bağı neydi? Onun ölümünü aileye duyurabilecek onca insan varken, neden o olmuştu?

Onu bulmuş falan mıydı?

"Nasılsın?" diye sordu sessizce. "Biliyorsun, Allishon'dan sonra-"

"Ben harikayım, şaka mı yapıyorsun?" Öne doğru kaydı ve purosunun parlayan ucundaki küle dokundu. "Ben muhteşemim."

Ona gülümserken gözleri bomboştu ve aniden yeniden ağlayacak gibi hissetti. Ama o güçlü olabiliyorsa, o da olabilirdi.

Sonra Cennet geri döndü ve el ele tutuştuğu stajyerin kucağına oturdu. "Babam şimdi onunla konuşacak."

Elise rahatlayarak gözlerini kapadı. "Oh, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim... Umarım gerçekten yardımcı olabilir."

"Babamın insanları gerçekten sakinleştiren bir yönü var." Paradise erkeğine gözlerinde sevgiyle baktı ve gülümsedi. "Ve ne kadar geleneksel olsa da, bunun her şey olmadığını biliyor."

Hayır, Axe libidosuna söyledi. Hayır, kesinlikle olmaz. O kadına sahip olamayacaksın.

Unut gitsin. Bırak. Uzaklaş.

F.F.S., sanki inatçı bir köpekle konuşuyor gibiydi.

Ama ne boksa. Kız sadece "onun tipi değildi", glymera hakkında nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Bir kere sarışınlara katlanamıyordu. Ve evet, tabii ki çok fazla makyaj yapmamıştı ve sözde "trend" olan bir sürü yüksek kaşlı, çirkin şey giymiş gibi değildi - bu her ne demekse. Ama o aksanı yok mu? Hadi ama, o kadar asil bir aksanı vardı ki, İngiltere Kraliçesi'ni Jersey Shore'dan bira içen biri gibi gösteriyordu.

Ve kemik yapısı daha da kötüydü. Yüzü o kadar zarif ve mükemmeldi ki, soyunun zamanın başlangıcına kadar uzandığından çok emindi. Ya o gözler? Safir gibi. O dudaklar? Yakut gibi. O ten... inci gibi.

O, güzellikte bir mücevher dükkanıydı. Ama dostum, hayatının ayrıntılarını doldurmak o kadar kolaydı ki: Şehrin en iyi yerinde bir malikanede yaşayacaktı; yatak odası Barbie-meets-the-National-Gallery olacaktı; babası Çok İyi Bir Aileden uygun bir erkekle çiftleşmek için kışının dibinde olacaktı; ve bu geceki en büyük endişesi Son Yemek'te hangi elmas setini takacağıydı.

Neyse ki dört saat kadar düşünme süresi vardı. Vay be.

Ne kadar rahatladım.

O tam da annesinin olmayı umduğu kişiydi.

Onu bir yetim, babasını da mahvolmuş bir erkek olarak bıraktığında.

Yani hayır. O kendini beğenmiş, ağzında tereyağı erimeyen, aristokrat terbiyesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Makine. Hayır. Gitmiyorum-

Tadı nasıl olurdu? diye fısıldadı içinden bir ses. "Kes şunu," diye mırıldandı. "Kapa şu lanet çeneni-"

Çıplak ve onun altındayken, bacaklarını iki yana açmışken ve seksi onun elindeyken nasıl hissedirdi? Onun adını inler miydi? Yoksa nefesi kesilir miydi-

"Biliyor musun," diye mırıldandı Novo, "bunu kendin için daha kolay hale getirebilirsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Canınız istemiyorsa lütfen cevap vermeyin."

"Neden oraya gidip onunla konuşmuyorsun?"

Axe aptalı oynamayı düşündü ama neyse. "İyi bir fikir değil. Bir dakika sonra çırılçıplak kalırdı ve onu o halde gören siki olan herkesi katletmek zorunda kalırdım."

"Sen lanet olası bir hayvansın." Novo güldü. "Ama bir erkekte bunu severim. Sanırım o dişi de öyle."

"Ne dişisi." Kahretsin, yine içkisi mi bitmişti? "Sanırım bir şeyler görüyorsun."

"Biraz daha tahrik olsaydın, böyle bir yerde seni tutuklatacak bir şey yapıyor olurdun."

"İşte bu yüzden The Keys'i seviyorum."

"Ciddiyim, beni o kulübe götürmelisin."

"Gecenin adını söyle."

Ve sonra sustu çünkü Peyton'ın kuzeni ayağa kalkmış ve sanki gidiyormuş gibi adama sarılıyordu.

Bana bak, diye emretti Axe kafasının içinde. Hadi, bana bak.

Dişi belli ki doğru bir şekilde yetiştirilmişti ve yeni tanıştığı herkesi selamlamak için zaman ayırdı... en sonunda o da dahil olmak üzere.

Gözlerini ona doğru hızlıca çevirdi ve sonra elini kısa bir el sallama hareketiyle kaldırdı ve gitti.

Arkasından binmek isteyeceği bir şey gibi yürüyordu.

Axe hareket ettiğinin farkına varmadan ayağa kalkmaya çalıştı ama Peyton ona canlı yayında bir bakış fırlattı; kocaman, şişko, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha, sakın ha. Ama sonra kurtarıcı lütuf geldi.

O kadar kısa bir mini etek içinde bir dizi DDs şeklinde ki aslında kasıksız bir çift külottu. Ve insan kadın sarışındı, Peyton'ın favorisi.

Antrenmanda yaşanan tüm kötü şeyler ve hayal kırıklığı, adamın içtiği burbonla birleşince, Pey-pey'in horoz engelleyici, koruyucu içgüdülerine karşı komplo kurdu - ve bir sonraki bildiğiniz şey, DD'ler Peyton'ın kucağına yüklendi ve sahte uçlu tırnakları boynunun dibindeki saçları okşuyordu.

Buh-bye'ları işaretle.

Axe bir nişancıdan daha hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve oradan çıktı.

Loş içeriden geçerek kalabalığın arasından bir lazer görüşü gibi ilerledi, ön giriş ve soğuğa doğru ilerledi.

İçgüdüsel olarak, onun sola gittiğini biliyordu.

Ve aynı içgüdüsel olarak, adam ortaya çıkar çıkmaz kaldırımında durdu.

Ona doğru döndüğünde, bir rüzgâr saçlarını yakaladı ve yüzüne doğru savurdu. Girdap halinde düşen iri kar taneleri ve kışın nefesini vücuduna hapseden paltosuyla, hem gerçek hem de yanıltıcı bir rüyadan fırlamış gibiydi.

Axe ona doğru yürüdü, eroini bıraktığından beri bıkkın bir seks bağımlısı olmaktan çok aşka aç bir bakireye benzediğinin farkındaydı.

Gözleri sanki onu korkutmuş gibi sağa sola kayıyordu ve ellerini ceplerine soktu, ama soğuktan olmadığını hissetti.

Axe bunu biliyordu çünkü onun kokusunu almıştı: Bu dişi ne kadar ürkek olsa da ona karşı kayıtsız değildi.

"Peşimden geleceğini biliyordum," dedi kabaca. "Ve bekleyeceğini de biliyordum."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Beklemiyordum."

"Eğer ben buraya koşmasaydım, sen koşacaktın."

Kızın çenesinin onu kızdırıyormuş gibi dikleşmesi hoşuna gitmişti. Ama sonra gülümsedi. "Madem seni bekleyeceğimi biliyordun, neden acele ettin?"

"Sen buna değersin."

Sanki onun başka bir şey söylemesini bekliyormuş ve bir replik hazırlamış gibi ağzını açtı. Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bu bir saç reklamından bir replik değil mi?"

"Bilemem."

"Kadın dergilerinden hoşlanmıyor musun?" "Kadınlardan hoşlanmıyorum. Ya da kadınlardan." "O zaman benim ne olduğumu düşünüyorsun?"

Axe, insanlara cinsel olarak ilgi duyabileceğini ama yine de onlarla hiçbir şekilde ilgilenmeyebileceğini belirtmenin ne kadar yararlı olduğunu anlamadı.

"Seni nasıl görebilirim?" diye sordu hırslayarak. "Nerede ve ne zaman olduğunu söyle, orada olacağım."

"Ya ilgilenmiyorsam," diye söylendi ve kaldırımından yola doğru adım attı.

Caddeyi geçerken onun peşinden ayrılmadı. İyi ki iki yönden de araba gelmiyordu, yoksa onları yolundan atmak zorunda kalabilirdi.

"Eğer ilgilenmediğini söylersen, saçmalıklarını yüzüne vururum. Ve gerçekten, neden vaktimi bununla harcayayım ki?"

Uzak tarafa doğru döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Her zaman böyle kibirli misin?"

Ona doğru eğildi ve ciğerlerine derin bir nefes çekerken, onun uyarılmışlığının kokusunun tadını çıkardı.

Kulağının hemen dibinde fısıldayarak, "Sahte inkar gibi dayanıksız bir şeyin beni senden uzak tutacağını mı sanıyorsun gerçekten?" dedi.

O anda, puro kulübünün kapısı açıldı ve Peyton dışarı çıktı, tüm koruyuculuğuyla ve daha fazlasıyla.

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum," dedi kuru bir sesle. "Ama kuzenim kesinlikle bizi ayrı tutacak."

"Sadece izin verirsen."

"Elise," diye tersledi Peyton sokağın karşısından. "Evine git."

"Ve bu, beni babamdan kurtarmaya yardım eden aynı erkek," diye mırıldandı.

"Elise!"

Gelip geçen birkaç araba adamın yolun karşısına geçmesini engelleyince arkasını döndü. "Onunla iyi eğlenceler."

Ve puf! Gitmişti, Aralık gecesine karışmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Axe.

Bu sırada Peyton bir kamyonla yakartop oynadı ve ardından mesafeyi kapatmak için koşmaya başladı.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı Axe adama. "Ben ona dokunmadım-"

Çatlak!

Sağ kroşe kan tükürmesine neden oldu.

"Bunu hiç düşünmüyorsun!" Peyton homurdandı. "O senin türünden değil."

"Ne yani, senin gibi bir aristokrat olmadığım için mi, pislik?"

İkisi de birbirlerinin ceketlerinin önünü tutarak, görülebilmelerine rağmen dişlerini gösterdiler.

Craeg kulüpten bir sonraki çıkıştı ve Paradise da hemen onun yanındaydı.

"O değerli bir dişi!" Peyton yeni bir saldırı için hazırlanmaya başladı. "O senin siktiğin çöpler gibi değil-"

Axe erkeğin ön kolunu yakaladı ve bükerek yolundan çıkardı. "Oh, ve kucağındaki o insan sürtük de bir tür azizdi-"

"Kuzeni öldü, tamam mı! Geçen ay Anslam'ın öldürdüğü kişi Allishon'du, Elise'in evine gidip olanları anlatmak zorunda kaldım! Yani hayır, onu becerip mahvedemezsin, ki yapacağın şey de bu. O çatı altında zaten yeterince acı var ve o bundan daha iyisini hak ediyor! Senden daha iyisini!"

Craeg koşarak caddeyi geçti ve hiç vakit kaybetmeden Peyton'ın omuzlarına tutunup adamı geri sürükledi.

"Burada olmaz," diye homurdandı Craeg. "Siz iki pislik olay çıkarıyorsunuz."

Axe küfrederek biraz uzaklaştı, yağın karın içinde volta atarken botları onu hızla betona indiren izler bırakıyordu. Bir ağız dolusu kan daha tükürdü ve parmak eklemlerinin intikam almak için ne kadar kaşındığını görmezden gelmeye çalıştı.

Ama lanet olsun, hepsi cinayeti duymuştu. Katil Anslam stajyerlerden biriydi, kabul gecesinden sağ çıkan ve Kardeşlik programına kabul edilen birkaç kişiden biriydi.

Kimse bu aristokrat piçin kadınlara şiddet uyguladığını ve bir yandan da yaptıklarının fotoğraflarını çektiğini bilmiyordu ya da tahmin edemezdi.

Peyton kadın kuzenine ulaşmaya çalıştıktan sonra onu aramaya gitmişti ve Axe'ın anlattığına göre adam bir kan gölüne girmişti. Gerçi ceset yoktu. Havers'ın kliniğinde öldüğü ortaya çıkmış ama kimliği belirlenememiş.

Paradise her şeyi bir araya getiren kişiydi ve Anslam her şeyi anladığında onu neredeyse öldürüyordu.

Sadist piç kurusu ön fuayede ölü bulunmuştu. Ne karmaşa ama.

"Elise olmaz," dedi Peyton kabaca. "Onu mahvetmene izin vermeyeceğim. Ve olacak olan bu değilmiş gibi davranma. Onu düzgün bir şekilde çiftleştirmek için babasından izin almak istemiyorsan, ondan uzak dur."

Evet, sanki bu hiç olmayacakmış gibi. Bir, çünkü Axe hiçbir efendiden böyle bir şey istemezdi. İkincisi, sanki sahip olduğu gibi yüksek terbiyeli bir baba, çiftleşme teklifini düşünmek şöyle dursun, onun gibi bir bodurun ön kapıdan içeri girmesine bile izin verirmiş gibi.

Axe, adamın Rolls-Royce'unun yer halılarını bile süpürecek kadar iyi değildi.

Ama ne önemi var ki, diye düşündü Axe gözlerini tekrar kaçırırken. Onu bir daha görecektir gibi değildi.

Ne diyorlardı? Gecenin içindeki gemiler.

Onlar gecenin içinde birbirinin yanından geçen iki gemiydi, bir daha asla karşılaşmayacaklardı.

"Peki," diye mırıldandı. "Onu yalnız bırakacağım."

ALTI

Ertesi gece karanlığında Mary, Bitty'nin yatağının ucundan kızın hangi paltoyu giyeceğini düşünmesini izledi. Biri kırmızı ve siyah kabarık bir parkaydı, Mary'nin söyleyebildiği kadarıyla Kral'ın hediyesiydi, çocuğu balonla sarmak gibiydi - hatta Rhage bunun insanların içine girip tepelerden aşağı zıpladıkları insan hamster toplarından birinin Gore-Tex eşdeğeri olduğu şakasını bile yapmıştı. Diğer seçenek, denizci düğmeleri ve Drakula'ninkisi gibi dik duran yakası olan eski moda, sakin, lacivert bir ceketti.

Mary'nin kalbinin bir parçası, Bitty'nin hayatında ilk kez bir karar vermek zorunda kalmasına üzüliyordu. Yoksulluktan kurtulmadan önce, herhangi bir şeye sahip olduğu için şanslıydı ve kızın onca kışı soğukta geçirdiği fikri Mary'nin midesini bulandırmaya yetmişti.

"Neden kliniğe gitmem gerektiğini anlamıyorum," dedi kız parkasını dolabına geri koyarken.

Mary en başından beri yün kürkün seçileceğini biliyordu. Bu şeyi kıza Rhage vermişti ve Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi Wrath tüm ırkın kralı olabilirdi ama kimse Bitty'nin babasının eline su dökemezdi.

Ve bu gece korkutucu olacaktı.

"Sence bir sorun mu var?" Bitty dolaptan çıkarken şöyle dedi.

"Hayır," dedi Mary. "Bilmiyorum. Ama gerçeğin bu olduğunu ummaktansa bunu kesin olarak bilmek daha iyi."

"Yine de ağrım yok." Bitty tuvalet masasına doğru yürüdü ve üç parçalı aynanın önüne oturdu. "Ve tüm pretranslar küçüktür."

"Katılıyorum." Mary taciz konusunu açmaktan nefret ediyordu. "Yine de gerçek şu ki, vücudun çok şey yaşadı. Bu, geçiş sürecini atlatıp uzun ve güçlü olmayacağın anlamına gelmiyor. Ama ya bunun olmasını sağlamak için şimdi yapabileceğimiz bir şey varsa?"

"Kırık kemikler yüzünden mi?"

"Evet."

Bitty sustu, saç fırçasını eline aldı ve omuzlarına dökülen uzun kahverengi dalgaların üzerinde gezdirdi - her ne kadar onları çoktan fırçalamış olsa da. Mary de çocuğu rahat bıraktı, odanın etrafına bakarak zaman geçirdi... ve bu resmi ortamı on üç yaşındaki bir kızın hoşuna gidecek hale getirmek için başka neler yapabileceklerini düşündü. Yine de Bitty hiçbir şey talep etmedi ve halinden memnun görünüyordu.

Ayrıca son zamanlarda çok fazla yeni alışveriş olmuştu ve küçük kıza dünyayı vermemek zordu.

Lanet Kardeşler'in onu şımartmasını engellemek de zordu. Bitty, Kardeşler'in malikanesine iki hırpalanmış bavul, bir oyuncak bebek kafası ve eski kaplanı Mastimon'la gelmişti ve bir iki gece içinde, futbol takımının aşırı korumacı baş belaları, daha çok bilinen adıyla BABU'lar (Bad-Ass Big Uncles), bir sunağa adak sunar gibi kapısına bir şeyler bırakmaya başlamıştı.

Aslında Lassiter amca takımına Baboon ya da Buffoon diyordu. Ve sonra dayak olayı gerçekleşti. Ama evet.

İş hediyelere geldiğinde o düşmüş melek grubun en kötüsüydü. Daha bu gece, First Meal'de, ona Deadpool DVD'sinin bir kopyasını ve önünde "Francis nerede?" yazılı kırmızı ve siyah bir Dory resmi olan bir sweatshirt vermişti.

Bitty aynada kendine bakarken, "Havers'ın kliniğine gitmeyi gerçekten istemiyorum," dedi. "Korkuyorum."

Mary gözlerini kapattı ve Bitty'nin biyolojik babasının ona yaptıkları yüzünden orada tedavi gördüğünü hatırladı. "Rhage ve ben her zaman senin yanında olacağız. Yanından ayrılmayacağız."

"Doktor Jane kliniğinde yapılması gereken her şeyi yapamaz mı?"

"Üzgünüm ama
gelemez." "Bizimle
gelebilir mi?"

"Hayır tatlım, burada yapması gereken işleri var. Ama tüm testler sonuçlandıktan sonra Havers'la kendisi konuşacak. Dr. Manello ve hatta belki V. de konuşacak."

Bitty fırçayı yere bıraktı ve avucunu saçlarının üzerinde gezdirdi. "Tamam."

Tanrım, orada otururken o kadar küçüktü ki, Mary dürtülüp dürtülecek, röntgeni çekilecek ve görüntüsü alınacak kişi olmak için her şeyini verebilirdi. Bitty o kadar çok şey yaşamıştı ki, zavallı küçük bedeni çoğu yetişkinin yaşamakta zorlanacağı darbeleri ve stresi emmişti. Ve gerçek deneyimler yeterince kötüydü. Hâlâ bunlarla uğraşmak zorunda olduğu fikri büyük bir haksızlık gibi görünüyordu.

"Sanırım daha sonra," dedi Mary ayağa kalkarken, "Rhage bu gece izin alıp bizimle takılacak."

"İstersem dondurma yiyebileceğimizi ve film izleyebileceğimizi söyledi."

"Tamamdır."

Bitty ayağa kalkmayınca Mary yanına gitti. "Seni bırakmayacağım."

"Söz mü?" diye fısıldadı. "Korkuyorum."

Mary elini kızın omzuna koydu. "Seni asla terk etmeyeceğime yemin ederim."

Teşekkürler, Kâtip Bakire. Ve teşekkürler Rhage. Evlat edinme sürecini ilerletmeye karar verdiklerinde, o ve Rhage, önce o ölse bile Mary'nin Bitty'yle kalacağı konusunda anlaşmışlardı. Elbette kıza bütün bunlardan bahsetmemişlerdi. Henüz doğru zaman gelmemişti.

Bitty derin bir nefes aldı. "Tamam, hadi-"

Kapı çalındı ve Rhage'in boğuk sesi duyuldu: "Dişilerim içerde nasıl? Hazır mıyız?"

"Evet."

"Evet."

Rhage eşyaları açtı ve işte karşısındaydı, iri ve güzeldi, geniş omuzları kapının girişini dolduruyordu, doğaüstü fiziksel mükemmelliği Mary'nin hâlâ arada bir iki kez baktığı türdendi. Kalın ve dalgalı sarı saçları, Bahamalar'daki okyanus renginde gözleri ve banyo fayansına benzeyen bembeyaz dişleriyle -hiç beyazlatılmamış olsalar bile- kadınlarla olan yarışta iyi bir nedenden ötürü efsaneydi.

Ayrıca kendini tamamen ve sadece ona adamıştı.

Mary'nin buna alışması, güvenmesi biraz zaman almıştı. Ne de olsa, istediği herhangi birini ya da herhangi bir şeyi eş olarak seçebilirdi - sarışın, uzun boylu ve kendisi gibi muhteşem birini. Bunun yerine... sadece onun için gözleri vardı, yeterince güzel bir yüzü ve kemoterapi sayesinde kısırlaştırılmış bir vücudu olan bir esmer.

Ancak Rhage onun bir güzellik kraliçesi olduğunu düşünüyordu ve komik olan, onun yanındayken ve ona öyle bakarken? Kendini kesinlikle öyle hissediyordu.

Bitty ayağa fırlayıp ona doğru koşarken, adam onun boyuna daha yakın olmak için tek dizinin üzerine çöktü. Ve onun ellerini tuttu, büyük avuçları küçük avuçlarını içine aldı.

"Bu işi bitirmeye hazır mısınız?"

"Yine mi Deadpool?"

Mary başını salladı. "Siz ciddi bir sıkıntı içindesiniz."

"Peki ne olacak? " diye takıldı Bitty. "Uzun somurtkan bir sessizlik mi yoksa kötü bir yorum mu? "

"Beni burada bir kutuya koydunuz," diye karşılık verdi Rhage.

"Evet, evet, evet, evet..." Bitty yumruklarını kıvırdı ve küçük bir daire çizirken havayı pompaladı.

"Bana tekrar söz ver," diye araya girdi Mary, "yetişkin kısımlarına bakmayacaksın."

Bitty ve Rhage gözlerini kapatarak, "Hayır. Pozisyonumuzu alacağız ve çirkinlik geçene kadar bekleyeceğiz."

Savaşlarını seç, diye hatırlattı Mary kendine. Savaşlarını seçmelisin.

Üçü birlikte odadan çıkarken Mary, "Başka şeyler izlemeyi deneyebilirsin. Sosyal konularla ilgili harika belgeseller var..."

İkisi de arkalarını dönüp, sanki antrenin her tarafına sprey boyayla küfür yazmayı önermiş gibi ona bakarken, ses tonunun düşmesine izin verdi. Ya da Fritz'i kovmayı. Ya da Rhage'in GTO'sunu hurda metal olarak eBay'e yüklemeyi.

"Nasıl olur da kan bağınız olmaz," diye mırıldandı. "Ama en azından bunu atlatabilirsin, Bitty."

Kız yaklaştı ve sıkı ve hızlı sarılışlarından birini yaptı. "Belki."

İkinci kata indiklerinde Rhage, "Bit, seni bırakmayacağımızı biliyorsun, değil mi? Sürekli seninle olmam uygun değil ama Mary olacak ve ben de bekleme odasında ya da koridorun hemen dışında olacağım-"

Merdiven boşluğundan çıktıklarında bir tekerleğin üzerinde durdular.

Kral'ın çalışma odasının hemen dışında bir grup insan bekliyordu: Doktor Jane, ameliyat önlükleriyle; Manny, beyaz önlüğüyle; Vishous, savaş kıyafetleriyle; ve Zsadist, Adidas giymiş, her tarafı silahlarla kaplı.

Oh, ve Lassiter.

Hokey maskesi ve futbol pedleriyle.

Rhage, Kardeşleriyle el çırpmaya giderken, "Bu çok tatlı bir uğurlama," dedi.

"Seni göndermiyoruz." Lassiter yastıklarına vurdu. "Biz senin maiyetiniziz."

Mary gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Jane gülümsedi ve Bit'e odaklandı. "Biz de seninle geliyoruz." Lassiter, "Kiracılar halledemez diye bir şey yok," diye gönüllü oldu.

maskesinin arkasından. "Ama kabul edelim, defansif tackle pozisyonum üzerinde çalışıyorum ve bu iyi bir pratik olacak. O kalem boyunlu doktor kâbusu fazla sertleşirse onu bir sıçrama resmine çeviririm."

Vishous iki elini yüzüne götürdü ve sertçe ovuşturdu. Aklından meleğe doğru bir dayak atmak geçiyordu ama kızın önünde kan akıtamayacağını biliyordu ve kendini kontrol etmek onu öldürüyordu.

"Evde kalabilirsin," diye mırıldandı V. "Gerçekten de evde kalabilirsin, seni anasını siktiğimin ahmağı."

Lassiter göğüs zırhını sıktı ve Julie Andrews gibi bayıldı. "Küfür edememesine bayılmıyor musun? İçimi ısıtıyor - patenli bir sarhoşun karanlıkta yakan top oynamaya çalışmasını izlemek gibi-"

Nadiren konuşan Zsadist metaforları kesti. "Üçünüzün yalnız gitmesini istemiyoruz. Bu yüzden biz de sizinle geliyoruz. Bazı şeyler için ailenize ihtiyacınız var."

Rhage duygularına yenik düşmüş gibi boğazını temizlerken Mary kabaca, "Çok teşekkür ederim. Gerçekten... bunu gerçekten takdir ediyoruz."

Z, Bit'e doğru bir adım attı ve sadece görünüşe bakılırsa, her ebeveyn Kardeş'in çocuklarından mümkün olduğunca uzak olmasını isterdi: dövmele köle bantları, yaralı yüzü ve üzerindeki tüm o silahlarla devasa savaşçı vücuduyla, sevgi dolu bir amcadan çok bir kaçırıcı gibi görünüyordu.

Tek kelime etmeden elini uzattı.

Ve hiç vakit kaybetmeden... küçük kurtulan, büyük kurtulan'ın avucunu tuttu.

Bitty ve Z arasında her zaman özel bir bağ vardı. Yine de, yıllarca bir başkasının zulmüne katlanmak zorunda kaldığınızda, her zaman bir ayırıcı olacaktı

Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da o zamandan beri başınıza ne kadar iyi şey gelirse gelsin.

Bu ortak payda ikisini birleştiriyordu. Mary onları bir araya getirecek başka bir şey olmasını dilesse de, Bitty'nin hayatında Zsadist olduğu için -özellikle de böyle bir gecede- her zaman memnun olmuştu.

İkili büyük merdivenlere ulaştığında, sanki bir zil çalınmış ve yarışın kapıları açılmış gibiydi; toplanan kalabalık onları Fritz'in siyah Mercedes'iyle dışarıda beklediği yere kadar takip etti.

Mary, aileyle ilgili en güzel şeyin, onların ortaya çıkması olduğunu düşündü.

Gerçekten önemli olduğunda, aileniz, kan bağıınız olsun ya da olmasın, yoğun hayatları, işleri ve kendi çocukları olmasına rağmen her zaman onlara ihtiyaç duyduğunuz yerdeydi.

"Hey," dedi Lassiter giriş kapısını açarken, "vakit geçirmek için benimle disk tokuşturmak isteyen var mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Bitty dahil herkes.

"Ama başka bir şeyin canına okuyacağım," dedi V nefesinin altından.

"Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum. Sarıl bana. Hadi, istediğini biliyorsun...."

Hiçbir şey.

Elise nerede durduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu: ne okula devam edip edemeyeceğini, ne meşhur hapisanede olup olmadığını, ne de başını sokacak bir evi olup olmadığını.

Puro barında Peyton'ı görmeye gittikten ve ayrılırken o stajyerle karşılaştığı çarpışmadan sonra eve gelmiş ve babasının dönüşünü beklemişti. Ön kapının tam karşısındaki oymalı merdivenin en alt basamağında. Kayıp bir çocuk gibi.

Üç saat sonra, başı öne eğik, omuzları çökmüş, ruhu kırılğan bir balon gibi sönmüş bir halde içeri girmişti.

Ona bakmamıştı bile, hatta onun antrede olduğunun farkında bile değildi. Doğrudan çalışma odasına gitmiş ve kendini içeri kapatmıştı.

İyi konuşmaydı baba, diye düşündü. Yeni bir çığır açıyoruz, değil mi?

Ama gerçekten, başka nasıl bir şey bekleyebilirdi ki?

Babasının üzerinde çalıştığı sürece kendisini dahil etmenin yararları hakkında bir iç tartışmadan sonra kalkıp yatağa girmişti. Gün boyunca hiç uyumamıştı ama bu sadece babası ve dışlanma dilekçesiyle ilgili değildi.

O adamı düşünmeden edemiyordu... dövmelelerini, piercinglerini, ona bakışını ve söylediklerini. Kaldırımındaki o sahneyi tekrarlamak için çok zaman harcamıştı. Kafasında mı? Hâlâ orada, yağın karın içinde tartışıyorlardı, cinsel gerilim o kadar yoğunlu ki, çekebileceği bir ip gibiydi.

Hayatında uğraştığı çok gerçek sorunlar göz önüne alındığında, işleri daha da kaotik hale getirmekle ilgilenmesi şok ediciydi. Ama keşke ona numarasını verseydim diye düşündü. Yine de vermediğine memnundu çünkü ya onu ararsa? Onu tekrar görecekti ve bu nasıl bir felaket tarifi olurdu.

Böyle bir erkeğin Taylor Swift şarkısı olduğunun farkında olmak için onun özelliklerini bilmenize gerek yoktu.

Ya da daha kötüsü.

"Yeter," dedi yatağından kalkarken. "Bu kadar pilav yeter."

Babası şu anda alt kattaki çalışma odasında olmalıydı. Yani annesinin dediği gibi, müzikle yüzleşmenin ve onunla konuşmanın zamanı gelmişti.

Elise odasından dışarı adımını attığında kısa bir süre durakladı. Babası koridorun sonundaki süitinden çıkıyordu ve o da durakladı.

Boğazını temizleyerek, "Baba, ben-" dedi.

Tek kelime etmeden arkasını döndü, eli klasik durma tarzıyla omzunun üzerinden kalktı. "Şimdi olmaz."

"O zaman ne zaman?" diye sordu.

Babası cevap vermedi. Sadece yürümeye devam etti, koridordan resmi merdivenlere doğru ilerledi ve inişte gözden kayboldu.

Kendini onun önüne atmak dışında, onu çatışmaya nasıl zorlayacağını bilmiyordu. Ve o zaman bile, muhtemelen onu ezip geçecekti.

"Orospu çocuğu," diye tısladı.

Belki de taşınma vakti gelmişti. Ama şüphesiz, adam onunla ilişkisini kesecekti, o zaman nasıl ödeme yapacaktı?

Şu anda üniversiteye gidebilmesinin tek nedeni kazandığı burslardı. Ve onlar da oda ve yemek gibi şeyleri karşılamıyordu.

Aniden gelen bir şey fırlatma dürtüsüyle başını antika bir sehpaye doğru çevirdi. Bu çiçek vazosu mükemmel olacaktı, tepesindeki ince boyun avucuna kolayca sığıyordu, suyun ve ithal güllerin ağırlığı ona biraz zarar verebileceğini hissettirecek kadar ağırdı ama mesafeyi engelleyecek kadar değil.

Gözlerini yolun karşısına kaydırarak teyzesi ve eniştesinin kaldığı süitin kapalı kapısına baktı.

Amcası birazdan dışarı çıkacaktı ama teyzesinin hâlâ uyuduğuna şüphe yoktu. Kadın genellikle Elise üniversiteden dönene kadar yataktan çıkmaz, sadece saçını ve makyajını yapacak kadar uyandıktan sonra saten yastıklarına dönerdi. Yaşamak için bir yol değildi ama kızına olanlardan sonra? Ya oğlunun kaybından sonra?

Elise küfretti... ve sonra kendini hareket halinde buldu.

Bildiği bir sonraki şey, ölü kuzeninin kapısının önünde durduğuydu. Uzaktan, elinin uzanıp kapı kolunu kavrayışını ve çevirişini izledi. İçeri ittiğinde, Allishon'un her zaman kullandığı parfümün kokusunu aldı. Dior'un Poison'ı. Eski moda bir parfüm olduğu kesindi ama kadına çok yakışmıştı.

Elise her zaman, eğer mor rengin bir kokusu olsaydı, bu kokunun o olacağını düşünmüştü.

Ses çıkarmadan kendini içeri kapattı ve ışık düğmesine bastı.

Yüksek tavanın ortasındaki kristal avizeden yayılan aydınlık odada çiçek açıyordu. Yatak tam karşısındaydı, beyaz ve altın rengi vurgulara sahip uçuk mavi nevresimlerle döşenmişti ve Macy's vitrinlerini gölgede bırakacak kadar çok yastığı vardı. Duvarlar, iyi aylarda bahçelerde görebileceğiniz, çiçek açan meyve ağaçları arasında oynayan şeftali ve sarı kuşların Fransız sahnesi olan el yapımı Stark ile kaplanmıştı. Yerdeki halı kalın ve neredeyse beyaz denecek kadar soluk bir krem rengindeydi; pencereleri çevreleyen perdeler ise yazlık bir elbisenin soluk mavisi renginde ve bir o kadar da şeffaftı.

Dekor, değerli genç bir kadın için mükemmeldi.

Yine de Allishon'un eşyaları odadaki en dikkat çekici şeylerdi: yarı rahip, yarı şeytana tapan siyah bir cüppe; şöminenin üzerindeki şömine rafında kristal bir kafatası; uzak köşede goblen kaplı bir paletin yanına serpiştirilmiş siyah ve kan kırmızısı deri kapaklı kitaplar. Ayrıca dizlerine kadar uzanan kalın siyah botlar... topuk yerine silahı olan, eşi olmayan yüksek topuklu bir ayakkabı... Tanrı bilir daha nelerle dolu siyah spor çantaları vardı.

Kuzeninin diğer hayatının kanıtlarını, mükemmel asfaltlanmış bir yoldaki çukurlar gibi görmemek zordu. Ama bu ne kadar yargılayıcıydı.

"Düşünmenin bir yolu yok," diye inledi sertleşmiş boynunu ovuştururken.

Gerçek şu ki, Allishon vahşi doğada kendini ararken karşısına şeytani bir şey çıkmıştı. Felixe'in anlatmak istediği de buydu, değil mi?

Elise dövme stajyeri düşündükçe kaşlarını çattı. Efendisinin endişelendiği her şey onda vardı.

onun bulgusu. Ama onunla üniversitede tanışmamıştı ve asıl amacı da buydu.

"İyi ki de öyle," diye mırıldandı boş odaya doğru. "Onu bir daha görmeyeceğim."

YEDİ

Kardeşlik'in eğitim merkezi son teknoloji ürünü, yüz bin metrekairelik bir sığınaktı ve hükümet düzeyinde tesis ve ekipmanlarla doluydu. Yeraltında bulunan ve önünde giderek daha güvenli ve korkutucu G.T.F.O.'lardan oluşan bir geçit sistemi bulunan bu yer vampirlere, insanlara ve lesser'lara kapalıydı.

Teknik olarak içinde bulunmasına izin verilen stajyerlerin yanı sıra.

"Okul otobüsü" bir başka kontrol noktasında tekrar yavaşladığında, Axe iniş açısına bakarak tesisin girişine yaklaştıklarını anlayabildi. Yanındaki karartılmış pencereler fazla bir görüntü sunmuyordu ama son birkaç durak noktasının Jurassic Park'tan fırlamış gibi olduğunu hayal etti; Hoover Barajı kadar yüksek beton duvarlar ve tepelerinde kilometrelerce uzunlukta dikenli teller vardı.

Son bir aydır, kursiyerler Caldwell ve çevresinde belirlenen yerlerde buluşuyor ve kurşun geçirmez gövde kaplaması, kol kadar kalın camları ve derin kova koltuklarıyla bu ne sarı ne de okul gibi olan tanka biniyorlardı.

Evet, tabii, Fritz, direksiyondaki yaşlı köpek, Caldwell Merkez Okulları için çalışabilirdi. Ama rekabet için bu kadardı.

Ve ne biliyorsun. Bu gece şehrin eski sanayi bölgesindeki ıssız bir fabrikadan buraya gelişimiz yaklaşık yirmi beş dakika boyunca Peyton'ın Axe'ın kafatasında bir delik açmasıyla olmuştu.

Güzel zamanlar, güzel zamanlar.

Diğer herkes kendi işine bakıyordu. Novo'nun önünde Beats vardı. Boone Kierkegaard'ın Enten-Eller'ini okuyordu, her ne boksartık. Paradise ve Craeg, yolda PokéStop arıyormuş ve telefonları çekmiyormuş gibi bir iPhone'u ileri geri takas ediyorlardı.

Diğer yandan Peyton? Görünüşe göre kar kümesinin üzerine serilmiş köpek boku gibi buhar çıkarmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yoktu.

Ancak Axe bakışları görmezden gelerek çok iyi bir iş çıkarmıştı ve gecenin geri kalanında da tuğladan duvar örmeye devam edecekti.

"Ciddiyim," diye tersledi Peyton.

Axe başını koltuğa yasladığında, Bay Sınırlar koridorun karşısına oturduğunda daha geriye gitmesi gerektiğini biliyordu. Tabii bu arka tamponda oturacağı anlamına geliyordu.

"Dün gece ne demek istediğini anlattın," diye mırıldandı Axe. "Hatırlarsan ben de seninle aynı fikirdeydim."

"Bir bok söylemedin."

"Siktir git, şimdi tekrar edeceğim." Başını kayıtsızca erkeğe çevirdi. "Ona dokunmayacağım."

"O zaman neden Elise'in peşinden dışarı çıktın?" "Temiz hava, dostum. İhtiyacım vardı-"

"Ben çok ciddiylim-"

"Hey, bir fikrim var. Emilio Estevez ve Judd Nelson'ın Maine North Lisesi dönemini oynamayalım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Boone konuştu ama önündeki sıradan başını kaldırıp bakmadı. "Kahvaltı Kulübü. Bugüne kadar yapılmış en iyi lise filmi olarak kabul edilir. 1984'te Illinois, Des Plaines'teki Maine North Lisesi'nde çekildi. Judd Nelson klişeleşmiş dejenere rolünü oynadı-"

"Bilgin olsun," diye araya girdi Axe, "bu benim rolüm. Sen güreşçisin, Pey- pey. "Lütfen baba kompleksi olan yargılayıcı piç."

Peyton bir kaşını kaldırdı. "O"- Boone'u işaret etti
-"Bunu bilmeyi beklerdim. Sen?"

"Hayatım boyunca seks bağımlısı olmadım, biliyorsun. Eskiden televizyon karşısında uyuklama konusunda uzmanlaşmış bir uyuşturucuydum. İkimize de bir iyilik yap ve bu saçmalığı bırak. Senin kar gibi saf kuzeninle yatmayacağım. O benim tipim değil."

Peki, tamam. Bütün gününü tavana bakarak geçirebilirdi, kadının o kaldırırda ona nasıl döndüğünü yeniden yaşayarak. Ona bakışını. Onunla konuşmasını.

Ve evet, biraz avuç içi hareketi olabilirdi. Ama ya geliştirdiği perma- resyonun icabına bakacaktı ya da sınıfa derisinin içinde bir beyzbol sopasıyla gelecekti.

Ama bu onunla ilgili değildi. Hayır. Bu sadece The Keys'de daha fazla zaman geçirmesi gerektiğinin bir işaretiydi.

Otobüs durdu ve yaşlı uşak şoför koltuğunun karşısındaki kapıyı açarken bölmeyi geri çekti. "Geldik! İyi akşamlar!"

Doggen her gece aynı neşeli sesle aynı şeyi söylüyordu ve Axe ayağa kalkıp herkesten önce aşağı inip uzaklaşırken bunun bir tür ritüel olduğunu fark etti. İyi şans getirmesi için bir tavşanın ayağını ovmanın sözel karşılığı.

Park alanında, aslında seyyar bir ameliyat merkezi olan bir karavan, kurşun geçirmez hale getirilmekte olan yeni bir Hummer, Ford otoparkından yeni çıkmış gibi parıldayan iki pikap ve CAT türü bir hafriyat kamyonu da dahil olmak üzere çok sayıda araç vardı. Yukarı doğru yükselen kademeli asfalttan başka katlar da vardı ama Axe bunlarla hiç uğraşmamıştı.

İçeri girmesine izin verilseydi bile, bir arabası ya da bir araba alma ihtimali yoktu.

Hayır, onun için kırbaç yoktu. Onun dünyasında, sırtındaki giysiler ve babasının inşa ettiği küçük evin emlak vergileri dışında hiçbir şey için para yoktu

onu hiç umursamayan bir kadın için. Bir de şu ramen noodle'lar. Axe'in elektriği yine kesilmişti ve bu kez faturayı ödeme zahmetine girmeyecekti. Karanlıkta yaşayabilirdi - evsiz bir insan gibi eğitim merkezinde kalmaktan daha iyiydi. Ayrıca, gaz ve kanalizasyon belediyeye aitti, bu yüzden sıcak suyu vardı ve şömineler onu sıcak tutacak kadar iyi çalışıyordu.

Hayatta kalacaktı.

Çelikle güçlendirilmiş bir kapıya yaklaştığında beklemesine gerek kalmadı. Kapı içeriden açılmış, Dhestroyer ağır yükü bir kâğıt parçası kadar ağırmış gibi itmişti.

"İyi akşamlar," dedi Butch Kardeş. "Birinci sınıftayız."

Axe başını salladı ve uzun koridorda yürüdü, sorgu odalarının ve diğer eğitim alanlarının yanından geçti ve sonra kelimenin tam anlamıyla bir şeyleri havaya uçurdukları yeni laboratuvara girdi.

Kullandıkları sınıf tipik bir düzeneği - ya da en azından eroin günlerinde televizyonda gördükleri. Eski moda bir kara tahtaya bakan iki sıra uzun masa ve çiftli koltuklar vardı. Tepedeki ışıklar floresanlardan oluşuyordu; zemin benekli muşambaydı.

Burada okuma, yazma ve aritmetik öğretilmiyor.

El ele savaş teorisini, askeri manevraları, temel ilk yardımı, grup dinamiklerini deneyin.

Axe arkaya oturdu ve -Tanrım sana şükürler olsun-Peyton arabayı öne park etti. Diğerleri yerleşti, gece için hazırdılar.

Butch Kardeş kapıyı kapattı ve yan taraftaki masaya oturdu. Başında Red Sox şapkası, önünde Big Papi'nin yüzünün kalıbı olan bir tişört ve siyah Adidas eşofman takımı vardı. Koşu ayakkabıları Brooks'tu ve pembe kırmızı neon renkteydi.

"Bu gece," dedi Kardeş, "sahte saldırıda her birinizin ne kadar kötü performans gösterdiğini gözden geçireceğiz. Bu da sekiz ila on iki saatimizi alacak. Daha sonra, eğer zaman kalırsa, aerosollere odaklanarak zehirlerle devam edeceğiz ve

temas zehirleri. Ama önce birine bir iş fırsatı sunacağım."

Axe kaşlarını çatı.

Paranın iyi olacağını düşündü.

"Bu pozisyon son derece sağduyulu ve nazik olmayı gerektirecek bir pozisyon." Kardeş gruba ölümcül bir bakış fırlattı. "Bunun yanı sıra kişisel savunma konusunda da bilgi sahibi olmayı gerektiriyor."

Rhage, Havers'ın kliniğinden kesinlikle nefret ediyordu. Evet, yeraltı tesisi güvenliydi ve adamdan hoşlanmasa da şifacının hastalarına uyguladığı tedaviyi kimse tartışamazdı. Ama Rhage, Bitty ve Mary'nin yaklaşık yüz elli yıldır bulundukları muayene odasının dışındaki koridorda otururken, hemen hemen her şey sinirlerini bozuyordu.

Her şeyden önce, sentetik "temiz" kokudan, sinüslerine işleyen o sahte limonlu dezenfektan kokusundan nefret ediyordu. O kadar kötüydü ki, ellerinde kazmalar ve sprej şişeleriyle burun deliklerine özel ilgi gösteren minik sarı köleler hayal edip duruyordu.

İkincisi, tartışmasız iyi bir şey olmasına rağmen, her şeyin üretken bir şekilde sessizleşmesi onu çok rahatsız ediyordu. Yumuşak tabanlı ayakkabılar, sessiz sesler, koridor boyunca fısıldayarak ilerleyen tıbbi malzeme ve ekipman arabaları.

Ama en kötüsü? Gördüğü ilgiye gerçekten dayanamıyordu.

Hemşireler kucaklarını açıp aletleriyle oynamaya başlamamışlardı ama lanet olsun, tüm o uzun bakışlara, gereksiz çoklu yürüyüşlere, cıvıltılara ve kıkırdamalara ihtiyacı yoktu.

Hayatı boyunca bunun versiyonlarıyla uğraşmıştı - en azından dönüşümünü tamamladığı saniyeden beri. Mary'den önce de cinsel ilginin avantajını kullanmış, öyle ki ardında bir şöhret değil, bir sikiş dini bırakmıştı. Mary'den sonra ise

diğer kadınlara ilgi duyuyordu. Aslında, yüzünü ve vücudunu beyninin kullandığı tatlı bir kırbaç gibi düşünmeye başlamıştı. Özünün, ruhunun, kalbinin, nasıl görüldüğüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Ve bir sorun vardı.

Kızınız ince bir kapının diğer tarafındayken, çelimsiz küçük bir hastane önlüğü giymişken, kişisel alanı ve bedeni üçüncü şahıslar tarafından işgal edilirken mevcut korkudan ve geçmiş travmadan dolayı gözleri kocaman ve genişken, isteyeceğiniz son şey bir grup insanın sizi Channing Tatum ve Chris Hemsworth'un lanet olası aşk çocuğu sandıkları için üzerinize çullanmasıydı.

Belki de kafasına bir kese kağıdı geçirmeli-

Bir el omzuna indiğinde sıçradı ve Zsadist'in koridorun sert zemininde yanında oturduğunu görünce aynı derecede şok oldu.

Yolun karşısında, V ve Lassiter hâlâ ayaktaıdı ve tartışıyorlardı, ikisi de hokey maskesiyle yüz yüze gelmişlerdi, ağabey elini dudaklarının arasına koymuş, sonra da yakamayacağını hatırlamış gibi elini çekmişti, melek ise kendini tutmaktan çok daha fazlasını yapıyor, bir dakika içinde bir mil konuşuyordu.

Rhage'in onlara ayıracak ne enerjisi ne de odağı vardı.

Tek düşünebildiği ...

"Yeterince acı çekti," derken kendi sesini duydu. "Tanrı ... ne kadar zamandır oradalar?"

Kardeşinin gözlerinin içine baktığında, Z'nin gözlerinin sarı olmak yerine simsiyah olduğunu gördü.

Ama evet, Rhage oldukça can sıkıcı davranıyordu. Ne zamandır aynı şeyden yakınıyordu? Kardeşinin ona sinirlenmesine şaşmamalı.

"Özür dilerim." Rhage yüzünü ovuşturdu. "Burada çenemi kapatmam gerek. Seni kızdırmak istememiştim."

Z ona alnının ortasında bir boynuz filizlenmiş gibi baktı. "Sen değil. Ben sadece onun efendisini bulmak istiyorum.

ve onu tekrar öldürmek. Ya Nalla da böyle istismara uğrasaydı? Ve kemikleri geçmişteki kırıklarla dolu olsaydı?"

Kardeşi o noktada konuşmayı kesti. İyi de oldu.

Rhage yine kusacak gibi hissetti.

"Söz konusu sizin çocuklarınız olduğunda durum bambaşka bir hal alıyor." Rhage başını duvara vurmaya başladı ama sonra bunun Bitty ve doktorları rahatsız edebileceğinden endişelendi. "Biliyor musun, buna hazırlıklı değildim. Baba olmanın en zor yanının tartışmalar olacağını sanıyordum, mesela eve ağzı bozuk birini getirmesi ve benden onun pürüzsüz suçlularını kesip bahçeye dikmememi beklemesi gibi. Ama bu? Onun için bunu yaşayan ben olmak istiyorum. Bu hiç adil değil."

Z onun bakışlarını kaya gibi sert, bir zamanlar kardeşinin dizlerine kadar deliliğe batmış olması kadar psikotik olmaktan uzak tuttu. "Sen muazzam bir babasın, bunu biliyorsun. Sen gerçek bir anlaşılmısın."

Rhage hızla başka tarafa baktı. Boğazını temizledi. "Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

"Sana en çok ihtiyaç duyduğun anda onun yanındasın."

"Hayır, bunu yapmak için o muayene masasında olmam gerekir. Onun yerine benim vücudum orada olmalı."

"Mümkün değil ve bunu sen de biliyorsun." Z usulca küfretti. "Baba olmanın en zor yanı onlar için her şeyi yoluna koyamamaktır. Bazen yapabileceğiniz en iyi şey sadece ortaya çıkmaktır."

"Bundan daha fazlası olmalı."

"Eğer varsa ve bir yolunu bulursan, bana haber ver." "Ha! Sen gördüğüm en iyi babasın."

"Bak ne diyeceğim, bir dahaki sefere işleri nasıl daha kötü batırabileceğimi düşünerek uyanık yattığımda seni arayacağım."

"Ama senin için durum farklı."

"Neden?" Rhage boşluğu doldurmadığında, Z konuşulmayan sessiz kalmasına izin vermedi. "Neden, Nalla biyolojik olarak benim olduğu için mi? Hadi söyle. Çünkü bu saçmalığın ağzından çıktığını duyduğunda ne kadar aptalca olduğunu anlayacaksın."

"Ben sadece... acaba gerçekten onun efendisi olsaydım daha iyi bir şey yapmış olur muydum diye merak ediyorum."

"Biyolojik babası gibi mi demek istiyorsun? Onu o masaya yatıran orospu çocuğu gibi mi? Onun gibi mi olmak istiyorsun? Evet, bu koridorda küçük kızı zor zamanlar geçirdiği için anestezi almadan açık kalp ameliyatı geçiriyormuş gibi görünen bir adamdan çok daha iyi bir gelişme."

Rhage saçlarını o kadar sert ovuşturdu ki durduğunda parmakları bulanıklaştı. "Sen anlayamazsın. Asla benim yerimde olamayacaksın."

"Demek istediğim de bu zaten. İster onların doğumunda parmağınız olsun ister onları kabul etmek için gönüllü olun, hepimiz aynı durumdayız."

Rhage önündeki kapalı kapıya baktı. "Korkuyorum, Z. Sadece... çok korkuyorum. Ya kalıcı bir sorun varsa? Doktor Jane'in endişelendiği şey de bu, biliyorsun. Bitty'nin geçiş sürecinin kollarını ve bacaklarını o kadar kötü mahvedeceğinden endişeleniyor ki... sonunda onları kesmek zorunda kalacaklar."

Bitty'nin fuayede dans ederkenki görüntüsü gözlerinin dolmasına neden oldu. Artık o kadar hareketliydi ki... onu bir tüpe üfleyerek çalıştırdığı bir tekerlekli sandalyede hayal edemiyordu. Bu onu öldürüyordu.

"Ne... ne sikimden bahsediyorsun sen?" Z talep etti.

"Büyüme plaklarıyla ilgili bir şey. Tam o sırada meydana gelen kırıklar var" -kalçalarını, ön kollarını, baldırlarını gösterdi- "bilirsiniz, Bitty'nin büyüme plakları ve yanlış iyileşmişler? Bu yüzden değişim ona çarptığında, kırılıp onarılamaz hale gelebilirler."

"Kahretsin."

"Mary bilmiyor." Rhage saçlarını yolmaya çalışmaya geri döndü. "Evet, ona daha önce söylemeliydim ama nasıl yapacağımı bilemedim. Doktor Jane'e söyleyeceğimi söyledim. Ama ikisi için de korkağın tekiyim. İyi olmasını umuyordum."

Haberler, sanırım, ama orada ne kadar uzun süre kalırlarsa, o kadar çok düşünüyorum-"

Yolun karşısındaki muayene odasının kapısı açıldı ve Doktor Jane dışarı çıktı.

Kadının yüzüne bir kez baktığında en kötü durumun orada ortaya çıktığını anladı.

"Ne kadar kötü?" Rhage, bok tekmelerine atlarken homurdandı. "Ve yapabileceğimiz bir şey var mı?"

SEKİZ

Balıkçı yaka.

Saatler sonra, Axe "okul servisinin" arkasında sessizce otururken, nereden bir balıkçı yaka bulabileceğini düşünmeye çalıştı.

Boğazına doğru uzanarak dövme yaptırdığı tarafa masaj yaptı ve babasının bokundan bir tane bulup bulamayacağını merak etti. Ve bu onda sert bir içki isteği uyandırmadı mı... hatta belki de bir şırınga dolusu ışık söndürücü.

Ölümünden beri babasının odasının yakınına bile gitmemişti.

"Siktir," dedi kararmış pencereye doğru.

Aklından çıkmak için yansımasından uzağa baktı.

-ve hey, sen ne bilirsin ki. Pey-pey kuzenime dokunma rutininden sıkılmıştı ve erkeğinin yanında oturan Cennet'e bakma moduna geri dönmüştü.

Bu gece kimse iyi vakit geçirmemişti, zaten eğitim de bir parti değildi. Ama evet, başarısızlıklarınızla yüzleşmek zorunda kaldığınızda canınız yanıyordu. Eğlenceli olan neydi? Peyton'ı koridorun karşısındaki dışının karşısında hadım edilmiş halde görmek, onun aklına girip ona yardım edebilmeyi, ihtiyacı olduğunu hissettiği kurtarıcı olmayı dilemek. Etrafta uçuşan düşünce baloncuklarını okuyabilirdiniz.

Üzgünüm, şampiyon. İhtiyacı olan her şeye sahipti.

Novo ayağa kalktı ve Axe'a doğru yürüdü, onu iterek biraz rahatlamasını sağladı. "Ben saat ikide gidiyorum, senin görüşmen ne zaman?"

"Yarım saat içinde." Muhtemelen aleyhine çalışacaklarını düşünerek dövmelelerini ovuşturdu. "Acele etmeliyim."

"İyi şanslar."

Kadın avucunu uzattığında Axe avucunu sıktı. "Sen de."

"Sanırım bu iş için sadece sen ve ben varız." Kadının sesi keskin bir tavır takındı. "Peyton'ın zaten yeterince parası var ve kazançlı bir işin sigara içmesine engel olmasına izin vermesi çok uzak. Boone'un da paraya ihtiyacı yok ve Paradise ile Craeg zaten izinli oldukları gecelerde Seyirci Evi'nde ekstra güvenlik sağlıyorlar."

Kahretsin, Axe Nov'la yarışmak için deli olmuyordu - başka bir erkeğe karşı yarışmayı tercih ederdi ve evet, sanırım bu onu cinsiyetçi yapıyordu. Yine de muhtemelen şaka ona yapılıyordu. Dövüş ve atış konusunda en az onun kadar iyiydi, gücü neredeyse onunki kadardı, zekâsı ise onunkinden biraz daha ilerideydi. Ayrıca bir seri katile de benzemiyordu.

Ama hey, piercinglerini çıkarırdı. Bam. Neredeyse normal.

Ayrıca sıfır kişisel becerisi vardı. Yani mülakatta onu pekala yenebilirdi.

"Dostça bir bahse girmek ister misin?" Novo çizdi.

"Ne üzerine?"

"Kim alır? Kaybeden akşam yemeğini ödemek zorunda."

Ona Kit Kat alabilecek durumda değildi. "Kazanan akşam yemeği ısmarlasın mı?"

"Anlaştık."

Yirmi dakika sonra otobüs durdu ve herkes indi. Gece çok soğuktu ve kimse konuşmak için oyalanmadı. Axe babasının kulübesine ışınlanırken, o küçük yere hiç "ailemin evi" dememiş olmasının garip olduğunu düşündü - ama zaten o lanet şeyle ilgili hiçbir "aile" yoktu. Annesi için inşa edilmişti ve onu aile içinde tutma görevini yerine getirmemişti.

Yani çatı ve dört duvar, babasının bir kadına olan zaafının anıtından başka bir şey değildi.

İçeri girdiğinde elektrik olmadığına, ışıkları yakmadığına sevinmişti. Mutfğa dayanamıyor, ona bakmaktan nefret ediyordu ve sığ alandan buharla geçti. İkinci kata çıkan merdivenler kısa ve dikti, ikişer ikişer çıktı ve açık olan tek kapıya ilerledi.

Babasının odasını kapalı tutuyordu.

Odasında yerde bir şilte, yığınlar halinde giysiler ve başka pek bir şey yoktu. Burada uyumuyordu bile, çünkü şömine alt kattaydı ve sıcak kalması gerekiyordu. Gerçi ilkbahar ve yaz aylarında ikinci kata geri taşınacaktı ya da belki de taşınmayacaktı. Kimin umurundaydı ki?

Axe, kaslı gömlekler, siyah kot pantolonlar ve ara sıra deri ceket ya da pelerinlerden oluşan kendi "gardırobunu" gözden geçirdi, ancak bu, Daha Normal Görünen Peri Anne'nin uğraması sayesinde mucizevi bir şekilde balıkçı yaka çıkmasını beklediğinden değildi. Daha çok babasının eşyalarını karıştırmak için kendini hazırlaması gerektiğinden.

On dakika sonra ve boynuna kaplumbağa takmadan koridordan aşağı inip kapıyı açtı. Evin hiçbir yerinde ışık yanmıyordu, sığ alanda gölgeler ve grinin tonlarından başka bir şey yoktu... sanki kendinden nefreti her şeyin rengini emmişti.

Babasının iki yıl önce son kez yattığı için hâlâ dağınık olan yatağa bile bakamadı ve lanet olası annesinin resimlerine kesinlikle göz atmadı ve hayır, her şeyi kaplayan toz tabakası ya da pencerelerden birinin kanadından fırlayıp düşen yaprakları ve hatta karın bir kısmını içeri aldığı gerçeği üzerinde durmadı.

Oda daha soğuk görünüyordu, nefesi beyaz puflar halinde yoğunlaşıyordu.

Belki de babası oraya musallat olmuştur.

Omurgasından aşığı bir ürperti inerken, Axe kıcını kaldırıp büroya doğru yürüdü ve kaba, telaşlı elleriyle içindeki eşyaları karıştırdı. Aradığı şeyi en alt çekmecede buldu.

Bu şeyin bir erkek tarafından giyilmiş ve kullanılmış olduğunu düşünmek çok garip geliyordu. Çekmeceyi itip kapatırken ve takip ediliyormuş gibi ayaklarını sürüyerek odadan çıkarken, bir daha asla oraya girmemeye yemin etti.

Kendi alanına döndüğünde, kaslı tişörtünü çıkardı ve babasının boğazlı kazağını giydi. Ucuz şifonyerinin üzerindeki aynaya yöneldi, eğildi ve boğazındaki her şeyin örtüldüğünden emin oldu.

Arkasını dönmeden hemen önce uzandı ve dövmeleriyle aynı tarafta, lobundan kıkırdağına kadar uzanan siyah piercingleri teker teker çıkardı. Alnındakini de çıkardı.

Sıradaki hamle silahlanmaktı. Omuz kılıfını taktı ve bir hafta önce kendisine verilen kırkılıkları iki yanına yerleştirdi. Kardeşler'e göre, kursiyerlere zaman ve para yatırıyorlardı ve ihtiyaç duydukları son şey, programdaki herhangi birinin boktan ekipmanları olduğu için ölü olarak uyanmasıydı: Sınıfın tümü poligonda düzgün bir şekilde incelendikten sonra Glock'lar dağıtıldı ve silahları eğitim merkezine getirmenize izin verilmese de, dışarıda yanınızda bulundurmanız bekleniyordu.

Ve gerekirse onları doğru şekilde kullanın. Bir gece önce yaptıklarının aksine.

Evden çıktı, kapıyı kilitleme zahmetine girmede - ne de olsa alarmı çalıştıracak elektrik yoktu ve ayrıca çatının altındaki hiçbir şey umurunda değildi.

Biri içeri girip burayı ateşe verse rahatlardım. Bu pek olası değildi. Taşrada yaşıyordu; en yakın komşusu çeyrek mil ötedeydi ve muhtemelen işe eşekle geliyordu.

Axe daha görüşme yerine ışınlanmadan önce evin -ya da malikane ya da kale ya da her neyse- çok büyük olacağını biliyordu. İnsan dünyasının dışında büyümüş fakir çocuklar bile büyük malikânelerin nerede olduğunu biliyordu ve bu yerin posta kodu neydi?

Evet... tamam, diye düşündü yeniden şekillenirken. Vay canına.

Axe önündeki taş yapıya bakarak başını salladı. Bu şey en az üç katlı olmalıydı ve arduvaz çatının ön yüzü tek başına bir futbol sahası kadar büyük görünüyordu. Yaklaşık yedi yüz siyah panjuru ve daha çok bir parlamento ya da belki bir belediye kütüphanesinin girişine benzeyen ön kapısıyla, orada bir ailenin yaşadığına gerçekten inanamıyordu.

Sonra tekrar, sadece bir anne ayı, bir baba ayı ve bir yavru ayı değildi. Muhtemelen düzinelerce köpek vardı.

Burası tam da babasının çalışmak için çağrılacağı türden bir yerdi.

Tam da baskınlar sırasında erkeğin öldürüldüğü lüks ev gibi.

Axe, iş görüşmesini daha başlamadan mahvetmeden önce acısını içine gömdü ve karla kaplı çimenlikten yukarı tırmanarak dairesel bir çemberi çevreleyen alçak bir çitin üzerinden geçti ve ön kapıya çıkan bir dizi basamağa ilerledi.

Kolunun büyüklüğünde pirinçten kocaman bir kapı tokmağı ve bir kenarda da gizli bir dahili telefon vardı.

Tam düğmeye uzanmıştı ki, ağır yük, Sir John Gielgud'a ürkütücü derecede benzeyen üniformalı bir uşak tarafından açıldı.

Arthur yıllarında.

"Sen Theirsh'in oğlu Axwelle misin?" dedi erkek mükemmel bir diksiyonla.

Tamamen yararsız bir nedenden ötürü, Axe'ın beyni en iyi sarhoş taklidini yapan Dudley Moore'u öksürerek çıkardı:

Sen fahişe misin? Tanrım... Unutmuşum! Sadece seninle harika gittiğimi sanıyordum!

"Efendim?" diye sordu uşak. "Siz Axwelle misiniz?"

Kendini silkeleyerek neredeyse "Evet, öyleyim" diye cevap verecekti.

"Lütfen, içeri buyurun." Uşak geri çekildi ve eliyle işaret etti. "Zamanında geldiğinizi efendime bildireceğim."

"Teşekkürler. Teşekkür ederim."

Adamdaki bir şey onu daha az aptal olmaya itiyordu. Siktir et, bu lanet şeyle ilgili her şey onu-

Axe olduğu yerde durdu. Penguen kıyafetli uşak birkaç şey söyledikten sonra arkasını dönüp kapalı bir kapıya doğru yürürken burun deliklerini açarak nefes aldı.

Bekle bir dakika, diye düşündü Axe.

Yavaşça bir daire çizerek havadaki kokuları test etmeye devam etti. Büyük açık kabul salonu, fuaye, adı her ne haltsa, yaşadığı evlerden üçünü rahatlıkla sığdırabilir ve yine de bir bowling salonu, bir yüzme havuzu ve belki de bir buz pateni pisti için yer kalabilirdi. Ve açık, katedral benzeri alanın etrafına yerleŝtirilen eşyalar gerçekten eski ve gerçekten pahalı görünüyordu: Zemin beyaz ve gri mermerdi ve her yerde kristal eşyalar ve duvarlara monte edilmiş yağlı boya tablolar vardı. Bir de şömine vardı ama gün boyunca onu sıcak tutan şömine gibi değildi. Onlarinkinin etrafında siyah mermer ve altın oymalar vardı ve ocak o kadar büyüktü ki içinde kütükten çok ağaç gövdeleri vardı.

Ama bütün bunlar onun umurunda bile değildi.

Çıtırdayan ateşin odunsu tınısını, köpek sabununu ve birinci katta bir yerlerde servis edilen bir tür etin uzaktan gelen kokusunu filtreledikten sonra havada yakaladığı şey... dün geceki kadının kokusuydu.

Peyton'ın kuzeni ya yakın zamanda burayı ziyaret etmişti... ya da bu çatının altında yaşıyordu.

Uşak arkasından, "Efendim şimdi sizinle görüşecek," dedi.

Evet, diye düşündü Axe dönerken. Kesinlikle haklısın.

Bazen kabuslar gözünüzün önünde gerçekleşir ve sevdiğiniz insanları incitir ve uyanmak için dua etseniz bile ... çalacak bir çalar saat, kaldırılacak bir göz kapağı, sizi kurtaracak bir devrilme ve yeniden konumlanma olmadığını biliyordunuz.

Mary şu anda o acı döngülerinden birinin içindeydi.

Bitty bir muayene masasında yatıyordu, beyaz bir çarşaf ve battaniye yana katlanmıştı, ince, soluk uzuvları üzerindeki devasa armatürden gelen ışığı yansıtıyordu. O kadar solgundu ki yüzü bir selpak rengindeydi ve titriyordu, her zamanki canlı, mutlu küçük kızın seğiren, buruşmuş bir kabuğuydu.

Mary onun yanında dururken, klinik ortamının ayrıntıları, bipleyen ekipmanlar ve beyaz fayanslar, paslanmaz çelik her şey, mavi önlüklü ve maskeli insanlar, aynı anda hem kristal berraklığında hem de tamamen dağınıktı - ve bir rüya manzarasında olduğu gibi, farkındalık ölçeğindeki iki uç nokta değişiyor, sahne rastgele odaklanıp kayboluyordu.

Geceyi atlatmanın zor olacağını biliyordu. Ama bunun Bitty'nin istismar anılarının tetiklenmesinden kaynaklanacağını düşünmüştü. Ya da kızın, annesinin ölümünü izlediği kliniğe geri dönmek zorunda olduğu gerçeğinden. Ya da MRI'nın klostrofobisi, muayenenin rahatsızlığı, test sonuçlarının gelmesini beklemenin sıkıcılığı nedeniyle bile olabilirdi.

Değil. Hatta. Lanet olsun. Yaklaştın.

Bitty'nin ana kemiklerinin her biri kırılıyor ve yeniden yapıyordu. Titanyumdan yapılmış bir kaval kemiği olan bacağında bile

Çubuk. Anestezi olmadan çünkü alerjisi vardı.

Dehşet, acı ve dehşet tarif edilemezdi. Ve o anda Tanrı'ya isyan etmemek, bu mükemmel kötü haber fırtınası için orada her kim varsa lanetlememek zordu: kötü iyileşmiş kırıklar nedeniyle tehlikeye giren büyüme plakları; geçişten sonra olası ampütasyonlar; daha önceki tepkisi nedeniyle genel anestezi için uygun olmayan bir aday olması.

Verilebilen azıcık ağrı kesici de yeterince ileri gitmiyordu.

"Bir tane daha," derken kendini duydu. "Bunu yapabilirsin."

Bitty kelimeleri anlamıyor gibiydi. Acının sisinde kaybolmuştu ve Mary de gözyaşlarına boğulmak istiyordu.

Ama deliliğe yolculuğu göze alamazdı.

Mary daha da yakına eğildi. "Sonuncusu, tamam mı? Bu bizim sonuncumuz."

Bitty'nin gözleri kocaman açıldı, gözyaşları onları ıslı ıslı yaptı, altında beliren büyük mor lekeler ölümün eşliğindeymiş gibi görünmesine neden oldu. "Bunu yapamam. Lütfen... onları durdur...."

"Bir tane daha. Sana söz veriyorum, sadece bir tane daha." Kaküllerini geriye doğru taradı ve Bitty'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Elimi tut. Haydi. Ne kadar sıkman gerekiyorsa o kadar sık."

"Yapamıyorum... lütfen anne... bana yardım et...."

Hıçkırıklar küçük kızın bedenini sarsarak hastane önlüğünün bir esintiye kapılmış gibi görünmesine neden oldu ve Mary de ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanarak masanın ince şiltesine düştü.

Burnunu çeken, güç için dua eden ve tamamen kaybolmuş olan Mary, bir daha biri ona bakıp tüm cevapların kendisinde olduğunu söylediğinde, o kişinin kıcına tekme basacağını aklına not etti.

"Havers, bize ..."

Başını kaldırdığında doktor ve iki kadın hemşirenin arkada durduğunu gördü. Ve ona bakışları

O kadar şefkat doluydu ki, kız kardeşi Marissa'ya yaptığını bildiği şeyle bunu bağdaştırmak neredeyse imkânsızdı.

Ama hiç kimse onu mesleğinde kusurlu bulmamıştı.

"Sadece nefes alalım," dedi Mary Bitty'ye. "Hadi... benimle birlikte nefes al...."

MRI'lar, kızın dönüşüm geçirdiğinde feci bir deformasyon riski altında olduğunu göstermişti. Vampirler için, olgunluğa doğru büyüme biçimleri, değişimleri sırasında meydana gelen tekil patlamaya sıkıştırılmıştı. Sanki insan paralelinde, on dört yaşındaki bir çocuk altı saat içinde fiziksel olarak yirmi beş yaşına gelmiş gibiydi.

Bitty'nin durumunda, önceki kırıklar nedeniyle uzun kemiklerinde bir dizi ince ve o kadar da ince olmayan kıvrımlar vardı. Mary bunları fark etmişti ama nedenleri ya da sonuçları üzerinde pek durmamıştı. Sorun şu ki, bu patlayıcı büyüme gerçekleştiğinde, bu deformiteler tamamen ayrılabilir, kırılabilirdi çünkü genişlemenin kuvveti açığı dışı olacaktı.

Sonuç mu? Ampütasyon. Uzuvlarının tamamının ya da çoğunun. Çünkü geçişten sonra yaklaşık altı ay boyunca, vampirlerin kemikleri kırılmaları kaynaştıramazdı.

Onları şimdi tamir etme kararı alınmıştı.

Ve Bitty seçimini yapmıştı. Bir ay, bir yıl, iki yıl ya da beş yıl sonra geri gelip bu işi halletmek istemiyordu. Hiçbir şey değişmeyecekti ve bu ihtimalin kafasında asılı kalması için bir neden yoktu.

Ama bu çok fazlaydı.

"Yapamam, yapamam... Bunu yapamam...."

Mary daha fazla aynı fikirde olamazdı. O da artık bunu yapamıyordu. Çok fazla. Bitti. Eşiği aştı.

Evet, burada daha büyük bir amaç vardı ama yeterince şey yapmışlardı. Yapmadılar mı?

"R-r-r-r-rhage içeri gelebilir mi?" Bitty kekeleydi. "Kesinlikle. Diğerlerini de istiyor musun?"

Bunun işe yaraması için her şeyi yaparım.

"Hayır, çünkü ağlıyorum." Bitty burnunu çekti. "Ben cesur değilim...." "Oh, evet, öylesin." Mary daha fazla gözyaşı döktü.

"Tatlım, sen tanıdığım en cesur insansın."

Vampir kültüründe, türün erkeklerinin dişilere yönelik tıbbi müdahalelerin bir parçası olmamasına dair bir gelenek vardı ve Bitty'nin alçakgönüllülüğünden zorunluluktan ödün verdiği zamanlar olmuştu. Ama şimdi? Bütün bahisler kapandı.

Mary Havers'tan izin bile istemeyecekti.

Kızın bu işi bitirmesine yardımcı olacak başka bir şeye ihtiyaçları vardı. Doktor Jane, "Ben onu getiririm," diye gönüllü oldu.

Rhage içeri girdi ve Mary kendini tutamadı. Onun gözleriyle karşılaştığı anda öyle bir boğuldu ki nefes alamadı. Ve bağlanmış bir erkeğe özgü olarak, önce ona gitti, ona sıkıca sarıldı, kulağına kelimeleri kaydedilmeyen bir şey fısıldadı, güçlü, sabit tonu her şeyi ifade ediyordu.

Sonra tamamen küçük kıza odaklandı, Bitty'ye bakarken yüzünün rengi soldu, uzanıp onu kucağına alırken elleri titriyordu.

Bir sürü sağlık görevlisi öne atıldı ve Mary onu geri çekti. "Kollarının ve bacağının hâlâ alçıya alınması gerekiyor. Dikkatli olun."

Rhage kızı sanki camdan yapılmış gibi tekrar yere yatırdı.

"Ben cesur değilim," diye inledi Bitty ona doğru.

"Evet, öylesin," dedi saçlarını geriye doğru tarayarak. "Çok cesursun ve seninle gurur duyuyorum ve seni çok seviyorum."

Bir süre konuştular ve sonra bir duraklama oldu.

Havers sanki zamanın geldiğini hissetmiş gibi nazikçe, "Sadece son bir tane. Ve sonra hepiniz bittiniz."

Rhage'in kaşları aşağıya doğru indi ve Mary sormadan cehennem zebanisinin dişlerinin aşağıya indiğini ve koruyucu yanının doktorun boğazını parçalamayı düşündüğünü anladı. Ama bu içgüdüsel, mantık değil.

Rhage'in kolunu okşadı. "Şşş, sorun yok. Bir tane daha ve bu iş biter."

"Bir tane daha..." Yüzünü ovuşturdu. "Bunu yapabiliriz."

Rhage endişeli görünen Havers'a başıyla onay verdi.

Sonra sağlık personeli tekrar masaya geldi.

Bitty'nin leğen kemiği tekrar bağlandı ve karşı bacağı da aynı şekilde hareketsiz hale getirildi. Havers'ın yapması gereken şey uyluğu kavramak ve bir çıt sesi gelene kadar baskı uygulamaktı. Sonra da deriden doğru hizalamayı görene kadar dizini çekmesi gerekiyordu; kızın ne kadar zayıf ve az kaslı olduğu düşünülduğünde bu nispeten açık bir şeydi. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için bir röntgen çekilecek ve ardından kemiğin kendini yenilemesi ve doğru şekilde yeniden bağlanması için alçılar takılacaktı.

Kırma ve hizalama o kadar ilkel, o kadar acımasızdı ki , tüm yüksek teknoloji ürünü makinelerin ve son teknoloji ürünü her şeyin ortasında modern bakım standartlarının altında görünüyordu. Ama vücudun yadsınamaz bir mekanik yanı vardı ve bu somun ve civata işiydi ve Mary yine Marissa'nın kardeşinin hakkını vermek zorundaydı. Bunu daha önce hastaları için birçok kez yapmıştı ve Bitty'nin her bir uzvu için hızlı, kararlı ve doğru olanı yapmıştı. Havers'a yer açmak için Rhage diğer tarafa geçti, devasa boyu ve çevresi sanki Çin Seddi gibi aniden Bitty'nin hemen yanına yerleşmişti. Almak

Kızın elini tuttuğunda hem kederli hem de güçlü görünüyordu.

"Bunu yapabiliriz," dedi hem ona hem de Mary'ye. "Bunu hep birlikte atlatacağız ve sonra eve gidip film izleyip dondurma yiyeceğiz. Tamam mı? Daha ne olduğunu anlamadan buradan çıkmış olacağız, özgür olacağız ve her şeyi geride bırakacağız."

Mary başını salladı, Bitty de öyle. "Yap şunu," diye emretti Rhage.

Havers küçük hastane önlüğünü yukarı kaldırdı ve baldır ve uyluk çevresine kıyasla çok büyük olan bir çift yumrulu diz ortaya çıktı.

Tanrım, Mary yaşadığı sürece o mavi eldivenli ellerin Bitty'nin kalçasını kavrayışını, zayıf etini sıkışını ve-
Bitty acı içinde çığlık atmaya başladı.

Ve bir saniyeden daha kısa bir süre sonra, muayene odasında bir patlama kadar parlak bir ışık parladı.

Mary önce baş üstü lambalarının söndüğünü düşündü ama sonra beyni korkunç bir bağlantı kurdu.

Gözlerini Havers'tan ayırıp dehşet içinde Rhage'a baktı.
"Hayır, şimdi olmaz!"

Ama artık çok geçti.

Canavar tetiklenmişti.

DOKUZ

Elise nihayet birinci kata indiğinde, artık yeter, diye düşündü. Kuzeninin odasında saatler gibi gelen bir süre geçirdikten sonra, kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapmadığını biliyordu.

Ya babası onunla medeni bir şekilde görüşmek istemezse?

O zaman kabalaşacaktı. Çünkü onun için gerçekten kabul edilemez olan, bir an bile daha fazla yaşamayı reddettiği şey, medya karartmasının bu ailevi eşdeğeri idi.

Ayrıca, babası ne yapacaktı? Hırlayan büyük bir canavara falan mı dönüşecekti?

Çalışma odasının kapısını kapalı bulması sürpriz değildi ve fuayede yürürken, yapamazdım-olabilirdi krizine girmemesi imkânsızdı. Aile yatırımları üzerinde çalışırken onu bir kez bile rahatsız etmemiştir ama güzel annesinin görüntüsü aklına geldiğinde Elise bunu bir koçbaşı olarak kullandı. Yetiştirilme tarzı onu geri tutmaya çalışsa da, mahmenini ve kadının bu durumda ne yapacağını hayal etti.

Elise kapıyı çalmadı bile.

Ona girişi reddetmesi için bir bahane vermesine gerek yoktu. Sadece içeri doğru ilerledi-

Masanın başındaki tablo gözünün önüne geldikçe, annesiyle ilgili o anı zihninden silinip gitti: Babası sandalyesinde oturmuş, koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla resmi olmayan kıyafetleriyle erkeksi odaya başkanlık ediyordu. Çünkü resmi kıyafet beyaz kravat ve fraktı.

Şok edici olan bu değildi.

Ancak karşısında oturan bir erkek vardı; sadece koltuğu değil, çalışma odasının tamamını cüceleştiren bir çift şişkin omuza ve uzun, kalın bacaklara sahip bir erkek. Saçları koyu renkti, enseden tıraş edilmişti, balıkçı yakası ve derisi siyahtı. Kolunun altında görebildiği kılıf ve silah da öyleydi.

Erkek yavaşça dönüp ona baktı. Ama onun yüzünü görmesine gerek yoktu.

Bu oydu. Puro kulübünden.

Elise'in vücudu sıcaklıkla, beyni de öfkeyle kükredi. Babası onun stajyeri gördüğünü nasıl öğrenmişti? Caddenin kenarında tartıştıkları sırada etrafta başka bir vampir var mıydı? Ama hadi ama, aralarında sözlü bir tartışma bile geçmemişti. Ve Peyton araya girmişti-

Peyton. Orospu çocuğu.

"Baba, ben-"

"Bu da benim kızım," diye araya girdi babası. "Lütfen böldüğü için özür dilerim. Elise, bu Axwelle."

Durmadan düşündüğü erkek ayağa kalktı ve onun üzerinde yükseldi. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

Axwelle belinden eğilirken Elise ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. Glymera'da yüksek kana sahip, çiftleşmemiş bir kız çocuğu olarak, bir tanık olsa bile, kızın ona herhangi bir şekilde dokunması bir yana, tokalaşmak için elini uzatması bile kabul edilemezdi. O da bunu biliyordu.

Ve iyi de oldu. Kafası karışmış olsa da, neyi çok net biliyordu? O erkeğin üzerindeki etkisi daha da güçlenmişti.

Onu düşünerek geçirdiği saatler, ilk baştaki çekiciliği bir dürtüye dönüştürmüştü.

Ama onun burada ne işi vardı? Eğer babası bir gece önce o adamla tanıştığı için üzülseyse

onu Axwelle ile sanki yabancıymışlar gibi tanıştırmazdı.

Onlar yabancıydı.

Elise masanın üzerinden babasına baktı. Sanki duruş standartlarına uyamayacak kadar yorgunmuş gibi sandalyesine çökmüştü.

"Elise"- Axwelle'nin yanındaki boş koltuğu gösterdi
-"Oturun."

Hemen itaat etti, karşıya geçti ve kendini koltuğa bıraktı. Çevresel görüşünde Axwelle'in kendisine bakmadığını fark etti. Gözleri ileriye, babasına odaklanmıştı.

Evet, oğlum, o... tamam, ateşli kelimesinden nefret ediyordu. Sanki cinsel açıdan çekici bulduğunuz biri fırından çıkmış bir tabak yemek gibiydi? Ama aslında, aklına gelen ilk ve tek şey hemen hemen buydu. O siyah balıkçı yaka ona çok yakışmıştı. Piercingleri nereye gitmişti? Onları çıkarmıştı.

Saçları nasıl bir his verirdi? Yumuşak ve kalın-

"... ve bu yüzden onu buraya getirdim."

Titreyerek, "Ne?" diye ağzından kaçırıldı.

"Birinci Danışman Abalone ile yaptığım görüşmelerden sonra, rahatsız edici olsa da, belki de açık olan bu sonuca vardım."

Harika. Her şeyi kaçırmıştı. Ama söylediklerinin hiçbirinin onun lehine olmama ihtimali yüksekti.

"Dışlanmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Elise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence bu çok geri bir yaklaşım-"

"İşte bu yüzden, eğer eğitimine devam edeceksen bir korumanın gerekli olduğuna inanıyorum."

Gıcırdayan lastiklere işaret ver.

Kız geri çekilirken, babası Axwelle'ye başıyla onay verdi. "Pozisyon için başvuruda bulunmak üzere burada. Kara Hançer Kardeşliği'nin programında bir stajyer ve kendisi tarafından şiddetle tavsiye ediliyor.

Kral'ın kendisi. Bir saat içinde başka bir aday daha gelecek. Bir Novo, sanırım adı buydu. O da en yüksek övgülerle geliyor."

Bodyguard mı?

Yani bu erkek onun vücudunu mu koruyor?

Elise kafasını Axwelle'e doğru çevirdi, bu sırada aklına bir şeyler gelmeye başlamıştı ama sonra dikkatini tekrar babasına yöneltti.

"Bekle... yani benimle birlikte olursa, kampüsteki derslere katılmama ve öğretmen asistanlığı yapmama izin verecek misin? Diplomamı tamamlamama izin verecek misiniz?"

Babası boğazını temizledi. "Bu doğru."

"Sen... Ben... Biz..." Biraz daha kekeledi. "Baba... fikrini ne değiştirdi?"

Felixe gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Birinci Danışman büyük saygı duyduğum değerli bir erkek. Bana şunu fark ettirdi... eğer o kendi kanından olan kızının eğitim merkezi programına katılmasına izin verebiliyorsa? Ben de sana kesinlikle izin verebilirim.

."

Elise sandalyeden fırladı ve bir anda masanın etrafında dönmeye başladı. Ailesinde fiziksel sevgi gösterilerinden kaçınılır, selamlama, reverans ve çok seyrek olarak iki yanaktan birden öpme gibi resmi etkileşimler tercih edilirdi. Ama kendini ifade etmemek onun için imkânsızdı.

Kız kollarını babasına doladığında, babası her zamankinden daha da sertleşti, ancak bir süre sonra beceriksizce uzanıp kızın kolunu okşadı. "Sorun değil," dedi sert bir sesle. "Evet. İyi. Gerçekten de."

Onu reddetmiyordu. Aksine, onun da aynı derecede duygusal olduğunu hissediyordu - sadece bu duygular samimiyetle başa çıkma becerisine sahip insanlardan gelmiyordu. İkili için bu, kız yalan söylediği ve güvenini sarstığı için özür dilerken ve o da kızmaya başladığı baskıcı gücün aksine kızının ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği baba olmaya çalışacağına söz verirken kucaklaşmak, tutunmak ve hıçkıra hıçkıra ağlamakla eşdeğerdi.

Elise doğrulurken kaşmir kazağını aşağı çekti ve Axwelle'e baktı.

Sarı gözleri kızın üzerindeydi, göz kapakları düşük, ifadesi uzaktı. Babasının bakış açısından, hiç şüphesiz profesyonel bir şekilde gergin görünüyordu. Ama o daha iyi biliyordu. O bakışlarda ateş vardı, onu tüketecek bir ateş.

Eğer izin verirse.

"Bence bu harika bir fikir," derken kendi sesini duydu. "Koruma olayı."

Elise konuşurken Axe gözlerini tekrar kadının babasına çevirdi. İşi daha almadan kaybetmenin garantili bir yolu mu? Zihnindeki kıızı adamın önünde soymak.

Onun gibi zavallı bir çocuk bile bunun "yapışkan" olduğunu biliyordu.

Ayrıca, karşı cinsle olan ilişkisini göz önüne alırsak, asıl tuhaf olan, bakışlarını kaçırmanın çok yanlış olduğunu hissetmesiydi. Dünya tehlikeli bir yerdi ve bu dişi olağanüstü biriydi. İnsan ya da vampir olsun, erkekler onun gibi şeylere imrenirdi. Bir de avcılar vardı.

Korunmaya ihtiyacı vardı. Bunu hak ediyordu.

Profesyonel bir sıfatla buradaydı ve onu güvende tutmak için kiralayabileceği şeyin ta kendisi olmanın profesyonel bir yanı yoktu.

"Tamam canım," dedi babası sandalyesinde kayarken. Sanki onun geri dönmesini ve bir kol mesafesinde olmasını tercih eder gibiydi. "Her şey yolunda."

Ve bu biraz üzücüydü - yine de, ebeveyn reddinden yeterince nasibini almıştı, değil mi? Yine de en azından yanındaki sandalyeye döndüğünde aldırıyor gibi görünüyordu.

"Şimdi, ona sormak istediğin bir şey var mı, Elise?"

Axe onun bakışlarını üzerinde hissetti ve lanet olsun, bu hoşuna gitti. Gözlerinin yüzünde, boğazında, çıplak vücudunda gezinmesini istiyordu.

Onun önünde bir yatağa yayılmak istiyordu... belki yere... siktir et, eğer bu onu tahrik edecekse onun için sıcak kömürlerin üzerine bile uzanabilirdi... ve onun gözlerine bakıp ona binmesi için yalvarırken elini sikinin üzerinde tutmak istiyordu.

Boyun eğme fantezisi, onun boyun eğen olması, onun için yeni bir fanteziydi ama ne fark ederdi ki.

Bu gerçekten olacak bir şey değildi. "Evet?"

Axe ona sordu.

"SUNY Caldie'ye gidiyorum. Geceleri derslere giriyorum ve profesörlerimden birinin asistanı olarak çalışıyorum. Uyum sağlayabilecek misin?"

Axe cevabın hayır olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu ama bunu umursadığından da emin değildi. Yine de, eğer bir tecrit dilekçesi verilmiş olsaydı, hayatının geri kalanında eve kapatılmaktan kıl payı kurtulmuştu.

Onun yerinde olsaydı, hangi şekilde olursa olsun üniversiteye giriş iznini kabul ederdi: Noel Baba... Batman kostümünü giymiş bir pislik... o.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Axe ve cevabı efendisine yöneltti. "Gerektiği kadar görünür ya da soluk-siyah olacağım. Güç kullanmaktan çekinmeyeceğim ama insanları kışkırtmayacağım. Ve evet, gerekirse onun için bir kurşun yemeye hazırım. Hiçbir şey beni korkutamaz ve kaçmam.

-Her şeyden. Kendi ölümümden bile."

Yanındaki Elise geri çekildi ama ona bu konuda yardım edemezdi. Dün gece tarlada gerçekliğin değiştirilmiş bir dozunu almıştı ve babasının tam olarak ne için endişelendiğini çok iyi biliyordu.

Genç Felixe boğazını temizledi. "S o r u n değil. Yani..."

"İhtiyacın olan şey," diye bitirdi Axe erkek için. "Kızını korumak istiyorsan gerekli olan şey bu. Amaç onun işini yapmasına izin vermek ve her gece eve canlı dönmesini sağlamak. Size bu huzuru verebilirim çünkü o benim gözetimimdeyken tek önceliğim o olacak,

kendimden bile üstün. Onun dışında hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi olmayacak."

Felixe, göğsünde oturan fil su kaynağından su içmek için kalkmış gibi nefes verdi.

Axe, "Bana güvenebilirsiniz," dedi.

"Pekala." Boğazını temizlemeye devam etti. "Bu çok iyi, evlat.

Sadece ... iyi."

İşte o zaman işe alındığını anladı.

Bu arada Elise onun yanında sessiz ve gergindi, ama sonra ona programının nasıl olduğunu anlatıyordu - ki bu bir sorun olmayacaktı, çünkü artık stajyerler sahaya çıkıyordu, Kardeşlik'in dersleri daha geç başlayacaktı.

Her şeyi dinledi ve sonra babası ona maaşın ne kadar olduğunu söyledi.

Vay anasını, diye düşündü Axe.

Akşam yemeği için biftek parası. Elektrik parası. Babasının evinin onarımı.

"Ailen nasıl oğlum?" diye sordu babası.

Axe geri çekilmeye başladı ve kendini tuttu. Kişisel bir şey için hazırlıklı değildi.

En azından cevap kolaydı: "Ailem öldü. Eşim yok ve asla olmayacak. Eğitim programı dışında hiçbir şeyle ya da hiç kimseyle bağım yok."

"Baskınlarda aileni mi kaybettin?" Elise yumuşak bir sesle sordu.

Sanki bir an yaşıyormuş gibi.

Gözlerini ona dikti. "Tek endişelenmen gereken seni hayatta tutup tutamayacağım ve tutacağım da. Hepsi bu kadar."

Kızın omurgası sandalyede dikleşirken, gülümsemesini kendine sakladı. Bir kadın olabilirdi ama özünde bir savaşçıydı. Ve kapıların suratına kapanmasından hoşlanmadığı açıktı, gerçek ya da mecazi anlamda.

Kollarını başının üzerinde tuttuğu ve tüm ağırlığını onu istediği yerde tutmaya verdiği görüntüsü, fermuarının arkasında bir ereksiyon tehdidi yarattı.

Axe kaşlarını kaldırıp ona baktı ve içindeki ateşi biraz dışarı çıkarması için ona meydan okudu. Ama o yapmadı. Babasının önünde olmazdı.

İşteki ilk gecesi için sabırsızlanıyordu. Kız onun kulağını çekecekti.

Ve kesinlikle işe alındı.

Axe babasının aradığı ölümcül güç olarak görünmese bile, Felixe yanlışlıkla Novo'nun bir erkek olduğunu varsaymıştı: Novo ne kadar muhteşem bir asker ve profesyonel olursa olsun, bu kibar şovenistin kızını bir kadının korumasına izin vermesine imkân yoktu. Ve bu çok boktan bir durumdu.

Ama bu onun işine yaradı. Çünkü onu istiyordu-

İş, diye düzeltti. İş istiyordu.

Felixe ayağa kalkarken, "Temas halinde olacağım," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Axe ikisine de. "Bence öyle olacaksın. Ve size cevabımı hemen şimdi vereceğim. Görevi kabul ediyorum ve siz ikiniz ne zaman hazır olursanız o zaman başlayabilirim."

ON

Tamamlandı. Kaos.

Canavar, Bitty'nin çektiği acının tetiklemesiyle Rhage'in bedeninden çıkarken, Mary muayene masasındaki küçük kızı kendi bedeniyle sardı; ancak bu, ejderhanın ona zarar vereceği korkusundan kaynaklanmıyordu.

Tavandan parçalar yağıyordu, büyük ejderhanın kafasının panellere çarptığı yerden sıva parçaları düşüyordu. Ve sonra o dikenli kuyruk ileri geri savruluyor, dolapları parçalıyor ve ekipmanları dağıtıyor, lavaboya çarpıyor ve boruları fırlatıyordu.

Etrafa sıcak su püskürtüp ışıklar yanıp sönerken Havers ve ekibi tamamen yanlış bir fikre kapıldı. Donmak yerine, kendilerini yiyebilecek bir şey tarafından engellenen bir çıkışa ulaşmaya çalışarak kendilerini hedef haline getirdiler.

Ama hadi ama. Sanki içlerinden biri daha önce bununla uğraşmış gibi? "Durun! Kimıldama!" Mary havladı.

Ve işte o zaman canavar kükredi.

Mary kulaklarından birini korumaya çalışmak için başını çevirdi ama ellerini kullanmayacaktı. Bitty çok açıktaydı-

Ejderhanın arkasında muayene odasının kapısı açıldı ve Zsadist, V ve Lassiter içeri doluştu.

"Kapıyı kapatın!" Mary bağırdı. "Ve dışarıda kal!"

Bunun tam bir katliama dönüşmemesi için en iyi şansı ejderhayla temas kurmak, onu yatıştırmak ve Bitty ile kendisine odaklanmasını sağlamaktı. Ejderhanın dikkatini çekip koruyabildiği sürece kimse zarar görmeyecekti-

Ejderhanın çenesi kapandı. Sonra sürüngen gözleri dönüp Bitty'ye odaklanırken canavar titrer gibi oldu. Boğazından boğuk sesler çıktı ve öne doğru bir adım attı, pençeli ayağı inşaat malzemesi gibi ağır bir şekilde yere indi.

Mary yavaşça doğruldu ve Rhage'in alter egosunun çocuğu görmesine izin verdi. "O iyi. Hadi, kendiniz araştırın."

Canavarın devasa başı, küçük kızı ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça alçaldı ve Mary geri çekilirken ağzı Bitty'nin üzerinde gezindi. Kısmen gergin bir mırıltı, kısmen de ağrıyan göğüs tıkırtısı şeklinde endişeli bir sorgulama sesi çıktı.

Bitty elini kaldırdı ve mor pullu yanağını okşadı. "Ben iyiyim...."

Sesi şaşırtıcı derecede güçlüydü ve sonra gülümsedi, sanki oda harabeye dönmemiş, insanlar korkudan ölmemiş ve kendisi işkence görmemiş gibi.

Mary avucunu canavarın şişkin boynuna koydu, kasları ve gücü hissetti. "Her şey yolunda... şşş... işte böyle, burnunu çek...."

Başını ve hatta gözlerini bile oynatmadan Havers'a fısıldadı: "Bana kemiği sıfırladığını söyle."

Çevresel görüşünde, erkeğin boynuz çerçeveli gözlüklerini düzelttiğini gördü. "Özür dilerim, ne?"

"Kemik," diye tekrarladı Mary aynı sessiz, eşit tonda. "Yapman gerekeni yaptın mı?"

"Evet, sanırım... evet. Teyit etmek için bir röntgene ihtiyacım var."

"Tamam, şimdi bunu yapmaya çalışmayalım."

Hemşireler, sanki patronlarının buna karşı çıkmasından korkuyorlarmış gibi birbirlerine daha da sıkı sarıldılar.

"Ben... hayır," dedi, "şu anda bunun tavsiye edilmeyeceğine katılıyorum. İzninizle sormak istiyorum - ne kadar süre... ah, ne kadar süre...?"

"Her şey değişir. Ama Rhage geri dönene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Bitty ve canavar hâlâ dokunma ve sesle iletişim kuruyorlardı ve Mary'ye göre, kızın içinde bulunduğu sıkıntı göz önüne alındığında, ikisi önümüzdeki altı saati birlikte geçirebilirdi ve odadaki diğer yetişkinlerin bunu sineye çekmesi gerekecekti.

Bu not üzerine Mary etrafına baktı ve yüzünü buruşturdu. Yıkık dökük zemini, hırpalanmış tavanı, cam önlü dolapların enkaz alanını kontrol ederken, bunun biraz para tutacağını düşündü. Ama sonra cehennem arkadaşına ve küçük kızına baktı. Canavar, doğrusal olmayan, tuhaf ailelerinin büyük bir parçasıydı ve sayılmayı hak ediyordu-

Kapı bir aralık açıldı ve Lassiter oyun kıyafetleriyle odaya girdi. Elinde bir şey tutuyordu ama Mary ne olduğunu göremiyordu-

Bir dakika, o Snickers çikolatası mıydı?

Adam temkinli bir şekilde yaklaşırken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Canavar dikkat kesildi, çenesi meleğe doğru hırlayarak kıvrıldı. Ama Lassiter yılmamıştı, yani şok edici bir şey değildi.

"Al," dedi. "Bir Snickers al. Acıktığında kendinde olmuyorsun."

Bir kalp atışı kadar bir duraklama oldu. Ve sonra kendini tutamadı.

Gülmeye başlamak zorunda kaldı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi?"

Lassiter ona bakarken, hokey maskesinin açık ızgarasının ardındaki ifadesi komikti ama gözleri hiç de öyle değildi. O gözbebeeksiz, ısıltılı bakışlar son derece ciddiydi ve ona, korkunç derecede kötü muamele görmüş bir çocuğu sevdiği ve hayatının geri kalanında bununla uğraşmak zorunda kalacağı acı verici gerçeğinin içinden bir tür can simidi sunuyordu.

Canavar uzanıp kahverengi ambalajı koklarken meleğe "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"G'head," dedi Lassiter ejderhaya. "Al bunu."

Ve ne biliyor musunuz, Rhage'in ikinci kişiliği, hançer büyüklüğündeki dişleri göz önüne alındığında etkileyici olan bir hassasiyetle, küçük çikolatayı ön dişlerinin arasına aldı ve mideye indirdi.

Bir saniye sonra, bir puf oldu! Rhage çıplaktı ve yerde titriyordu.

"İyi miyim neyim!" Lassiter ilan etti.
"Yeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeah."

Rhage Canavar Dünyası'nın öbür ucundan kör, dondurucu soğukta ve mutlak bir panik içinde geri döndü. Kaygan gibi görünen zeminde çırpınırken her yerde kan olduğunu düşünerek dehşete kapıldı ama hayır, herhangi bir katliam kokusu almadı. Aldığı kokular elektrik yanığı, alçı ve buruktu ve belli belirsiz midesi bulanmadığının farkındaydı, bu da kimseyi yemediğinin bir başka iyi göstergesiydi-

Bekle, neden fıstık ve çikolata tadı vardı? Ve plastik gibi bir şey?

"Mary...!" diye seslendi karanlığa doğru. "Bitty-" "Herkes iyi." Mary'nin sesi ona yakındı ve son derece sakin. "Her şey yolunda...."

Elini alnında gezdirip saçlarını tararken, "Bitty?" diye mırıldandı.

"Buradayım baba. Canavar sadece sıralandığımdan emin olmak istedi...."

Rhage nefesini verdi ve sonra bir enkaz yığınının üzerinde yattığını fark etti. Ve yüzüne yağmur mu çarpıyordu?

Tanrım, bu canavar muayene odasına nasıl sığmıştı? Bu lanet şey boyutunu küçültebilecek gibi değildi.

Konuşuyoruz. Ayak sesleri. Vücudunun alt kısmından hafif bir ağırlık çekiliyor. Büyük bir duvar parçası, tavan ya da yüksek bir dolabın bir parçası yolundan çekiliyormuş gibi yüksek bir kazıma sesi. Bu sırada tek yapabildiği, bir kalas gibi uzanmak, ağrı ve hayal kırıklığı havuzunda boğulmaktı.

Berbattı.

Vishous'un sesi yaklaştı. "Kardeşim, seni bir sedyeye koyacağız, tamam mı? Sonra da seni buradan çıkaracağız. Fritz Mercedes'le geliyor çünkü seni GTO'ya o kadar kolay sığdıramayız."

Lanet olsun, diye düşündü Rhage. Bu boktan çok yorulmuştu.

Bitty'nin ona ihtiyacı vardı ve o ona ne sunmuştu? Lanet bir karmaşa. Ona baba olabileceğini hissettiren neydi? O-

"Ben de onunla gitmek istiyorum," dedi Bitty.

Doktor Jane konuştu. "Uzuvlarını ayarlamamız gerekiyor, tatlım."

"Bekleyeceğim!" Rhage havladı. "Beklemek istiyorum!"

Bitty'nin sesi sertleşti. "Alçıları takın ve gidelim. Ama biz birlikte olmak istiyoruz."

Rhage göz kapaklarını kapattı ama bu göremediği şeyleri değiştirmede. Kızın endişelenmesi gereken son şey kendisiydi-

"Anladın, Bit," diye onayladı Vishous. "Bu yüzden Fritz'in gelmesini istedim."

"Babama bakmak zorundayım."

"Elbette biliyorsun." Vishous her zamanki gibi nazik bir şekilde konuşuyordu. "Ve doğru anladın, evlat. Seninle daha iyi olacak."

Hayır, diye düşündü Rhage. Bitty'ye destek olması gerekiyordu. Bu tam bir kabustu.

Ama en azından bundan sonra işler oldukça hızlı ilerledi. Havers bir yol açarak portatif bir röntgen cihazını içeri soktu ve görüntü uyluk kemiğinin olması gereken yerde olduğunu doğruladı. Ardından Bit'in her iki bacağına ve kollarına fiberglas alçılar yerleştirilirken bir tür un ve su kokusu vardı. Rhage onu bırakmayı reddetti ve her şey halledilene kadar sert ıslak zeminde kaldı.

Ve sonra gittiler.

Bit'in tekerlekli sandalyesi vardı. Sedyede yatan bir et yığınıydı. Z, V ve Lassiter'dan oluşan acımasız maiyet Mary'nin arkasına düştü.

Durak ve topal hakkında konuşun.

"Hey, Rhage?" Lassiter usulca

sordu. "Ne?" diye mırıldandı.

"Eğer eğitimli bir katil olarak kariyeriniz işe yaramazsa? İç tasarım işine girme. Sende bu yetenek yok."

Rhage gülmek zorunda kaldı. "Sen tam bir pisliksin."

"Evet, sen de iyi bir erkeksin. Orada 200 bin dolarlık bir hasara yol açmış olsan bile. Merak etme, sanırım bunu vergiden düşebiliriz. Bilirsin, yıkım indirimi olarak."

Omzunu sıktı ve sonra Rhage meleğin geri çekildiğini hissetti. Derin bir nefes alan Rhage, Mary ile yalnız kalana kadar kendini tutmaya çalıştı.

O zaman dağılırdı.

Bir asansöre. Yavaşça yükseliyor. Yüzeye çıktıklarında hafifçe sarsıldılar.

Gecenin soğuk ve kuru havası ciğerlerine çok iyi geliyordu ama göğsündeki ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapmamıştı. O ve Bit, başka insanlar tarafından Fritz'in S600 4Matic'inin arkasına taşınırken inleyip durdular.

Bu Rhage için acımasızdı ve sadece vücudundaki her eklem ve düzlük onu öldürdüğü için değil.

Bitty'yi kaldıran ve arka koltuğa yerleştiren kişi olmak istiyordu. Tekerlekli sandalyeyi katlayıp bagaja koyması gerekiyordu. Asfalt yola doğru ilerlerken ona destek olması gerekiyordu.

Malikâneye vardıklarında onu odasına kadar taşıması gereken kişi oydu.

"Rhage?"

Mary adını söylediğinde, sedanın ön tarafına doğru baktı. "Öyle mi?"

"Hazır
mısın?"

"Evet."

Ya da en azından konuştukları kelimeler bunlardı. Aslında ilettikleri şey şuydu:

Rhage, iyi olmadığını biliyorum. Eve gelebilir misin? O zaman konuşabiliriz. Senin için gerçekten endişeleniyorum ve şimdi burada konuşmak isterdim ama bu tür şeyleri toplum içinde yapmak istemediğinin farkındayım.

Oh, Tanrım, Mary, bu korkunçtu. Berbat hissediyorum. Yeryüzündeki en kötü baba olsam ve bu konuda hiç ama hiç iyi olmasam bile beni yine de sevecek misin?

Siz en kötü baba değilsiniz. Hepimizin sınırlamaları var ve hepimizin daha iyi olmasını dilediğimiz şeyler var. Ama lütfen unutmayın. Baba olmak hayat boyu sürecek bir sorumluluktur ve siz daha yeni başlıyorsunuz. Genelleme yapmayın, tamam mı?

Araba hareket etmeye başladığında Rhage derin bir nefes aldı ve-

Bitty koltuğun diğer ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

Başını çevirdi. "Ne?"

"Gelmeniz ve benimle birlikte odada olmanız benim için çok önemliydi."

Rhage geri çekildi. "Bitty... alınma ama her şeyi daha da kötüleştirdim. Yani, her yeri mahvettim."

"Sonuncusunu sensiz asla yapamazdım." Sesi hem utangaç hem de sevimliydi. "Biliyor musun... benim öz babam? O benim için hiç böyle bir şey yapmadı. Asla... kliniğe gitmemi bile istemedi. Bilirsin, incinmiş olmama rağmen...." Boğazını temizledi. "O yüzden teşekkür ederim. Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın."

Ve sonra başı adamın omzuna düştü.

Gözyaşları gözlerine doldu, onları yaktı ve körlüğünün ortasında gözlerini kırptırmasına neden oldu.

"Bitty?"

"Evet?"

Onun küçük elini sıktı ve boğazını temizledi. "Eve gittiğimizde dondurma ister misin?"

"Evet, lütfen. Naneli çikolata parçacıklı mı? Hepimiz biraz alabiliriz.

Üç kaşık alacağız."

Gözlerini kapatarak Bitty'nin bağışlayıcılığının ne kadar güçlü olduğuna inanamadı. Kendini yeniden dirilmiş hissederken, bir yandan da bu cömertliği anlayamıyordu. Olmak istediği Cebelitarık olmamasına rağmen bu küçük kız onu nasıl kabul edebilmişti?

Godzilla'ya çok daha yakındı.

Ön taraftan Mary'nin ikisine de baktığını hissedebiliyordu. Ve sonra dişisi mırıldandı, çünkü her zaman doğru zamanda doğru şeyi söylerdi, "Sevilmek için mükemmel olmak zorunda olmamak harika değil mi?"

"Evet," diye kabaca cevap verdi Rhage. "Ve üç kaşık bana cennet gibi geliyor."

ON BİR

Çağrı Axe'ın Kardeşlik tarafından verilen cep telefonuna sabah dört sularında geldi ve Axe babasının kulübesinde ateşin önünde otururken cevap verdi.

"Merhaba," diye cevap verdi.

Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi, durmadan düşündüğü kadın, "Merhaba, ben Elise," dedi.

"İşi aldım mı?"

Bir duraklama oldu. "Evet, öyle yaptın. Gelen diğer koruma bir kadındı ve babam-"

"Onu asla işe almazdım. Evet, tahmin etmiştim."

"Um... eve geri gelmenizin bir yolu var mı? Efendim bazı belgeleri imzalamanızı istiyor ve sonra da önümüzdeki birkaç gece hakkında biraz daha konuşabiliriz diye düşündüm. Kaç akşam olacağını kararlaştırdığımızdan emin değilim-"

"Bana on dakika ver."

"Ah, tamam. Pekâlâ. Teşekkür ederim."

Axe aramayı sonlandırdı ve elinde telefonuyla öylece oturdu. Ve üç... iki... bir-

Tabii ki, Peyton'dan bir telefon geldi. Axe selamlama zahmetine girmede, sadece kabul etti ve telefonu olduğu yerde, kalçasının yanında tuttu.

Küçük kulak hoparlöründen erkek sesi tizleşerek çıktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onlara ne tür yalanlar söyledin? Senin işin yok, hiç yok!

-Kuzenimi koruyorum. Sen-"

Axe telefonu kulağına götürdü. "Senin kararın değil, Peyton. Üzgünüm-"

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Axe başını ön kapıya doğru çevirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bir talep geldi.

Axe bağlantıyı sonlandırdı ve dizleri çatırdayarak ayağa kalktı. Nefes nefese mırıldanarak yanına gitti, kapının kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

"Bilgin olsun, burayı ben kilitlemiyorum," dedi sıkılmış bir ses tonuyla. "Bir dahaki sefere bana laf atmaya geldiğinde, içeri gir."

Dönüp giderken, Peyton'ın onun kışına bineceğine inancı tamdı ve sürpriz!, sürpriz!, aristokrat öyle yaptı, küçük odadan ateşe doğru yürüdü.

"Ne, ısıtıcıyı açamıyor musun?" Peyton tersledi. "Hem mağara gibi karanlık hem de çok soğuk."

"Sizin gibi zengin insanlar yargılayıcı olmak için mi yetiştiriliyor? Yoksa bu sadece para yüzünden mi oluyor?"

"Bu lanet bir oyun değil, pislik!"

Axe döndü ve adama gözlerini devirdi. "Burada Monopoly oynuyor gibi mi görünüyorum?"

Peyton hemen onun pisliğine bulaştı. "Onlara bunu yapmayacağını söyle. Yoksa ben yaparım."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Buraya gelip bana emir vermeye mi çalışıyorsun? Beni tanıımıyorsun, akraba değiliz ve boş zamanlarımda ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Onu istediğini inkar et. Devam et, yüzüme karşı yalan söyle ve onu istemediğini söyle - ve sonra bu işte yarı yarıya profesyonel olacağına dair bir sürü palavra sıkabilirsin!"

"Bilgin olsun Richie Rich"-Axe iki parmağını SOB'un göğsüne sapladı-"Hayatım boyunca sahip olamayacağım şeylerle uğraştım. O yüzden buna gerçekten alışkınım. Ve sen de kendini çok iyi hissetmelisin."

Bu konuda çok iyiyim. Sizin yaptığınız bu, değil mi? Benim gibi sıradan insanlara burun kıvırıyorsunuz."

"Sen bir erkeksin. Bunun nereden geldiğinle hiçbir ilgisi yok."

"Ohhhh, tamam, doğru. Yani erkekler kendini kontrol edemiyor.

Hem de hiç."

"Yapamazlar! Küçük bir sürtük gibi davranma-"

"Demek Paradise'ı beceriyorsun. Craeg'in arkasından. Anladım. Bildiğim iyi oldu."

Adam kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?" Axe soğuk bir şekilde gülümsedi ve eğildi. "O kadını istiyorsun.

Onu o kadar çok istiyorsun ki tadını alabiliyorsun. Ona baktığını görüyorum, pürüzsüzmüşün gibi davranıyorsun. Ama değilsin. Yani, evet, eğer erkekler kendilerini kontrol edemiyorsa, o zaman belli ki sikini onun ağzına sokmuşsun-"

Sağ kroşe mükemmel bir açıyla uçarak geldi ve bir ışık gösterisinden mi bahsetmek istiyorsunuz? Temas gerçekleştiğinde Axe'in kafası yukarı ve aşağı doğru savruldu, beyni kafatasının içinde gevşek top haline geldi, görüşü kısa süreliğine karardı.

Peyton, "Sen lanet olası bir kandırılmışsın, dostum," diye tükürdü. "Sen tamamen-"

İki kez. Yirmi dört saatten az bir sürede. Dangalak ona iki kez yumruk attı.

Axe belinde sakladığı silahı çıkarıp adamın şakağına öyle hızlı dayadı ki Peyton'ın geri adım atacak vakti olmadı. "Emniyet kapalı. Ve kaybedecek hiçbir şeyim yok. Bana bir daha asla vurmadanla başlamaya ne dersin? Bana iki el ateş edebilirsin. Üçüncüsü seni mezara koyacak."

Peyton göz kırptı. Birkaç kez. Ve Axe, erkeğin ne kadar ciddi olduğunu anlaması için onunla göz göze geldi.

Axe alçak bir sesle, "Çık dışarı," dedi.

"Ben ve Paradise hakkında yanıyorsun. Erkeğiyle birlikte. Onu o seçti. Onunla hiç birlikte olmadım ve olmayacağım da. O yüzden bu saçmalığı bırak ve eğer aramazsan

Elise'in babası hemen şimdi, oraya kendim gideceğim ve ona dışarıda olduğunu söyleyeceğim. O eve giremezsin."

Axe silahı bir santim yana kaydırıldı ve tetiği çekti. Patlama sesi yüksekti; merminin duvara çarpma sesi daha yüksekti.

Peyton bağırdı ve başını kapatarak dizlerinin üzerine çöktü. Ama Axe'in işi bitmişti. Boştaki eliyle uzanarak o sersemin pahalı ceketini yakaladı ve adamı döndürerek şöminenin yanındaki duvara öyle bir yumruk attı ki sıvalar çatladı.

"Buranın neden bu kadar soğuk olduğunu bilmek ister misin?" Axe homurdandı. "Çünkü ısıtmaya gücüm yetmiyor. Işıklar da bu yüzden yanmıyor. Siz bir sonraki yemeğinizin ya da bir sonraki Mercedes'inizin nereden geleceğini düşünmeme lüksüne sahip olabilirsiniz ama ben üç kuruşa talim ediyorum ve mümkün olduğunca sık eğitim merkezinde yemek yiyorum. Bana bir bok yapmamı söylemeye hakkınız yok ve sırf siz diğer kuzeninizin yakın zamanda öldürüldüğü gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmayasınız diye bir işi kabul etmemem benim sorunum değil. Oh, ve not: siktir git - istediğin kadınla birlikte değilken süslü makosen ayakkabılarla orada durma ve bir saniyeliğine benim fakir olmamın aynısını yapamayacağım anlamına gelmediğini iddia etme. Kimden etkilendiğimizi engelleyemeyiz ama düşünceler eylem değildir. Halktan insanlar için bile."

Axe küçük konuşmasını duvara bir darbe daha indirerek noktaladı. Sonra elini bıraktı ve gelişigüzel mobilyaları, solmuş perdeleri ve yıpranmış halılarıyla küçük oturma odasında dolaşarak uzaklaştı. Sessizlik uzadıkça, babasının evinden utandığı gerçeğinden nefret etti.

Bu erkeğe bir başka ihanetti. Dahası, Peyton ve onun platin kaplı çifte standardı yaşamaya degecek bir şey değildi.

"Sana ödeme yapacağım," dedi erkek acımasızca. "Ne kazanıyorsan, iki katını veririm. Üç katına."

Axe arkasını döndü ve adama baktı.

Peyton avuçlarını havaya kaldırdı. "Sana bir yıllık ücretini peşin vereceğim. Hemen şimdi."

Axe ağzını açtı. Kapa çenenini.

Sonunda deri ceketini kaptığı gibi odadan çıkıp ön kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" Peyton sordu.

"Kapıyı arkandan kapat. Ya da kapatma. Umurumda değil. Ama şimdi gitmezsem Elise'e seni neden öldürdüğümü açıklamak zorunda kalacağım ve onun ders programı hakkında konuşmayı tercih ederim."

Elise fuayenin zeminindeki gri ve beyaz mermer kareler üzerinde bir ileri bir geri yürürken kalbi hızla çarpıyordu. Babası, amcasıyla birlikte şehrin öbür ucundaki bir toplantıya gitmek üzere evden ayrılmıştı. Kâhya ve çalışanlar evin arka tarafında sessizce çalışıyorlardı -ki ailesinin malikânesinin yirmi beş bin metrekareden büyük olduğu düşünülürse, bu onların hiçbir yerde bulunamayacağı anlamına geliyordu. Teyzesi de üst katta yatıyordu.

Büyük kapının yanındaki bombeli sandığın üzerindeki Fransız ormolu saate bakarak saatini iki kez kontrol etti. Sonra yanındaki antika aynaya döndü ve dalgalı yansımasına baktı. Çarpıklık uygun görünüyordu. Ne yaptığından, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Kaşmir kazağının yakasıyla oynayarak, geniş paçalı Donna Karan pantolonunun kalçalarının üzerinde düzgün durduğundan emin oldu. Ayakkabıları özel bir şey değildi, sadece Tory Burch babetlerdi.

Kot pantolon giymek isterdi ama babası bunu onaylamıyordu.

Sanki ev, kıyafet yönetmeliğı olan bir şehir kulübüymüş gibi-

Bir tıkırtı sesi kaşlarını çatmasına neden oldu. Titreşimde olan telefonu saatin yanında çalışıyordu ve hemen ona doğru koştu.

Troy'du-

Büyük bir gök gürültüsü açık alanda yuvarlandı, ön kapı tokmağı güçlü bir el tarafından kullanıldı.

Cevap vermeden telefonu yerine koyarken, "Ne kadar da açıklayıcı bir seçim, değil mi?" diye düşündü.

Kalbi kaburga kafesinin arkasında hopladı ve sonra uşak kütüphaneden çıkınca sıçradı.

"Oh, bende var," dedi ona kolay bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle. "Merak etmeyin."

Köpekçik, sanki görev duygusu ile kadının doğrudan emri arasında kibar bir köpek dövüşü devrelerini bozuyormuş gibi ayaklarını sürüyerek durdu.

"Sorun değil," dedi Elise. "Daha önemli görevlerinize dönün."

Bir an daha tereddüt etti, gözleri büyük pirinç kulpa gitti, sanki gitmeden önce bu işi yapmanın en azından zihinsel bir projeksiyonundan geçmesi gerekiyormuş gibi. Sonra onu selamladı ve yapmakta olduğu cilalama, toz alma ya da denetleme işine geri döndü.

Elise derin bir nefes aldı ve ağır kapıyı açtı.
Kendini yukarı bakmaya
zorlayarak, "Aman Tanrım!"
dedi.

Axwelle hâlâ görüşmeye giderken giydiği kıyafetleri giyyordu; balıkçı yaka ve sade siyah pantolon ona çok yakışmıştı. Saçları hâlâ gür, siyah ve kırpılmıştı. Yüzü eskiden olduğu gibi sert ve çekici kalmıştı.

Ama kanaması vardı.

Sol gözünün altında, ya da belki de yan tarafındaydı, bir çeşit kesik vardı, deri kırılmış ve akıyordu. Bir çürük de ortaya çıkmıştı, yarığın altındaki elmacık kemiği şişmiş ve kızarmıştı.

"Gelmemi sen söyledin," dedi kaşlarını çatarak.

"Gözün." Yarayı işaret etti. "Yaralanmışsın."

Elini kaldırıp yüzüne dokundu ama telaşlanmak yerine sadece sinirlenmiş görünüyordu.

"Kleenex'in var mı?" diye
sordu. "Ne?"

"Kağıt mendil? Ya da tuvalet kağıdı da olur. Bana banyonun yönünü göster."

"Sen ciddisin."

"Pardon?"

"Oh, Tanrı aşkına." Ne yaptığını anlamadan onun elini tuttu. "Bırak ben halledeyim."

Kapıyı kapatıp onunla birlikte yürümeye çalıştığında ilk başta biraz direnç gösterdi ama sonra onu takip etti. En azından kıvrımlı merdivenin dibine gelene kadar.

"Yukarı çıkıyoruz," dedi elini çekerek. "Odamda bir ilk yardım çantam var. Ayrıca gelecek dönem için programım da orada."

"Telefonunda yok mu? Ve hadi ama, bunu büyütmemize gerek yok-"

"Korktun mu?"

Axwelle kısa bir süre durdu ve yüzüne çarpan kızgınlık gözlerinin parlamasına neden oldu. "Neyin."

"Sen söyle. Çünkü neden yukarı çıkmak istemediğini anlayamıyorum."

İçinden bir küfür savurarak adımlarını ikişer ikişer attı ve Elise onun arkasında koşarken kendini biraz gülümserken buldu.

"Peki yüzüne ne oldu?" diye sordu kocaman omuzlarına.

"Hiçbir şey."

"Bilgin olsun, beni bu işten sıyırmak için yalan söyleyeceksen, en azından inandırıcı olsun. 'Hiçbir şey' olmadı diye yara bandı almaya gitmiyoruz."

"Bu seni ilgilendirmez, buna ne dersin? Ve Tanrım, size bunu söylemekten gerçekten yoruldum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Büyük ev," diye yorumladı ikinci kata geldiklerinde ve her iki yöne doğru uzanan koridora baktı. "Kaç oda var?"

"Gerçekten mi?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sıradaki en iyin bu mu?"

Bakışları onunkilere kilitlendi ve eğildiğinde inanılmaz büyüklüğü ve gücü fark edildi ama tehditkâr bir şekilde değil.

Daha çok, gözlerinin bir anlığına adamın ağzına kaymasına neden olacak şekilde.

"Seninle bu konu hakkında konuşmayacağım," dedi. "Eğer hemşirecilik oynamak istiyorsan, sorun değil. Ama beni paspaslamakta ısrar ediyor olman, bir tür açıklama yapman gerektiği anlamına gelmiyor. Anlaştık mı?"

Elise uzun bir süre ona baktı. Ciddi bir şekilde yanlış bir adım atmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı. Ya onu kaybederse? Ya onu terk etmeye karar verirse?

Babasına kararını gözden geçirmesi için bir bahane vermek istemiyordu.

Lanet olası ev sorusuna cevap ver, dedi kendi kendine. Tarafsız bir zemine geç.

"Kaç odamız olduğunu bilmiyorum." Sola doğru giderken nefesinin altından küfretti. "Belki kırk? Elli mi? Onun gibi bir şey. Babam burayı on dokuz on yılında inşa etti."

Arkasındaki adamın farkındaydı, onun vücudunu hissediyordu. Onun varlığını. Onun aurasını.

Aslında, kendini daha farklı yürürken, kalçaları daha fazla bir yandan diğer yana hareket ederken, omuzları kayarken buldu. Bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu... ama adamın onun kalçasının, uyluklarının şeklini ölçtüğünden emindi. Sonra tekrar, bu tam olarak onun ona yaptığı, yapmakta olduğu şeydi.

"Burası benim odam."

İçeri girerken, odadaki yatak, makyaj masası, bu güzel masa, duvar kağıdı gibi egzotik nesneleri Vanna White'a gösterme dürtüsüne direndi.

En zeki insanları bile saçmalayan aptallara dönüştüren fiziksel cazibe neydi?

"Banyom burada." Açık çift kapının yolunu gösterdi. Sanki mermer alanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi. "Benimle gel."

İçeride, çift lavabonun üzerindeki ayna, kapı pervazlarının arasında durup daha fazla ilerlemeyen adamı geniş açıyla görmesini sağlıyordu.

"Kanı silmem için bana bir şey ver." Gözleri ayaklı küvette, köşedeki camlı duşta ve karanlık pencerelerde gezindi. "Ben hallederim."

İri cüssesi ve siyah giysileri soluk mermer, kristal ve altın aksanlar arasında tamamen yersizdi ve içinden bir heyecan ürpermesi geçti. Adam onun her zaman çıplak olduğu bir yerde duruyordu.

Bunun neden aklına geldiğinden, hatta bu kadar erotik görüldüğünden emin değildi. Ama öyle görünüyordu.

Elise altın bir çubuktan monogramlı bir el havlusu aldı ve altın musluğu açtı. Parmaklarını musluğun altına sokarak suyun akmasını bekledi.

"Sıcak olmasına gerek yok," diye mırıldandı.

Onunla tartışmak aptalca görünüyordu. Bu yüzden sıcaklık doğru olana kadar orada durdu ve sonra havlu bezi ıslattı.

Elini uzatırken, "Ver şunu bana," dedi.

Fazlalıkları sıkarak serbest bıraktı, yanına gitti ve havluyu onun avucuna koydu. "Dikkatli ol! Ne yapıyorsun?"

Bu çok açıktı. Yüzünün o tarafını temizlemeye çalışıyordu.

Ön kolunu tuttu ve adam onu şaşırtmış gibi geri çekilince, bu tepkiden yararlanarak havluyu geri aldı. Onu banyoya doğru çekerek küvetin yanındaki bankın üzerine itti. Yaklaşarak adamın ellerine vurdu ve düzgün bir şekilde çalışmaya başladı.

"Bu nasıl oldu?" Özenle kuruladı. "Kirli görünmüyor. Sana kim vurdu ve hâlâ hayatta mı?"

Axwelle'in cevabı? Alt azı dişlerini üst azı dişlerine geçiren bir çene, sanki kafasının içinde biriyle konuşuyormuş gibi. Onunla mı? Yoksa kavga ettiği kişiyle mi?

Muhtemelen o.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun." Elise tekrar lavaboya gitti ve havluyu duruladı. Geri geldi. "Yargılamayacağım."

Daha da yaklaşarak yırtığa odaklandı. "Sanırım bunun dikilmesi gerekecek. Derin ve geniş mi? Bu gözün dışını görebiliyor musun?"

Cevap yok. Sadece o sıkıca kilitlenmiş ve sürekli dönen alt çene.

"Tamam Bay Geveze, bakalım bunu neyle kapatabilirim. Sonra da Havers'ı görmeye gitmelisiniz. Belli ki sağlıklısınız, yani iyileşeceksiniz ama bu yara kendi kendine kapanmadan enfeksiyon kapabilir."

Elise havlunun diğer ucuyla bölgeyi kuruladıktan sonra dolaplara gitti ve ortadaki çekmecelerin üzerine eğilerek onları tek tek açtı. İlk yardım çantası sonuncusunun içindeydi.

Yara bantlarını ve gazlı bezleri karıştırarak büyük karelerden birini çıkardı. "Bu iş görür."

Ambalajı çöp sepetine attı ve sessiz, asık suratlı hastasının yanına gitti.

"Evet, sorduğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı tekrar yaklaşırken. "Okula gitmeyi seviyorum. Bu konuda gerçekten iyiyim ama en az bunun kadar önemli olan şey, kendim olabildiğim yer olması. Geldiğim yer yüzünden hiçbir varsayım ya da kısıtlama yok. Kim olduğumu tanımlayan kendi eylemlerim ve sözlerimden başka bir şey yok. Bu benim için özgürlük demek."

İki yapışkan ucun arkasını sıyırdı, etindeki açık deliği sıkıştırdı ve bandajın yarayı sıkıtiğından emin olarak yırtığı kapattı. Küçük tırnakları avucunun içinde ezerek geri çekildi. Axwelle sanki onun kendisine yaklaşmasına dayanamamış gibi dümdüz önüne bakıyordu.

Nefesinin altında tekrar küfrederek, o insan üniversitesine gitmeye devam etme şansının gözlerinin önünde kaybolduğunu hissetti.

"Bak," dedi yorgunlukla. "Biliyorum, sen ve ben burada yağ ve su rutini yapıyoruz, ama bunun gerçekten işe yaramasına ihtiyacım var. Doktoramı bitirmem gerekiyor. Bu benim hayatımın yılları. Yani... eğer işi istemiyorsan, şimdi geri çekil ve bırak başka birini bulmaya çalışayım, tamam mı? Alo? Beni biraz olsun dinliyor musun?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok saçma. Buraya neden geldin ki?"

Belki de onu yanlış anlamıştı. Onu çekici bulduğu için kendisine baktığına yemin edebilirdi. Belki de tam tersiydi-

Aniden elleri dizlerini kavradı ve sıkıttı.

"Okşuyor falan mısınız?" diye sordu. "Çünkü tıbbi uzmanlığım yara bandında bitiyor."

Adam olduğu yerde kalınca, onun huzurunda üçüncü kez ellerini kalçalarına koydu. "Bana burada ne haltlar döndüğünü söyler misin? Ambulansa ihtiyacın var mı? Beyin sarsıntısı geçirecek kadar sert mi vurdular? Her neyse, bana hemen söylesen iyi olur yoksa seni bu evden sürükleyerek çıkarır ve ön bahçemde ölüme terk ederim."

Üst dudağı dişlerinin arasından yukarı kıvrıldı ve başını salladı.

"Sen gerçekten korkağın tekisin," diye mırıldandı. "Senin gibi sert bir adam, ama hiçbir şey hakkında konuşamıyorsun-"

"Korkak mı?" diye ısırdı. "Benim bir korkak olduğumu düşünüyorsun." "Evet, öyle düşünüyorum. Diğer açıklama nedir?" "Korkak, ha. Peki. Bu nasıl bir sorun?"

Bununla birlikte, tam boyuna yükseldi, ellerini kalçalarına koyarak onun duruşunu yansıttı ve sanki bu her şeyi anlatıyormuş gibi orada öylece durdu.

Elise kaşlarını çatarak omuz silkti. "Evet? Ve? Bana altı-altı yaşında olduğunu hatırlatmak ister misin? Altı-yedi? Siyah giyindiğini? Ne-"

Ve işte o zaman onu gördü.

Çok büyük bir şeydi. Çok ... dik bir şeydi, pantolonunun
ö n ü n ü zorluyordu.

ON İKİ

Axe, bu nasıl bir iletişim, demek istedi.

Bunun yerine, dışının küçük korkağına sert bir bakış atmasına izin verdi, ki bu ne hiç de küçük ne de en ufak bir korkaklıktı. Aslına bakılırsa, aleti gerçekten de çok cüretkârdı, hiç özür dilemiyordu ve normalde olduğundan iki kat daha büyük görünüyordu.

Ve Axe başlangıçta bir yetiştirici değildi.

Ama siktirsin gitsin, Peyton'la böyle başlamak istememişti -ve evet, bu boş dileği geri sararak babasının malikânesinde yüzünün kanlar içinde kalmasına kadar geri götürebilirdiniz. Sorun şuydu, sorunlarından biri de şuydu: Peyton'ın suç teşkil eden hak arama anlayışına o kadar öfkelenmişti ki, herhangi bir yaralanmayı aklına bile getirmemişti ve sonra bu kadın onu buraya, her şeyin onun gibi koktuğu yere getirmiş, oturtmuş, kişisel alanına girmiş ve ...

Evet, sertleşmişti.

Kadın ilk yardım şeyini yaptığı süre boyunca, adam kendini tekrar gevşek hale getirmeyi umuyor, bunun için dua ediyordu. Ama olmadı. Bir domuza bağırmak gibiydi. Aptal gibi görünüyordun ve domuzun umurunda bile değildi.

Miranda Priestly'nin jakuzi sahnesi olsaydı Şeytan Prada Giyer'den fırlamış gibi olacak bir banyoda durmuşlardı; adam gülünç bir şekilde tahrik olmuş, Elise de gözlerini kapatıp kaçıp kaçmayacağına karar verememiş gibi adamın önünde duruyordu...

Ya da nasıl hissettiğini öğrenmek.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldanarak arkasını döndü, kendine çeki düzen verdi ve kızın yatak odasına doğru yürüdü.

Harika, tek bakabildiği onun yatağıydı... ve üzerinde çıplak nasıl görüneceğini hayal ediyordu.

"Bekle," dedi. "Gitme-"

Pahalı halının üzerinde döndü. "Başka birine ihtiyacın var."

Çenesini yukarı kaldırdı. "Başka birini istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Axe gözlerini kapadı ve her türlü çarpma ve ezilmeyi okumamaya çalıştı.

"Eşini mi kaybettin?" diye sordu.

Temizlemek için başını salladı. "Ne?"

"Arkadaşın. Senin için uzun zaman oldu mu? Ya da başka bir şey? Ve evet, bunun kişisel bir soru olduğunu biliyorum, ama hadi," diye mırıldandı kuru bir sesle, "zaten orada değilmişiz gibi değil."

Bir an için onun iltifat bekliyor olabileceğini düşündü... ama yüzü açıktı, gözleri kurnaz değildi ve bir gün doğumu kadar dürüsttü.

Onu neden bu kadar etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu. İstemedi de olsa dudaklarına odaklandı - ki kendisi için asıl sorun da buydu: Kız ona bakarken, temizlik ve yara bandı eylemiyle ondan çok daha iyi bir iş çıkarırken, göz göze temas kurmuş ve anında kızın tadının nasıl olacağını, nasıl hissedeceğini, nasıl olacağını merak ederek kaybolmuştu. Ve sadece onunla değil Öpüşmek, her şeyiyle.

Çıplak bedenler ve ikisi de bayılana kadar tekrarlanan çaresiz, aç seks gibi.

"Baskınlar pek çok insanın ailesine mal oldu," diye fısıldadı. "Hepimiz için zor bir dönemdi."

"Kimsenin bana bunu söylemesine gerek yok."

Sanki onun devam etmesini bekliyormuş gibi sessizleşti. Devam etmeyince başını salladı. "Yaşadığınız kayıplar için üzgünüm. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

"Sen."

"Kuzenim geçen ay öldürüldü. Korkunçtu. Özellikle de erkek kardeşi zaten baskınlarda ldürülmüşken."

Durup dururken ve aklına hiçbir iyi neden gelmeden göğsünde geçici bir acı parladı. "Ölüm her zaman korkunçtur. Düşmanınız olmadığı sürece."

"Savaş hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ben gidiyorum."

Ne de olsa kafası artık tamamen karışmıştı, bir yandan onunla iş başında seks yaparken bir yandan da onu babasını öldüren buz gibi aristokratlarla karıştırmamanın tamamen haksızlık olacağını düşünen mantıklı tarafı ile onu güvende tutmak için para alırken onunla yatmanın ve onu diğer glymera pislikleriyle aynı kefeye koymanın son derece mantıklı olduğunu savunan yarasa delileri arasında bir tartışma sürüyordu.

"Tam olarak neden korkuyorsun?" diye mırıldandı. "Kendimi bunu tekrar sorarken buldum."

Ona ters ters baktı. "Ne?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Demek istediğim, bilgi, görüş ve endişelerimizi paylaşarak verimli bir sonuca, yani seninle benim okula gitmemi mümkün kılmaya varmakla kaybedilecek bir şey yok. Bana her şeyi sorabilirsiniz, ben de size söylerim. Korkmuyorum ve sanırım bu sert adam, koruyucu dış görünüş ile kendini bir başkasına ifade etmemenin ne kadar korkakça olduğunu uzlaştırmaya çalışıyorum."

Axe gözlerini kırptırdı.

Şaka mı yapıyorsun, diye düşündü. Bir gecede iki kez mi? "Sana bir şey sorayım," dedi.

Elise kollarını iki yana açtı. "Ne istersen. Ben açık bir kitabım." "Zengin insanlarla ilgili olan şey nedir?

her şey üzerinde hakkınız var mı? Sadece maddi şeyler değil, insanların hayatları, duyguları, düşünceleri. Bana bir şeyler hakkında konuşmanın önemli olmadığını mı söylüyorsun? Korkak olduğumu mu?

Talep üzerine kendimle ilgili şeyleri açıklamıyor muyum?" Omuz silkti. "Hayatım ya da yaşadıklarım hakkında hiçbir fikrin yok, ama sana bu erişimi vermeyi seçmediğim sürece, senin şartlarında, senin zaman çizelgede, birdenbire kusurlu olan ben oluyorum. Benim için bir yabancısın. Seni tanımıyorum. Ve seni tanımak zorunda da değilim. Sana hiçbir parçamı borçlu değilim."

Bu onu susturdu.

Ve tam da ona haddini bildirdiği için kendini tebrik ederken, kadın halıyı onun altından çekti. Tekrar.

"Tanrım... kesinlikle haklısın."

Makyaj masasına doğru yürüdü, zarif elleri gümüş fırçaların ve üzerindeki birkaç pudra ve rujun üzerinde gezindi.

"Gerçekten özür dilerim." Omzunun üzerinden ona baktı ve beceriksizce güldü. "Bir de psikoloji doktorası yapacağımı düşünürsek. Kişilerarası ilişkiler hakkında daha çok şey bilmem gerekirdi, değil mi? Sanırım teori ve pratiklik her zaman el ele gitmiyor. Özür dilerim."

Axe yine gözlerini kırptırdı.

Hay sikeyim. Onun sınırlarını anlamasını beklemiyordu. Saygı duymak şöyle dursun.

Ne yapacağını şaşırmış bir halde yatağın ayak ucuna oturdu.

Elini saçlarının arasında gezdirirken dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve evet, gerçekten de buradan ve ondan uzaklaşması gerektiğini düşündü.

Ama ayrılmak yerine, "Daha önce doktora yapan birini hiç tanımadım" dedi.

Her şey bir yana, diye düşündü Elise, Axwelle ona saçmaladığını söylemekte haklıydı: Unuttuğu şey -ve bu özellikle yeni insanlar söz konusu olduğunda geçerliydi- insanlarla oldukları yerde buluşmak gerektiği idi. Tahrik olmak bir yana, Axwelle ona açık bir kitap olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti ve Elise de kendi özelliklerini ona atfettiği için onu fazla zorlamıştı.

Ama adamın kapısından kaçmamış olması onu cesaretlendirmişti.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Çalışmalarım yıllar ve yıllar sürdü. Bu yüzden, yani şu anda kendimi aşmamın nedeni de bu. Çok büyük bir zaman ve emek yatırımı oldu ve tezimi tamamlayamazsam, her şey boşa gitmiş gibi mi hissedeceğim? Ve babamla başa çıkmak benim için çok zor olabiliyor. Bana bu fırsatı vermiş olması bile bir mucize ve sanırım... Şansımı kaybetmek istemiyorum."

Kadın sustuğunda, adam parmaklarını teker teker kırdı. "Elimde değil."

"Savunmacı olmak mı? Neden savunmaya geçmeyesin ki? Seni zor durumda bıraktım."

"Hayır. Seni çekici buluyorum."

Elise kalbi göğsünde çarparken sakın görünmeye çalıştı. Ama Tanrı yardımcısı olsun, neredeyse kıkırdayacaktı.

Omurgasını dikleştirerek erkek gibi davranmaya karar verdi. "Sorun değil. Senden etkilenmemek elde değil." Adamın başını kaldırmasıyla gözlerini devirdi. "Hadi ama. Bu çok açık."

Axwelle boğazını temizledi. "Demek psikoloji uzmanısın."

Sence de bu birlikte çalışmamamız gerektiği anlamına gelmiyor mu?" "En azından sorunun ne olacağını biliyoruz.

keşfetmek için." Bir duraklama oldu. "Tamam, bu bir şakaydı. Gülmeniz gerekiyordu."

Adam kıkırdamayınca, o-

Adamın çıkardığı homurtu muhtemelen hayatında duyduğu en itici seslerden biriydi; kısmen yaralı sincap, kısmen boz ayı, kısmen de eski bir arabanın geri tepmesi. Sonra küfretti ve avucunu ağzına kapattı.

"Aman Tanrım," diye geveledi, "bu çok sevimli."

Yolun karşısında, güzel mercan yatak örtüsü ve tavandaki madalyondan sarkan çerçeveli kumaş perdeleriyle kız yatağında, siyah giysileri içindeki savaşçı

ve sargılı yüzü ve "bakar bakmaz öldüreceğim" ifadesi bir dur işaretinin rengine dönüştü.

"Geçirdim. Hepsi bu." Sırtını gerdi ve kaslarıyla dolu olduğunu hatırlatmak istercesine omuzlarını yuvarladı. "Bak, bu korumalık işini daha önce hiç yapmadım, bu yüzden ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Sanırım senin için asıl soru şu: Hayatını bana emanet etmeye hazır mısın? Çünkü her şey buna bağlı. Hiçbir şey olmadan yüz gece geçirebiliriz, ama bir şey olması için sadece bir gece gerekir. O zaman ne cinsel anlamda ne de kötü şans anlamında hapi yutmuş olmazsın, ölmüş olursun."

"Kendinden şüphe mi ediyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Dürüst gerçeği mi istiyorsun?"

"Her zaman." İşaret parmağını kaldırdı. "Şu anda kayıtlara geçmek ve bunu yüksek sesle ve açıkça söylemek istiyorum. Senden her zaman gerçeği istiyorum. Bu benim için her şeyden daha önemli - şüphesiz senin de anlayacağın nedenlerden dolayı."

Parmak eklemlerini tekrar kırdı. Diğer omzunu yuvarladı.

"Şahsen, çekiciliğimin bizim, yani sizin için işe yaradığını düşünüyorum. Koruyucu doğamı artırıyor ve beni daha ölümcül kılıyor. Sana bağlı değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım, ama ben erkeğim ve aslında, senin uğraşmaya alışkın olduğun aşırı yetiştirilmiş hercai menekşelerden çok daha hamım. Yani, evet, saçının ucunu dirseğiyle okşamaya kalkışan olursa, cesedini ateşe vermeden önce onu dört kez öldürürüm."

"Sevgililer Günü kartına yazılacak bir şey değil mi bu?" Muhtemelen haklı olduğu bir nokta vardı. "Ve dinle, düşündüğümüz gibi değil, yaptığımız gibi olduğumuza inanıyorum. Sen ve ben işleri fiziksel düzeyde profesyonel tutacağız ve her şey yoluna girecek."

Axwelle aceleyle ayağa kalktı. "Tamam, yarın bana ihtiyacın olduğunda mesaj at. Gece bire kadar çalışabilirim ama sonra antrenmanım var." Başını salladı, öyle bir salladı ki sanki

El sıkıştılar ve sonra onun kapısına doğru gitti. "Kendim çıkacağım-"

"Bekle, yani benim programım-" "Sadece bana haber ver."

Konuşmaktan bıkmıştı, değil mi?

"Bunu yapabiliriz, biliyorsun," dedi onun güçlü sırtına. "Her şey yoluna girecek."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Kapıyı ardına kadar açtı. "Umalım da sonunda, ne kadar sürerse sürsün, sen de aynı şeyi hissediyor olasin."

"Bekle, cep telefonuna mı ihtiyacım var?"

Rakamları sonradan aklına gelmiş gibi omzunun üzerinden söyledi ve sonra kızın onları yakalayıp yakalamadığını umursamadan pervazlara doğru ilerlemeye devam etti.

Ama umurundaydı.

Çivi gibi sert dış görünüşünün altında, onun inanmasını istediği kadar vurdumduymaz değildi. Aksi takdirde oturup onunla hiç konuşmazdı.

Malikânenin ön tarafına bakan pencerelere doğru ilerledi, dantelli gizlilik perdesini geri çekti ve bekledi. Bir süre sonra Axwelle büyük girişten çıktı ve arduvaz yürüyüş yolunda ilerlemeye başladı.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Hadi... istediğini biliyorsun."

Aklının bir köşesinde, profesyonellik ve özdenetimle ilgili kendini haklı çıkaran konuşmaların aksine, bir parçasının erkeğin ön bahçede John Cusack gibi davranmasını istediğinin farkındaydı.

Ki bu çılgıncaydı.

Ve klinik olarak deli anlamında değil.

Daha çok, içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında, gitmemesi gereken bir yol gibi.

İyi haber mi? Evden uzaklaşmaya devam ederken, açıkça gitmiyordu-

Axwelle yürüyüş yolundaki üçüncü fenerin yaklaşık on beş adım ötesinde durdu... ve uzun bir süre olduğu yerde kaldı. Yıllarca, öyle görünüyordu. Axwelle'in yanına gitmeden hemen önce

Ya pes edecekti ya da kafasındaki yaranın nihayet ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için aşağı inecekti... tek ayakkabısının üzerinde döndü ve arkasına baktı.

Çenesi sanki gözleri ikinci kata çıkıyormuş gibi kalktı.

Elise bir gıcırtyla geri çekilerek gözden kayboldu ve perdenin bir kez daha yerine düşmesine izin verdi.

Kalbi göğüs kafesinin arkasında gümbürdedi ve sıcak bir kızarma, kaşmir kazağını bir ortaçağ saç gömleğiymiş gibi çıkarmasına neden oldu.

Arkasını döndüğünde, adamın yatağında oturduğu yorganın üzerindeki çukur izine baktı. Birdenbire yanına gidip elini o noktanın üzerinde gezdirmek istedi.

"Ne halt ediyorum ben?" dedi yatak odasının sessizliğinde.

ON ÜÇ

Hiçbir şey göremezken bir film maratonu izlemenin komik yanı, aslında ne kadar çok şey görebildiğinizdi.

Elbette Rhage'in durumunda, John McClane'in uçakta ayakkabılarını çıkarma tavsiyesini aldığı andan, karısının o iğrenç haberciyi tam göbeğinden vurmasına kadar Zor Ölüm'ü ezberlemişti.

"Nasılsın, Bit?" dedi.

Saatler önce, o, Bitty ve Mary iki nedenden ötürü malikânenin sinema salonunun deri kış saraylarına yerleşmişlerdi: Birincisi, Bitty bacaklarını uzatarak otururken daha rahattı; ve ikincisi, onun muhteşem repertuarından seçtiği, hiç bitmeyen sinematik dikkat dağıtıcı geçit töreni, zihinsel ve duygusal damaklarını temizlemek için tam da ihtiyaç duydukları şeydi. Elbette önce Deadpool'u izlemişlerdi.

İnsanın güncel kalması gerekiyordu.

Ve sonra, geçerli Altın Palmiye ödülleri tercih etmesine rağmen Miranda Priestly rolündeki Meryl Streep'e bayılan Mary'ye hürmeten The Devil Wears Prada gelmişti. Ondan sonra, Galaksinin Koruyucuları ile kış tekmelemeye geri döndüler -Bu filmde Zoe Saldana'ya bayıldım -Ve son olarak, Merkezi İstihbarat.

The Rock muhtemelen bir kavgada yanınızda olmasını isteyeceğiniz birkaç insandan biriydi.

Yine de Rhage eski ama güzel bir hikayeyle bitirmek zorundaydı. Ayrıca Hans Gruber'in Nakatomi Plaza'dan düştüğünü görelili en az üç hafta olmuştu ve Noel'deydi.

#mevsimeuygun

"Bit? İyi misin?" Hâlâ cevap gelmeyince Rhage başını diğer yöne çevirdi. "Dışarıda mı?" diye sordu Mary'ye.

O taraftan da cevap gelmeyince gülümsedi ve etrafı yokladı. Önce Mary'nin elini buldu ve onu tuttuğunda, arkadaşı burnunu çekerek ona doğru kıvrıldı, bacaklarından biri onunkinin üzerinden geçti, derin uykuya dalarken iç çekişi tam bir memnuniyetti. Sonra Bit'in çok daha küçük versiyonunu buldu ve tıpkı Mary'de olduğu gibi küçük kız ona döndü, başı pazusuna yaslandı, saçları öne düşerek kolunu gıdıkladı.

Rhage gülümsedi ve filmi izlememeye devam etti.

Hiçbir şey göremese de kendini bir öküz kadar güçlü, bir dağ kadar iri, bir kobra kadar ölümcül hissediyordu -he-man metaforunu siz söyleyin ve o bu boku sallıyordu.

Dişilerinizi korumak istemeniz şovenistçe değildi. Uygun olan buydu ve akıllı olup kendilerini koruyamadıkları için de değildi. Dişiler basitçe erkeklerden daha önemliydi ve her zaman da öyle olacaktı ve iliklerinin en derin yerinde, onlara bir eş ve bir baba olarak hizmet etmekten gurur duyuyordu.

Tanrım, kendini o kadar bütün hissediyordu ki, Shellan ve kızı onu destekliyor, ona tüm gücünü ve amacını veriyor, sallantılı hissettiğinin farkında olmasa bile onu dengeliyordu.

Tuhaf, bu deneyim biraz aşık olmak gibiydi: her şeyi daha güzel, daha değerli kılan bir keşif.

Tam zamanında, sanki kader ona "O An "ı yaşatmaya kararlıymış gibi, görüşü yavaşça geri geldi; ekranın titremesi, koltukların ve karanlık salonun hatları... güzel kadınları... yumuşak bir odak haline geldi.

Sanki hayata bakışı bir Merchant Ivory filtresine bürünmüştü.

Mary olmasaydı, bunun ne olduğunu bile bilmeyecekti.

Sevgili Bakire Kâtip, yine de bu alçıları görmek, Bit'in çektiği acıları ve onu olmak istemediği bir yere geri götüren muhteşem alevlenmesini hatırlatmak ona acı veriyordu. Ama yine de gülümsedi. Bitty bacak alçılarının mavi, kol alçılarının ise gümüş renkte olmasında ısrar etmişti. Ve evdeki herkes siyah bir Sharpie ile üzerlerine yazı yazmıştı, imzalar ve mesajlar birbirine karışıyor, Kral'inki bir köpeğinkiyle örtüşüyor, kardeşi Nalla'nın karalamasıyla yer paylaşıyor, Boo ve George bile getirilen bir mürekkep pedi sayesinde bir pati izi ekliyordu.

Bit artık iyiydi, dedi kendi kendine. Burada onun, Mary'nin ve ev halkının diğer üyelerinin yanında güvende.

Hepsi olacaktı-

Argyle seksenler döneminden kalma limuzinin arkasından inip oyuncak ayının yanında başını sallarken Rhage kendisinin ve ailesinin yalnız olmadığını gördü.

Lassiter sol tarafta, kumaş kaplı duvara yaslanmış, filmin ışığı yüzünde ateşin alevi gibi geziniyordu.

Sarı-siyah saçları omuzlarına dökülmüştü, sade kas tişörtü ve eşofman altı normal bir insanın giyebileceği türdendi - ki bu da düşmüş meleğin gardırop askılarının tamamen dışında olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Yolun karşısından bile, hem loşluğa hem de Rhage'in iyi görememesine rağmen, Lassiter'in yüz ifadesinin asık olduğu çok belliydi.

Filme bakmıyordu bile.

Ve bu da Rhage'in akıl almaz bir şey dilemesine neden oldu.

"Bana burada olduğunu söyle çünkü paylaşmak istediğin bir Beaches fıkrası var," dedi Rhage kabaca. "Ya da benim için bir Küçük Denizkızı uyku tulumun olduğu için?"

Lassiter bir yıl gibi gelen ama muhtemelen bir ya da iki kalp atışından biraz daha fazla olan bir süre boyunca sessiz kaldı.

Rhage'in kalbinin göğsünde kırık bir alanda koştuğu düşünülüğünde, bu tümüyle ilgili harika bir yorumdu

Zaman göreceli bir şeydir.

"Sana söylediklerimi hatırlamanı istiyorum," dedi melek ... Walter Cronkite'ın taşakları mengeneye sıkıştırılmış bir falsetto gibi çıkan sesiyle. "İnancınızı koruyun. Her şey yoluna girecek."

Rhage'in gözleri tekrar alçılara kaydı. "Havers bize sıfırlanan kemiklerin yaklaşık altı hafta içinde iyileşeceğini söyledi. Ondan sonra da... Yani geçiş süreci herkes için korkutucu ama büyüme atağı tolere edilebilir. Sonrasında fizik tedavi ya da ameliyat olması gerekse bile, o noktada farklı anestezi ve ağrı kesici seçenekleri var ve-"

Arkasına baktığında melek gitmişti. Rhage kaşlarını çatarak kendi etrafında döndü.

Lassiter çıkışa doğru yürümüyordu; sanki tiyatroya hiç girmemiş gibiydi.

"Rhage? İyi misin?"

Mary halsiz bir sesle konuştuğunda, yüzü filme dönük olacak şekilde arkasını döndü. Ağzını açtı, o-

Tekrar kapattı. Başını salladı. Bir kez daha denedi. "Ah, evet.

Ben iyiyim. Az önce Lassiter'ı gördün mü?" "Hayır mı?

Burada bizden başka kimse yok mu?"

Rhage gözlerini kırptırdı ve karanlık alanda optik bir tarama yaptı. Bunu görüyor muydu acaba? Yoksa her şeyi hayal mi ediyordu....

Hâlâ kör müydü ve rüya mı görüyordu?

"Ah... tamam. Evet. Elbette."

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" Meryem Ana saçlarını düzeltmek için göğsüne doğru eğildi. "Pek iyi görünüyorsun. Doktor Jane'i çağırayım mı?"

Rhage'in tek yapabildiği onun güzel yüzüne bakmaktı. Dünya tarihinde, diğer insanların olağanüstü güzellikte olduğunu düşündüğü, kemik yapısı ve dudak kıvrımı, gözleri ve kaşları üçüncü şahısların zihninde dünyayı sarsan bir çekiciliğe eşit olan kadınlar olabilirdi.

Nefertiti'nin onun Shellan'ına karşı hiçbir üstünlüğü yoktu.

Ona göre Meryem, diğerlerini temel metaller haline getiren altın standarttı.

"Hemen Doktor Jane'i çağırıyorum-"

Kadın koltuktan kalkmak üzereyken, adam onun elini tuttu ve nazikçe kendisine doğru çekti. "Ben iyiyim. Sadece uzun bir gece ve gün oldu. Saat kaç?"

Sarı altın Rolex President olan ve ince bileğinde yaklaşık bir araba büyüklüğünde duran saatine bakarken dikkatinin dağılması işe yaradı. "Saat yedi oldu. Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"İhtiyacım olan her şey burada." Yaklaştı ve onun dudaklarını öptü. "Ve güzel, bu da on iki saat içinde İlk Yemek için hazır olmam gerektiği anlamına geliyor."

"Şu anda gerçekleşiyor. Saat akşamın yedisi.

Peki, gerçekten, yemeğe ne

dersin?" "Yok. Ben

sıkıyım."

"Rhage, sorun ne?"

O yeniden yerleştirildi içine ve Yatar
koltuk. "Hiçbir şey. Sadece a kötü bir
rüya."

Evet. Bu bir rüya olmalı.

Neon zebra çizgileri ve gümüş ve sıcak pembe Olivia
Newton- John "Let's Get Physical" saç bandı olmayan
Lassiter?

Hayal gücünün ürünü. Abso.

"Emin misin?" Mary usulca sordu.

Başını salladığında, kız onunla birlikte geri çekilip başını bir kez daha omzuna koyduğunda rahatladı. Göğüs kaslarının arasından Bit'e baktı, küçük kızı kontrol etti ve koyu kahverengi saçlarından bir tutamı geriye doğru taradı.

"Çok cesur," diye

mırıldandı. "En cesuru."

"Tanrım, dün gece klinikte olanlar korkunçtu."

"Kızımızın kollarını ve bacaklarını tekrar kırmalarından önce mi sonra mı demek istiyorsun? Ya da ... bekle, yeraltında olan bir şeye açılır tavan koyduğumda mı?"

Yüzünü ovaladı,

ve sonra elini tuttu. "Bunu atlattığımıza inanamıyorum."

"Ben de yapamam." Ama sonra ona gülümsedi. "Yine de bir aileyi aile yapan budur. Sebat ederiz. Her ne olursa olsun diğer taraftan daha güçlü çıkıyoruz. Kahkaha ve eğlence, güzel zamanlar harika ve hayatın büyük zevklerinin bir parçası. Ama zor şeyler... sadece gıcırdayarak atlattığınız zorluklar, kapsülünüzü sarsan, oksijeninizi çalan ve her şeyin alevli bir enkazda biteceğini düşünmenize neden olan normal hayata yeniden giriş? İşte bağlayıcı bağları böyle elde edersiniz."

Rhage kardeşlerini düşündü. Kralını. Bu evdeki diğer insanları.

Sonra Mary ve Bit'i.

Hızlıca gözlerini kırıştırarak başının üstünü öptü. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

Yanağını ona sürttü ve dudaklarını onun göğüs kafesine bastırdı. Sonra önlerindeki bir sinema filmi kadar büyük ekrana baktı. "Peki... Zor Ölüm en sevdiğin film mi?"

"Evet, sanırım öyle." Onun elini sıktı. "Ya bu ya da The Godfather. Kahretsin... The Wrath of Khan'ı gerçekten seviyorum. Bir de Ryan Reynolds'ın yeni standartları belirlemesi var. Bilemiyorum. Dondurma çeşitleri gibi, seçecek çok şey var ve ruh halime bağlı, değil mi?"

"Mmm-hmm. Yemek istemediğine emin misin?"

"Burada oturmayı daha çok seviyorum."

O esnerken, gözlerini filme dikti ve bulunduğu yere geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştı. Oraya ulaşamadı.

Kırılan bir cam gibi, emniyet ve güven duygusunu tekrar bir araya getiremedi.

Lassiter ortalıkta görünmemesine rağmen belirdi.

ON DÖRT

Rüyasında Axe tekrar Elise'in yatak odasında idi. Oraya gittiğinde giydiği kıyafetler içindeydi ve yatağının ucunda, aslında park ettiği yerde oturuyordu. Banyosuna açılan çift kapı ardına kadar açıktı ve mobilya ve dekor açısından her şey eskisi gibiydi ama her şey o kadar pusluydu ki, sanki köşede beyaz sisler çıkaran bir duman makinesi vardı.

Elise'i göremiyordu ama sesini duyabiliyordu. Banyodan onunla konuşuyordu, sesi sanki birisi dünyanın sesini ayarlıyormuş da eli titriyormuş gibi bir gelip bir gidiyordu.

Ciddi şekilde tahrik olduğunun farkındaydı. Gerçekten. Sikişmek. Sert.

Ve bu, kemerli kapının pervazlarına gelmeden önceydi.

Elise inanılmaz, olağanüstü derecede çıplaktı, gözlerini teninden ayırmasını engelleyen tek bir giysi bile yoktu ve yine de vücudunun ayrıntıları onun için kaybolmuştu, bu pus göğüslerini, karnının düzlemini, yarık seksini havayla fırçalıyordu.

"Beni istiyor musun?" dedi çarpık bir sesle.

"Tanrım, evet, lanet olsun evet... Acı çekiyorum...."

"Beni istediğini söyle."

Dizlerini iki yana açarak elini seksinin üzerine koydu ve sıktı. "Çok kötü... Ölüyorum...."

"Kelimeleri söyle."

"Seni istiyorum..." diye nefes aldı.

Elise bir yaz esintisi gibi ona doğru geliyor, süslü halının üzerinde zarif adımlarla yürürken boğazının gerisinde inliyordu. Sonra Elise önündeydi ve adam ona dokunmak, sıcak, canlı tenini okşamak için uzanıyordu. Onu bacaklarının arasına çektiğinde, kokusu burnuna doldu ve penisi kükreyerek dişlerini ağzına indirdi.

"Elise..."

Ona bakarak ellerini üst kollarına götürdü ve kendisini öpmesi için onu zorladı. Ama kızın eğilip dudaklarını almasına izin vermesi için ne kadar çabaladıysa, kız onun elinden o kadar kaydı, bedeni gözlerinin önünde kaybolurken eter haline geldi-

Alarm başının yanında bir silah sesi gibi çaldı, tiz elektronik bip sesi onu yerinden sıçratıp nefes nefese bıraktı.

Ateş çoktan sönmüş, köz bile kalmamıştı ve kulübenin oturma odası bir buzdolabının içi kadar soğuktu. Elise'in evinden çıktıktan sonra giydiği kıyafetlerle yere yığılmıştı, sadece gövdesine geçirdiği deri ceket vücut ısını içerde tutuyordu.

Eklemleri tutulmuştu.

Ve ne biliyorsunuz, tek şey onlar değildi.

Kendini yeniden düzenledi, çünkü ya elleri pantolonunun içindeydi ya da Quasimodo gibi yürüyordu, ikinci kattaki banyoya çıktı ve sıcak suyu açtı. Geri çekilip kapıyı kapattı, böylece içerisi ısınacaktı, çoraplarından savaş botlarına kadar her şeyi hatırlayarak kıyafetlerini değiştirdi ve ancak nemle birlikte içeriye kilitlendiğinde soyunmaya başladı.

New York'un taşrasında kışın ısıtmasız yaşamakla ilgili öğrendiğiniz ilk şey, kendinizi ıslatmadan önce ihtiyacınız olanı aldığınızdan emin olmanızdı. Unuttuğunuz bir şey için odanıza geri dönmek, elektrikli bir çite sarılmak gibi bir şeydi.

Çıplak girdiği duş kabini yaklaşık olarak bir tuzluk büyüklüğündeydi ve yapısal olarak bir Barbie oyun evininki kadar güvenilir olan dar plastik duvarları, durduğunuz yere dikkat etmezseniz soğuk şoklara neden oluyordu. Yine de su mutluluk vericiydi ve yüzünü kavurucu-kızartıcı akıntıya doğru kaldırarak suyun omuzlarından, göğsünden, sırtından ve kışından aşağı düşmesine izin verdi.

Sabunu bulması uzun sürmedi. Ve onunla gittiği yer iyi değildi.

Ama ereksiyonu onu öldürüyordu ve spreyin okşayıcı hissi kafasında büyütölüp değiştirildikçe, hatalı gri maddesi bunu Elise'in ellerine, dudaklarına, diline tercüme ettikçe iyileşmek yerine daha da kötüleşiyordu.

Kendi avucunun içinde kalın ve ağırdı, kendini kavrarken sert ve boyun eğmezdi ve ilk vuruşta Elise'in yüzünü zihninde gün gibi net gördü. Ve evet, kendi kendine bunun için suçlu hissetmesi gerektiğini söyledi ve hissetti de. Bir gece önce ikisi de çizgiyi çekmişken ona mastürbasyon yapmanın iğrenç bir yanı vardı.

Yine de orgazm olma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, reddedilmeyecekti.

Yana doğru eğilen Axe pompalamaya başladı ve kafasını pazusuna sokmak zorunda kaldı, daha hızlı ve daha hızlı giderken dişleri kendi etini çiziyordu. İçindeki sıcaklık, puro barındaki ve hatta babasının çalışma odasındaki o kadının daha fazla görüntüsüyle birlikte kükredi.

Ki bu çok yanıltı.

Ama el hareketleri dışında hiçbir şey yapmadan hızla giden bir treni durdurmaya çalışırken iyi şanslar.

Hardy-har-har.

Zevk jilet gibi keskindi, neredeyse dayanılmazdı ve aynı zamanda inkâr edilmesi imkânsızdı - ve serbest bırakıldığında, omurgasını o kadar sert bir şekilde geriye eğdi ki, başını arka duş duvarına çarptı.

Onun adını söyledi. Yüksek sesle.

Ve bittikten sonra da duramadı.

Axe kendini toparlayamadan sular yeniden yükselmeye başladı; eli kendini dışarı atmaya devam ediyordu; hisler dişleri gıcırdayana, boynu gerilene ve tüm vücudu sıkılaşıp kadar artıyordu....

Acaba Axwelle ne yapıyordu? Elise duştan çıkıp havluya sarınırken düşündü.

Isıtılmış mermer zemin, parlak beyaz banyo paspasını kızgın bir ayak yastığına dönüştürdü ve kurulanıp saçlarını toplamak ve kalın havlu kumaştan bornozunu çekmek için zaman ayırdı. Derisinin altında fokurdayan heyecanın farkında olarak taytını ve okyanus mavisi farklı bir kaşmir kazağını giydi; sonra sadece fön makinesine değil, saç maşasına da vurdu.

Makyaj masasında biraz göz kalemi ve rimel bile sürmüş.

Yaklaşık yarım saat sonra, paltosunu ve sırt çantasını giymiş, koridorda adımlarını hızlandırarak odasından çıkıyordu.

Kuzenin kapalı kapısına geldiğinde tereddüt etti. Ve bir korumanın Allishon'a yardım edip etmeyeceğini merak etti. Bir asker tarafından korunmak onu hayatta tutabilir miydi?

Elise dişi neyin öldürdüğünü bilseydi bu sorunun cevabı daha kolay olurdu.

Yine de tüm bunlar hakkında bilişsel bir kilitlenmeye girecek zamanı yoktu. Aceleyle birinci kata indi ve babasının çalışma odasının açık kapısından parmak uçlarına basarak geçti. Ama sonra hatırladı. Çarşamba gecesi idi. Uzun süredir devam eden briç turnuvası vardı.

İyi oldu.

Dışarıda hava mevsim normallerinin dışında sıcaktı, bu da ona iklim değişikliği teorileri olan insanların bir şeylerin peşinde olabileceğini düşündürüyordu.

Ve Axe tam da mesajda söylediği yerde, geitteki ikinci fenerin aydınlatma çemberinin hemen dışında duruyordu.

Ona doğru gitti.

"Merhaba," dedi usulca. "Benim için gelmene sevindim."

Birkaç kez öksürdü ve ağırlığını botlarına verdi. "Evet. Yapacağımı söyledim."

"şöyle yapalım. Doğruca kütüphaneye. Telefonuna adresin linkini gönderdim mi?"

"Nereye gittiğimizi biliyorum."

Maddeleşmesi normalden biraz daha uzun sürdü.

... Çünkü belli ki yeni duş almıştı ve saçları ıslak bir şekilde gelmişti, kullandığı sabun gece havasını baharatlı ve lezzetli bir şeyle renklendiriyordu.

Tanrım, harika kokuyordu.

içinden gelen bir lanetle kendini odaklanmaya zorladı ve evinden kilometrelerce uzakta, kütüphanenin ana girişinin yanındaki gölgelerde yeniden şekillenerek uzaklaştı. Balta da onunla birlikte hareket etti, devasa bedeni bir saniye sonra onunkinin yanında cisimlendi.

"şuradan giriyoruz," dedi gereksiz yere. "Ben geride kalacağım ama menzil dışında kalmayacağım."

"Tamam-bekle, neden buradasın?" Elini sağa sola salladı.

"Yani, profesrme ne söylemeliyim?"

"Neden yaşlı adama bir şey söylemek zorundasın? Bu başka kimseyi ilgilendirmez."

"Sanki insanlar seni fark etmeyecek mi?" Biraz güldü. "Bir kamyonet kadar grnmezsin."

"Bu bir şey açıklamak zorunda olduğunuz anlamına gelmez."

Onun inatçı yüzüne bakarken, başkalarının ne düşündüğünü umursamamasına saygı duydu. Birlikte yaşadığı glymera grup düşüncesinden güzel bir değişiklikti bu. "Biliyorsun, benim ailemde büyürken her şey düzgün olmak zorundaydı ve öyle olmayan her şey-"

Adam onun yanından geçerek önünü kesti. "Hadi, yapalım şu işi."

Kaşlarını çatarak ona yetiştirdi. "Kaba olmana gerek yok."

"Ben de senin arkadaşın olmak zorunda değilim. Yapmam gereken bir iş var ve o da seni hayatta tutmak. Buraya sosyalleşmek için gelmedim."

Çift camlı kapının bir tarafını iterek açıp kütüphanenin lobisine girerken, doğru adımlarla başlamak buraya kadarmış, diye düşündü.

Tesis yıllardır kullanıyor olmasına rağmen, etrafına yeni gözlerle baktı ve mekanın yulaf ezmesi renginde olduğunu fark etti; kısa uyuşmuş, yıpranmış demir gibi halıdan, resepsiyon masasının soluk rengine, kart kataloglarının yanındaki anemik perdeler kadar her şey bir kahvaltılık kasesinde bulabileceğiniz bir şey gibiydi.

"Genelde burada buluşuruz."

Korumasına yol göstererek sol taraftaki bilgisayar sıralarının yanından geçirdi ve ardından masa ve sandalyelerin bulunduğu üçüncü açık alana doğru ilerletti.

Troy yine bir gece önce o iki kız öğrenciyle birlikte bıraktığı yerdeydi, yüzü ona dönüktü, final kâğıtları her yere dağılmıştı, atkısı ve parkası yanındaki sandalyeye itilmişti.

Çenesini yukarı kaldırarak ona doğru yürüdü ve masaya geldiğinde en geniş gülümsemesini takındı. "Merhaba."

Tory başını kaldırıp bakınca bir an duraksadı. "Ah... merhaba..."

İlk kez sandalyesini geriye itti ve onu selamlamak için ayağa kalkacakmış gibi yaptı ama kadın ona olduğu yerde kalmasını işaret etti.

"İşe geri döndüğümü bildirmekten mutluluk duyuyorum," diye açıkladı eşyalarını onun karşısına bırakıp otururken. "Her şeye rağmen benden kurtulamayacaksın."

"Ben ..." Başını temizler gibi salladı. "Senden kurtulmak istemiyorum."

Adam gözlerini ondan kaçırmayınca kızardı. "Evet, babam ışığı gördü. Peki bu gece ne için yardımınıza ihtiyacın var?"

"Ben ... um ..."

Elise sırt çantasından kırmızı kalemlerini ve not defterini çıkarır gibi yaptı. "Sanırım senin bitirmene çok yaklaştık? Eğer bu doğruysa, belki benim sonuç bölümüm hakkında konuşabiliriz? Ve sonra sanırım son bir gözden geçirme için hazırım-"

Troy kekelemeye devam edince, sorunun ne olduğunu anlamak için başını kaldırdı.

Oh.

Axe'a bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve solgundu.

Profesörünü kefen için ölçüyormuş gibi insanın başında dikiliyordu.

ON BEŞ

Bu nasıl bir profesör böyle, diye düşündü Axe, hipster giysileri, dolgun saçları ve üniversite mezunu gözleriyle bu insan müsveddesine bakarken.

Profesörlerin yaşlı, gür kaşlı, tüvit giyen anakronizmler, ırkın kaderinin tehlikede olduğu ıssız bir adada bile hiçbir kadının kafasına dolu bir silah dayamadan onlarla üremeyi düşünmek şöyle dursun, onlara iki kez bakmayacağı türden erkekler olması gerekiyordu.

Oh, bir de üstüne üstlük o sefil herifin Elise'e sanki gezegendeki en muhteşem kadınmış gibi baktığı gerçeğini de eklersek?

Ki, iyi. Doğruydı.

Ama yine de.

O piçi hemen şimdi, burada öldürmesi gerekiyordu-

"Ah, özür dilerim," dedi Elise çabucak. "Bu benim, ah, o benim-"

"Bodyguard," diye tersledi Axe. "Seraserileri ondan uzak tutmak için buradayım."

Peki bir gösteriye ne dersin, seni kalem boyunlu psikolog bozuntusu? İki uyluk kemiğini de kırmama ve birinin parçalanmış ucunu dişlerimi temizlemek için kullanmama ne dersin- köpek dişlerimle boğazını parçaladıktan sonra-

Elise ona ters ters bakarken, "Bu Axe," diye araya girdi. "O sadece babamı rahatlatmak için burada. Bana karşı gerçek bir tehdit olmadığının gayet farkındayım."

"Şey... ah..." Bay Profesör gömleğinin yakasını çekti. "Aslında son birkaç yıldır üniversite kampüslerinde çok sayıda silahlı saldırı oldu. Bunun bir baba için ne kadar üzücü olabileceğini anlayabiliyorum...."

Üzücü mü?

Bu adam gerçekten üzücü kelimesini kullandı.

Evet, sıkıntı mı istiyorsun, diye düşündü Axe, bir soprano gibi çığlık atana ve libidon başının tepesinden aşağı düşene kadar seni küçük şirin Merrells ayakkabılarınla üçüncü katın penceresinden sarkıtmama ne dersin-

"Axe," diye tısladı Elise sandalyesinden fırlarken. "Benimle gelir misin?"

Onu dirseğinden tutarak James Franco- lite'a kararlılıkla gülümsedi. "Bize biraz izin verir misiniz? Hemen döneceğiz."

Axe onu takip etmekten çok mutluydu çünkü onun da söyleyecek birkaç şeyi vardı.

Onu kurbağa yürüyüşüyle rafların arasına geri götürdü ve Amerikan Devrimi'yle ilgili kitapların bulunduğu bir sıraya doğru itti.

Bir yumrukla parmağını onun yüzüne doğru itti. "Ya tavrını değiştirirsin ya da gidersin."

"Affedersiniz?" diye bağırdı. "Bir insanla çıkan ben değilim. Buraya neden gelmek istediğin konusunda en başta bana karşı dürüst olsaydın, bunu takdir ederdim. Özellikle de 'senden tek istediğim dürüstlük' saçmalığından sonra. Ya da durun, belki de kuzeniniz Peyton gibisinizdir ve benim gibi sıradan insanların ikinci sınıf olduğuna inanıyorsunuzdur, bize yalan söylediğinizde aslında ikiyüzlülük yoktur."

"Troy'la çıkmıyorum!"

"Troy. Onun adı Troy."

"Bunun nesi yanlış? Çok güzel bir isim!" "Ona dokunmayacağım-"

"Götlük yapma! Ve aramızda hiçbir şey yok!"

"Oh, hadi ama. Sana nasıl baktığını gördüm. Ve bu ..." Kadının yüzünü işaret etti. "Saç ve makyajla mı? Hepsi onun için, değil mi? Küçük erkek arkadaşın için süslendin, değil mi?"

"Ben yapmadım! Ve o benim değil-"

"Nerede o dürüstlük, tatlım-"

"Tamam, bana sadece 'tatlım' demedin-"

"Sana ne dememi istiyorsun, 'Profesör' mü? Çünkü o unvanı Troy çoktan aldı-"

"Hırılıyordun! Onun üzerinde durup hırılıyordun!"

Tamam, bu onu etkiledi. Ve kadın daha bitirmemişti. O kadar yakınına eğildi ki neredeyse göğsüne kaya tırmanışı yapacaktı, işaret parmağıyla onu tekrar çiviledi.

"Dişlerini gösterip onu öldürmene yaklaşık iki santim ve dev bir testosteron dalgası kalmıştı!"

"Değildim!"

İkisi de birbirlerine -sahnedeki- fısıltı sesiyle bağırlıyorlardı. Bu çok saçmaydı ama en azından burada yalnızdılar.

"Göster bana," diye
tükürdü. "Ne?"

Adamın üst dudağını bir at gibi kavradı ve başının üzerine doğru kaldırdı. "Gördün mü!" O lanet parmağıyla daha fazla. "Köpek dişlerin tamamen aşağı inmiş ve sana söyleyeyim, dünyada ihtiyacım olan son şey korumamın, onun zavallı kışına katlanmaya zahmet etmemin tek nedeni olan boğazını koparması! Geri çekil yoksa başka birini bulurum!"

Axe ağzını onun elinden çekip aldı ve kalçalarını öne doğru kaldırdı. "Ellerini bir daha üzerime koyma."

"En başta sana dokunmak istememiştim-"

"Yalancı."

Sanki adam ona küfretmiş gibi geri çekildi. Ama çabuk toparlandı. "Kıskanıyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bakış şeklinden hoşlanmadın. Bunu kabul et. Ve eğer beni istediğini inkâr etmeye kalkarsan, sana dün geceki 'cazibe bizim lehimize çalışıyor' konuşmanı hatırlatabilir miyim? Hatırlıyor musun, yatağımın ayak ucunda oturuyordun? Bu konuda oldukça açık sözlüydün."

Kadın ona üstün, kar gibi saf bir kaşla bakarken Axe cidden bir şeyi vurmak istedi. Belki onu. Belki de kendini. Kesinlikle "Troy." "Biliyor musun, şu anda kuzeninin senden uzak durmam için bana ödeme yapma teklifini ciddi ciddi gözden geçiriyorum."

Elise sanki yerinde duracakmış gibi ağzını açtı ama sonra sanki adamın söylediği sözler gecikmeli olarak aklına gelmiş gibi ağzını kapattı.

"Peyton ne yaptı?"

"Dün gece evime geldi ve bana bu işi kabul edemeyeceğimi söyledi, ben de ona siktir olup gitmesini söylediğimde, baban bana ne ödüyorsa iki katını, üç katını, Powerball'u ödeyeceğini söyledi."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye mırıldandı, sanki herhangi bir "neden" anlayamıyormuş gibi.

"Çünkü benim gibi insanlar sadece evinizi ya da arabanızı tamir edebilir ya da bahçenizde çalışabilir." Tamam, şimdi yine heyecanlanmaya başlamıştı. "Sizin gibi insanlar için bizim bir önemimiz yok. Biz sadece takas edilecek başka bir metayız-"

"Bu kesinlikle doğru değil!"

Axe kendini durduramadan dudak büktü: "Gerçekten mi? Peki, babamın baskınlarda nasıl öldüğünü bilmek ister misin? Tek derdiniz konuşmak olduğu için size anlatmaktan büyük heyecan duyarım. Babam öldü çünkü çalıştığı aristokratlar tüm personeli ve marangozları güvenli odadan dışarı kilitledi. Bu yüzden avcılar geldiğinde, onlar için bolca yer olmasına rağmen ayaktakımı katledildi. Lanet kapıyı yumrukladılar, içeri girmek için yalvardılar, ama adamlarınız

öldüler. Benim tek ailem böyle öldürüldü. Ve işte bu tutum, senin sik kafalı kuzeninin beni satın alabileceğini düşünmesine neden oluyor ve sen orada profesörünle ne yaptığın konusunda kışımından dumanlar çıkarırken dürüstlük vaazları vermeni sağlıyor."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu.

Ve sonra Elise boğazını temizledi. "Kaybınız için içtenlikle üzgünüm. Bu inanılmaz bir trajedi."

Sert bir küfürle güldü. "O süslü psikoloji diploman sana Keder Semineri sırasında ezberlemen için bir karta yazılmış o iki cümleyi mi verdi? Yoksa Alt Sınıfı Yatıştırma dersiniz miydi?"

Elise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve öylece ona baktı. Ve o baktıkça, Elise'in içinden ona sırtını dönüp gitmek geliyordu.

Neden kaldığından pek emin değildi.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye mırıldandı.

"Evet, sanırım haklısın. Ve muhtemelen üzerinde anlaşılabileceğimiz tek şey de bu."

Başını ondan yana çevirdiğinde, profilinin ne kadar mükemmel olduğunu görmezden gelmek zorunda kaldı. Ama sonra ağzını tekrar açtı... ve onu yere yatırdı.

Onunla herhangi bir fiziksel temasta bulunmamış olsa bile.

"Makyaj senin içindi. Onun için değil. Ve tebrikler, kovuldun. Umarım kadın düşmanlığın ve kendini haklı gören önyargılarınla debelenmekten keyif alıyorsundur. Belli ki ikisinden de çok zevk alıyorsun."

Bunun üzerine çenesini kaldırdı ve vals yaparak uzaklaştı. Sanki buranın sahibiymiş gibi. Doğal olarak-

Bir dakika. Az önce makyaj hakkında ne demişti?????

* * *

Elise Asswell-Axwelle'den uzaklaşırken kafasında düzeltti-kime daha çok kızgın olduğunu bulamıyordu.

Ne kadar kötü davrandığı düşünülduğünde, bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Gezegendeki En Büyük Dangalak ödülü onunla Peyton arasında gidip geliyordu. O, çünkü o kadar çirkin bir şekilde saldırgandı ki, Peyton bildiği azıcık kendini savunma yöntemini kullanıp onun taşaklarına diz çökmek istiyordu, çünkü orada etrafa saçtığı saçmalıklar ancak helyum sesi eklendiğinde daha iyi hale gelebilirdi. Ve Peyton, çünkü kuzeninin bir başkası için iş yapan bir stajyer şöyle dursun, herhangi birini satın almaya çalışması hiç de uygun değildi.

Gerçi, gerçekten, işe yarayacak gibi değildi-

Axe tam önünde cisimleşti, o kadar havadan gelmişti ki bir anda irkildi ve geri sıçradı.

Ve sonra onun ne yaptığını fark etti. İnsanların olduğu bir yerde. "Delirdin mi sen?" Kimse var mı diye etrafına bakındı.

hayaletleri yakalamıştı. "Bunu burada yapamazsın!"

"Sanki kitapların bir fikri olacakmış gibi?" Ama o başını salladı ve küfretti. "Bak, özür dilerim, tamam. Ben gerçekten ... üzgünüm."

Gözlerini kırpmadan kızın gözlerine baktı ve ciddi bir samimiyetle bakma nezaketini gösterdi. "Ben iyi değilim ..."

Onun bitirmesini bekledi. Ve gerçekten mücadele ediyor gibi görüldüğünde, onu olduğu yerde bırakmayı düşündü. Çünkü bunu hak etmişti.

"Devam et," diye mırıldandı. "Dinliyorum."

"Tüm bu ilişki kurma meselesi. Ben sosyal bir yaratık değilim." "Gerçekten mi? Söylemiyorsun."

"Bu doğru."

Bir duraklama oldu. Ve bu ciddi bir sessizliğe dönüştüğünde, ona yardım etmeyecekti. Ya hemen şimdi ve burada, dürtü kontrolü zayıf ve yukarıda bahsi geçen kendini haklı gören kadın düşmanlığına sahip öfkeli bir hayduttan fazlası olduğunu kanıtlayacaktı ya da başka bir çözüm bulacaktı.

Belki de Peyton bu işi yapabilir.

Ve evet, onunla küçük, mutlu bir konuşma da yapacaktı.

Axe'in gözleri sol omzunun üzerinden bir şeye odaklanmıştı. Ve sonunda konuştuğunda sesi düzdü. "Bu işe ihtiyacım var, tamam mı? İş bulmak zorundayım. Bu yüzden... sosyal nezaket konusunda biraz müsamaha gösterirseniz memnun olurum."

Sıkı bir kahkaha attı. "Birazcık boşluk mu? Bunun için bir futbol sahasına ihtiyacın var. Belki daha fazla. Sen tanıdığım en saldırgan insanlardan birisin."

Adam botlarının içinde kıpırdandı, kız onun gerçekten gitmek istediğinde ama kendini kalmaya zorladığında yaptığı bir şey olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Bu senin suçun," dedi. "Sana burada yardım etmeyeceğim. Bana söyleyeceğin başka bir şey varsa, anlatmaya devam et. Aksi takdirde, eşyalarımı alıp gideceğim."

Axe etrafına bakındı ve sonra mırıldandı, "Yalnız yaşıyorum, tamam mı? Ve eğitim programı arkadaş edinmekle ilgili değil, ölüm kalımla ilgili - ki bu da benim kişiler arası ilişkilerdeki güçlü yönlerime pek uymuyor. Tabii öldürmek değilse. Ve evet, az önce neye benzediğini gördün. Bu yüzden nasıl sohbet edileceğini bilmiyorum. Ama özür dilerim, tamam mı?"

Elise onun bakışlarına karşılık verirken başını yavaşça salladı. "Troy'a karşı agresifleşmene izin veremem. Evet, beni çekici bulduğunun farkındayım ama birbirimize karşı hiçbir zaman profesyonelce davranmadık."

Bir gece önce yaşadıkları anlık kaçamakla ilgili ayrıntıları yargılayıcı bir şekilde düzeltti. Ama Axe dürüstlük meselesini yüzüne vurmuş olsa bile bu konuda kendini suçlu hissetmiyordu.

Tamam... belki de yapmıştır. Her neyse.

"Görünmez olmakla eşdeğer olmalısın." Avucunu uzattı. "Ve sen oraya gitmeden önce, bunun nedeni halktan biri olman değil. Korumalar böyle yapar. Ya da... şey, filmlerde gördüğüm kadarıyla, onların yaptığı şey bu. Burada yapmam gereken gerçek bir iş var.

Babamın çabaları. Bu açıklamayı ona borçluydum. Bunu size borçlu değilim."

Axe başını salladı. "Anlaştık."

Bir süre sonra derin bir nefes aldı ve elini ileri geri hareket ettirerek aralarındaki boşluğu gösterdi. "Bu yolu bir daha birlikte yürümeyeceğiz. Anlaşıldı mı? Bununla işimiz bitti. Küfürbaz olmadan açık sözlü olamıyorsan ve kontrolden çıkmadan bu işi yapamıyorsan, çekip gidiyorum ve arkama bakmıyorum. Tekrar ediyorum, soyum nedeniyle sizden daha iyi olduğumu düşündüğüm için değil, bir erkeğin maymun-goril gibi davranıp sürekli önümde göğsünü yumruklamasını hak etmediğim için. Bu tartışmayı bir daha yapmayacağım."

Axe birkaç kez göz kırptı.

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Ya da en azından... öyle olduğunu düşündü.

Ağzının sağ köşesi hafifçe kalkmış gibiydi ama alaycı bir şekilde değil. Sanki onu etkilemişti ve ona duyduğu saygı, bir kadın aristokratın yanında hissetmeyi beklediği en son şeydi.

"Anlaştık." Elini uzattı. "Ve temel kuralları iki kez gözden geçirmek zorunda kaldığımız için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Elise omuzlarındaki gerilimi serbest bıraktı ve adamın çok daha büyük olan avucunu sıkarak teklifini kabul etti. "Anlaştık."

Teması kestiklerinde yana doğru eğildi ve adamın kocaman omzuna baktı. "Tüh. Şimdi Troy'la arayı düzeltmeye çalışmalıyız."

"Merak etme. Ben hallederim."

"Nedense bu pek güven vermiyor." "Beni izle."

Axe profesörünün hâlâ oturduğu yere doğru giderken, Elise gözlerini devirdi ve nefesinin altından küfretti. Ve sonra onun arkasından koştu.

Bunun Groundhog Day gibi olduğunu düşündü. Bill Murray yerine Jason Statham'la.

ON ALTI

Axe profesöre doğru geri dönerken, adamı öldürme isteğinin bu kadar azalması şaşırtıcıydı. Aslında, kâğıt yığınlarıyla dolu masaya yaklaştığında, insana zarar vermek bile istemiyordu. Çoğunlukla.

Yine de adamın gitmesi gerekiyordu ve aslında Axe'in üzerinde bu işi yapabilecek güzel bir tırtıklı av bıçağı vardı. Ama nedense bunun profesyonel görevleri kapsamında olduğundan şüpheliydi.

Troy koltuğunda geriye doğru büzüldü ama bu uzun sürmedi. Axe adamın beynine ulaştı ve kendisine yöneltilen saldırganlığın kısa süreli anılarını sildi. Ve sonra Axe elini uzattı.

"Hey, ben Axe. Elise'in korumasıyım. İkinizi rahatsız etmek istemem, bu yüzden kamp kuracağım" - etrafa baktı

-"Şuradaki sandalyede. Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım ve gayet iyi geçinelim."

Ellerini kızından uzak tutman şartıyla, diye ekledi.

Elise onun değildi.

Kahretsin.

İnsan yüzünü buruşturdu ve sanki bir yeri acıyormuş gibi şakağını ovuşturdu ama ayağa kalktı ve Axe'in avucunu sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorsunuz - geçen ay Manhattan yakınlarındaki silahlı saldırıyı hatırlıyor musunuz? Sonra Kaliforniya'da bir tane daha oldu."

Axe başını salladı. "Anladın sen onu. Tehlikeli zamanlar. O yüzden ben orada olacağım. Siz işinize bakın."

Neredeyse bir tost parçası kadar dolgusu olan alçak bir sandalyeye doğru yürürken, Elise'in ona alnında bir boynuz filizlenmiş gibi baktığının farkındaydı

-Ve kaşlarını ona doğru kaldırmaktan kendini alamadı.

Kıçını park ederek parmaklarını dikleştirdi ve onu izledi.

Çünkü korumalar böyle yapar, değil mi?

Ama bir gözü de diğer her şeydeydi. Başını kıpırdatmadan sürekli olarak bulundukları yeri tarıyor, etrafta zombi gibi dolaşan, gözleri çukurlaşmış ve bitkin haldeki az sayıdaki öğrencinin hareketlerini takip ediyordu. İskelet bir personel ekibi de görev başındaydı ve onları yaş demografilerine ve kahve ve otomat yemekleriyle geçiniyormuş gibi görünmemelerine dayanarak teşhis etti.

Kütüphane o kadar sessizdi ki, Troy ve Elise alçak sesle konuşmalarına rağmen, konuşmalarını gayet iyi duydu. Final ödevlerindeki pasajlar hakkında bir sürü tartışma. Bazı öğrencilerin üniversitedeki gidişatları hakkında tartışmalar. Bir şeyin intihal olup olmadığı ya da doğru atıf yapıp yapılmadığı hakkında sorular.

Her ne demekse.

Adamım, Elise çok zekiydi, gözünü korkutmuştu. Profesyonel bir tenisçinin Grand Slam voleybolunu anlattığı gibi tanımadığı terimleri ortaya atıyordu. Ve sonra sıra firarına geldi... damıtma... tez? -ve her şey IQ ölçeğinde daha da yükseldi.

Onun sözlüğü ... teori? ... tez mi? ... ergenlerde bipolar tedavisi ve çocuklara ergenlik döneminde uygun şekilde ruhsal bozukluk teşhisi konulup konulamayacağı hakkındaydı. Her neyse. Ve hem farmakolojik olarak hem de konuşma ve sanat terapisi açısından nasıl tedavi edilmeleri gerektiği.

Büyük işti ve Troy açıkça etkilenmişti.

Axe biraz sonra saatine baktığında üç saatin geçtiğini ve ikisinin de toplanmaya başladığını görünce şaşırdı. Axe ayağa kalktı ve gerindi, ancak mesafesini korudu çünkü göstermek istiyordu

Ona vahŖi bir hayvan olmadığını ve ne konuŖtuklarını duyamayacak gibi olmadığını söyledi.

Ve evet, Troy'un bir tür soruya hazırlandığını biliyordu çünkü adam Axe'a bakmaya baŖladı, gözleri elini kurabiye kavanozuna sokmak üzere olan bir ocuk gibi etrafta zıplıyordu.

Axe Elise'e baktı. DiŖi birkaç kez ona doğru bakmıŖtı ve itiraf etmeliydi ki bu ilgi hoŖuna gitmiŖti. Gecenin baŖlangıcında, bunun nedeni açıkça onun yeni yaprak rutinini bırakıp küçük insan dostuna saldırıp saldırmayacağını merak etmesi idi ama daha sonra bunun tamamen baŖka bir Ŗey olduğu izlenimini edindi.

Bu da onun Troy'a daha da ısınmasını sağladı.

Garip bir duraklama olduğunda Axe ikisine de gülümsedi. "Ona söylemek istediğiniz her Ŗeyi benim önümde söyleyebilirsiniz. Bunu mezara kadar götüreceğim."

Elise Axe'ın hakkını vermeliydi. Sadece geri çekilmekle kalmamıŖ, mkemmek bir profesyonellikle hareket etmiŖ, yoldan uzak durmuŖ ama masaya yaklaŖan ya da bir Ŗey yapmaya alıŖan olursa anında karŖılık verebilecek kadar yakın durmuŖtu.

Bu ona çok umut verdi.

Zor olan neydi? Neredeyse imkansız olan mı?

Onun gözlerini üzerinde hissetmek. Nedense sarı bakıŖları onu daha canlı hissettiriyor, ona dokunmamasına rağmen derisi karıncalanıyor, hl ona bakıp bakmadığını kontrol etme dürtüsü kafasının içinde sürekli, yeraltında bir vızıldı oluŖturuyordu.

"Yani..." Troy tekrar Axe'a baktı. "Ah..."

Tabii ki Axe'ın adama konuŖmakta zgr olduğunu söylemesi bu garipliği ooooooooo geçersiz kılmaya yardımcı olmuŖtu.

Hayır.

"Evet?" diye sordu Troy'a. "Yani, eğer konu Noel'se, sana söyledim, çalışabilirim. Sadece başka bir yerde buluşmamız gerekecek."

"Evet." Tam orada duran Axe'a bir kez daha baktı, yüzünde Troy'un bu kadar huzursuz olmasından hoşlanıyormuş gibi küçük bir gülümseme vardı. "Sanırım finallerle işimiz bitti. Tezin de hazır olmak üzere."

"Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Troy boğazını temizledi. "Kış tatili seminerimde bana yardım etmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle. Bunu yarın mı planlamak istiyorsun? Dersler ne zaman başlıyor?"

"Ah..." İnsan cep telefonunu çıkardı ve kurcaladı. "Üç Ocak. Otuz öğrencim kayıt yaptırdı, neredeyse hepsi bu alanda profesyonel olmayan kişiler."

"Harika. Sabırsızlanıyorum."

Sırt çantasının fermuarını kapatırken, "Yarın akşam benimle yemeğe çıkmaya ne dersin?" diye ağzından kaçırdı.

Elise başını kaldırdı. Gözlerini kırıştırdı. Daveti anlamaya çalıştı.

Ki bu delilikti. Bir gece önce işlerin nereye doğru gittiğinin farkındaydı. Yine de Axe'la tanışması çok şeyi değiştirmişti. Hem de çok fazla.

Ve erkeğe doğru bakmayı reddetti.

Yine de adamın yüzündeki kibirli zevki anlamak için gerçek bir göz temasına ihtiyacı yoktu: Onun Troy'u geri çevireceğini ve Troy'un da bundan mutlu olacağını varsayıyordu.

Yavaş olsan iyi edersin dostum, diye düşündü alışılmadık bir hınçla.

"Bu hoşuma gider Troy." Dudaklarıyla bir gülümseme oluşturdu. "Bu harika olur. Ama sekizden sonra mı olması gerekiyor? Çok mu geç olur?"

Axe'ın böcek gözlü olduğu gerçeği göğsünün ortasında bir gedik açtı. Bununla gurur duyduğundan değil.

Tanrım, onun burada ne işi vardı?

"Bu mükemmel." Troy gözlerinin parıldamasına neden olacak şekilde sıırttı. "Seni almamı ister misin?"

"Ah... muhtemelen sizinle tanışmak benim için en iyisi. Nereyi düşünüyordun?"

Alternatifleri tartışırken -deniz ürünleri onun için uygun değildi, adam Tayland mutfağını seviyordu, o Çin mutfağını tercih ediyordu, şu Brezilya et lokantasına ne dersiniz, Ignacio's, harika-it's-a-date- Axe'ı görmeye devam etti.

Mutlu değildi.

"Peki, görüşürüz o zaman." Elise ceketini giydi ve sırt çantasını bağladı. "Ve tekrar teşekkür ederim. Dört gözle bekliyorum."

"Sabırsızlanıyorum."

Troy'un bir tarafında gamze vardı. Kim bilebilirdi ki, diye düşündü dönüp yürümeye başlarken.

Binadan çıktıklarında Axe sessizdi. Ama kadının bir sonraki tartışmalarının ne hakkında olacağını bilmesi için bir şey söylemesine gerek yoktu.

Çimenlerin üzerinde ona döndü ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bizimle gelmiyorsun."

Kaşları yukarı kalktı. "Nereye? Ohhhhhh, randevuna. Evet, öyle."

"Hayır, değilsin."

"Bekle, doğru anlamış mıyım? Profesyonel olmamı istiyorsun, olmadığın zamanlar dışında mı?"

"Biraz mahremiyet istiyorum. Ve okula gitmiyoruz."

"Babanın bir insanla çıkmanı istemeyeceğini mi düşünüyorsun? İsteyeceğinden çok eminim."

"Buna gerek yok." Tamam, bu kendi kulaklarına bile ezikçe geliyordu. "Ben iyi olacağım."

Bir an sessiz kaldı. "Tamam. Nasıl isterseniz."

Doğru, bu konuda ona katılacaktı.

Ve daha fazlasının ona doğru gelmesini, aralarında elektrik kıvılcımlarının uçuşmaya devam etmesini beklerken, karıncalandı

sıcaklıkla, farkındalıkla kükredi, tekrar hareket etmesini bekleyerek o dolgun alt dudağını izledi.

"Hadi," dedi. "Seni geri götürelim. Şimdi eğitime gitmem gerekiyor ve savaş kıyafetlerimi değiştirmem lazım."

Bekle... Ne?

Axe öne doğru işaret etti. "Önden buyurun leydim."

Elise gözlerini kırıştırdı. Sonra da kendi kendine, savaşmaya devam etmedikleri için hayal kırıklığına uğramanın delilik olduğunu söyledi.

"Yap sen var bir şey başka için söyle için Bana mı?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum," diye mırıldandı gözlerini kapatırken... ve kendini eve geri döndürdü.

YEDİ

Ertesi akşam Mary, Bitty'nin bilardo salonunda her şeyin hazır olduğundan emin olmaya çalıştı. Ancak kıza bir kase dolusu yeni patlamış ve tereyağlı patlamış mısır, bir paket Chips Ahoy! çikolatalı kurabiye, bir zencefilli gazoz, bir şişe su, şöminenin üzerindeki büyük televizyonun kumandası, Cosmo for Girls, National Enquirer, iki haftalık People ve armut ağacında bir keklik verdikten sonra bile... yine de Bit'i bir kar fırtınasında vahşi doğada tek başına bırakıyormuş gibi hissetti.

Ki bu çılgıncaydı.

Ama o senin için bir anneydi.

İkiz bacak alçılarının yanındaki kanepeye oturarak Bitty'nin yumuşak çoraplı ayağını okşadı. "İyi olacağına emin misin?"

Karşılığında aldığı gülümseme kolay ve mutluydu. "Oh, evet, hem de çok. Bella ve Nalla, Nalla'nın banyosundan sonra aşağı inecekler. Lassiter da benimle birlikte Saved by the Bell'i izlemeye geleceğine söz verdi."

"O iyi bir ruh, o melek."

"Ayrıca bana saçımı boyayacağını da söyledi-" "Ne-"

"Şaka yapıyorum." Bitty daha da gülümsedi.

"Dayanamadım."

Mary ipek bluzunun önünü tuttu. "Tanrım, bana kalp krizi geçirtceksin."

"Babam da geldi. İşten erken çıkacağını ve bana özel bir Son Yemek hazırlayacağını söyledi."

"Bu gece Seyirci Evi'nde."

"Klinikte olanlar yüzünden mi sahada değil?"

"Biraz daha iyileşme sürecine ihtiyacı var." "Güzel." Kız sessizleşti.

"Endişeleniyorum...."

"Ne hakkında?" Mary diğer ayağa geçti ve küçük ayak parmaklarına yün yastıklarının içinde masaj yaptı. "Anlat bana."

"Ya ona bir şey olursa? Yani, canavarın onu koruduğunu biliyorum, ama ..."

"O özel eğitilmiş, tatlım. Ekipmanları en iyisidir. Gereksiz riskler almaz." "O da böyle söyledi."

"Sana asla yalan söylemez." Mary kaşlarını çatı. "Seninle kalmamı istemediğine emin misin?"

"Diğer çocukların sana ihtiyacı var. Gün boyunca seninle olacağım."

Çok güzelsin, diye düşündü Mary ayağa kalkarken. "Beni her zaman arayabilirsin." Çantasından cep telefonunu çıkardı ve ileri geri salladı. "Bu her zaman yanımda."

"Biliyorum. İyi geceler anne."

Mary kısa bir süre gözlerini kapadı. Bu kelimenin kendisine söylendiğine inanamıyordu. Ve Shellan'la birlikte en sevdiği kelimeydi.

"Yakında görüşürüz. Beni ara, tamam mı?" "Söz veriyorum."

Tam o çıkarken Lassiter odaya girdi, sarı-siyah saçları neredeyse kışına kadar iniyordu, beyaz cüppesi Animal House'un toga partisinden fırlamış gibiydi.

Sesini alçaltarak, "Bana o kızın saçını boyamadığını söyle," dedi.

Melek masum bir bakış takındı. "Pembeyi seviyor, biliyorsun."

"Lassiter, ciddi misin? Önce bizimle konuşmalısın-"

"Pembe saçlı olmasında yanlış bir şey görmüyorum."

"Ben de bilmiyorum. Benim sorunum bu rengi elde etmek için ne yapmanız gerektiği. Kel benim için işe yaramayacak, tamam mı? Ve eğer o çocuğun saçlarını eritip kafa derisinden ayırırsan, tanrı olman umurumda değil, Rhage seni öldürmenin bir yolunu bulur. Zaten kollarında ve bacaklarında alçılar var, bir de saçlarını kaybetmesine gerek yok."

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı Lassiter. "Affedersiniz?"

"Kalıplar."

Mary tekrar Bitty'ye baktı. Kız gayet memnun görünüyordu, arkasına yaslanmış bir dergi okuyordu.

"Altı hafta sonsuz gibi geliyor," diye fısıldadı Mary. "Ama haklısın. Öyle değil."

Melek elini onun omzuna koydu. "Her şey yoluna girecek."

Sesindeki bir şey kalbine ulaştı ve sanki burkulan bileği için ona bir Tylenol vermiş gibi oradaki ağrıyı hafifletti.

"Git," dedi ona. "Onun yanından ayrılmayacağım."

Kızından gözlerini ayırmadan, "Seni seviyorum Lassiter," dedi.

"Biliyorum."

Mary ona tekrar baktı. "Az önce bana Harrison Ford'dan alıntı mı yaptın?"

"Evet, Leia. Ve bu da doğru. Hadi anne, o güvende."

Mary meleğe çabucak sarıldı ve sonra malikânededen çıkıp girişten kullandığı Volvo steysin arabaya gitti. Arabaya binerken telefonu çaldı ve Bitty'nin ihtiyaç duyması ihtimaline karşı çantasının yarısını dışarı attı.

Rhage'den bir mesajdı.

Bugün sahil temizlenene kadar bekleyemem. Küvette buluşalım mı?

Mary güldü. "Sahil temiz" sevişmek için kullandıkları parola cümlesiydi. Ve komikti, Bitty hayatlarına girdiğinden beri seks daha da iyi hale gelmişti çünkü planlanması, gizlice yapılması, sır olarak saklanması gerekiyordu.

Bu bir randevu, diye mesaj attı. Ama jakuziyi dolduracağım ki seviye doğru olsun.

En son köpük banyosunda seks yapmaya çalıştıklarında yaşanan tufanın tekrarlanmasını kimse istemezdi. Ayrıca, Lassiter Birleşik Devletler'deki tüm Küçük Denizkızı ürünlerini çoktan satın almıştı. Peki Volkswagen büyüklüğünde ikinci bir tarfonu nereden bulacaktı?

Yine de bu soruyu cevapsız bırakmak en iyisiydi.

Mary yaklaşık yirmi dakika sonra Safe Place'in önüne geldiğinde hâlâ gülümsüyordu. Garajdan içeri girerken, dünyasında her şeyin yolunda olduğu hissi, vücudunun üzerine güneş ışığı dökülmesi, adımlarının bir esinti kadar hafif olması ve boğazından küçük bir melodi mırıldanması gibiydi.

"Selam millet," dedi mutfakta zencefilli kurabiye adam yapan gruba. "Oh, burası harika kokuyor."

Birkaç çocukla ve onların mahremleriyle selamlaştı, aktardığı insan Noel geleneğinin iyi bir şekilde kullanılıyor olmasından memnundu.

"İyi iş," diye mırıldandı kurabiyesini Caldwell'in yarısını kırmızı ve yeşile boyayacak kadar krema ile kaplayan küçük bir çocuğa.

İkinci kata çıkan merdivenler dağınık evin ön tarafındaydı ve en üst sahanlığa çıkarken hâlâ mırıldanıyordu. Ofisi Marissa'nınkinden çok uzakta değildi ama kafasını patronunun çalışma alanına soktuğunda kadın orada değildi.

Bu geceki işlerini zihninde öncelik sırasına koymak gerçekten iyi hissettirdi: bitirmek istediği raporlar, giriş amiriyle toplantı ve ardından eve dönmeden hemen önce topluluk yemeği.

Havers'ın kliniğinde yaşananların travmasıyla başa çıkmaktan çok daha kolaydı.

Masasının başındaydı, e-postalarını yanıtlıyor, telefonla konuşuyor ve rapor yazma zihniyetine geçmek üzereydi,

geleneklere uymadığını fark ettiğinde.

"... bunun gerçekten sağlıklı bir çözüm olduğunu düşünüyorum," dedi hattaki kadına. "Ailenize yakın olmanız iyi bir şey. Bu geçiş döneminde ekstra yardıma ve desteğe ihtiyacınız var."

Konuştğu kişi yaklaşık sekiz aydır evdeydi ve yirmi iki yılın ardından nihayet onu terk ettiğini söylediğinde kendisini öldürmekle tehdit eden tacizci bir erkek arkadaşın kurbanıydı. Neyse ki, onlarca yıllık istismarın tüm hasarlarını yavaş yavaş ortaya çıkarırken gelip korunabileceği Güvenli Bir Yer'i vardı.

Şimdi kendi başınaydı ve erkek arkadaşına gelince? O da daha iyiydi.

Yine de bu kişisel iç gözlem ve büyümenin bir sonucu değildi. Çünkü Butch ve Rhage bir akşam şafak sökmeden hemen önce onu ziyaret etmişlerdi.

Mary çok fazla soru sormamıştı. Aslında sadece bir soru sormuştu: Piç kurusu hâlâ nefes alıyor muydu? Bu soru olumlu yanıtlandığında, bilmesi gereken tek şey buydu ve erkeğin artık eski sevgilisini rahatsız etmeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Kollarını, bacaklarını, kafasını ve testislerini olması gereken yerde tutmak istiyorsa, hayır.

"Her zaman senin için buradayım," dedi Mary, her kelimesinde ciddiydi. "Tamam, harika. Dört gözle bekleyeceğim. Hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz bilgisayarından Facebook'u açtı ve sadece vampirlerin üye olduğu kapalı gruba giriş yaptı. Bir gece önce kontrol etmemişti ve neşeli ruh hali, Bitty ile kesinlikle en ufak bir ilgisi olmayan gönderileri incelerken ilk kez midesinin ağrımaması anlamına geliyordu.

"Tam isabet," dedi giderken-

Haberci simgesinin yanındaki kırmızı işaretli 1 rakamını fark ettiğinde neredeyse imzasını atmıştı.

Aptalca bir nedenden dolayı odanın etrafına bakındı. Sanki bu mektubun asıl gönderilmesi gereken kişi masasının arkasında belirebilir ya da açık kapıdan içeri girebilirmiş gibi.

Mary hesabına daha önce hiç mesaj gelmemiştir. Sık sık FB kullanan biri de değildi. Aslında... şimdiye kadar yaptığı tek paylaşım, Bitty'nin ailesini tanıyan birileri olup olmadığını soran bir paylaşımdı - özellikle de kızın annesinin ölümünden hemen sonra bahsettiği amcası. Mahmen'inin ondan hiç bahsetmemiş ya da herhangi bir aile için herhangi bir adres vermemiş olmasına rağmen, sözde yakında onun için gelecek olan kişi.

Bitty'nin adından bile emin olmadığı kişi... Koş ya da onun gibi bir şey.

Spam olmalıydı. Nijerya başkanının 3 milyon USD'nin doğrudan banka hesabına yatırılması karşılığında kendisinden bir para sorununu çözmesini istemesi gibi. Ya da Viagra veya Cialis için bir teklif. Belki de bir porno sitesi.

Kendine sakın olmasını söylese de, küçük oku kırmızı bayrağın üzerine getirip fareye çift tıkladığında yine de titriyordu.

Kimden geldiğini gördüğünde nefesi boğazında düğümlendi ve dünya dönmeye başladı.

"Ruhn" gönderenin adıydı.

SEKİZ

Elise, Lucas Meydanı'ndaki Brezilya et lokantası Ignacio's'un otoparkında yeniden bir araya geldiğinde saçlarını kontrol etti ve giydiği eteği düzeltti. Tanrı'ya şükür pek esinti yoktu, bu yüzden her şey hâlâ olması gerektiği yerdeydi ve üzerindeki kıyafetin alt kısmını Marilyn Monroe'laştırmamıştı.

Bu da işe yaradı çünkü Troy arabasından inip kapıyı kilitliyordu.

"Merhaba," diye seslendi gölgelerin arasından sıyrılarak. Gülümsemesi o kadar ani olmuştu ki, bir parça suçluluk hissetti. "Hey!" dedi adam. "Burayı bulmuşsun."

"İnternette bakmam gerekti. Pek dışarı çıkmıyorum."

Troy, girişe kadar ona eşlik etmek için geri dönmek zorunda kalsa da, onu yolun yarısından fazlasında karşıladı. "Ne kadar çok çalıştığını düşünürsek, bunun ne kadar doğru olduğunu anlayabiliyorum. Ve vay canına... harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Oh, Tanrım. "Sen de öyle."

Troy saçlarını açık bırakmıştı, kıvrıcık saçları yün ceketinin omuzlarına değiyordu. Pantolonu krem rengi kadifeydi ve ayağında Merrells ayakkabıları vardı. Boynuna ustaca bağladığı atkı kırmızıydı.

Ama o Axe değildi. Ve bu iyi bir şey olmalıydı.

Kapıyı açık tutarak, cesur bir el hareketiyle içeri giriş yolunu gösterdi. "Önden buyurun."

"Teşekkür ederim."

İçerisi cennet gibi ve yoğun kokularla doluydu ve midesi onay ve sabırsızlıkla gurulduyordu. Daha önce

Bir önceki geceden beri çok yemek yemedim. Dikkatim çok dağınık.

Troy ile değil.

Ne yazık ki.

Hostes, koyu renk gözleri ve Garnier Fructis reklamlarından fırlamış gibi duran saçlarıyla genç ve güzel bir insandı ve Troy'a şöyle bir baktıktan sonra Elise'e göz atma zahmetine bile girmede. "Rezervasyonunuz var mı?"

"İki. Troy için mi? Pencere kenarında bir yere mi?" "Hemen."

İki menü alan kadın, tamamen boş olan restorana doğru hızlı adımlarla ilerledi. Yani, neredeyse tamamen boştu. Uzak tarafta yaşlı bir insan çift, arka tarafta üç kişilik bir grup... ve bir çift daha vardı.

"Noel yaklaşıyor," dedi ev sahibesi, "hafif bir gece geçireceğiz."

Elise oturup menüsünü alırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Açık olmanıza şaşırdım."

"Paramı alıyorum. Tek umursadığım bu. Sunucunuz sizinle ilgilenecek."

Ev sahibesi uzaklaşırken Troy'un gidişini izleyip izlemediğini görmek için omzunun üzerinden baktı. İzlemiyordu. Elise'e gülümsüyordu.

"Sonunda bunu yapabildiğimiz için çok mutluyum." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben de seninle ne yapacağımızı konuştuğumuz için

... bilirsin, eğer bundan bir şey çıkarsa... Ben, ah, sanırım senin farklı bir T.A. pozisyonuna geçmen mantıklı. Sana danışmanlık yaptığım için zaten doktora komitende yer almayacaktım, yani o da halloldu."

Öğleden sonra geç saatlerde ona mesaj atmış ve konuyu profesör/öğrenci meselesine getirmişti; Elise de her konuda ona hak vermişti; bu arada, gidip geldikleri süre boyunca, asla bir ilişki yaşamayacaklarını biliyordu.

Kafasında çok fazla Axe vardı.

Sonunda onunla birlikte olacağından da değil.

Troy avuçlarını havaya kaldırarak, "Bu sana baskı yapmak için değil," diye araya girdi. "Bu işin bir yere varacağını düşünmüyorum. Sadece bir şansım olduğu için mutluyum."

Elise gülümsedi ve ağır menüyü açtı, çünkü buna ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. "Şu seçeneklere bakın."

Tamam, bu basitti, kabul. Ama kaçamadığı gerçek, bütün gününü Axe'ı düşünerek, onun gözleriyle buluşma şeklini, ona seslendiğinde yüzünde beliren o küçük yarım gülümsemeyi ve sesini hatırlayarak geçirmiş olmasıydı.

Vücudunun kütüphanedeki o sandalyede uzanış şekli

-

Kes şunu.

Zaten bütün bir günün uykusunu o adam için harcamıştı. Yanlarında bile olmayan bir erkek uğruna Troy'u görmezden gelerek ona saygısızlık yapmayacaktı. Özellikle de asıl yapması gereken şey, insanı nasıl nazikçe hayal kırıklığına uğratacağını bulmak olduğu için.

Ne harika bir ilk buluşma. Saçmalık.

Ve P.S., asla ve asla bir başkasına açılma ve kendini ifade etme konusunda zorluk çıkarmayacaktı.

"Ne yiyeceksin?" diye sordu.

"Biftek." Kız başını kaldırınca Troy güldü. "Sen mi?" "Bilmiyorum. Muhtemelen ... biftek."

Bu kez ikisi de kıkırdadı ve bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Troy'un karşısında otururken, onun nazik gözlerine ve yakışıklı yüzüne bakarken, gergin ya da güvensiz değildi. Kavga etmek için sabırsızlanmıyordu. Erotik bir romana ait şeyler düşünmüyordu.

Diğer yandan korumasının yanında olmak?

"Elise?" Garson masaya geldiğinde Troy sordu. "Bir kadeh şarap ister misin?"

"Evet," diye ağzından kaçırdı, içki içmemesine rağmen. "Beyaz, lütfen."

"Ben kırmızı alacağım."

Siyah beyaz üniformalı adam başını salladı. "Ve aperiatif olarak falan filan önerebilir miyim..."

Adamın söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkarken, Elise banket koltuğunda kaykıldı ve sırtını gerdi. Eteğiyle oynadı. Sol ayakkabısıyla.

Sonra adamların ikisinin de sanki bir şeye evet ya da hayır demesini bekliyorlarmış gibi kendisine baktıklarını fark etti. "Evet, kulağa çok hoş geliyor."

Sonunda ne olacağını sadece Tanrı biliyordu ama sanki bir önemi var mıydı? Troy'a odaklanmaya çalışarak onun konuşmaya başlamasına izin verdi, elleri ve yüzü anlattığı hikâye yüzünden hareketlenmişti. Ama sanki masanın tam karşısında olmasına rağmen onu duyamıyordu.

Tanrım, burası çok sıcaktı.

Bluzunun yakasını çekiştirirken ceketini çıkarmayı unuttuğunu fark etti. İşte bu kadar. Ateş basmıştı çünkü üzerinde hâlâ birkaç metre yün vardı, üstelik yolun karşısında alev alev biftek pişiriyorlardı ve-

Bekle bir dakika.

Korku dolu bir hisle Troy'un etrafından dolaştı ve restoranın en arka tarafına baktı.

Acil çıkış kapısının hemen yanında, iki kişilik bir masada, siyahlar giymiş yalnız bir figür, mekanın en loş yerinde, önünde bir bardak sudan başka bir şey olmadan oturuyordu.

Axe'in gözleri karanlıkta parlıyordu.

Kadehini ona selam vermek için

kaldırırken. Orospu çocuğu-

"Pardon, ne dedin?" Troy şaşkınlıkla söyledi.

Tanrım, bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Axe arkasına yaslandı ve Elise'in kadınlar tuvaletini kullanmak için bir bahane uydurup saçları alev alev yanarken kendi yoluna gitmesinin ne kadar süreceğini sessizce saydı.

On... dokuz... sekiz...

Bingo, diye düşündü kendi kendine, kadın ayağa kalkıp buharlar çıkararak ona doğru gelirken.

Kadın bir kişilik iki kişilik masasına geldiğinde, onun sinirlerini bozduğu için sapkın bir şekilde memnun oldu. Onun o insanla içeri girdiğini, yanına oturduğunu ve ona gönderdiği şakaya güldüğünü görmekten nefret ediyordu.

Özellikle de böyle saçları açık ve eteği dizlerinin üzerindeyken.

"Burada ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

"Akşam yemeği yiyorum." Bıçağını ve çatalını gösterdi ve kucağına koyduğu peçeteyi kaldırdı. "Tahmin et ne yiyorum? Biftek. Biftek olacak."

Sırf dişleriyle parçalayabilmek için çiğ olarak sipariş etmeliydi.

"Şu anda burada olamazsın."

"Bilmediğim bir fizik kuralı mı var? Bu hafta arabaların nasıl havaya uçurulacağını ve bir kutu kola, bir diş fırçası, dört inç koli bandı ve bir Little Debbie atıştırmalık kekinden nasıl el bombası yapılacağını öğrendim. Ama yemek zamanlarında neden istediğim yerde olamadığımla ilgili hiçbir şey yoktu. Beni aydınlatın, Majesteleri."

"Senin. İhtiyacın. To. Gitmelisin."

"Tamam, iyi, el bombası konusunda yalan söyledim. Ancak sizi temin ederim ki akşam yemeğimi burada yiyeceğim." Masayı işaret etti. "Tam burayı."

"Bu değil-"

"Profesyonel mi? Mesai saatinde değilim. Dolayısıyla burada olmak görevlerimin kapsamı dışında değil çünkü görevlerimin içinde değil."

"Sen delisin."

Axe saçmalamayı kesti ve sadece ona baktı. "Ve sen... bu gece gerçekten çok güzelsin."

Bu onu olduğu yerde durdurdu. Ve onun dolgun dudaklarında, tatlı, kremi boğazında, göğüslerinin kıvrımlarında ... ve bacaklarında oyalanma fırsatını yakaladı.

pürüzsüz baldırlarını ve zarif ayak bileklerini gizlemek için hiçbir şey yapmayan siyah taytlarla kaplıydı.

"Şu anda çok güzelsin," diye mırıldandı, yeniden dudaklarına odaklanarak. "Ve bu gece her şeyin onun için olduğunu biliyorum. Sorun değil. Bunu kabul ediyorum. Ama en azından ben burada oturup seni o adamla izlerken yapabileceğin tek şey beni rahat bırakıp seni görmenin tadını çıkarmak. Sahip olduğum tek şey bu."

Elise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onları bıraktı.

Etrafa baktım.

Ama gitmedi.

"Demek sen de beni düşündün," dedi, kullandığı ses tonuyla onu baştan çıkardığının farkındaydı. "Bütün gün uyanık mıydın, o süslü çarşafaların içinde dönüp durdun, beni üzerinde hayal ettin... içinde."

Kızın nefesi kesilince, adam öne doğru eğildi. "İstediğin kadar rol yaparım. Eğer birlikte çalışmamız için gereken buysa. Bu konu hakkında asla konuşmayacağım..."

Aralarını işaret etti. "... aramızdaki şey tekrar. Ellerini kendine saklayan iyi bir çocuk olacağım - fantezilerini de.

Ama şu anda dürüst olan dürüsttür ve kafamda seninle sevişiyorum. Yapabileceğimi kanıtlamak için tam şuradaki masanın üzerinde, onun önünde."

Axe gözleriyle kasıtlı olarak onun vücudunu taradı ve ifadesinde hiçbir şeyi dışarıda bırakmadı: İçini kemiren açlık, dipsiz ihtiyaç çukuru, kudurmuş, hayvani şehvet, hepsini gösteriyordu.

Ve Tanrı ikisine de yardım etsin, kaçması gerekiyordu.

Ona son derece mantıklı bir konuşma daha yapması gerekiyordu, hak ettiğinden çok daha klas olan "siktir git "in entelektüel karşılığı.

Onu kovması gerekiyordu.

Sonra da çekip gitmesi.

Elise bunların hiçbirini yapmadı.

Onun yerine... tam önünde çiçek açtı, vücudu doğal kokusunu masanın altında onu lanet bir kaya gibi sertleştiren bir bukete dönüştüren bir telaşla yanıt verdi.

Alçak bir hırıltıyla, "Ona geri dön. İşin bittiğinde seninle dışarıda buluşuruz."

Rüyalarında tattığı dudakları, nefes alabilmesi için aralandı.

"Evet," diye nefes aldı. "Dışarıda."

Kadın arkasını döndüğünde, adam onun adını söyledi. Kız tekrar ona baktığında, "Acele etme. Beklentinin bu kadar acıtması hoşuma gidiyor."

NINETEEN

Tarihsel olarak, Eski Ülke'de, Kral'ın tebaasıyla toplantılar düzenlemesi, mülkiyet anlaşmazlıkları ve sehitlik dilekçelerinden soylu çiftleşmelerine, ayinlere ve hatta cinayetlere ve diğer suçlara kadar her konuda karar vermesi hayatın normal işleyişinin bir parçasıydı.

Ancak, Gazap birkaç yüzyıl boyunca tahta çıkmayı reddedince, bu uygulama bir kenara bırakılmıştı. Yine de son zamanlarda her şey değişti ve şimdi gelenek tüm hızıyla geri döndü, dinleyiciler Darius'un BMW'sinde düşman tarafından havaya uçurulmadan önce yaşadığı Federal tarzdaki malikaneden yönetiliyordu: Pazartesi'den cumaya her gece, ırkın üyeleri büyük Kör Kral'a geliyor ve onun tavsiyelerini, öğütlerini, beyanlarını ve kutsamalarını istiyorlardı.

Rhage, yemek salonunun çift kapısını bir kez daha açıp Shellan ve yeni doğan oğluyla birlikte cehennemden bir cehennem çıkarırken, bu geceki programın dolu olduğunu düşündü. Çift sıradan insanlardı, temiz ama süssüz giysiler giymişlerdi, mucizeleri mütevazı bir kundağa sarılmıştı. Normalde Rhage başını sallayıp gitmelerine izin verirdi ama şimdi aileye gerçekten baktı ve hatta onlar için ağır ana kapıyı açmak için öne atıldı.

Erkeğe, "Sen onlara göz kulak ol," dedi.

Adam bir ağabey tarafından konuşulduğu için telaşlanmış görünüyordu ve kekelemeye başlayınca Rhage elini adamın omzuna koydu. "Yapacağını biliyorum."

"Evet, Lordum, evet," dedi başını eğerek. "İkisi için de hayatımı feda edeceğim."

Rhage dişiye ve yavruya gülümsedi ama onlara dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı; ne dişiye ne de yavruya. Bu protokolü çiğnemek olurdu: Sosyal olarak besin zincirinin en tepesinde yer almasına ve her türlü onur ve saygıya sahip olmasına rağmen, Eski Ülke'de yeni doğmuş bir bebeğin ve annesinin yaşamının ilk yılında resmi bir ortamda bile olsa bir erkekle temas etmesi düşünülemezdi.

Tuhaftı, izleyicilerle yeniden bir araya gelmeye başladıklarından beri Rhage ve kardeşler yeniden Eski Yollar'a dönmüşlerdi. Bu doğru geliyordu.

Özellikle de bu durumda, Rhage artık baba olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden bildiğine göre.

"Tekrar tebrikler," dedi çifte, bir kenarda durup soğuğa doğru gidişlerini izlerken.

Kadının babası on yıllık bir Honda Accord ile garaj yolunda onları bekliyordu ve adamın dışarı fırlayıp genç aileye gülümseyişine bakılırsa, Rolls-Royce kullandığına yemin edebilirdiniz.

Rhage büyükbabaya bir el salladı, bu da erkeği şaşkına çevirdi ve neredeyse düşecek kadar hızlı eğilmesine neden oldu - ve sonra Hollywood, kış esintisinin fuayedeki tüm sıcaklığı emmesini önlemek için kapıyı kapattı.

Resepsiyon görevlisine, "Dün geceki güzel hava sadece bir kimeraydı, ha," dedi.

Paradise'ın ikinci kuzeni Beline bilgisayarından başını kaldırdı. "Biliyorum, değil mi? Kimseye söyleme ama masamın altında topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yün çoraplarımı giydim."

Rhage başıyla, bir saat önce yaktığından beri epey azalmış olan ateşi işaret etti. "Biraz daha odun atmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Gülümsedi ve gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Sadece ayaklarım."

Bekleme odasında iki kişi vardı ama başka bir dalga daha geliyordu.

Birçok açıdan sahada olmayı ya da stajyerlerin canına okumayı tercih ederdi ama canavar ortaya çıktıktan hemen sonra hiçbir zaman tam kapasite çalışamazdı ve bu yönetici vardiyasını şimdi yapması onun için daha iyiydi.

Ne de olsa her kardeşin burada zaman geçirmesi, Gazap'ın kişisel muhafızlığı görevini yerine getirmesi gerekiyordu. İnsanlar, lesserlar ve Piçler Çetesi'yle bağlantı kuran glymera üyeleri arasında Kral'ın hayatını şansa bırakmıyorlardı: Wrath'ın yanında her zaman en az iki Kardeşlik üyesi bulunurdu. Bu gece, o ve Vishous vardı, ki bu her zaman eğlenceliydi.

Çünkü ikisi de iyi polis-kötü polis rolünü oynayabiliyordu. Daha doğrusu, V buz gibi gözleri ve elleri havada oturup sivillerin altlarına sıçmalarını sağlayabilir, Rhage ise yo-ho-ho, Steve Harvey'den Family Feud'a sırtarak selam verebilirdi.

Yemek odasına geri dönen Rhage, oymalı sövelerin arasında durdu ve Saxton mutfağa açılan kapının en ucunda Wrath'la birlikte birkaç belgeyi gözden geçirirken bekledi. Saxton inanılmaz biriydi, tüm evrak ve belgeleri düzenli tutuyor ve gerektiğinde Eski Kanunlar'a başvurulmasını sağlıyordu.

Özel toplantıların düzeni basitti ve kronolojik değildi: ateşin önünde karşılıklı iki koltuk, biri Kral için diğeri de tebaası içindi -gerektiğinde yanlara çekilebilecek başka koltuklar da vardı. Hangi kardeşler oturursa otursun, Saxton ikisinin ortasındaki bir masada, belli bir mesafede duruyordu. Kurabiye ve diğer atıştırmalıkların yanı sıra kahve, çay ve gazlı içeceklerden oluşan bir tekerlekli araba vardı.

Arkasındaki fuayeye bir soğuk hava dalgası girdi ve Rhage gülümseyerek her kimse ona döndü.

... oldu ...

Rhage'in kalbi durmadı... göğsünde öldü.

İçeri giren erkek genç ve sağlıklıydı, ağır kaslıydı ama belli ki silahlı değildi, sanki bir savaşçının aksine bir tür el işçisiydi. Kıyafetleri o kadar iyi yıkanmıştı ki kot pantolonu kalçalarından perde gibi düşüyordu ve ceketini Aralık ayı için fazla hafifti. İnşaat botları oldukça yıpranmıştı. Mücevher yoktu. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Üzerinde garip kokular yoktu.

Tüm bunlar, Rhage'in göğüs kafesine bir kazık saplayan şeyin yanında önemsizdi.

Yüz... Bitty'nindi.

Erkeğin yüzünde aynı burun ve yanaklar, aynı çene ve ağız vardı, özellikler sadece erkeklik ve yaş filtresinden geçmişti. Bir de saçları vardı; saçları tam olarak aynı kahverengi tonundaydı ve daha kısa olmasına rağmen aynı kalınlıktaydı.

Gözler de karbon kopyaydı.

Erkek Rhage'a bakmadı ama onun yerine resepsiyon masasına gitti, bir eli sanki genellikle şapka takıyormuş ve refleks olarak onu çıkarmaya çalışıyormuş gibi şakaklarına doğru kalktı.

Rhage'in arkasından hızlı ayak sesleri geliyordu ama en azından V silahını çıkarmış halde görünene kadar onlara aldırmadı.

"Sorun ne lan?" diye sordu ağabey.

Rhage cevap vermeye çalıştı. Öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Ağzından bir şeyler çıkıyordu.

"Ne?" V etrafına bakındı ve yanlış bir şey görmedi. "Sen iyi misin?"

Tam o sırada Bitty'nin akrabası olduğu belli olan erkek, sanki Vishous'un sesini duymuş gibi resepsiyon masasından başını kaldırdı. Ve V onun ne yaptığını görür görmez, kardeş uzun uzun ve alçak sesle küfretti.

Rhage'in telefonu çalmaya başladı ama cevap vermeyi düşünmedi bile.

Ağır çekimde, adım adım erkeğe doğru ilerledi.

Adam her kimse, resepsiyon görevlisine yeniden odaklanmıştı ve halktan birinin aksanıyla kısık bir sesle konuşuyordu ama sonra Rhage önünde durunca durdu ve döndü.

Rhage o gözlere bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Özür dilerim," dedi erkek. "Randevum yok. Nereye gideceğimden emin değildim. Gidebilirim. Sadece gideceğim - ona numaramı verdim. Bela aramıyorum."

Erkek, bir kardeşe karşı bile olsa kendini savunmaya hazırmış gibi yumruklarını havaya kaldırdı ama bunu yapmak zorunda kalmamayı tercih edeceği açıktı: Bakışları saldırgan olmadan düzdü, duruşu genişledikçe etkisi sakin ve dikkatliydi ve ağırlığını ayarladı.

Bu, kavgaya alışkın ama aynı zamanda kışkırtıcı olmayan birinin klasik hazırlığıydı.

"Adın ne senin?" Rhage insanların etraflarına toplandığının farkında olarak sordu. V, Saxton... hatta Wrath'ın kendisi.

Söyleme, Rhage dua etti. Söyleme, söyleme-

"Ruhn. Benim adım Ruhn. Kız kardeşim yaklaşık iki ay önce öldü. Yeğenim Lizabitte için buradayım."

Mary telefonunu tekrar yere bıraktı ve ellerini yüzüne götürdü. Bilgisayar ekranına bakıp kısa Başbakanlık yazısını tekrar tekrar okurken, sessiz kalsa bile içinden çığlık atıyordu.

"Rhage..." diye inledi. "Oh, Tanrım..."

Telefona geri döndüm. Onu tekrar arıyorum. Dördüncü kez sesli mesaj.

Kral'ın yanında olmalıydı, ama Tanrım! Neden şimdi- "Sakin ol," dedi yüksek sesle. "Nefes al ve rahatla."

Bu herhangi bir şey olabilir. Eşek şakası yapan biri - Bitty'nin kullandığı isme tesadüfen sahip olan biri. Mary'nin bir Kardeşe çiftleştğini duyan ve bu durumdan faydalanmak isteyen biri.

Bitty'nin amcası olarak -her ne kadar... kendisini koruyucu ebeveyn olarak tanıtmamış olsa da.

Ya da belki de tamamen bir hataydı, tamamen başka biri için bir mesajdı.

Evet, çünkü bu muhtemeldi. "Lanet olsun, Rhage."

Elleri o kadar çok titriyordu ki cep telefonunu karıştırdı ve bulmak için eğilip masanın karanlık ayak boşluğunda balık avlamak zorunda kaldı.

Ciddi ciddi kusmayı düşündüğü düşünülürse, aşağı doğru yeniden konumlanma gerçekten de kullanışlı bir şeydi.

Kendini düzelterek baktı-

Marissa ofisinin açık kapısında ve patronu sanki bir hayalet görmüş gibiydi. Harika. Evren bu gece potansiyel olarak hayatı sarsan olaylarda BOGO mu yapıyordu?

"Mary."

Ses tonundaki acımasızlığı duyduğu anda Mary azı dişlerini birbirine kenetledi ve "Hayır, ikiye bir değil" diye düşündü. Bu onunla ilgiliydi. Bu özel mesajla ilgiliydi.

Ya da Rhage'in yaralandığını ya da öldürüldüğünü. Mary ayağa kalktı.

"Anlat bana."

"Hemen Seyirci Evi'ne gitmelisiniz. Genç bir erkek ortaya çıktı ve-"

"Bitty'nin amcası olduğunu söylüyor."

Marissa içeri girdi. "Rhage seni aradı mı?" "Hayır. Ben... önemli değil."

Mary ceketine uzandı. Telefonu aldığı gibi düşürdü. Onu almak için iki deneme yaptı. Sonra kolunu ceketinin kolundan geçiremedi.

"Zsadist dışarıda." Marissa kollarını bağlamasına yardım etti, sonra da sanki Mary bir çocukmuş gibi yakalarını düzeltti. "Seni o götürecekt."

"İyi olacağım."

"Hayır." Marissa Mary'ye çantasını uzattı. Telefonunu. Kırmızı eşarbını boynuna doladı ve gevşek bir düğümle bağladı. "Seni götürecektir."

Marissa geri çekildi, böylece Mary önce çıkabildi.

Ama Mary hareket etmedi. Her nasılsa, beyninden ayaklarına giden mesajlar gri maddesinin yollarında kayboluyor, sağa sola gitme komutu ofisinden çıkıp merdivenlere ve ön kapıya kadar soğuk kuzey rüzgârındaki sonbahar yaprakları gibi dağılıyordu.

Ailesi. Onun değerli küçük ailesi. O ve Rhage, şimdi Bitty ile birlikte.

Ya da belki ... Bitty ile değil.

"Sadece geri dönmek istiyorum," diye fısıldadığını duydu ani gözyaşları arasında. "Geceyi geri almak istiyorum, bir geri vites kolu istiyorum, geri dönmek için bir yol. Gündüzleri evde olmak, film izlemek ve ikisiyle birlikte uyumak istiyorum."

Mantık değil duygular konuşuyordu elbette. Çünkü zamanı geri sarabilen sihirli bir kumanda olsaydı bile, özel mesaj yine de gönderilmiş olurdu... ve çarpışma yine de gerçekleşiyor olurdu.

Daha da önemlisi, eğer korkunç bir kader sonucu bu erkek gerçekten de Bitty'nin amcasıysa? Mary'nin küçük kızı kan bağı olan akrabalarından mahrum bırakmaya hakkı yoktu.

"Bunu yapamam." Eliyle ağzını kapattı. "Bunu yapamam...."

Marissa ona sıkıca sarıldı ve o da arkadaşına yapıştı. Hiçbir şey konuşulmadı, çünkü ne söylenebilirdi ki? Bu bir sahtekârlık olabilirdi.

Ya da bu, Bitty'yi almaya gelen, tamamen yasal bir ebeveyn figürü olabilir.

"Rhage orada," dedi aniden geriye doğru sarsılırken. "Oh, Tanrım... Rhage... Seyirci Evi'nde."

Bu yüzden telefona cevap vermiyordu. Amca ya da her neyse, Seyirci Evi'ne gelmişti.

Mary merdivenlere doğru koşmaya başladı, eskiden felçli olan bacakları iniş için acele ediyordu.

Marissa'nın arkasından koşarak ön kapıya yöneldiğinde gözyaşları hızla akıyor, yüzünden süzölüyordu. Onlara hiç aldırmadı. Soğuktan, çantasının kalçasına çarpmasından ya da telefonunun diğır elinde ölümcöl bir şekilde kilitli olmasından hiçbir şey hissetmeden çimenlikte hızla ilerledi.

Z, Rhage'in GTO'sunun hemen yanındaydı, kafatası kesimli saçları ve yaralı yüzü karanlıkta bir hedef gibi parlıyordu.

Yolcu kapısını onun için açtı ve kız atlayıp emniyet kemerini takamayınca, insanlara yakın olmaktan nefret etmesine rağmen içeri uzandı ve tırnağı yerine oturttu. Bir saniye sonra direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı.

Gaza bastığında lastikler kaldırımda patinaj yaptı, güçlü motor arka tarafı savurduktan sonra lastik dişler yerini buldu ve ileriye doğru patladılar.

Hızla uzaklaşırlarken Mary nefes nefese kalmış, nefes nefese kalmıştı; ta ki başı dönene ve öne doğru eğilip ellerini gösterge paneline dayamak zorunda kalana kadar.

Bitty'ye çok kısa bir süredir sahip olmalarına rağmen, kız Mary'nin vücudunun bir parçası gibiydi, bir kol ya da bacak değil. Daha çok onsuz yaşayamayacağınız bir organ gibiydi. Kalp. Beyin. Ruh. Sadece bu durumda, nakil yok.

Tanrım, bunu yapamazdı-

Zsadist bir eliyle onun elini tuttu ve öylece kaldı, sadece yer değiştirmek zorunda kaldığında elini bıraktı. Ve onun gücünü hissetmek, önündeki camı paramparça edene kadar yüksek sesle çığlık atmasını engelleyen tek şeydi.

Bu araba yolculuğunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Trajik bir şekilde.

YİRMİ

"Z onu getiriyor," dedi biri.

Rhage pek bir şey izlemiyordu. Darius'un mutfağında, sekiz ya da belki on kişinin oturabileceği kadar büyük bir masada oturduğunun belli belirsiz farkındaydı ama masada sadece bir kişi vardı.

Sarsılmış ve şok olmuş, felakete hazırlıklı, üzgün bir orospu çocuğu.

"Mary," dedi çatlak bir sesle. "Beni arıyordu...."

Kral yanına oturduğunda Wrath'in yüzü Rhage'in yüzüne doğru yaklaştı. Rhage bu sargıların arasından kardeşinin ve hükümdarının gücünü ve desteğini hissedebiliyordu. "Z onu senin arabana bindirdi. Çok yakında burada olacaklar."

"Nerede ..." Ne demek istemişti?

Mutfağın arka kapısı açıldı, tıpkı yirmi dakika önce ön tarafta olduğu gibi bir soğuk hava dalgası daha içeri doldu.

Mary'nin kokusunu alır almaz sandalyesinden fırladı ve etrafına bakındı. "Mary-"

"Rhage-"

Sobanın yanında bir yerde buluştular ve adam ona öyle sıkı sarıldı ki nefes alamadığını düşündü.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı gözyaşlarının kokusunu alırken. "Sorun yok...."

Saçmalık. Bunu hiç bilmiyordu. Ama kız ona karşı titrerken, çok şey duyduğundan şüpheliydi.

Kahretsin, hayat yine bir kasırganın içindeydi, zavallı varlığının sütunları rüzgarlardan o kadar uzağa eğiliyordu ki

yağmur yağdığında, çatırdamaları kaçınılmazdı; sahildeki binalar, çatıları kiremit kiremit parçalanırken kapılarını tokatlıyor, pencereleri kırılıyordu-

Dramatik davrandığından falan değil.

"Haydi," dedi kabaca. "Otur."

Mary'yi masaya çekti ve onu Kral'ın yanındaki koltuğa oturttu.

"Nerede... nerede o?" Mary sordu.

"V. V onunla konuşuyor." Rhage şakaklarını ovuşturdu, başının fena halde ağrıdığını fark etmişti. "Onlar, ah, kütüphanenin arkasına gittiler-önemli değil. Odanın nerede olduğunu biliyorsun."

Neden kat planı hakkında saçmalıyordu ki?

Wrath konuştu. "Vishous erkeğin bilgilerini alıyor ve Saxton'ın yardımıyla doğrulayacak. Bence ikiniz de yerinizde otursanız ve biz bu işi halledene kadar onunla görüşmeseniz ya da konuşmasanız daha iyi olur."

Sözler ne kadar nazikçe söylenmiş olsa da bu bir rica değildi. Ama Rhage fermana karşı gelmeyecekti. Bu durumda ayrı olmak daha iyiydi.

"Doğru," dedi Mary boş bir sesle. "Bir anlaşmazlığımız var..."

"İlgi," diye söze girdi Rhage.

O da oturarak Mary'nin elini tuttu ve karşılığında onun da elini sıktığını hissetti... ve sonra kimse bir şey söylemedi.

Zaman zaman pırıl pırıl tezgâha, sekiz gaz ocağı olan Viking ocağı, buzdolabına baktı. Gece olduğu için, lavabonun üzerindeki pencereler... oturdukları masanın yanındaki... yolun karşısındaki... parlak beyaz çıtalarla ayrılmış siyah camlardan başka bir şey değildi.

"Sizce bu ne kadar sürer?" Rhage özellikle kimseye sormadı.

"Sadece beklememiz gerekiyor," diye fısıldadı Mary. "Cevap zaten yazılı, sadece ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Ona bakarken, yüzündeki rengi çekip alan ve gözbebeklerini büyüten acıdan nefret ediyordu.

elleri titriyordu.

Onun için bir kurşunu bile göze alabilirdi.

Aslında, öyle hissetmişti. İkisinin de vurulması çok kötü olmuştu.

Rhage kısa süre önce kendisine aldığı saati kontrol etti, ilk kez bir araya geldiklerinde ona verdiği Rolex President'ın aynısıydı.

Kahretsin, Vishous'un hemen mi yoksa saatler sonra mı gelmesini istediğini bilmiyordu.

"Neye benziyordu?" Mary fısıldadı. Adam cevap vermeyince boğazını temizledi. "Dürüst ol. Neye benziyordu?"

Rhage cevap verene kadar bir süre geçti ve cevap verdiğinde de sadece tek bir kelime söyledi.

"O. Tıpkı Bitty'ye benziyordu."

YİRMİ BİR

Axe cehennemdeydi. Ve o acıyı yedi.

Restoranın uzak köşesinde otururken, Elise'in insan adama gülümsemesini izledi. Profesörü onu özellikle ilgilendiren bir şey söylüyormuş gibi başını eğdi. Elleriyle hareket etti. Gülüyordu.

Diğer adamın gözlerinin içine baktı. Şarap kadehini onunkiyile tokuşturdu. Denemek için tabağından bir parça yemek aldı.

Ve tüm bu süre boyunca o kadar güzeldi ki, masanın üzerinde titreyen mum yüzünde, boğazında, omuzlarında ve saçlarında oynayıyordu.

Onun başka biriyle birlikte olmasından nefret ediyordu. Düzenli olarak yaptığı seksten daha samimi gelen bir yemeği paylaşıyor olmalarından nefret ediyordu. Adamın şüphesiz kafasından geçirdiği düşüncelere karşı düpedüz öfkeliydi.

Ama acı çekmeyi seviyordu. Kıskançlık onu lezzetli bir şekilde sakat bırakan bir ıstıraptı ve kendini dışarıdan bakmanın acısına açtı.

Onu çok az tanıyor olsa da, şu anda onu seviyordu. İşkence damarına giden bir kanaldı ve onu fiziksel olarak ne kadar çekici bulsa da, üzerinde sahip olduğu güç onu bir tanrıçaya dönüştürüyordu.

Garson ona "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Axe başını salladı. "Sadece çek."

"Al."

Deri folyoyu dirseğine koydu ve adam yürüdü gitti. Axe'in insanı suçladığından değil. Axe'in sahip olduğu tek şey

bir kahve sipariş ederek evi sallamadan önce su ve akşam yemeği ruloları vardı.

Toplam beş dolardı. Elindeki tek on dolarlık banknotu bıraktı ve "Hey, yüzde elli bahşış" diye düşündü. şuna bakın, yüksek bahisli bir orospu çocuğu.

Su bardağından bir yudum daha alırken, alışılmadık, hoş karşılanmayan bir iç gözlem anının tadını çıkardı: Elise yine gülerken, bulunduğu yerin gerçekten kötü bir uğursuzluk olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Kendince, neredeyse masum bir şekilde, onun dünyasını sarsıyordu. Onu dize getiriyordu. Ondan bir şey istediğinin farkında bile olmadan tüm dikkatini talep ediyordu.

Ve buna karşılık olarak, ondan bir talepte bulunacaktı. Onu yalnız yakaladığı an.

Onu inkar da etmeyecekti.

Elise'in masasına hesap geldi ve ödendikten sonra ikisi de kalktı; bu da Axe'in arkasındaki yangın merdiveninden gizlice çıkma işaretiydi. Barı ittiğinde hiçbir alarm çalmadı ve temiz hava, mekânın ne kadar çok bifttek koktuğunu fark etmesini sağladı.

Vücudu uğulduyordu, bu yüzden soğuk hiç fark edilmedi ve ön tarafa doğru yürürken tek katlı binanın gölgelerinde kaldı, botları buzlu zeminde çıtırdadı. Restoranın girişinde yan panelleri olmayan bir tente vardı ve altında, bir film galasının kırmızı halısının zayıf akrabası gibi kaldırımdan aşağı doğru uzanan kalın bir paspas vardı.

Mutlu çift bir süre sonra dışarı çıktı ve Troy kolunu Elise'in beline dolayarak koşucuya giden üç sığ basamaktan aşağı indiler.

Ve bu onun dişlerinin aceleyle inmesine neden olmadı mı? Ama olduğu yerde kaldı.

Bir rüzgâr Elise'in saçlarını yakalayıp profesöre doğru savurdu, saç dallarının uçları profesörün omzuna doğru tüylendi.

Serseri saç tellerini yeniden toplarken güldü, uzun bir büküm yaptı ve ceketinin yakasına soktu. Sonra da konuşmaya devam ettiler. İşin özünü anlamak kolaydı. İnsan, onu eve götürmeyi teklif edercesine otoparkı işaret etti. Kadın başını salladı. Adam bir kez daha arabaları işaret etti. Kadın elini adamın koluna koydu ve yine başını salladı.

Onu neden eve bırakamayacağına dair ustaca bir yalan söylüyordu.

Axe karanlıkta tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Hayır, erkek budaklı Troy'la hiçbir yere gitmiyordu. Ve Axe'ın nerede olduğunu biliyordu, onun rüzgâra karşı konumu, insan onun varlığından habersiz kalsa bile uyarılmışlığının kokusunu burnuna kadar taşıyordu.

Kuyruksuz fareler çok kolaydı.

Ama ilk buluşmada öpüşmediler. Olmadı.

Troy'un ne zaman bir tane almayı düşündüğü çok açıktı. Ama Elise geri çekildi ve ellerini paltosunun ceplerine soktu. Adam da bu sınıra saygı göstererek elini veda etmek için kaldırdı.

Bu da onun hayatını kurtardı.

Adam son derece saygılı bir Subaru'ya binip yerinden kalkarken Elise rüzgârda tentenin altında durdu. Sonra tenteye yanaştı, camı indirdi ve sırtarak bir şeyler fırlattı. Kadın güldü. El salladı.

Güle güle, insan.

Elise arka lambalar otoparktan sola dönüp ilerideki ana yola çıkana kadar bekledi.

Sonra ona döndü. Ona geldi.

Ve Axe onun yürümesine izin verdi, botlarını koyduğu yerde kaldı.

Kız onun önünde durduğunda, boğazının derinliklerinde mırıldandı. "Yemek nasıldı?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Beğendin mi?"

Dudakları aralandı, nefesi zor geliyordu. "İyi bir arkadaşı."

"Onu sormuyordum. Biftek nasıldı?"

Bununla birlikte, uzandı ve elini onun boynunun arkasına kilitledi. Onu kendine doğru çekerek, kalçalarını ona doğru kaldırdı, böylece tam olarak ne hakkında olduğunu hissetti.

Elise'in nefesi kesildi, gevşerken gözleri kapandı.

Onu binaya doğru itti ve saçlarını serbest bırakırken vücuduyla onu orada tuttu, rüzgâr saçlarını etrafında savuruyordu. Avuçlarını başının iki yanındaki soğuk taşla yerleştirerek eğildi ve ağzını tam kulağına dayadı.

"Peki o nasıldı..." diye mırıldandı.

Kız cevap veremedi, adam onun kulak memesini dudaklarının arasına alıp emdi ve dişlerle bir ısırık atarak bitirdi.

"Hmm?" Dilini uzattı ve onu yaladı. "O nasıldı?"

Kadının cevabı, ellerini omuzlarına götürüp öyle bir kenetlemek oldu ki, tırnaklarını ceketinin derisinde hissedebiliyordu. Oh... kahretsin, çıplak olmak ve ona bunu yaptırmak istiyordu, böylece etinde küçük yarım ay kanlar bırakacaktı. Ve sonra boğazından sertçe ısırmasını ve damarından almasını istedi.

Axe dudaklarını Elise'in çene çizgisinde gezdirdi ve sonra ağzından bir milimetre uzakta durdu. "Soruya cevap vermiyorsun, Elise."

En az onun kadar nefes nefese kalmıştı, vücudu ona aitti, seksi onun için tamamen uyarılmıştı. Tatmin hakkında konuşmak ister misin? Akşam yemeğinde karşısına oturup zekâsı ve entelektüel birikimiyle onu büyüleyen, değerli küçük Merrell'leri ve atkısıyla Bay Mükemmel insan, ondan asla böyle bir tepki alamayacaktı.

Asla. Sikeyim. Asla.

"Onu tekrar göreceğiz misin?" diye sordu. "Çünkü bence görmelisin."

Bunun üzerine geri çekildi ve uzaklaştı.

"Ne...?" "Seni onunla izlemek hoşuma gidiyor."

"Neden?"

"Çünkü acıtıyor. Şimdi bana istediğimi ver," diye homurdanırken ağızları arasındaki mesafeyi kapattı ve onu sertçe öptü.

Kulüpteki bar tezgahı uzun, kalabalık ve gürültülüydü ve alkol dışında tam bir zaman kaybıydı. Novo barmene bir viski daha getirmesini işaret ederken, yalaktaki inekler gibi kalabalıklaşan kadın ve erkeklere baktı.

Onlara karşı ciddi bir küçümseme içinde olabilirdi.

Ama aslında o da sürüden biriydi. "Buyurun," dedi garson. "Müesseseden."

Adam uzun boyluydu, hoşlandığı erkeklere göre zayıf sayılırdı ama tıraşlı kafası, göğsündeki dövmeler ve kulaklarındaki ölçüler tam ona göre idi.

"Teşekkürler." Çömelmiş bardakla onu selamladı. "Saat kaçta çıkıyorsun?"

"Dört."

"Bildiğim iyi oldu."

Yürüdü, olmak istemediği ve uzaklaşamadığı bir yere doğru geri döndü.

Peyton her zamanki gibi, onsuz yaşayamayacağı bir tekno kulüp olan Ice Blue'da buluşmayı planlamıştı. Ve yine her zamanki gibi onlara VIP bölümünde, ayaktakımını dışarıda tutan kadife bir ipin arkasında bir oturma yeri ayarlamıştı.

Kadın fedainin yanına geldiğinde, adam onu içeri aldı. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

"İçkimi aldım. Ben iyiyim."

Ona şaşkın bir bakış attı, ama Peyton'ın kadife koltuklu batık seks çukurunda en iyi raf şişe servisi varken, neden bağımsız olabileceğinin nedenlerini çiğnemek için onu terk etti.

Seks olduğundan değil.

Boone geceye başladığı Grey Goose ve yaban mersinini yudumluyor, gözleri laboratuvarındaki bir böcekbilimciyi andıran bir dikkatle insan kalabalığını tarıyordu. Paradise ve Craeg rahattı ve gelip gitmek için acele etmiyorlardı; iki insan istedikleri zaman sevişmekte özgür olduklarında böyle oluyordu. Peki ya Peyton? Kendisinin birkaç versiyonuyla takılıyordu; pahalı, dar paçalı takımlar giymiş, savunmacı heteroseksüel erkeklerle.

Kemerli kaşlar, lakonik el hareketleri ve kendini beğenmişlik havalardan oluşan bu koleksiyon, doymuş kolonyalarından daha yoğundu.

Kesinlikle onun türü değil.

Boone'un yanına yerleşerek bacak bacak üstüne attı ve kaygan, dolgulu sargıya yaslandı. Sarhoşların oturması gereken bir şeyin üzerine neden domuz yağı sürülmüş bir kumaş koyarlardı ki? Yine de Peyton gibi bu kulüp de her şeyden çok görünüşe önem veriyordu. Bekleme sırası The Bachelor seçmeleri gibiydi -Peyton sayesinde bununla uğraşmak zorunda kalmamışlardı- ve arka taraftaki otoparkta bir Manhattan galerisi dolusu Mercedes vardı ve eğer bir Scott Disick özentisinin daha DD'lerle sahte bir bronzluğa vurduğunu görürse, o-

Vay anasını.

Kendi iç konuşmasıyla kendini sıkıyordu. Peki neden gitmedi?

Bunun cevabı sıg, halı kaplı çukurun hemen karşısındaydı. Ve tabii ki Peyton ona bakmıyordu.

Hayır, Peyton öne doğru eğilmiş, ipek giysili arkadaşlarından birinin etrafına bakıyordu ve mavi gözlüklerini takmış olmasına rağmen, buğulu havayı delip geçen lazer ışınlarına rağmen kime baktığı belliydi.

Ne istediği belliydi.

Cennet.

Novo erkeğin stajyer arkadaşına bakışını izledikçe, bu saplantının herifin cazibesinin bir parçası olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ne de olsa, çekici bulmadığı her şey ondaydı ve yine de her zaman onun bir odaya ne zaman girdiğini ve ne zaman çıktığını biliyordu. Hangi kıyafetleri giydiğini biliyordu. Nasıl kavgaya ettiğini. Hangi ruh halinde olduğunu, bir şey yiyip içmediğini ve ne zaman telefonuyla konuştuğunu. Saçını ne zaman kestirdiğini ve ne zaman dağınık olduğunu fark etti. Yaralandığında, yorulduğunda ya da uyumadığında.

Bir kulüp gecesinin sonunda tuvalette insan kadınları becerdiğini biliyordu.

Sanki bir tür yön bulucu fener gibiydi -ama lanet şey onu, bırakın taşınmayı, girmek bile istemediği bir eve çağırıp duruyordu.

Yani, evet, Cennet'e olan tam ölçekli bağımlılığını salladığına göre, bu çekiciliğin açıklaması onun kaçması olmalıydı.

Olmak zorundaydı-

Paradise öne doğru oturdu ve Peyton'a bir şeyler söyledi... ve Peyton her ne söylediyse bayıldı, başını geriye attı, kadın Louis C.K. ile dirilmiş George Carlin karışımı bir şeymiş gibi güldü.

Novo viskisinin yarısını içti.

Başını tekrar aynı hizaya getirdiğinde Peyton önünde duruyordu. "Hey, biz gidiyoruz. Yarın akşam sınıfta görüşürüz."

Onu omzundan alkışladı ve hemen yanından geçip gitti, üç benzer arkadaşı da gösterişli bir teknenin arkasındaki su kayakçıları gibi onun peşindeydi.

Boone ayağa kalktı ve gerindi. "Ben de gitsem iyi olacak. İyi geceler."

"Biz de gidiyoruz." Paradise Craeg'in elini tutarken gülümsedi. "Keyfinize bakın."

Ve sonra bir tane vardı.

Tamamen kendine yeterli ve bağımsız olmanın bir avantajı da yalnız bırakılmayı umursamamaktı. Ama bu gece nedense hiçbirinin Cennet'e böyle bir tuvalet sifonu çekmeyeceği kafasına dank etmişti.

Novo kadına kızdığından ya da Peyton'ın sevgisinin nesnesinin zayıf olduğunu düşündüğünden değil. Sadece tuhaf görünüyordu. Ya da öyle bir şey.

Her neyse.

Novo boş koltukların yanından geçerek batık alanın uzak tarafında kaynaşan insanlara baktı. Barmen Bay Four a.m. de dahil olmak üzere, istese muhtemelen üç yüz erkekle yatabilirdi. Eğer öyle bir ruh halinde olsaydı bir o kadar da kadın.

Ne yazık ki hiçbirisi çekici görünmüyordu-

Peyton bir anda görüş alanına girdi.

-Öyle ki, onun beyni tarafından yaratılmış bir hologram olup olmadığını merak etti.

"Telefonumu unuttum."

Demek bu gerçektir, çünkü bir hologramın varlığını kanıtlaması gerekmezdi.

Ama daha önce bulunduğu kanepeye gitmek yerine olduğu yerde kaldı.

"Evet?" Novo çizdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Yükümü atıyorum." Oturma alanını işaret etti. "Bunun apaçık ortada olduğunu düşünüyorum."

Peyton'ın bakışları vücudunda gezindiğinde gözlerini kıstı. "Asıl soru şu... Burada ne arıyorsun, Peyton?"

YİRMİ İKİ

Elise'in arkasında sert bir bina, önünde ise Axwelle'in daha da sert vücudu vardı ve olmayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Özellikle de onu öpmeye başladığında.

Hayal ettiği kadar aç ve talepkârdı, ağzı onunkini eziyor, elleri sertleşiyor, erotik açgözlülüğü onu yemek yapacağını bildiği türden bir şeydi - ve Tanrım, onunla birlikte gitti, göğüslerini göğsüne doğru eğdi, omuzlarına tutundu, kendini ona teslim etti.

Öpücük düşündüğü her şey ve daha fazlasıydı, soğuk Aralık gecesi aralarındaki sıcaklık tarafından tüketilerek kayboldu.

Ama ona ne demişti? Troy'u tekrar görmesini istemesi hakkında?

Temas kesilene kadar onu itti. "Anlamıyorum...."

Axe onun yüzünü büyük avuçlarının arasına aldı ve kalçalarını ona doğru yuvarladı, ondan çok daha uzun olduğu için devasa ereksiyonu karnını okşuyordu. "Neden burada konuşmak için durduk?"

Güzel soru. Biraz saldırgan olsa da.

"Neden Troy'la tekrar çıkmamı istiyorsun?"

Yemek boyunca kendini insana odaklanmaya, onun konuşmasını takip etmeye, uygun anlarda doğru soruları sormaya ve gerektiği zaman gülmeye zorlamıştı. Ancak tüm bu süre boyunca, çoğunlukla boş olan salonun uzak köşesinde oturan Axe'in dikkati tamamen dağılmıştı.

Biftek evi, onun uzaklarda gördüğü en güzel gök gürültüsü bulutu gibi beliren varlığı.

Ona doğru gidiyorum.

"Neden?" diye sordu ona. "Eğer sana bu kadar acı veriyorsa-" "Çünkü beni tahrik ediyor."

Axe başını eğdi ve onu tekrar öptü, dudakları kadife gibi yumuşak, dili cesur ve talepkârdı. Ve lanet olsun onu istiyordu, göğüsleri onun elleri, ağzı için ağrıyordu, bacaklarının arasında seksi parlıyordu, o-

Elise kendini onun elinden zorla kurtardı. Ve kafasını toparlamak için biraz yürüdü. "Hayır. Onu bir daha görmeyeceğim, onu kullanmayacağım. Beni kendim için istemeni istiyorum. Eğer sapıkça, yıkıcı bir oyun olmadan yeterli değilsem, sorun değil - kesinlikle burnunun dibinde zoru oynayarak seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım."

Axe gülümsediğinde dişleri tamamen aşağı inmişti. "Tamam. Nasıl gelersen gel, seni götüreceğim."

Evet. Eğer bu çifte ima değilse. Ve sevgili Bakire Kâtip, o sarı gözleriyle ona bakma şekli.

Şimdiden çıplak da olabilirdi.

İşi bitirmeye ne dersin, diye karar verdi.

"Nereye gidebiliriz," dedi kısık sesle.

"Buradan çok uzakta olmayan bir evim var. Güvenli ve çok özel."

Bir yerde cep telefonu çalmaya başladığında, bu kesintiye lanet okudu. Yine de adam hiçbir şey yapmak için harekete geçmeyince başıyla bedenini işaret etti. "Cevap vermek istemiyor musun?"

"Hayır."

"Ya acil bir durumsa?"

"Beni çağırarak kimsem yok." Adamın gözleri kadının ağzına kilitlendi. "Peki evime geliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ama nerede olduğunu nasıl bileceğim?"

"Bunun icabına bakabilirim."

Elini çantasına attı. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama burada Caldwell'in lamine edilmiş küçük bir haritası var ve ben-"

"Elise." Kız başını kaldırdığında, adam yine o kocaman dişleriyle gülümsedi. "İzle beni."

Bununla birlikte, siyah deri ceketinin kolunu yukarı çekerek bileğinin iç kısmını ortaya çıkardı. Sonra ön kolunu ağzına götürdü... bir tıslamayla kendini ısırdı ve keskin köpek dişlerini etinin derinliklerine soktu.

Elise şok olmuş bir solukla dudaklarını araladı... ve sonra adamın kanının baş döndürücü, şaraba benzer kokusu dudaklarının arasından yükselirken dudaklarını yaladı.

Kolunu ona doğru uzatırken alçak bir sesle, "Bu beni bulmana yardımcı olur, her neredeysem. Benden al, Elise. Seni içerken izleyeyim. Şimdi."

Kendi dişleri aşağı inerken karıncalandı ve bunu yaparsa on iki farklı protokolü çiğneyeceğini bir an bile düşünmedi: halktan biri!, toplum içinde!, tanıklık edilmemiş!, her iki tarafta da uyarılma!

Sikerim böyle işi. Adamın kaslı ön kolunu kavrayıp bileğini ağzına doğru sürüklerken raydan çıkmayı reddetti. Dudaklarıyla bir mühür oluşturarak onu emdi, onun tadı şimdiye kadar bildiği en güçlü sarhoş ediciydi, içinden geçen telaş başını döndürüyordu.

"Ah... evet," diye inledi. "Kahretsin... evet."

Birdenbire güç dinamiğinde beklenmedik bir değişim oldu; kadın saldırgan, erkek ise av haline gelirken, adam binaya doğru çöktü, dizleri bükülür gibi oldu.

Ve ondan aldığı süre boyunca, fermuarının arkasındaki gergin uzunluğa baktı.

Adamın ereksiyonuna bakarken istediği şeyin bu olduğuna karar verdi.

Ve onu inkar etmeyecekti.

"Telefonum için geri geldim."

Peyton ona söylediği sözleri tekrarlayınca Novo biraz gülümsedi. "Bunu zaten söylemiştin. Peki neden aramıyorsun?"

Takım elbisesinin ceketini okşar gibi yaptı. "Oh. Her şeye rağmen burada. Haydi bakalım."

"Evet." Viskisinden arta kalanları yudumladı. "Üç arkadaşın nerede?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Bencilce." Deri kaplı bacaklarını kasıtlı olarak yeniden birleştirdi ve kalçalarını üst üste ovuşturdu. İçinin onun için ısınmasından nefret ediyordu. "Sen gerçek bir pisliksin, Peyton, bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Yani?" diye sordu.

"Bir şeyler içmek ister misin?" "Bir tane var."

"Benim evime gitmeye ne dersin?"

Novo kaşlarını kaldırdı. "Babanın malikânesini mi kastediyorsun?" "Hayır, benim bir yerim var. Sterling'de bir süit. Orada kalıyorum bazen."

"Bilmem gerekirdi," dedi kuru bir sesle. "Senin gibiler için Süper Sekiz yok. Ve söyle bana, eğer seninle bu süite geri dönersem, orada ne yapacağız?"

Gözleri kızın ağzından göğüslerine, oradan da kalçalarına gitti.

... ve sonra tatlı zamanlarını onun yüzüne dönerek geçirdiler. "Ne istersek."

"Şu anda beni aklından mı beceriyorsun, Peyton?"

"Evet," diye homurdandı.

"O süslü otel odana geri mi döndün?"

"Bu bir süit, oda değil. Ve hayır. Seni şu anda o kanepenin üzerinde domalmış, derilerini çıkarmış, yüzüme karşı boşalırken dilimi seksinin içinde hayal ediyorum. Sonra seni sikimle beceriyorum."

İçinden geçen elektrik şimşeiği hem iyi hem de kötü haberdı: İsteyeceği son şey onun gibi birinin yanında böyle hissetmekti.

Yine de doğa bu saçmalığı umursamıyordu, değil mi? "Bu seni tahrik ediyor mu?" diye sordu.

"Belki." Viskisini bitirdi, bir kenara koydu ve yavaşça ayağa kalktı. Onunla göz göze geldi, çünkü onun kadar uzundu, "Ama benim daha da iyi bir fikrim var" dedi.

"O da ne?"

Ona doğru eğilerek elini bacaklarının arasına koydu ve sanki onu aşırtmış gibi sert bir nefes çekişinin tadını çıkardı. İnce, mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun üzerinden onu okşarken, kalabalığın ortasında onun kendisi için boşalmasını sağlamayı aklından geçiriyordu.

Ama hayır, serbest bırakılmayı hak etmiyordu. Bütün geceyi başkasına bakarak geçirdikten sonra olmazdı. Başka birini arzulayarak. Başka biriyle birlikte olmayı dileyerek.

Boynunun kenarından bir dişini geçirerek kulağına fısıldadı, "Bence o sitine gitmeli, tüm kıyafetlerini ıkarmalısın... ve Cennet'i böyle hayal etmelisin." Ona sarılmayı bıraktı ve gözlerini kısarak geri çekildi. "Bir daha başka bir kadının yerine geersem lanetleneceğim. Bunu istiyorsan, burada senin sperm bağışını kabul edecek iki yüz insan kadın var."

Bununla birlikte, uzaklaştı. Ve arkasına bakmadı.

Bunun bir nedeni ona bu zevki tattırmak istememesiydi. Ama daha çok, şu anda onu ne kadar incittiğini bilmesine izin vermeden önce ölebileceği içindi.

Kadın ya da erkek hiç kimse bunu görmeyecekti. Asla.

YİRMİ ÜÇ

"Oh... Tanrım... bu ne kadar zarif?"

Axe kulübenin arka kapısını kapatırken dişlerini sıktı. Elise'i ön kapıdan içeri sokmalıydı, böylece ay ışığında mutfağı görmeyecekti.

Çok geç. Ve belli ki hızlı bir gezintiyle tatmin olmayacaktı.

Hayır. Onu doğrudan kemere kadar takip etmek yerine, pencerelerin etrafındaki oyma yaprak desenlerine doğru ilerledi ve parmak uçlarını babasının saatlerce yonttuğu, düzleştirdiği ve bitirdiği ahşabın üzerinde gezdirdi.

"Bunu kim yaptı?" diye nefes aldı. "Bu inanılmaz.... daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gümüşü mavi ışıktaki, saçları sanki yeryüzüne düşmüş bir melekmiş gibi bir aura gibi parılıyordu.

Vücuduna yapmak istediği her şeyin bir iblisin oyun kitabından çıkmış olması çok kötüydü.

Ve lanet olsun, onun kanını hissedebiliyordu. sevdim.

Kadın kollarını birleştirip titrerken, adam sert bir sesle, "Fırın bozuldu. Önümüzdeki hafta tamir ettireceğim. Bu taraftan şömineye gel."

Yine de onu takip etmedi. "Cidden, tüm bu ahşap işçiliğini kim yaptı?"

Çıtaları sarmaşık yapraklarıyla kaplı, çam sırtlı sandalyeleriyle ahşap masanın yanına gitti.

"Babam."

"Gerçekten mi? Bunu baban mı yaptı? Aman Tanrım, o bir sanatçıydı."

"Bu taraftan gel."

Döndü ve dolabın yanına gitti. "Ne kadar sürdü?"

"Üşümüştün. Gidip bizim için ateş yakacağım."

Mutfaktan çıkarken deri ceketini çekip çıkardı ve rastgele bir sandalyenin üzerine attı. Ve evet, her şeyin harap hali ona ağır geliyordu - bu ve evde ısı, aydınlatma ve yiyecek olmadığı gerçeği. Yaşadığı yer sadece onun kaldığı saraydan çok uzakta değildi, bu izbe yer sıradan bir halk evi seviyesinde bile değildi.

Şöminenin yanına çömelip tuğlanın üzerine koyduğu demiri aldı ve külleri iterek uzaklaştırdı. Sonra biraz gazete kağıdını ezdi, bir gece önce bahçeden topladığı birkaç çubuğu üzerine koydu ve en üste tek bir odun kütüğü yerleştirdi.

Sonbaharda babasının oyma heykelciklerinden birini eBay'de dört yüz dolara satmış ve bu parayla kış boyunca ona yetecek bir kordon karışık sert ağaç almıştı. Ve evet, belki ışıkları yakmak için mahzendeki orman hayvanlarından ve kuşlardan birkaçını daha rehine verebilirdi ama hiçbirinden ayrılmayı kendine yediremiyordu.

Her birinden nefret etmesine rağmen.

Kibrit kutusu metal bir kaptı duruyordu ve kapağını açıp bir çubuk aldı ve başparmağının tırnağıyla başını alevlendirdi.

Gazete, tüketilmesine izin vermeden önce sıcaktan kıvrıldı ve ardından çatırdayarak kireçli duman dalgalarına bacadan yukarıya doğru eşlik etti.

Kızın odada belirdiği anda anlamıştı. "Bu-"

"Bir çöplük. Biliyorum."

"Hayır, ev gibi diyecektim." Adam bir kahkaha attığında, kadın etrafta dolaştı, doldurulmuş sandalyeye ve yastıklı kanepeye dokundu, her ikisinin de solmuş malzemesi onu

yalakalık. "Belki bir süpürgeye ihtiyacı olabilir ama burası mükemmel küçük bir ev yuvası. Bu bir tür sürpriz."

Ateşe geri döndü, onu besledi, cesaretlendirdi.

Tıpkı birkaç dakika içinde onun seksine yapacağı gibi.

"Buradan nefret ediyorum."

Axe ayağa kalktı, dizleri çatırdıyor, pantolonunun içindeki ereksiyon sıkılıyordu. O şeyi yeniden düzenlemedi. Bunu yapanın o olmasını istiyordu.

Oh, evet... üzerindeki ateş ışığı ay ışığından bile daha güzeldi.

Alevlerin önündeki palete bakarken kaşlarını çatı.

"Hayır," dedi. "Buraya geleceğini düşünmemiştim. Burası ısınmak için uyumak zorunda olduğum yer."

Yüzü gevşedi. "Şu fırını tamir ettirsen iyi olur, böylece yatağına geri dönebilirsin."

"Evet." Axe ayaklarının dibindeki zemini işaret etti. "Buraya gel."

Siğ, ışıltılı alanda bir rüya gibi ilerliyordu, titreyen turuncu ışık, kirpiklerini sayabilecek kadar yaklaştığında bile güzelliğini gizemli ve erişilmez kılıyordu.

Uzanarak saçlarını geriye taradı, başını eğdi... ve ağzını kendi ağzıyla kapattı. Onu yalayarak, sert bir sarsıntıyla içine çekmeden önce bir avucunu omzundan aşağı ve sırtının küçük kısmına doğru kaydırıldı.

Açgözlüydü, o kadar açgözlüydü ki... ve yavaş başlamak niyetindeydi.

Ama bu çok hızlı bir şekilde pencereden dışarı çıktı.

Sonra bir baktı ki, onun için ceketini çıkarıyor, bluzunu eteğinden çekip çıkarıyor, belindeki sıcak tene ulaşıyor. Kadının o insan erkekle olan görüntüleri onu sertleştirmişti ama kadının umurunda değil gibiydi.

Ellerini saçlarında gezdiriyor, vücuduna bastırıyor, ensesini okşuyordu.

"Uzan," diye inledi. "Sen uzan, dişi...."

Onu kollarının arasına alarak diz çöktü ve sunabileceği azıcık yumuşaklığın üzerine yatırdı.

Yatak takımından başka bir şey olmaması çok kötü.

Vücudunun neredeyse boşalmasına neden olacak bir dalgalanmasıyla, kollarını başının üzerine getirdi ve adam kalçalarının üzerine çıkarken eğildi. Bluzunun süslü düğmelerini teker teker çözdü.

Her şeyi parçalara ayırmak bir suç gibi görünüyordu.

"Bunlar neyden yapılmış?" dedi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

"Sedef," diye nefes nefese kaldı.

Onun ışıltılı teninde hiçbir etkileri yoktu.

İpeğin iki yarısını yavaşça ayırdığında her şey durdu, tüm o telaş, acele, onu görünce tıslayıp dişlerini birbirine kenetlerken kısa kesildi. Kızın göğüsleri dantelli beyaz kupların ardına gizlenmişti ve bu kadar mükemmel bir şekilde bir araya gelen masumiyet ve cinsellik, yıllardır yaptığı tüm anonim, aşırı sikişlerden daha ateşliydi.

"Alabilir miyim?" diye sorduğunu duydu.

Bu da garipti. Ama onun üzerinde dolaşırken kendini dini bir deneyime yakın hissediyordu: Onun açık izni olmadan tapınağın herhangi bir bölümüne girmek affedilemez görünüyordu.

"İzin verin," dedi.

Sadece biraz titreyen elleriyle tekrar doğruldu ve arkasına uzandı... ve sonra bardaklar gevşedi, sertleşmiş meme uçları onları adırladı.

"Oh... siktir." Konuşan o muydu? Bilmiyordu. Lanet olası aklını açırmıştı. "Elise..."

İşkenceden mi bahsetmek istiyorsun? Sütyeni yerinde tutarken bir askıyı ve ardından diğerini çıkarmasını izlemek, sikişteki kalp atışlarının üç katına çıkmasına neden oldu.

Ve sonra bariyeri bir kenara attı. O

mükemmeldi.

Sadece...

mükemmel.

Başını eğerek diliyle onu yönlendirdi ve birbirini ardına emmeden önce meme uçlarını yaladı. Onun üzerine bu şekilde çömelmek, ağzıyla ona tapmak, vücudu kontrolünü kaybetmenin bıçak sırtında, kanı damarlarında çarpmak çok doğru geliyordu.

Kendini çok canlı hissediyordu, ama sevişmenin ortasındaiken genellikle yaptığı o manik şekilde değil.

Kadının göğüslerini okşarken, ereksiyonunu pantolonunun içinde yeniden düzenlemek zorunda kaldı - ya bu olacaktı ya da yüksek notalarda şarkı söylemeye başlayacaktı. Ve sonra eteğinin arkasındaki bağı yöneldi, o da kalçalarını yana doğru yuvarlayarak ona yardım etti. Evet, tercihen dişleriyle o şeyi leğen kemiğinden koparmak istiyordu ama yine de yapmayacaktı... ve sadece eve gitmek için bir şeye ihtiyacı olduğu için değil.

Sabrın mükâfatı vardı.

Onu emerken ve inletirken, aynı anda eteğini, hortumunu ve külotunu çıkardı ve uzun bacaklarından aşağı süpürdü.

Sonra arkasına yaslandı.

Adamın sıcak bakışları altında kollarını bir kez daha başının üzerine kaldırdı ve onun için hareket etti, gerindi, kıvrıldı, ateş ışığı tenini sanki yüzlerce eli etinin üzerindeymiş gibi aydınlattı. Ve ah, teninin gerçekliği rüyasından ne kadar da iyiydi: Gerilmiş meme uçlarıyla göğüsleri, karnının düzlüğü, çıplak seksi ve kremsi kalçaları, bilinçaltının geçen gün öksürerek çıkardığı varsayımsal versiyonun kapılarını uçuruyordu.

Ellerini köprücük kemiğinden kalçasına kadar onun üzerinde gezdirerek vücudunu okşadı... ve sonra ağzıyla yolu takip ederek göbek deliğinde durdu.

Vücuduna, muhteşem göğüslerinin ötesine baktığında, nefes nefese kalmış ve ona bakarken dudaklarını araladığını gördü, gözleri daha önce hiç böyle hissetmemiş gibi geniş ve harikaydı.

Peyton'ın sesi aklına geldi: Çünkü onu becerecek ve mahvedeceksin.

Axe kelimeleri ve ses tonunu kafasından uzaklaştırdı, ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü tam olarak anlayana kadar onun üzerine gitmeye niyetlendi. Ve sonra ...

Hayır. Aslında yapmayacaktı. Bu eylemi tamamlamayacaktı. Onun içindeyken bitirmeyecekti.

Sadece ağzı ve diliyle onu memnun edecekti ve sonra da ...

Sikeyim.

Sikeyim.

Axe, ondan uzaklaşmak dişleriyle kendi derisinin katmanlarını soymak gibi olsa da arkasına yaslandı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı. Ve sonra gülümsedi. "Artık seni görebilecek miyim?"

Adam cevap vermeyince kaşlarını çattı ve doğrulup oturdu.

Tanrım, göğüslerinin sarkma şekli, o kadar dolu ve onun için hazır ki

-Neredeyse devam edebilecek kadar dikkatini dağıtmıştı.

Neredeyse.

"Axwelle?"

Yüzünü ovuşturdu. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Elbette."

"Bana bir daha Axwelle demeyebilir misin?" "Pekâlâ."

"Bana sadece annem Axwelle derdi. Ve ben bu isimden nefret ediyorum."

"Böyle bir zamanda neden mahmeninizi düşünmek istemediğinizi a n l a y a b i l i y o r u m ."

Adam başka bir şey söylemeyince dudaklarının kalkıklığı kayboldu.

Sonra bluzunu göğüslerinin üzerine çekti.

"Sanırım neden e n d i ş e l e n d i ğ i n i biliyorum," dedi aniden.

"Sen."

Gözleri onunkilerle buluştu ve sabit kaldı. "Merak etme. Ben bakire değilim."

YİRMİ DÖRT

Sanırım Axe'ın şaşkınlığı böyle bir şeydi. Elise onun aklından geçenleri kelimelere dökmesini beklerken kendini başını sallarken buldu. "Biliyorsun... Birine bunu söylemek gerçekten iyi hissettiriyor."

Yüzünü ovuşturdu ve sonra uzaklara, ateşe doğru baktı. Titrek ışıktaki, boynunun bir tarafındaki dövmeler derisinin üzerinde hareket ediyor gibiydi. Tehlikeli görünüyordu. Seksi. Ve birdenbire ondan çok uzaklaşmıştı.

"Rahatlayacağını düşünmüştüm." Elise kaşlarını çatı. "Yani, hadi ama, seks yapmış olsaydık bunu öğrenmeyecek değilsin ya."

"Merak ettiğin buysa, senin hakkında daha azını düşünmüyorum."

"İstemiyor musun? O zaman bunu göstermenin garip bir yolunu bulmuşsun." Başını kararlı bir şekilde salladı.

"Hayır, hiç de değil."

"Peki sorun nedir?"

"Dürüstlük istiyorsun, ha?"

"Evet." İki gevşek battaniyeden birini vücudunun alt kısmına çekti ve kollarını gömleğinden sarkan göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Her ne ise, bilmek istiyorum."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Sonra hızla konuştu. "Erkeğin kim olduğunu bilmek istiyorum... böylece gidip onu öldürebilirim."

Elise gözlerini kırıştırdı. Ve sonra noktaları birleştirdi. "Aman Tanrım, öyle değildi. Hem de hiç. Bunun olmasını ben istedim-"

"Kahretsin, şimdi gerçekten o orospu çocuğunu öldürmek istiyorum."

Elise bir kahkaha patlattı ve adam ona ters ters bakınca avuçlarını havaya kaldırdı. "Seninle dalga geçmiyorum, gerçekten. Ben

Sadece... Benim hakkımda kötü düşünmediğin için rahatlamaktan başım dönüyor." "Düşünmüyorum. Hem de hiç. Bok gibi kısıkanıyorum ama seni yargılamıyorum." Bir duraklama oldu. "Peki kimdi o?"

Bakışlarını ateşe çeviren Elise hafıza bankasını açtı. "Beslendiğim bir erkekti. Tabii ki hepsi şahit olunan şeylerdi. Ama bir gece -neden olduğundan bile emin değilim- sadece nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğime karar verdim. Tüm o... deneyimi."

Axe hırlamaya başladı. Sonra gürültüyü kesmek için boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Sorun değil. İltifat aldım." Bunun için bir homurtu aldı. "Her neyse, onu şehir merkezindeki çatı katı dairesinde bulmaya gittim. Bir bahane uydurdum ve gizlice evden çıktım. Tabii ki Glymera'daydı ve babamın bir arkadaşıydı."

Şimdi kaşlarını çatı. "Şaşırdı ama bana hayır demedi. Çok gençtim, annem başarısız bir doğumun ardından kısa süre önce vefat etmişti. Evimde... çok fazla üzüntü vardı, sanırım sadece bundan kaçmak istedim. Seks yaptık, ben buna sevişmek bile demezdim. Benim için sadece vücut parçalarının etkileşiminden ibaretti, bundan gerçekten zevk aldığımı söyleyemem."

Sessizliğe gömüldüğünde, onun yakıcı gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. "Hikâyeyi bitir," dedi alçak bir sesle.

"Daha bitmedi, değil mi?"

O."

"Hayır." Elise derin bir nefes aldı. "Ben her zaman diğer soylu kadınlardan biraz farklı oldum, biliyor musun? Yani kuzenim Allishon gibi pervasız falan değildim. Sadece festivallere, danslara ve etkinliklere katılmazdım. Bir akşam, en fazla bir hafta kadar sonra, babam bir dansta ona katılmamı istedi ve erkek oradaydı... shellanıyla birlikte. Onun çiftleştğini hiç düşünmemiştim. Sormak hiç aklıma gelmedi. Demek istediğim, aristokraside, beslenmek için etrafta dolaşacak çok az erkek var ve bir damar aldığınızda şahitler olduğu sürece, endişelenecek bir cinsiyet yok. Ama gözlerinin içine bakarken kendimi çok kötü hissettim. Ve belli ki ona söylememişti. Beni görmezden geldi."

Bütün gece, ki bu uygun bir şeydi, ve her şey ağızımda kötü bir tat bıraktı. Ona duygusal olarak bağlı olduğum için değil, onu kullandığım ve o da bana izin verdiği için... ve birlikte ona ihanet ettiğimiz için." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Adam baskınlarda öldürüldü... kadın da öyle. Çocuksuz kaldılar. Yine de pişmanlıklarım sürüyor ve hep sürecek."

"O lanet bir serseriydi."

"Beslediği diğer kadınlara da aynı şeyi yaptığından oldukça emindim. Aksi takdirde... neden çatı katı? Orada yaşamıyordu ya da gün boyunca onunla kalmıyordu, anlıyor musunuz? Her şey çok karışık ve psikolojiye odaklanmaya başlamamın nedeni de buydu. İnsanların duygularının nasıl işlediğini anlamak istedim ve biz vampirler bu konuda insanlardan çok farklı değiliz. Örneğin... benim için gerçekten kötü olan neydi biliyor musunuz?"

"Ne?"

Bu kadar rahat konuştuğuna inanamıyordu ama Axe'ın sessiz, yargılamadan dinlemesi onun dünyasında duyulmamış bir şeydi. "Shellan'ıyla tanıştıktan sonra bir yanıma çiftleştiği için rahatladı çünkü o zaman hiçbir şey söylemeyecekti. Bu konuda biraz endişeliydim. Mahmen'imi kaybettikten sonra, çiftleşmeye uygun olmadığım için babamı da kaybetmek istemedim. Bunun ne kadar bencilce olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Bana daha çok kendini koruma gibi geliyor. Ve biliyorsun ki
... kiminle çiftleşirsen gezegendeki en şanslı erkek o olacak."

Nedense bunu söyleme şekli canını acıtmıştı - muhtemelen gelecekteki cehennem arkadaşının kendisi olmayacağını açıkça belirttiği için. Ama bu pek çok açıdan çılgıncaydı.

"Aslında, asla evlenmeyeceğim." Adam kaşlarını çatınca başını salladı. "Kimsenin bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesini istemiyorum. Babamdan yeterince çektim bunu - yani, evdeki her şey onun yolu, onun tercihi, onun katı sosyal beklentiler sistemi içinde halledebileceği şeyler. Ki bu da çok fazla değil. Kendi başıma olmak istiyorum."

ve bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Diplomamı bitireceğim ve dünyada bir yer bulacağım - ne olacağına dair bir fikrim yok, ama kendi paramı kazanacağım, böylece taşınabileceğim ve sonra ..." Garip bir patlamayla güldü. "Ve evet, babam beni mirasından mahrum edecek ve ben de glymera ve soyum için ölmüş olacağım. Ama buna değecek...."

Vay canına, bırakın başkasını, bu planı kendisine bile söylememişti.

"Her neyse," diye devam etti, "bir rüya, ha? İşleri renklendirmek için biraz kendini yok etmek gibisi yoktur."

"Kendine zarar verdiğini düşünmüyorum." Axe onun gözlerinin içine baktı. "Bence bu harika bir şey."

"Öyle mi?"

"Evet." Ellerini iki yana açtı ve yumruk yaptı. Sonra parmak eklemlerini teker teker kırdı. "Bu kulağa aptalca gelecek."

Bekledi. "Ne olacak?"

"Sana her şeye mal olsa bile kendi başına olmak istemen gerçeği mi? Bu sana güvenmemi sağlıyor." Söylediklerini küçümsemeye çalışıyormuş gibi omuz silkti. "Söylediğin şeye inanmamı sağlıyor, babamı öldüren zengin insanlar gibi olmadığına. Çünkü o tipler? Asla yaşam tarzlarından vazgeçmezlerdi - ve genelleme yaptığımı söylemeden önce, belki de yapıyorum, ama ölüm kalım durumundaki sıradan insanlara nezaket göstermeyi kendinde bulamıyorsan? Kürk mantolarınızı, elmaslarınızı ve tepedeki büyük evinizi asla geride bırakmayacağınızdan emin olabilirsiniz."

Elise üzgün bir şekilde nefes verdi. "Babanın başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm. Umarım bunu biliyordur."

Şimdi kısa bir kahkaha atma sırası ondaydı. "Asıl üzücü olan ne? Ona ne yaptıkları, nasıl öldüğü, bunun yarısı bile değil."

Adam el yordamıyla ateşin yanına gidip alevlerin üzerine daha fazla odun koyduğunda şaşırmadı.

"Sanırım gitsem iyi olacak," d i y e mırıldandı Elise, ocağın başında fazla zaman geçirdiği için.

"Evet." Aniden omzunun üzerinden baktı. "Seni istemediğim için değil."

"Güzel."

Ama ruh hali değişmişti ve eskiden oldukları yere geri dönmek mümkün değildi. Yine de ona inandı, hala-

"Yarın akşam görüşebilir miyiz?" diye sordu ona bakmadan.

"Evet. Nerede?"

"İşte." Yanan kütükleri dürttü, çıplak koluna bir kıvılcım yağmuru yağdı, umursuyor gibi görünmüyordu. "Yarın uzun bir antrenman seansım var. Geç saatlere kadar çıkamayacağım ama kütüphaneye falan gitmeyeceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, doğru. Saat kaçta?"

"Sana haber veririm. Muhtemelen dört mü? Hâlâ biraz zamanımız var."

"O zaman burada olacağım. Seni bekleyebilir miyim? Eğer bana burada yalnız güveniyorsan-"

"Sana hayatım pahasına güvenirim."

Bunu dalgınlıkla söylemiş olması, onu gerçekten bunu kastettiğine inandırdı. Ve bu onu ateşten daha fazla ısıttı.

"O zaman bir randevumuz var."

"Öyle mi," diye söylendi. "Başka ne diyebilirdin ki?" Giyinmeye başladı, sıra sütyenini takmaya geldiğinde tökezledi. "Ve ilk söyleyen ben olacağım, seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Nihayet eski kıyafetlerine döndüğünde, paltosuyla birlikte ayağa kalktı. "İyi günler Axe. Eğer beni düşünürsen mesaj atabilirsin, biliyorsun. Baskı yok. Sadece bunu belirtmek istedim çünkü istesen bile atmayabileceğini düşünüyorum."

Ayağa kalktı ve sırtını gerdiğinde bir dizi çıt çıt sesi duyuldu ve evet, üzerindeki dar tişörtün altındaki kaslarına hayran kaldı. "Seni dışarı çıkarayım."

Odadan çıkarken sessizdiler ama adam onu yakaladı ve mutfığa değil ön kapıya yönlendirdi.

"Üşüyeceksin," dedi kadın geceye adımını atarken ve o da onu takip etti.

"Önemli değil."

Ve gerçekten de, soğuk rüzgara karşı güçlü durdu, eğilmedi, muhteşemdi.

"Dikkatli ol," dedi ona. "Biliyorsun, eğitimde. Zor olabileceğini tahmin ediyorum."

Boğazının arkasından, Yup'tan Ne olursa olsun'a kadar her şey olabilecek bir ses çıkardı.

"Tamam, o zaman..." diye mırıldandı.

Nedense, küçük kulübenin karanlık pencereleri ev gibi olan bu yeri uzayın kendisi kadar soğuk ve boş gösteriyordu.

Onu orada tek başına bırakmak istemiyordu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Peki, iyi günler-"

Kadın merdivenlerden inmeden önce, adam onu yakaladı ve kendine doğru çekti. Ama onu öpmedi. Sadece onu göğsüne yaklaştırdı ve sıkıca tuttu. Kız da onu geri çekti.

Birine sarılmayalı çok uzun zaman olduğu izlenimine kapıldı. Ayrıca onun gitmesine izin vermek istemediğini de biliyordu.

Bu kucaklaşma, daha sonra düşünecekti ki, akıllara durgunluk veren seks vaatlerinden bile daha iyiydi.

Ve sonra gitmişti.

Axe, Elise buharlaştıktan sonra babasının kulübesinin ön merdivenlerinde uzun süre durdu. Kafatasının altında, onun

Elise'le paylaştıkları, kadınlarla -hatta herhangi biriyle-normalin o kadar dışındaydı ki, beyni iliklerine kadar sarsılmıştı.

Başka bir insanla bağ kurmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ve evet, şu anda hissettiklerinden hiç hoşlanmıyordu; kızın kendisi hakkında söyledikleri düşüncelerinde dolaşüyor, işleniyor ve yeniden işleniyor, gerçekten de onsuz yapabileceği her türlü duyguyu çağırıyordu. O kadar kötüydü ki aklına gelen tek şey gidip bir yerlerde kavga etmektir. Nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Ne yapacağını, nasıl vuracağını, darbe almaktan nasıl kaçınacağını biliyordu; bunu eğitim programına girmeden önce de biliyordu.

Orada ateşinin önünde ne olmuştu? Bununla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da sonrasında.

Elise'i sadece sikilecek bir becky olarak gördüğünde bu daha kolaydı.

Şimdi mi? O bir insandı.

Sonunda içeri girdiğinde midesi açlıktan gurulduyordu ama yiyecek bir şey yoktu ve ayrıca boş bir mideye alışkındı. Kapıyı kapatırken duş alıp yatmaya niyetlendi ama o kadar ileri gidemedi. Çılgınca bir nedenden ötürü mutfığa, uzak köşedeki kapıya, onu bodruma indiren gıcırdayan eski merdivenlere doğru çekildi.

Bodrumdan nefret ederdi.

Dik basamakların dibine vardığında elini zifiri karanlığa uzatarak kancadaki fenere uzandı. Parlayan gazyağı fitilini çevirirken, neredeyse canlanmayacağını umuyordu-

Aydınlatma ateş gibi sarı, ay ışığı gibi sabitti.

Ve babasının atölyesine bakarken geçmişin hayaletleri canlandı.

Derin nefes aldığı anda, toprak zemini bal rengi bir halı gibi kaplayan talaşın ve odun yongalarının kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Kar.

İki yılı aşkın süredir burada yeni bir şey yapılmamış olmasına rağmen.

Feneri tutarak, üstü yara bere içindeki uzun masaya, sayısız alete ve arkasındaki çıplak duvar çivilerine tutturulmuş çizimlere doğru gitti. Asla sanatsal bir form görmeyecek tahta bloklar ve sonra yarı beyazlatılmış figürler vardı; tavşanlar, kuşlar, sincaplar ve çiçekler sanki karelerinden kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordular.

Ayrıca yolun karşısında babasının bitmiş ürünlerini sıraladığı geniş bir raf sistemi vardı. Minyatür bir ormanda birlikte eğlenen sevimli yaratıklar, çömelen, yuvarlanan, koşan, tırmanan, minik, karmaşık ağaçlar ve mükemmel oyulmuş kayalar arasında güzelce oturan fauna, bir orman sahnesi gibiydi.

Axe babasının neler yapabildiğini görmekten nefret ediyordu.

Bir ustanın becerisi, müzelere ya da koleksiyoncuların koruyucu, besleyici bakımı altına ait olan türden nihai sonuçlardı.

Ve yine de burada, bodrumda oturuyorlardı.

Hepsini ateşe vermek istedi. Hepsini yakmak.

Erkeğin, daha iyi bir teklif için kendisini terk eden bir dışının geri döndüğünde etkileneceğini umduğu için bütün gün, her gün burada kalıp bu pisliği yapması çok acınası bir durumdu.

Ama Axe her zaman onun geri gelmeyeceğini söylemek istemişti.

Ve haklıydı.

Babası çok nazik bir adamdı -eğitimsiz bir adamdı ama kesinlikle nazik bir ruhu vardı. Ve doğasına uygun olarak, ihanetle içki içip şiddete başvurarak, bir erkek fahişeye dönüşerek, geride bıraktığı küçük çocuğu istismar ederek başa çıkmamıştı. Bunun yerine, basitçe kaybolup gitmiş, bir hayalet dönüşmüştü.

ve odalardan çıktı ve buradaki alana musallat oldu.

Axe zayıflığı yüzünden ondan nefret etmişti. Ve evet, bir parçası hâlâ nefret ediyordu.

Ama baskınların olduğu o geceki trajedi, tüm bu haklı öfkeyi mahvetmiş, zaten 7/24 yanında taşıdığı psikotik dondurmanın üzerine bir de kendinden nefret ve suçluluk duygusu eklemişti.

Tanrım, o neden buradaydı?

Eğer böyle bir şey gördüyse, bu bir hayır duasıydı.

Axe merdivenlere doğru geri dönerken biraz tökezlemesini görmezden geldi ve feneri de yanına alarak mutfağa açılan kapının yanına bıraktı.

Değerli küçük duygularından başka odaklanacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacı vardı, deri ceketine geri döndü ve telefonunu çıkardı. Ancak kimi arayacağından ya da kime mesaj atacağından tam olarak emin değildi.

Elise değil, o kadarını biliyordu.

Yine de neredeyse boş olan kişi listesine ulaşamadı.

Biri ona sesli mesaj bırakmıştı ve tanıdığı bir numara değildi.

Mesajı dinlerken kaşlarını çattı ama iki kelime sonra kim olduğunu anladı.

İyi akşamlar Axwelle. Ben Elise'in efendisiyim. Bana sağlayabileceğiniz ek bir hizmet var ve yarın akşam gün batımından bir saat sonra beni ziyaret ederseniz çok minnettar olurum. Varlığınızı dört gözle bekleyeceğim. Teşekkür ederim.

Bu da neydi böyle?

Birdenbire, bağımlılığının uğultusu titremeye başladı, her zaman yarı kanser, yarı ejderha olarak düşündüğü o şey, arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve kükremeye başladı.

İyi haber mi? En azından Elise'i düşünmüyordu.
Kötü haber mi?

Bu uğultu bir kez onunla konuşmaya başladı mı? Onunla başa çıkmak zorunda kalana kadar yükselir ve yükselirdi... ve eroini bıraktıktan sonra onun için işe yarayan tek bir yol vardı-

Telefon elinde patladı, elektronik ses patlaması sessiz evde bir silahın patlaması kadar yüksekti.

İkinci zil sesi bitmeden cevap verdi. "Novo." "Selam."

Arka plandaki gürültü onu duymayı zorlaştırdı kaşlarını çattı ve başparmağıyla sesi açtı. "Neredesin sen?" "Bir kulüpteyim. Peyton'ın gittiği şu Avrupa çöplüğünü biliyorsun. her zaman."

"Evet."

Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve saatin kaç olduğunu kontrol etti. Ayrıca şarjının bitmekte olduğunu da fark etti. Kahretsin, lanet şeyi restoranda şarj etmeyi unutmuştu - elektriksiz yaşadığınızda, mümkün olduğunda vampir voltları kullanmayı ve eşyalarınızı her yerde şarj etmeyi öğrenirsiniz.

Stajyer arkadaşı başka bir şey söylemeyince kaşlarını çattı. "Sarhoşsun ve bir pikaba mı ihtiyacın var? Çünkü tekerleklerim olmadığını biliyorsun."

"Hayır, sana bir şey sormam gerek." "Ne?"

"Sevişmek mi istiyorsun?"

Axe kaşlarını çattı. Ve bir anlığına, dişinin gelip ikisinin evin her yerinde sert bir şekilde sevişmeleri, mobilyaları kırmaları, duvarlara çarpmaları, ateşin sönmesine izin vermeleri fikrini düşündü çünkü vücut ısıları onları sıcak tutmaya fazlasıyla yetiyordu.

"Bu bir evet mi?" diye alçak ve seksi bir sesle sordu, bu adamın pantolonunun içine elini sokmasından daha iyi olmalıydı.

Telefonu kulağına götürerek şömineye doğru yürüdü, eğildi ve Elise'in üzerine sardığı battaniyeyi aldı. Burnuna götürürken derin bir nefes aldı.

Ve onu o kadar özlemişti ki, o lanet şeyi sanki yanmış gibi düşürdü.

"Yemek yediğim yere sıçmam, Novo," dediğini duydu.

Sesi hemen boşaldı. "Benimle seks yapmanın dışkısal olarak harika olacağını önerdiğin için teşekkürler."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Duygusal olarak bağlanmayacağım," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Güven bana."

"Biliyorum." Peyton denen pisliği ve o salağın küçük Cennet takıntısını düşündü. "Grupta zaten yeterince berbat dinamikler var ve birileri bunu öğrenebilir. Bu işi vanilya usulü yapsan bile saklamak zor."

"Tamam. Sınıfta görüşürüz-"

"Yine de seni The Keys'e götüreceğim." "Ne zaman?" diye sordu.

"Yarından sonraki gece." Gözlerini kapattı ve geri kalanını aceleyle tamamladı: "Birlikte gideceğiz. Bu gece misafir gecesi. Aradığın şeyi orada bulacaksın. Ben her zaman bulduğumu biliyorum."

YİRMİ BEŞ

Vishous'un Seyirci Evi'nin mutfağına geri dönmesinin üzerinden beş saat geçmişti. Ve Rhage, amcanın ilk sorgusunun bittiğine mi sevindi, yoksa sonuçları öğreneceği için dehşete mi kapıldı karar veremiyordu.

V onlarla birlikte masaya oturduğunda yorgun olduğu her halinden belliydi, saçları alnına dökülmüştü, sanki elleriyle çekiştiriyormuş gibiydi, şakağındaki dövmeler fazla solgun teniyle tezat oluşturacak şekilde parlıyordu, eldivenli eli hafifçe titriyordu, bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti.

Rhage sıcak çikolata içtiği çay fincanını tabağından aldı ve küçük porselen tabağı kardeşine doğru itti. Demek adamın kül tablası vardı.

Sonra arkasına yaslandı, Mary'nin elini tuttu ve biraz daha bekledi.

Vishous'un konuşmadan önce acele etmemesi ve hatta Z'nin gelip oturması sürpriz olmadı.

"İşte elimizde ne var." V, ucunda hiç kül olmamasına rağmen sigarasını tabağın üzerine vurdu. Sonra da o şeyi işaret etti. "Bunun için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diye mırıldandı Rhage.

Lanet olsun, neredeyse duymak istemiyordu. Öte yandan Mary öne doğru eğilmişti, belli ki haberler her neyse onunla başa çıkmaya hazırdı.

Onun savaşı ruhundan yararlandı. Çünkü şu anda kendini oldukça topsuz hissediyordu.

"Ruhn bana Bitty'nin annesi hakkında bildiği tüm detayları verdi. Efendilerinin ve mahmenlerinin isimlerini. Ne zaman ve

Nerede doğduğunu. Caldwell'e gelmeden önce nerede ve kiminle yaşadığını. Çiftleştığı o pislikle nasıl tanıştığını. Buraya geldikten sonra olanlar hakkında ne biliyordu." Kardeşi bir nefes daha çekti ve o Türk dumanından biraz daha saldı. "Bana nerede yaşadığını, ne yaptığını, kimlerle ilişki kurduğunu da anlattı."

"Ne iş yapıyor?" Mary kabaca sordu.

"O bir işçi. Güney Carolina'da yaşıyor. Orada büyük bir arazide çalışıyor."

"Kan bağı nedir?" Gazap talep etti. Kral sanki Eski Ülke'ye geri dönmüşler gibi gidip malikâneyi ele geçirmeye hazırdı. "Peki hikâyeler mantıklı mıydı?"

V, Wrath göremese de avucunu havaya kaldırdı. "Bak, sana kraliyet işlerini anlatmayacağım-"

"Ama yine de yapacaksın," diye mırıldandı Wrath.

V, sanki süreçle en çok ilgilenecek kişinin o olduğunu fark etmiş gibi Mary'ye odaklandı. "Benim için yapılacak en makul ve sorumlu şey oraya bizzat gidip her şeyi doğrulamak. Elimde adresler, bağlantılar var - çalıştığı aile de dahil. Şimdiye kadarki hayatının tüm ayrıntılarına sahibim-"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Rhage ve ayağa kalkmaya başladı.

Ama şimdi avuçlanan oydu. "Hayır, sen değilsin."

"Bu bokun dibine başkasının inmesine izin vereceğim-"

"Hayır," dedi Mary. "Senin bir çıkar çatışman var. Benim de öyle. Bunun tarafsız bir üçüncü şahıs tarafından yapılması gerekiyor."

Rhage koltuğuna geri yaslandı. Bir soruşturmayı bu şekilde bir kenara bırakma fikri, alnını masaya vurup o şey parçalanıp talaş haline gelene kadar dövmek istemesine neden oldu-

"Bu saçmalık," diye açıkladı Wrath. "Bırakın onunla ben konuşayım."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlayacağım."

V başını salladı. "Adamın gördüğü gerçeklerle ilgili olarak, elbette. Ama bu o kadar basit değil."

"Evet, öyle." Rhage derisinin altında kabaran canavarın farkındaydı, stres onun suyunu çıkarıyordu. "Eğer yalancı bir pislikse -"

"Asıl mesele onun zindeliği," diye araya girdi Mary. "Ebeveyn olmak için uygunluk-"

Rhage Shellan'ın elini bıraktı, yumruklarını iki katına çıkardı ve masaya vurarak ağır meşe tahtaları ortadan ikiye böldü. "Biz onun ailesiyiz! Biz onun lanet olası ebeveynleriyiz!"

Adam ayağa fırladığında Mary de onunla birlikte gitti, adamın kollarından birini yakaladı ve tüm ağırlığını ona verdi. "Rhage, rahatlamaman gerek-"

"Ben onun babasıyım! Sen onun annesisin-"

Mary ona tutunamadı ve o da bir RHONJ taklidi yaparak masayı devirdi, porselen ve cam eşyalar havaya uçup etrafa saçılırken kardeşleri ve Kral geri sıçradı.

"Bu saçmalık!"

Kardeşleri hemen üzerine çullandı; Z onu arkadan yakalayıp boynundan tuttu, Butch birdenbire ortaya çıktı - eve ne zaman gelmişti ki? - ve onu yandan belinden yakaladı, Mary de ona odaklanabilmesi için yüzüne bakmaya çalıştı.

Canavarı içinde tutan tek şey, bir gece önce dışarı çıkmış olmasıydı. Eğer klinikte olanlar olmasaydı, Darius'un eski malikânesinin arka kanadının tamamını yerle bir edebilirdi.

"Onu götüremez!" diye bağırdı hiç kimseye ve herkese. "Onu daha yeni aldık! Onu alamaz - o lanet olası bir yabancı-"

"Rhage," Mary tam önüne geldi, göz göze gelmek için ayağa fırladı. "Rhage, yapmamız gereken-"

Onun geniş ve hüznünlü bakışlarına tutunarak inledi, "O bizim... o bizim. .. bu yabancı onu alamaz-

o bizim...."

Gevezelik ediyordu, gevezelik ettiğinin farkındaydı ama sanki biri beyninin dibindeki tıpayı açmıştı ve Bitty'nin geleceğiyle ilgili duyduğu tüm öcü korkular ağzından akıp gidiyordu.

Mary bir süre gitmesine izin verdi ama sonra dizginleri eline aldı. "Rhage. Gerçek şu ki, bu altı aylık bekleme süresini atlatmamız gerektiğini biliyorduk. Ve Bitty... bir amcadan bahsetti. Ne kadar zor olursa olsun, bu işin sonunu getirmeliyiz. Adil olan bu... Yasal olan bu."

"O benim kızım. O senin kızın."

"Kalplerimizde, evet. Ama yasal olarak-"

"Siktir et kanunu!"

"İşler böyle yürümüyor ve yürümemeli de. Bir düşünün - eğer nihai evlat edinme aşamasına kadar gelebilmiş olsaydık, gelecekte bir noktada kimsenin haklarla ortaya çıkmasını istemezdik. Bildirimde bulunmamızın ve herhangi birinin yanıt verip vermeyeceğini görmek için beklememizin nedeni budur."

"Bu kadar mantıklı davrandığına inanamıyorum-"

"Ben de seninle birlikte ikiye bölünüyorum, Rhage. Kendimi bir arada tutmaya çalışıyor olmam içimin kanamadığı anlamına gelmiyor."

O gevşerken, kardeşleri tutuşlarını gevşettiler ve Mary'yi kendisine doğru çekti. Başının üzerinden bakarak, V'nin elindeki sarma sigarayı lavaboya saplamasını ve hemen bir tane daha yakmasını izledi.

Uzun bir sessizlikten sonra Rhage Vishous'a, "Sen mi olacaksın? Oraya gidip..."

"Evet." V sigaranın ucunu o kadar sert emdi ki neredeyse hepsini bir dikişte tüketecekti. "Ve bunu yapmak için doğru kişi benim. Sadece röportajı ben yapmakla kalmadım, aynı zamanda hepimiz arasında tarafsız kalması en muhtemel kişi benim."

Doğru, diye düşündü Rhage. V içlerinde en akıllı olanıydı. En mantıklısı. Duygulardan etkilenme olasılığı en düşük olandı.

Lanet olsun, nasıl bu duruma düştüler.

Acımasız bir dizi zihinsel anlık görüntüde, Bitty'yi kendisi ve Mary ile birlikte sinemada gördü, kolları ve bacakları alçıdaydı. Sonra ona avluda araba sürmeyi ve tepeye çıkıp inmeyi öğrettiğini... ve akşamları yatağını toplamasına yardım ettiğini... dondurma molalarını ve onu uyandırdığı kötü rüyaları... ve Mary'nin küçük kızlarına gülümsediğini hatırladı....

Butch ve Z sandalyeleri ve molozları toplamaya başlarken "Ne kadar sürer?" diye sordu. "Ne kadar sürecek?"

"En az iki gece, belki de üç. Ama oraya gittiğimde herkes beni görecek. Ya statümden dolayı ya da kafalarına silah dayayacağım için."

"Zorlama yok," diye uyardı Mary acımasızca. "Bunu yapamam, yapamayız."

"Phury'yi de yanına al," diye duyurdu Wrath. "Kendine has bir tarzı var. Senin için iyi bir folyo."

"Pekâlâ." V bir kez başını salladı. "Nasıl isterseniz

Lordum." "Yarın ayrılacak mısınız?" Rhage sordu.

"Hayır, bu sigarayı bitirdikten hemen sonra. Jane ile çoktan konuştum ve kalacak bir yerim var."

"Kardeşim-" Rhage başladı.

"Hayır," diye araya girdi V. "Sakın bana teşekkür etmeye kalkma. Bu lanet olası bir kabus ve bundan nefret ediyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Ama lanet olsun, sonucu ne olursa olsun bunu doğru yapacağım."

Uzun bir duraklama oldu ve Rhage, V'nin gözlerinin yüzünün yaklaşık iki metre önünde bir noktaya odaklanmasını izledi. Kardeşinin şimdiden işleri öncelik sırasına koyduğu, listeler yaptığı, başarması gerekenleri düşündüğü belliydi.

Sonra Rhage mutfakta yarattığı dağınıklığa baktı.

"Amca şimdi nerede?" dedi kabaca.

V nefes vererek konuştu. "Onu burada, Caldie'de bir sığınağa yerleştirdim. Kazıları kabul etmek istemedi ama ona bunun pazarlığa açık olmadığını söyledim. Nerede olduğunu açıklayamam.

Ŗu anda üçünüz arasında gerçekten hiçbir temas olamaz. Çok fazla duygu var."

Rhage yanına gitti ve Z'nin yardımıyla parçalanmış masayı düzelitti. Bu Ŗey artık yere düzgün bir Ŗekilde oturmuyordu, bir bacağı bükülmüş ve açılı bir Ŗekilde eğilmişti, üstü çatlamıştı, bir tahtası da yumrukladığı yerden eksikti. Ağır masayı tekrar yerine yerleştirmek, hepsini tekrar etrafına oturtmak, her Ŗeyi normale döndürmek istedi ama bunun bir geleceğı yoktu.

"Ona söyledin mi ..." Mary boğazını temizledi. "Ona bizden bahsettin mi?"

V duvara yaslandı ve siyah eldivenli elini keçi sakalının üzerinde gezdirdi. "Ona Bitty'nin, onu güvende tutan, iyi eğitilmiş ve nitelikli bir koruyucu ailenin yanında olduğunu söyledim. Kimlik bilgilerini paylaşmadım ya da resmi evlat edinmeden bahsetmedim. Yasal bir talebi olmadığı sürece, özel bilgilerinize girmem için bir neden yok."

"Ne..." Mary yüzünü ovuşturdu. "Nasıl biri?"

Rhage sustu ve oturduğu sandalyeyi odanın öbür ucunda düştüğü yerden kaldırırken donup kaldı.

V sadece omuz silkti. "Bunu öğreneceğim."

Mary ve Rhage GTO'yu malikâneye geri götürdüler, ikisi de yolculuğun büyük bölümünde sessizdi, vites değıştirmesi gerektiğı zamanlar dışında elleri yine de bağılydı. Yolculuğun son ayağında Mary pencereden dışarı baktı, kırsal yolun kenarındaki ağaçlar gecenin içinde bulanıktı, tepedeki ay o kadar parlaktı ki farlara gerek yoktu.

"Onu gördüğümüzde nasıl davranacağımı bilmiyorum," dedi Rhage. "Yani, bilirsiniz, nasıl normal olunur."

"Ben de bilmiyorum."

Erkeğın ortaya çıktığını ona söylemenin mantıklı olmadığına karar vermişlerdi. Ya sahte olduğu ortaya çıkarsa? Bu ne kadar zalimce olurdu? Ve yine de ... nasıl yapacaklardı

Bitty'ye her şey yolundaymış ve olağandışı bir şey yokmuş gibi mi davranacaktı?

Bu onun boyunu çok aşan bir oyunculuk becerisi gerektirecekti.

Mary'nin ofisinde o özel mesajı okuduktan hemen sonra başlayan mide ağrısı, malikânenin yoluna çıktıklarında daha da kötüleşti; yokuş, saatler önce İlk Öğün'de yediği işlenmemiş omlet ve simidi bir beton bloğa sıkıştırıyor gibiydi.

Büyük gri malikâne, çörtenleri, sayısız penceresi ve yüksek, yekpare kütlesiyle görüldüğünde, nefes alamadığını hissetti.

Rhage avlunun ortasındaki kış çeşmesinin etrafından dolaşmak için yavaşlarken, "Park etmek için acele etme," diye mırıldandı. "Tanrım..."

Qhuinn'in ikinci Hummer'ı ile V'nin yeni R8'i arasına girdi. Motoru ve ışıkları kapattı. Emniyet kemerini bile çözdü. Ama ikisi de inmek için bir hareket yapmadı. Sadece önlerine, ormanın kenarına doğru alçalan karla kaplı çimenliğe... aşağıdaki vadiye doğru inişe... yukarıdaki yıldız gösterisine baktılar.

Başa çıkmaya hazır olduğunu hissettiği çok fazla çirkinlik vardı. Ve bununla, trajediyi, hastalığı ya da kaybı yakından ve kişisel olarak görmekten heyecan duyduğunu kastetmiyordu. Ama en azından tüm bunlar için bir referans çerçevesi vardı.

Bu mu?

Hayat sürprizlerle doluydu, değil mi?

Her şey bir yana, piyango kazanmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeyi tercih ederdi. Ya da belki dünyayı dolaşmayı. Ya da Birleşik Devletler başkanı olmayı.

Ama anne olamayacağını öğrenmenin bungee kordonu değil. Ve sonra olduğunu öğrenmesi. Ve sonra tüm bunların elinden alınması.

Potansiyel olarak elinden alındığını kendine hatırlattı.

Üstelik Bitty tekerlekli sandalyedeydi ve Havers'ta ona yapmak zorunda kaldıkları şeyin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

"Hadi," dedi. "Gidip onu görelim."

Birlikte arabadan indiler ve Rhage kolunu onun omuzlarına dolayarak arabanın bagajında yeniden bir araya geldiler. Çeşmenin yanına geldiklerinde, çeşmenin tamamen boşaltılmış ve muşambalanmış olmasına üzüldü: Köpüklü suyun nazikçe düşüşü eviyle özdeşleştirdiği bir şeydi. Ancak New York'un taşrasında kış mevsimi, sistem çalışıyor olsa bile açıktaki dış boruların H₂ O ile dolu olmasını isteyeceğiniz türden bir iklim sunmuyordu.

Kardeşlik malikânesinin ana girişi bir katedralin ön kapısına benziyordu; geniş taş basamaklardan oluşan bir yığın, sövelerini süsleyen oymalarla daha da görkemli hale getirilmiş bir kapıya çıkıyordu. Rhage giriş kapısına doğru ilerledi ve sonra yüzlerini kameranın önüne koyarak birinin, muhtemelen Fritz'in, girişlerine izin vermesini beklediler.

Tüm bu zaman boyunca, içinden bir ses bunu yapamayacağını, dürüst olmadan Bitty'nin gözleriyle buluşamayacağını, ihmal ederek yalan söyleyemeyeceğini, yapamayacağını-

"İyi akşamlar, efendim ve hanımefendi," dedi yaşlı uşak gülümseyerek ağır kapıyı çekerken. "Nasılsınız?"

Kalbimden vurulmuş gibiyim, Fritz, teşekkür ederim....

Mary eşikten adımını attı. Kaşlarını çattı. Etrafına bakındı.

İlk başta duyduğu sesi anlamadı. Kahkaha, evet. Ve bu Bitty idi-ama neden ona eşlik eden-

Bir su balonu tam Mary'nin yüzünün önüne uçtu ve ya eğilecek ya da sıırıslam olacaktı. Ve sonra Bitty tam kuyruğundaydı, yemek odasından dışarı doğru koşuyordu, saçları arkasından akıyordu, gömleği ıslaktı, elinde bir kırmızı ve bir mavi su balonu vardı.

"Ne oluyor be!" Rhage içeri girerken havladı.

"Merhaba anne! Merhaba baba!"

Küçük kız bilardo salonuna girmeye devam etti. Ve evet, bir de ne görsün, Lassiter peşindeydi, sarı bir balon omzunun üzerindeydi - en azından balonu kıza fırlatıp onu sırtından yakalayana kadar. Çıkan ciyaklama sesi büyük bir zevkti ve sonra Bitty hiç vakit kaybetmeden dönüp Lassiter'in suratının tam ortasına çaktı.

Mükemmel nişan.

Sıçrama!

Ama mesele bu değildi.

Islak bomba patlayıp meleğin yüzünü ve sarı-siyah saçlarını sıırıslam ederken Rhage erkeği yakaladı ve ayaklarını yerden keserek sırt üstü yere düşürdü, sonra da ölümsüzün canını almaya hazırlanırcasına boynunu iki eliyle kavradı.

Ya da ... onun gibi bir şey. Her neyse.

Mary koşarak geldi. "Rhage-"

"Ona ne yaptınız böyle! Alçıları nerede!" Ama sonra içindeki anne Mary'nin vites değiştirmesini sağladı. "Evet, Ne oluyor be! Altı hafta boyunca onlardan çıkmaması gerekiyordu! Ve yürüyemiyor bile!"

Lassiter cevap vermeye çalıştı ama ezilmiş nefes borusu hava vermiyordu. Gizemi çözen Bitty oldu.

"Kollarımı ve bacaklarımı iyileştirdi! Ona zarar vermeyin! Onları daha iyi yaptı, dürüstçe! Ona zarar vermeyin, Peder."

Rhage anında Lassiter'i serbest bıraktı ve sanki şiddet gösterisinin anılarını tetiklemiş olabileceğini fark etmiş gibi poposunun üzerine düştü.

Ama Bitty bu konuda endişeli görünmüyordu. "Gördün mü?" Bir ayağından diğerine zıpladı. Kollarını açarak etrafında döndü. Mutlu bir kıkırdamayla güldü. "Her şey daha iyi!"

Meryem gösteriyi izledikten sonra meleğe bakarken, bu gece için sürprizlerle işinin bittiğini düşündü. "Ne... ona ne yaptın?"

Bitty yine arkadaşı için konuştu. Öksürmesi ve nefes nefese kalması nedeniyle. "Kollarıma ve bacaklarıma güneş ışığı gönderdi. Elini alçıların üzerine koydu, onlara dokunmadan bile, ve bir sıcaklık vardı ... ve sonra, bilmiyorum, hiçbir şey acımadı. Garajdaki fiberglası kesip çıkardık. En havalı kısmı buydu."

Tamam, şimdi Mary'nin başı dönüyordu ve yükünü yerde atmak zorunda kalmıştı. "Testereyle ne yaptın?"

Lassiter nihayet başını kaldırdığında yüzü kıpkırmızıydı ama artık kurtarılmış bir yüzücü taklidi yapmıyordu. "Onun acı çekmesinden hoşlanmadım."

"Gördün mü?" Bitty dedi ki. "O yüzden ona kızma." Mary başını salladı. "Anlamıyorum-"

"Neden onun kemiklerini kırmalarına izin verdin?" diye çıkıştı Rhage. "Madem böyle bir şey yapabiliyordun, neden o muayene odasında işkence görmesine seyirci kaldın?"

Lassiter doğrulup oturdu, tuhaf renkli, gözbebeeksiz gözleri Rhage'in sert bakışlarından en ufak bir kaçış göstermiyordu.

"Kaderi etkilemek benim işim değil. Doğru dengeyi sağlamadan bunu değiştiremem ve bazen hediye bedeli en başta vermemekten daha kötüdür."

Mary, Kâtip Bakire çocuk sahibi olamayacağını öğrenmeden önce Rhage'in yaşaması için yaptığı pazarlığı düşündü; kanserinin iyileşmesi için, birbirlerine aşık olmalarına rağmen onu bir daha asla görmemesi ve onunla konuşmaması gerekecekti.

Denge evrenin yoluydu. "Ama"-düşmüş melek işaret parmağını kaldırdı-"bu, kaderin domino taşlarının düşüşünü hafifletemeyeceğim anlamına gelmez. Ne demek istediğimi anlıyorsan. Gidişatı değiştirmeden acıyı hafifletmek mi? Bunu yapabilirim."

Bitty gülümsedi. "Altı hafta sonra koşturmaktansa şimdi koşturmayı tercih ederim. Ayrıca, o alçılar zaten kaşındırıyordu. Ya banyo yapmak? Ugh."

Mary, Lassiter'in kolunu sıkarken gözyaşlarını tutamadığını fark etti. "Teşekkür ederim."

"Kahretsin," diye nefes aldı Rhage. "Özür dilerim. Ve kahretsin, 'kahretsin' dememeliydim. Lanet olsun. Yani... lanet olsun."

Küfürlerle birlikte cehennemi durma noktasına geldiğinde Mary yıkılacak gibi oldu ve Bitty bunu açıkça hissederek eğilip ona sarıldı.

"Ben iyiyim. Endişelendiğinizi biliyorum." Bitty, Rhage'i ayağa kaldırırken gülümsedi. "Hadi, gidip son yemeğimizi yiyelim.

-Ve sen bana ortalığı temizlememi söylemeden önce, Fritz bize izin vermiyor."

Tam bu sırada, fuayeyi bir uğultu doldurmaya başladı.

Lassiter, "Islak süpürgesini seviyor," dedi. "Kulağa pis gelmiyor mu?"

Rhage, "Çocuğumun önünde olmaz," diye mırıldandı.

Herkes kâhyaya döndü; kâhya teneke kutu ve vakum kombinasyonunu çalıştırmış, siyah beyaz resmi üniformasıyla mozaik zemine sıçrayan suları neşeyle emiyordu. Durakladı ve endişeli görünüyordu.

Asayı kapatarak sordu: "Bir şeye ihtiyacı olan var mı? Son Yemek on dakika içinde servis edilecek. Belki bir içki?"

"Biz iyiyiz, Fritz," dedi Rhage, sesi bitkin geliyordu. "Ama teşekkürler dostum."

Köpek derinden eğildi ve sonra emmeye devam etti. Lassiter haklıydı, kulağa pis geliyordu.

"Hadi baba, acıkmış olmalısın." Bitty, Rhage'in kolunu çekti. "Değil mi anne?"

Tanrım, bu acıttı. Bu isimler... kalbindeki kırık camlar gibiydi.

"Evet," dedi yavaşça. "Sanırım şu anda bir şeyler yiyor olmalı."

Ancak bu istediği anlamına gelmiyordu. Yine de Rhage küçük kızı reddedemedi ve ikisi birlikte yemek odasına doğru yola koyuldular; hareket kabiliyetini geri kazanmış minik bir peri, yarı ölü gibi yürüyen dağ gibi bir erkeğin yanında zıplıyordu.

Yerden kalkmasına yardım edecek bir el yüzünün önünde belirince Mary sıçradı. Lassiter Nike'larının üzerinde ayağa kalkmış ve kasvetli bir ifadeyle yüksek boyundan ona bakıyordu.

Kâhyanın bir su balonu savaşının kalıntılarını ıslak vakumla temizlediği gerçeği birdenbire kristal berraklığına kavuştu, çünkü büyük ve renkli fuaye - malakit ve kırmızı mermer sütunları, üç kat yüksekliğindeki boyalı tavanı, büyük şöminesi ve büyük merdiveniyle - tam da hiç sahip olmak istemeyeceğiniz bir yerdi.

Meleğin gözlerine bakarak, "Biliyordun, değil mi?" dedi.

"Fritz'in ıslak süpürgeye bayılacağını mı?"

"Amcasının ortaya çıkacağını ve Rhage ile benim eve berbat bir halde geleceğimizi biliyordun. Dikkat dağıtmanın işe yarayacağını biliyordun."

"Oh," diye kızın henüz tutmadığı eliyle bir "pshaw" hareketi yaptı. "Ben o kadar zeki değilim."

"Ve sen de onu acı içinde görmeye hepimizden daha fazla dayanamadın."

Bir süre sonra Lassiter onun yanındaki kalçalarının üzerine çöktü. Yüzüne uzanarak sağ eliyle bir tarafını, sol eliyle de diğer tarafını okşadı.

Sonra bir çift yumruk yaptı ve ağır kollarındaki tüm damarların ortaya çıkmasına neden olacak kadar sert sıktı. Bir saniye sonra ellerini açtı. Her iki avucunun ortasında, etraflarındaki ışığı gökkuşağı parıltılarıyla yansıtan iki değerli taş vardı.

"Bir annenin gözyaşları," diye fısıldadı. "Çok sert... çok güzel."

"Ben onun annesi değilim," diye boğuldu Mary. "Tanrım... Ben onun gerçekten annesi değilim."

"Evet, öyle. Bunları da saklayacağım, böylece bu iş bittiğinde sana geri verebilirim."

"O gerçek olacak. Bunu hissedebiliyorum. Amca ... gerçek."

"Belki de öyledir." Lassiter tekrar ayağa kalktı. "Ama neden bunları her ihtimale karşı saklamıyorum, tamam mı?"

Saçları sıırılsıklam, giysileri darmadağın, güneşin bir parçası gibi taktığı altın mücevherler içerideyken bile ona yapışmış bir halde yürüyüp gitti.

Mary, Rhage ve Bitty'nin içinden kaybolduğu kemerli geçide baktı.

O kadar yürüyebileceğini hissettiğinde... ayağa kalktı... ve yürüdü.

YİRMİ ALTI

Ertesi akşam Elise banyosunda saçlarını kuruturken telefonu mermer tezgahın üzerinde sallanmaya başladı.

O kadar hızlı davrandı ki, neredeyse Conair'ini yere düşürüyordu.

Ama Axe değildi.

"Sonunda," dedi kurutucuyu kapatırken.

"Bu ne biçim bir merhaba?" diye sordu erkek sesi bağlantı üzerinden.

"Geri araması bu kadar uzun süren birine vereceğiniz türden."

Peythone'un oğlu Peyton usulca küfretti. "Özür dilerim. Çok meşguldüm. Ama artık tamamen seninim. İyi misin?"

Aynadan uzaklaştı ve poposunu tezgâha yasladı. Tüylü pembe bornozunun içinde hava sıcaktı ama yine de bornozunu çıkarmadı: FaceTiming yapmıyor olsalar da kuzeniyle konuşurken çıplak olmak doğru görünmüyordu.

"Neden Axe'ı satın almaya çalıştın?"

Bir sessizlik oldu. "Demek bu yeni korumanla ilgili."

"Bu onun için gerçekten aşağılayıcıydı."

"Sana bir soru sorayım. Seni tam olarak kimin koruduğunu düşünüyorsun? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Bu yönlendirici bir soru mu? Eğer öyleyse, hemen cevap ver, olur mu? Oyun oynamak istemiyorum."

"Elise, ailen zaten çok şey kaybetti-"

"Beni bağışla. Ben bu evde yaşıyorum, tamam mı? İnsanların ne kadar acı çektiğini bilmiyor muyum sanki?"

"Evet, Allishon'un öldüğünü söylediğimde ailesinin gözlerinin içine bakmak zorunda kalan da bendim."

"Burada gerçekten kuzenimin ölümü için yarışıyor muyuz? Gerçekten mi?"

"Elise..." Uzun bir mırıldanma oldu. "Bak, seninle tartışmayacağım."

"Güzel, çünkü Axe'ın yanında kendimi güvende hissediyorum. Bana karşı kibar bir erkekten başka bir şey olmadı. Ve seni ilgilendirmeyen bir konuda ona rüşvet vermeye çalışarak ona saygısızlık etmeden hoşlanmıyorum."

"Sen benim işimsin."

"Hayır, değilim. Ben senin üçüncü kuzenimim. Hepsi bu." Sessizlik uzadıkça, kadın hayal kırıklığının ötesine geçti. "Belki de aramamalıyım."

"Belki." Sövdü. "Gitmem gerek. Derse hazırlanmalıyım - oğluna selamını söylememi ister misin?"

"Neden böyle davranıyorsun? Ve o benim oğlum değil." "Onunla iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak-"

"Hayır, bunu yapamazsın. Ya bana gerçekten ne için endişelendiğini söylersin ya da aşırı korumacı olduğun için bir pislik gibi davranırsın. Bunlar senin iki seçeneğin, Peyton. Yapamayacağın şey, bu duman ve ayna oyununu oynamak ve sonra da davranışından rahatsız oluyormuş gibi oflayıp puflamak."

Bir duraklama oldu. Ve sonra kahkahası alaycıydı. "İşte bu yüzden seninle asla çıkamazdım. Kuzen meselesi bir yana."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum, yani bu da var."

"Tamam, aşırı korumacı davranıyorum ve buna hakkım yok. İşte."

Elise nefes verdi ve hafifçe gülümsedi. "Tam bir baş belasısın, bunu biliyor muydun?"

"Bana öyle söylendi." Peyton nefes verdi. "Bak, bizim gibi insanların böyle şeyler hakkında konuşmadığını biliyorum ama Allishon'la yaşadığım şey hâlâ aklımda. Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Ve evet,

Bunun beni biraz psikopatlaştırdığının farkındayım. Sadece... Uyuyamıyorum, kafam allak bullak oldu. Çok zor oldu."

Elise sesini fısıltıya düşürdü. "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Tanrım, hiç değil."

"Ona ne oldu? Kimse bana anlatmayacak. Kimse insan dünyasında öldüğünden başka bir şey söylemiyor. Onun için bir Solma töreni bile yapmadılar. Sanki buradaymış da sonra gitmiş gibi, sanki hiç var olmamış gibi. Bu arada teyzem odasından hiç çıkmıyor ve amcam amaçsızca dolaşıyor.... Yardım etmeyi, anlamayı ya da... sonunda ne olduğunu öğrenmeyi çok isterdim."

Uzun bir duraklama oldu. "Peyton? Hâlâ orada mısın?

Alo?" "Ona ne yapıldığını gördüm. Gördüm... şiddeti onu öldürdü."

"Aman Tanrım, Peyton..."

"Onu bulan ben değilim. Ama ona ne yapıldığını öğrenen bendim."

"Mücadele etmene şaşmamalı." Elise avucuyla ağzını kapattı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Onu bir insan öldürmedi. Bizden biriydi." "Kim?" diye nefes aldı.

Peyton boğazını temizledi. "Tamam, şu anda bir pislik gibi davranmıyorum ve bunu aniden bitirmek istemiyorum ama gerçekten hazırlanmam gerekiyor. Bir ara buluşup yüz yüze konuşabilir miyiz?"

Axe ile olan randevusunu düşündü. "Yarın akşam mı?" "İznim var. Sana geleceğim."

"Senin evine gitmem daha iyi. Özellikle de onun hakkında konuşacaksak. Kimsenin bir şey duymasını istemiyorum."

"Peki. Ve Elise, özür dilerim." "Ne için?"

"Bilmiyorum. Yarın görüşürüz. Ne zaman istersen gel, ben odamda takılacağım."

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatır kapatmaz vücudunda garip bir titreme oldu ve ilk başta bunun Peyton'la konuştukları şeyden kaynaklandığını düşündü. Ama sonra... hayır, bu değildi.

Telefonu bırakıp etrafına bakındı ama hadi. Karanlık bir köşede, tüm ışıkları yanan bembeyaz mermer banyosunda biri pusuya yatmış değildi.

Telefonunu arkasında bırakarak yatak odasına gitti. Tüm köşelere baktı, hiçbiri karanlık değildi çünkü oradaki tüm ışıklar da açıktı.

Ama tam olarak korkmamıştı.

Daha çok farkında-

"Balta mı?" dedi yüksek sesle.

Elise pembe bornozunu giymiş olmasına rağmen aceleyle koridora çıktı. İçgüdüyü takip ederek ana merdivene indi. Birinci kata doğru ilerledi-

Temiz hava. Eve biri girmişti.

Ve ... Axe'ın kokusu. İçeri giren oydu. Dahası, bir gece önce ondan aldığı kan sayesinde, tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Başını sola çevirdiğinde babasının çalışma odasının kapalı olduğunu gördü.

Hiç ses çıkarmadan, mermer zeminin üzerinden, özel çalışma alanının arkasında bulunan salona doğru fısıldadı. İçeride, duvar kağıdının ve perdelerin şeftali ve gümüş rengi güzelliği, taraklı bir tepeye ve Herend'in horoz, su kuşu ve her türden diğer kuş figürlerine sahip yerleşik bir raf genişliğine gittiğinde kayboldu.

Serbest bırakma düğmesi sağ tarafta, omuz hizasında gizliydi, göremeyeceğiniz ve tahmin edemeyeceğiniz türden bir şeydi ve düğmeyi çevirdiğinde, yüz elli yıl önce inşa edilmiş olan tüm ünite duvardan ayrıldı ve sessizce yana kaydı.

Gizli geçide adım atarak, ucunda ahşap bir sap bulunan eski moda metal bir kordonu çekti...

ve raflar geri gitti, o kadar sorunsuz hareket ediyordu ki paha biçilmez porselen koleksiyonu en ufak bir şekilde rahatsız edilmedi.

Alan sıkışık ve rutubetliydi ama soğuk değildi ve yukarıdaki pervazların dikeylerinden yeterince ışık geliyordu... bir duvarın arkasına çıkan bir dizi ahşap basamağa doğru yaklaşık beş metre ilerledi.

Terliklerini çatalı tahtanın üzerine koyarken dikkatliydi. Bir ton ağırlığında değildi ama gıcırta seslerinin kendisini ele vermesinden endişe ediyordu. En yüksek basamağa çıktığında, aşağı yukarı göz hizasında olan bir kaydırağa uzandı.

Onu kenara çektiğinde babasının çalışma odasını görebiliyor, karşıdaki ateşi, masayı, babasının figürünü... ve masanın karşısında efendisinin karşısında oturan Axe'ı hayal edebiliyordu.

Evet, bir portrenin "gözlerinden" dışarı bakıyordu. Tıpkı filmlerdeki gibi.

Annesi tablodaki delikleri kendisi kesmişti ve babası neredeyse bayılacaktı. Ama ah, mahmenleri onun yanında böyle şeylerden paçayı kurtarabilmişti.

Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Elise ağır nefes almamaya dikkat eder ve kanallardaki sesleri ve kirşlerdeki esintinin yumuşak ısığını bastırmaya odaklanırsa, onların konuştuklarını duyabilirdi.

Babası az önce oturuyordu, ki bu mantıklı olabilirdi. Belli ki Axe eve girer girmez onun varlığının farkına varmıştı.

Ve tahmin yoluyla, yakında onun nerede olduğunu tahmin edecekti-

Adam kaşlarını çatı ve doğrudan ona baktı. Yüzündeki ifade neredeyse sinirli bir ifadeydi, sanki resmi giysiler içindeki yaşlı bir vampirin iki yüz yıllık portresinin neden dikkatini dağıttığını anlayamıyormuş gibiydi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi babası, lacivert takım elbise ceketinin kollarının altındaki kol düğmelerini uygun pozisyona getirirken. "Anladığım kadarıyla kızımın ilk geceniz tatmin edici geçmiş."

Kadının çıplak, Axe'in ateşinin önünde uzanmış, ağzı ve elleri-

Tamam, bunun hemen bitmesi gerekiyordu.

Axe babasına baktı. Tekrar portreye baktı.

Yeniden odaklandım. "Eve sağ salim döndü."

"Bunun için çok minnettarım." Babası gülümsedi ve samimi görünüyordu. "O benim kalbim. Bana annesini o kadar çok hatırlatıyor ki. Ateşli bir ruh, vahşi bir zeka, çok az şeyden korkuyor. Bu yüzden de endişeleniyorum."

"Ve beni neden işe aldığınızı."

"Gerçekten de." Felixe boğazını temizledi. "Bu arada, görevlerinizi genişletmek isterim."

"Nasıl yani?"

"Onu asla tecrit altında tutmayacağım. Bu onun için iyi olmaz. Zaman zaman derslerinden başka nedenlerle de evden ayrılması gerektiğinin farkındayım. Belki bir festival ya da onun seviyesindeki kadınların bir araya geldiği bir toplantı için."

Evet, doğru... çünkü gerçekten dışarı çıkıp bir grup çiftleşme takıntılı Barbie ile tırnaklarını mı yaptırmak istiyordu?

Parayı biriktirmeyi, ayak tırnaklarını kendine saklamayı ve tez çalışmasını bir kez daha okumayı tercih eder.

"Onun bir talip bulmasını isterim."

Elise kaşlarını çattı. Olamaz.

"Aklınızda bir tane var mı?" Axe sordu.

"Aileleri yuva kurmalarını isteyen çok sayıda uygun erkek var. Kızın yaşı geldi de geçiyor bile. Zamanı geldi, ama eminim ki bu ihtimali herhangi bir şekilde desteklediğimi belirtirsem isyan edecektir. Bu yüzden çok zor bir durumdayım."

"Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Dün gece evden ayrıldığının farkındayım. Nereye gittiğini bilmiyorum. Ona okula kadar eşlik etmeniz için sizi ayarlamadı, yoksa anlaştığımız gibi bana saatlerinizi gönderirdiniz ve önceki akşam da gönderdiniz."

"Onu takip etmemi istiyorsun. Okulda olmadığı zamanlarda bile."

"Ve bana onun nereye gittiğini söyle. Elbette sana ödeme yapacağım."

Axe sandalyede kaykıldı, bacak bacak üstüne attı, bileklerini dizlerinin üzerine koydu. Tekrar resme doğru baktı. Arkasına baktı. "Eğitimim var. Yirmi dört/yedi saat onunla birlikte olamam."

"Telefonuna bir GPS programı yüklettim. Uşağım elektronik konusunda oldukça beceriklidir. Nereye gittiğini izleyebilir ve size koordinatları sağlayabilir."

"Ama yine de, ya dersteysen?"

"Daha sonra nereye gittiğini araştırabilirsin. Boş zamanlarında."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Onu göz hapsinde tutmak istemiyorsun ama nereye gittiğini bilmek istiyorsun ve eğer orada olamazsam, özel dedektif gibi davranıp ne yaptığını ve kiminle olduğunu bulmamı mı istiyorsun?"

"Evet." Felixe rahatlayarak gülümsedi. "Kesinlikle."

Kahretsin, baba, diye düşündü. Ve tabii ki Axe bunu yapacaktı. İşe ihtiyacı olduğunu söylemişti ve daha fazla para her zaman daha iyiydi-

Axe ayağa kalktı. "Kusura bakmayın. Bu benim için değil." "Ne?" dedi babası.

Ne? diye düşündü.

"Bak, onun koruması olmakta iyiyim. Ama sırf ona karşı kullanabilesin diye arkasından iş çevirmek ve ne yaptığını sana rapor etmek bana göre değil. Eğer ne yaptığı ve kiminle görüştüğü konusunda bu kadar endişeliyseniz, bunu ona kendiniz sormalısınız. Kızınız tanıdığım en açık sözlü insanlardan biri. Size söyleyecektir. Zor bir tartışma olsa bile böyle dürüsttür."

"Ama... Sana daha fazla ödeyeceğim. Sana iki katını ödeyebilirim."

"Vay canına. Siz insanlar..." Axe son bir kez Elise'e doğru baktı. "Gitmem gerekiyor. Eğitim bir saat içinde başlıyor ve yemek yemem gerekiyor."

"Keşke tekrar düşünsen." Felixe sönmüş görünüyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Gerçekten bilmiyorsun. Kızınızla konuşmalısınız, ona düşmanmış gibi davranmamalısınız."

"Ben sadece onun için en iyisini istiyorum."

"Bunun ne olduğunu bilecek biri varsa, o da odur."

Axe kendini dışarı atarken Elise sürgüyü kapattı ve basamaklardan atladı. Bornozunu toplayarak gizli raflara doğru koştu.

Kardeşlik malikânesinde, kendisinin ve Mary'nin yeni banyosunda Rhage kırklıklarını kontrol etti ve şarjörlerin dolu olduğundan emin oldu. Sonra her iki siyah hançerini de kılıfına yerleştirdi, saplarını indirdi ve yedek cephanesini doğruladı.

"Mutlu Noeller," dedi lavaboların üzerindeki aynadaki yansımasına.

Bu insani bayramın bir kurtarıcının doğumuyla ilgili olması ve yine de burada, ölümü aramak için tarlaya gitmesi komikti.

Ve evet, bir katil gibi görünüyordu, özellikle de deri bir pardösü giyip sarı saçlarını siyah bir takkeyle kapatırken.

Yine de pembe bir bornoz ve tüylü terlikler giymiş olabilirdi ve gözleri onu ele verirdi.

Kendinden dönerek yatak odasının ötesine geçti. Sadece iki ay önce üçüncü kata taşındıklarında, Bitty de onlarla birlikte olduğu için burası hemen evleri gibi gelmişti. Şimdi süit bir otel odası gibi görünüyordu, hoş ama geçici bir şeydi.

Eğer kız onları terk ederse, burada kalmayacaklardı.

Aslında, bir daha asla üçüncü kata çıkmayacaktı.

Onların odasından çıkarak yandaki kapıya gitti ve pervazların arasında durdu. Mary ve Bitty kızın yatağında oturuyorlardı, ikisi de eşofmanlıydı, Bitty'nin saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. Mary uzun saçlarını uçlarından başlayıp yukarı doğru tararken, Bitty de Beth ve Butch'un akşamın sonunda düzenleyecekleri Noel partisi hakkında sohbet ediyordu.

Kız, "Peki bu kırmızı kadife takım elbiseli şişman adam bacadan mı iniyor?" dedi.

"Evet. Ağacın altına hediyeler bırakıyor ve sabah herkes çoraplarını ve paketlerini açıyor. Öğleden sonra dörtte çok fazla yiyorsun. Futbol izleyip uyuyakalırsın. Saat dokuzda uyanırsın. Acıkmış hissedersin. Daha fazla ye. Yatağa git ve siz."

"Oh, bu tam babama göre bir tatil! Ama bunu bu sabah şafakta yapmalıydık o zaman."

"Programı en çok kişi için uygun olana uydurmak zorundaydık."

Evet, haftalardır planlar yapılıyordu ama o erkek Seyirci Evi'nde ortaya çıkınca? Kimse kutlama havasında değildi. Yine de Rhage ve Mary toplantının devam etmesi için ısrar etmişti.

Belki de Lassiter'in küçük mucizesi/balon savaşı/küçük kız için mükemmel zamanlanmış heyecan gösterisi gibi bir başka iyi dikkat dağıtıcı olabilir.

Bitty, Mary'nin büyümesiyle ilgili sorular sormaya devam etti ve Mary her şeyi saçını taradığı gibi yanıtladı... yavaşça, nazikçe... sanki bunu bir daha yapma şansı olmayacakmış gibi.

"Oh, Baba! Merhaba!"

Bitty ona döndüğünde yüzü öylesine açık, gülümsemesi öylesine içtendi ki... her şeyi yeniden kaybetmek istedi. Ama kaybetmedi. Sanki başka bir geceymiş gibi içeri girdi ve bir şeyler mırıldandı, gülümsedi, Bitty'nin omzunu sıvazladı, Mary'yi dudaklarından öptü ve vedalaştı.

Bitty endişeli görünüyordu.

Mary boyun eğmiş ve üzgündü.

Onlarla kalmak istedi. Gitmesi gerekiyordu.

Canavar dün gece etten kafesinde kalmış olabilir, ancak bu yüksek uçan gerilimle uzun sürmeyecekti

-Bu yüzden kendini rahatlatacak bir dövüş bulmalıydı. Bu onun tek kurtuluşu olacaktı.

"Dikkatli ol," dedi Bitty ayrılırken. "Her zaman," diye fısıldadı omzunun üzerinden.

Rhage, önceden kararlaştırılan buluşma noktasına gidip Z, Butch ve stajyerlere oryantasyon için katılmak yerine, doğrudan Caldie'nin finans bölgesinin batısındaki ara sokaklara gitti, doğrudan alanın kalbine, ne kadar zamandır takip ettiği kaldırımlara ve gölgelere doğru ilerledi?

Gece bir önceki kadar soğuktu ama havada yaklaşan karın habercisi olan bir nem vardı. Bu insanların hoşuna giderdi. Bunu tatilleri için "mevsimsel" bulacaklardı.

Avlanmak için seçtiği ıssız binaların arasında dolaşan kimse yoktu, eski bir sedanın yanmış kabuğu, çürümüş bir kanepe ve çatlak kaldırımdaki bir dizi cılız ölü ağaçtan başka sokağı işaretleyecek hiçbir şey yoktu.

Pencerelerde parıldayan Noel ağaçları yok. Partiye katılanların ho-ho- ho'ları yok. İlahiler yok, kızak çanları yok, ren geyikleri yok, hediyeler yok.

Derin bir nefes alarak göğsünde büyük bir yanma hissetti... ve sanki en başa dönmüş gibiydi.

Mary hayatına temelli girdiğinden beri, öldürmekten zevk alıyordu çünkü Kâtip Bakire'nin eski güzel üreme programı sayesinde, doğduğundan beri ırkını korumak ve savunmak üzere tasarlanmıştı. Ama bu eski usul çaresizlik, bu seğirmeli mutsuzluk, bu... üzücü his... kaderinin efendisi olmadığı, laneti yüzünden ona boyun eğdiği hissi hiç olmamıştı-

Dönerek burnunu yukarı kaldırdı. Tekrar nefes aldı.

Bir hırıltı çıkardı.

Küçükler artık her zamankinden daha az sayıda ve daha uzaktaydı ve Kardeşlik'teki diğerleri tarafından çok farklı türde bir düşman görülmüştü.

Kim ve ne olduğunu belirlemeye çalışıyorlardı. Savaşta bu tür deniz değişimleri nadiren iyi haberdi ve Omega'nın yeniden düşünmeye başladığının açık kanıtıydı.

Ama şimdi onu karşılamaya gelen bebek pudrası kokusu?

Sanki gerçekleşmesi gereken tek dileği gerçekleşmiş gibiydi.

Ait olduğu yerde kalan Bitty dışında.

Dişlerini göstererek Rhage ava çıktı.

YİRMİ YEDİ

Axe, bu toplantının daha saldırgan olmasının tek yolunun Elise'in babasının kızının uyuşturucu sattığını söylemesi olduğuna karar verdi. Hava karardıktan sonra fuhuş yaptığını. Bebeklerden şeker alarak ve yavru köpekleri tekmeleyerek ikinci bir hayat sürmesi.

İnanılmaz, diye düşündü kendini büyük süslü kapıdan dışarı bırakıp malikaneden uzaklaşırken-

Sol tarafta, yaklaşık yirmi metre ötede, dondurucu soğukta rüzgârın içinde duran -bekle, bu pembe tüylü bir bornoz muydu?-Elise bir hayalet gibiydi. Ama çok ama çok canlıydı, saçları rüzgârda savruluyor, kokusu burnuna doluyor, varlığı geceyi tropik sıcaklıklara kadar ısıtıyordu.

"Ne yapıyorsun-"

Bundan daha ileri gidemedi. Ona doğru koştu ve kendini onun kollarına attı, boynuna sarıldı ve var gücüyle sıktı.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Ya da onun gibi bir şey. "Elise, bu şekilde görünemezsin."

Onu yerden kaldırarak, gövdesi onlara biraz mahremiyet sağlayacak şekilde büyük bir akçaağacın arkasına doğru yürüdü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu onu aşağı indirirken. "Sonunda zatürre olacaksın-"

"Sadece sana teşekkür etmem gerekiyordu."

"Ne için-" Durdu. "O sendin. O resmin arkasında sen vardın."

"Evde olduğunu biliyordum. Sadece nedenini bilmiyordum. Babama ne söylediğinizi duydum... teşekkür ederim."

Axe doğru şeyi söylemek istiyordu. Ya da herhangi bir şey söylemek. Ama parlayan gözleriyle ona bakışı, tertemiz ve mis kokulu saçları, bornozun altındaki vücudu, her santimini hatırlayabileceği bir şeydi.

...

Yüzünü kavradı ve başparmağıyla yanağını ovdu. "Seni hayal ettim. Bütün gün boyunca."

Elise daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi?" "Mmm-hmm."

"Rüyanda ne gördün?"

"Bunu."

Başını eğerek onu öptü, dudaklarını kendi dudaklarıyla birleştirdi, kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Kış rüzgârı etraflarında dans ediyor, kar taneleri düşmeye başlıyor, yukarıdaki koyu kadife gökler her yerdeki aşıkları cesaretlendiriyor gibiydi.

Sonunda geri çekildiğinde, kadının omuzlarına masaj yaptı. "Bu gecenin bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Ellerini göğsündeki yastıklara koyarak masaj yaptı. "Keşke gitmek zorunda olmasaydın."

"Zaten burada kalamazdım."

"Kalabilirsin-"

"Senin için sorun yaratmak istemiyorum."

"Asla."

Tanrım, onun yüzünü, boğazını, avuçlarının altındaki belini hissetmeye doyamıyordu. Kız, bir doz daha alması gereken bir uyuşturucu gibiydi ve eroin ve kokaini nasıl benimsediği düşünüldüğünde, bunun ters yönde koşma isteği uyandırması ironikti. Seks. Şiddet.

Ama ondan uzaklaşmasını ve asla arkasına bakmamasını söyleyen çılgık atan sese, yumruk y u m r u ğ a , daha da güçlü bir yakın olma ve yakın kalma ihtiyacıyla karşılık verdi. Birden aklına babasının heykelciklerinin görüntüsü geldi.

Axe aniden geri çekildi. Teması hemen kaçırdı.

Kafasının daha da karıştığını hissetti.

"Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

"Dışarıda güvende olur musun?" diye fısıldadı kollarını kendi etrafında kavuştururken.

Başını sallayarak ona son bir kez baktı... ve sonra ailesinin malikânesinin bulunduğu yerin batısında ve güneyinde yer alan buluşma yerine doğru buharlaştı.

Yeniden şekillenirken, sinüslerinin uğuldamasına neden olan bir rüzgar tam yüzüne çarptı ve derin bir nefes aldı. Hayatı boyunca duygularını derinlere itmekte ve üzerlerine bir kapak koymakta büyük başarı elde etmişti. Şimdi de aynısını yaptı ve Elise'le ilgili her türlü duygu ve düşüncüyü kovdu.

Hâlâ onun tadını alabiliyor olması çok kötü.

Bir sonraki Peyton'dı ve karşı karşıya geldiklerinde Axe kavgaya hazırды, işleri yoluna koymak için gerekirse ortalığı karıştırmaya hazırды.

Ama Craeg ve Paradise geldi ve aralarına girdi.

"Hayır," dedi Craeg. "Bunu yapmayacağım. Zaman kaybı, çaba kaybı ve burada, gerçek dünyada, tehlikeli bir dikkat dağıtıcı. Sizin neyiniz var böyle?"

Axe gözlerini kaçırmadan, "Hiçbir şey," dedi. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Güzel." Craeg kımıldamadı. "Ya sen, Peyton?"

"Hiçbir sorunum yok."

Paradise bir kolunu Pey-pey'in dirseğine geçirdi ve onu döndürdü. "Bana dün gece kulüpte tekrar birlikte olduğun kadından bahsedecektin, hatırladın mı? Ateşli miydi?"

Klasik yeniden yönlendirme hamlesi ve bunun gerekli olması oldukça acınası. Ama Bay ve Bayan Eğitim Programı haklıydı. Grup bu gece sahaya geri dönüyordu. Sınıf çalışması yok. Spor salonunda idman yok.

Kardeşlerin dediği gibi gerçek silahlar ve eğence.
Herkesin ihtiyacı olan son řey, birisinin dűřűrűlmesine
neden olan kişiler arası dramaydı.
Bir mezara.

Elise arka taraftaki merdivenlerden çıkarken havada
sűzűlűyordu. İstediiđi son řey, bornozuyla, gece havası ve az
űnce űn bahçede űpűřtűđű erkeđin kokusu içinde
yakalanmaktı.

Tuhaf, daha birkaç gece űnce Troy'la birlikte olmayı
dűřűndűđűnde tam da bu karıncalanmayı istemiřti. Tam
olarak ne olduğunu bilmese de bu çiçeklenmeyi istemişti.
Arıyordu ve bulmuřtu. Ve bu çok gűzeldi.

Mutluluk balonu devam etmedi.

İkinci kata ulaştı ve halı kaplı koridorda sessizce
ilerliyordu, misafir sűitlerinin ve babasının odasının kapalı
kapılarının űnűnden geçiyordu ki siyah bir odaya açılan açık
bir geçide yaklaştı.

Amcasının sesi, karanlığın hemen içinde duruyor olması
gerekmesine rağmen uzaktı. "... bu akşam? Belki ikimiz için
sessiz bir masada yemek hazırlatabilirim?"

Teyzesinden gelen yanıt o kadar sessizdi ki Elise
kelimeleri duyamadı.

"şey..." diye mırıldandı amcası. "Evet, o zaman geri
geleceğim. Belki başka bir zaman, daha sonra. Sanırım- ne
var? ... Evet. Uyumadığını biliyorum...."

Elise kollarını kavuřturdu ve bařını eđip gűzlerini haliya
dikerek hızlı adımlarla amcasının yanından geçti. Ama
amcası onu duymuř ya da hissetmiř olmalıydı űnkű tam
odalarına geldiđinde amcası ıřıđa dođru dűndű.

Yűzű bir kafatasına benziyordu, teni stres ve acıdan
grileřmiřti, gűzlerinin ii bořtu. "Elise," dedi űlű bir ses
tonuyla. "Bu akşam nasılsın?"

Eğildi ve aynı şekilde eski dili kullandı. "Ben iyiyim amca. Ya sen?"

Bu, aslında durumuyla ilgili dürüst bir hesaplaşma talep etmeyen, daha çok birinin hapsirdikten sonra "Çok yaşa" demesi gibi kibar bir jest olan alışlagelmiş soruya verilen alışlagelmiş bir yanıtı.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Ve sonra kapı kapandı.

Teyzesini o trajediden beri görmemişti ve kadının ne durumda olduğunu ancak tahmin edebiliyordu.

Elise kendi odasına geçerek rahat yoga pantolonunu ve babasının onaylamadığı polar kazağını giydi. Saate hızlıca bir göz attığında, gizlice dışarı çıkmasına daha çok zaman olduğunu gördü.

Telefonunu geride bırakarak tabii ki.

Teşekkür ederim, Peder.

Fransızca masasına oturduğunda okuması gereken bilimsel makaleler ve Troy'un Ocak ayı semineri için öğleden önce gönderdiği taslak ders planı vardı. Ama zihni dağınık ve verimsizdi; Axe'in efendisiyle yaptığı konuşmanın, Peyton'la yaptığı telefon görüşmesinin -ve sonra çimenlikteki öpücüğün... ve az önce koridorda tanık olduğu şeyin- parçacıkları düşünce süreçlerini karıştırıyordu.

Nedense kendini tekrar koridorda buldu... Allishon'un odasının önünde.

Bu kez hemen içeri girdi, ama sonra ne yaptığından, ne aradığından emin olamayarak durakladı. Bir süre sonra gömme dolaba doğru ilerledi çünkü gerçekten de gidecek başka bir yer yoktu.

Kendini içeri kapatarak, hareketle etkinleşen ışıklar yanarken etrafına bakındı. Asılı giysilerin sırası dağınıktı ve yerde atılmış eşya yığınları vardı.

Tanrım, hâlâ Allishon ve onun özel parfümü gibi kokuyordu.

Gömlekler, etekler, kotlar, botlar ve topuklu ayakkabılardan oluşan gardırobunda Elise'in asla giymeyeceği şeyler vardı; her şey dar, kısa, derili, çivili ve bilerek yırtılmıştı. Elise'in kurallara uyduğu yerde, Allishon her türlü sosyal beklentiye tamamen direnmişti.

Klasik iyi kız-kötü kız ikilemi.

Klinik açıdan bakıldığında, neden kimsenin ölüm hakkında konuşmadığı bir muamma değildi. Babası, "muhafazakâr" genç kızının hayatta kalmasından dolayı kendini suçlu ve belki de biraz üstün hissediyordu; erkek kardeşi, çok dirençli ve başa çıkması zor olan kızının, herkesin onu korkutmaya çalıştığı sona gelmesinden dolayı perişan ve acılıydı; ve teyzesi muhtemelen intihara meyilliydi.

Bu arada Elise, keder ve bağımsızlık özlemi arasında sıkışmış bir halde, bu bataklıkta kendi hayatını yaşamaya çalışıyordu.

Ne karmaşa

ama. Bu arada.

Çengelli iğnelerle bir arada tutulan siyah bir bluzu aldı ve boş bir askıya koydu. Sonra aynı şeyi çoğunlukla parçalanmış bir flanel gömlek için yaptı. Bir de siyah bir zıbın vardı ve ön tarafında, giyen kişi göğsünden vurulmuş gibi kan izleri vardı.

Neden temizlik yaptığından emin değildi -aslında bu saçmalıktı, nedenini çok iyi biliyordu. Ailesine yardım etmek istiyordu ve küçük de olsa bir gelişme sağlamak için başka bir yol düşünemiyordu. Babası ona sarılmasına bile tahammül edemiyordu. Amcası ona bakmıyordu. Teyzesi o yataktan çıkmıyordu... erken yaşta mezara girmediği sürece.

Sahip olduğu tek şey buydu.

Bir noktada -belki bu yıl, belki gelecek yıl, belki de bundan on yıl sonra- birileri gelip bu şeyleri kutulayacak ve belki de bodrum katına indirecekti.

Aristokrat ailelerde hiçbir şey başkasına verilmez ya da yeniden satılmazdı. Bu kötü şans olarak kabul edilirdi.

Belki de hepsini arazide bir yerde yakarlardı.

Ama en azından bunu yaparsa, her kim olursa olsun bu pisliği görmeyecekti.

Peyton'ın söylediklerini düşününce sadece başını sallayabildi. Babası her zaman Allishon'u bir insan öldürmüş gibi göstermişti. Ama başka bir vampir olduğunu öğrenmek?

Ne oldu böyle?

YİRMİ SEKİZ

Novo ve Boone'un oldukça iyi aydınlatılmış sokağa gelmesiyle eğitim sınıfı tamamlanmıştı ve kısa bir süre sonra banka büyüklüğünde bir araç uzak uçtan döndü. Bu Kardeşlik'in mobil cerrahi ünitesi idi ve durduğunda Axe bunun o olduğunu düşündü. Oyun zamanı sona ermişti.

Butch Kardeş, nam-ı diğer Destroyer, ön yolcu tarafından dışarı çıktı. "Artık eğitim koşusu yok."

Evet.

"Bu bir deneme ya da sınav değil." Kardeş elini tekrar içeri soktu ve neredeyse bir koruma görevlisi büyüklüğünde bir spor çantası çıkardı. "Cephanenizi değiştireceğim. Bunlar içi boş uçlu mermiler ve biraz daha sertler."

Sınıfın el patlatıcısı Boone doğal olarak bunun peşini bırakmadı. "Ne oldu?"

"Kâtip Bakire'nin Mabedinden gelen su. Ya da onun mabedi olan yerden." Butch kapıyı kapattı, yumruğunu karavana vurdu ve araç hareket etti. Gözden kaybolduğunda çantayı yere bıraktı ve fermuarını açtı. "Hadi, kımıldayın."

Boone ilk sıradaydı, kırklı yaşlarının kışlarındaki iki klipsi de tekmeledi ve onları yeni slaytlarla değiştirdi.

Butch, "Kemerindekini de bana ver," dedi.

Daha fazla değiş tokuş. Ve sonra Craeg, Paradise, Novo... Axe bunu yapan son kişiydi, yeni mermilerini aldı ve diğerleriyle aynı hizaya geldi. Etrafta ne yürüyen, ne tökezleyen, ne de arabalarıyla geçen insan vardı; bunun nedeni çobanpüskülü ve şeker bayramı mıydı?

Bastonlar ya da soğuk hava, Axe bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Ama bu yalnız oldukları anlamına gelmiyordu.

Zsadist yaklaşık on adım ötede duruyordu, yaralı yüzü ve çukur siyahı gözleri Axe'ın bile bağırsaklarını gevşetecek türdendi. Tohrment Kardeş'in yanındaydı. John Matthew, Blaylock ve Qhuinn de öyle.

Vay anasını, diye düşündü Axe. Bu konuda şaka yapmıyorlardı.

Butch tekrar konuştu. "Savaşın sonuna yaklaşıyoruz. Bu da azınlıkların bulunmasının zorlaştığı ve öldürülmelerinin kolaylaştığı anlamına geliyor çünkü geriye sadece yepyeni acemiler kaldı. Hepiniz için son saha seansında işler ters gitti, bu yüzden sizi bir Kardeş veya bir savaşçıyla eşleştiriyoruz. Akıl hocanızla birlikte, batıdan doğuya doğru uzanan bir ızgara düzeninde dışarı çıkacaksınız. Çatışmaya girmedığınız sürece değişiklik yapmayın, o zaman da sadece gerektiği kadar. Siz ve akıl hocanız çatışmaya girdiğinizde diğer herkese işaret vereceksiniz. Bir sinyal alındığında, hepimiz bir araya geleceğiz ve ancak angajman durumunun bir değerlendirmesi yapıldıktan sonra arama düzenlerimize geri döneceğiz. Başboş dolaşmayın. Kendi başınıza düşünmeyin. Sakın ölmeyin. Sorusu olan var mı? Siz aptallara bunun bir tatbikat olmadığını hatırlatmak isterim. Şimdi geri çekilme ve gidekseniz siktirip gitme zamanı. Bundan sonraki her an firar ve programdan atılma sebebi sayılacaktır. Şimdi kaçmanızı tercih ederim, görevin ortasında bizi sikip atmanızı değil."

Kimse kaytarmadı. Kimse aptalca sorularla zaman kaybetmedi.

Bir grup aceminin olabileceği kadar hazırlıklıydılar.

Ve her biri bu gecenin geleceğini biliyordu. "Axe," dedi

Butch, "sen benimlesin. Paradise, sen de

Tohr. Z, Boone'u alıyor. Craeg, John Matthew ile birlikte. Peyton, sen Qhuinn ile birliktesin. Blay bu görevde gözcü olarak görev yapacak ve hepimizden önce çatılara çıkacak. Silahlarınızı hazır tutun, gözlerinizi dört açın ve telefonlarınızı açık tutun."

Çiftler birbirine bağlanırken kimse bir şey söylemedi, her takıma bir sokak atanırken o da Butch'la aynı hizaya geldi. Plana göre mahalle düzelmeye başlayana kadar herkes kendisine verilen bölgede ilerleyecekti, yaklaşık otuz blok yukarıda. Daha sonra tüm sistem altı sokak kuzeye, şehir merkezinden uzağa hareket edecekti - çünkü savaş, dış güvenlik kameraları ve tüm bu pahalı gayrimenkullerdeki iç güvenlik ekipleri nedeniyle gökdelenlerden uzak durma eğilimindeydi.

Güvenlik saçmalığı, potansiyel olarak her yerde insan olması anlamına geliyordu ve kimsenin buna ihtiyacı yoktu.

Hem Kardeşlik'in hem de Küçülme Topluluğu'nun bağlı olduğu tek angajman kuralı buydu: mümkünse insanlarla etkileşime girmek yok. Ve eğer etkileşime geçtiyseniz? Bunu çabucak temizlediniz.

Axe ve Butch eşleşmelerin en uzağındalardı, ikisi koşarak yola koyuldular çünkü Butch bir yarı-ırk olarak maddesizleşemiyordu - bunun pek bir önemi yoktu. Kardeş, Kral'ın kendi soyundan geldiği için buldog gücündeydi ve bok tekmeleri Axe'in ayak uydurmak zorunda kaldığı hızlı bir koşuyla kaldırımı kaplıyordu.

Beşinci Cadde'ye geldiklerinde Butch iki silahını da avuçladı. Axe da aynısını yaptı.

"Bu taraftan aşağı iniyoruz evlat," dedi Kardeş Boston aksanıyla. "Çok dikkatli ol."

Birlikte, tuğla binaların ön cephelerine yapışarak kanat pozisyonunda ilerlediler - bu da neredeyse kolay hedef oldukları anlamına geliyordu. Ama Axe gözlerini sokağın karşısındaki pencerelerden ayırmıyor, Butch'u korurken Kardeş de aynı hizmeti onun için yapıyordu: Her ikisi de hukuk büroları.... sosyal hizmet kurumları ve hayırsever kuruluşların pencerelerinde hareket eden herhangi bir parıltı ya da figür arıyordu.

Burası görecekleleri gayrimenkullerin en güzeliydi.

Ve evet, parasal değerlerin aşağılanması ve çöküşü oldukça hızlı bir şekilde başladı. Çok geçmeden, beş ve altı katlı binalar yaşlılık ve çürüme belirtileri göstermeye, ön merdiven basamakları düşmek üzere olan dişler gibi çatlamaya, boyları dökülmeye ve daha da ileride eksik pencereler ortaya çıkmaya başladı.

Şimdi, çöplerden, jant kapaklarından, rastgele bira kutularından ve içki şişelerinden, motor parçalarından oluşan çamurlu bir enkaz alanında yürüyordu. Ama umurunda bile değildi. Savaş botlarının üzerinde iyi izler, emin adımlar ve top gibi ateşleyen jilet gibi keskin içgüdüleri vardı. Aslında tüm vücudu uğulduyor, kanı damarlarında çatırdıyor, tetik parmakları partiye hazırды.

Ve tüm bu süre boyunca gözleri karşıdaki binaları taradı, sonra önündekine kaydı ve sonra o lanet çatı çizgilerine ve kirli cam bölmelere geri döndü.

Bir ritme girdiğini söylemek doğru olmazdı. Her an ateş etmeye ya da kan akıtmaya başlayabileceğinin farkında olduğunuzda ritim diye bir şey yoktu. Ama kesinlikle bir bölgedeydi-

Kokuyu ilk o aldı.

Tam ince bir sokak aralığından geçerken, bir rüzgâr, üzerine sahte vanilyalı krema ve bebek pudrası eklenmiş üç günlük yol leşi gibi kokan bir şey getirdi.

Ayakları titrese de durmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine açıklıktan atladı ve bir sonraki terk edilmiş binanın uzak köşesine sırtını dayadı. Kısa bir ısıklık çalarak Butch'un dikkatini çekti ve ne olduğunu açıklamasına gerek kalmadı.

Kardeş çoktan yola çıkmış, kentin açıklığının uzak tarafında olacak şekilde geri dönmüştü.

Axe kalbinin hızla çarptığının farkındaydı ama nefes alış verişini yavaş ve sabit tuttu. Nefes nefese kalmaya başlarsa, duyma hassasiyeti azalacaktı ve bu hiç yardımcı olmayacaktı.

Sonunda dűřmanla çatıřmaya girecekti-
Kahretsin, diye dűřűndű esintide bařka bir koku
yakaladığında.

Kan.

Aşağıda vampir kanı vardı.

Tam o anda telefonu kolunda çaldı ve dirseğini yukarı
kaldırarak savaş ceketine sonradan takılan şeffaf cepten
gűrűnen ekranı okudu.

Kahretsin, Qhuinn ve Peyton nişanlanmıştı.

Hemen ardından bir mesaj daha geldi. Tohr ve Paradise
da űyle. Ve John Matthew ve Craeg.

Tam bir felaketti.

Ve Rhage'in aralarında olmadığını fark ettiğinde
dűřűndű... lanet olsun, ya Kardeř orada tek bařına
savaşıyorsa?

Allishon'un dolabının derinliklerinde, Elise tűm alanı bařtan
sona dolaşmıştı ve ardında bıraktığı şey Macy's'de
sergilenmeye değerdi; bazıları kırışmış ya da askılarda
kendilerini bir arada tutmaya yetmeyecek kadar kasten
yırılmıř olsalar bile, giysiler çubukların űzerinde dűzenli ve
tertipli ydi. Halının űzerindeki eşyaları da sıralamış, çantaları
ve ayakkabıları tűrlerine ve renklerine gűre bir sıraya
koymuştu.

Başarısını űlmek için geri adım attığında kaşlarını çattı.
Uzak kűřede bir tomar řey varmıř gibi gűrűnűyordu, bu
yűzden dizlerinin űzerine űktű ve ... bűyűk, gevřek bir
anta ya da hayır, siyah bir pelerin gibi bir kumaş demetiydi.
Bu şey gibi kokuyordu-

Oh, evet, hayır. Sigara, alkol, diğer şeyler.

Elise yerdeki řeyi katladı ve yerine koymak űzereydi ki
eėilip tekrar kűřeye baktı.

Orada başka bir şey vardı.

űne doėru uzanırken, kolunu geriye doėru uzatmak
zorunda kaldı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Bir kutu. Metal, soğuk bir his.

O şeyi çekip çıkarmaya çalıştı ama çok ağırdı. İki el. İki ele ihtiyacı vardı ve homurdandı.

Şu kilitli kutulardan, mini kasalardan biri olduğu ortaya çıktı, ağır takviyeli yanları ve üstü olanlardan. Anahtarlı bir girişi vardı ve bir hevesle kilidi açmaya çalıştığında hiç beklemediği-

Açılması dışında: Yeterli basınçla üst yarısı çatladı ve sonra tamamen yukarı çıkmaya başladı. Ancak ellerini takip etmekten alıkoydu.

Poposunun üzerine çökerek kilitli kutuyu bacaklarının arasına aldı ve ne yaptığını düşündü. Bu belki de özeldi... önce Allishon'un ailesinin görmesi gereken bir şeydi. Yine de kızlarına ait herhangi bir şeyi onlara getirmeyi hayal etmeye çalıştığında, bunun asla iyi gitmeyeceğini biliyordu ve karışık duygular içinde olsa da içine baktı.

Sadece bir sürü katlanmış kağıt, legal boyutta. Hepsi bu kadardı.

Onları çıkarıp paketi düzleştirdi. Bu bir emlak kontratıydı. Bir apartman dairesine benzeyen bir şeyin kiralınması için. Şehir merkezinde, numaralandırılmış bir sokağın adresine göre mi?

Allishon'un eve gelmediği onca gece ve gün boyunca gittiği yer orası mıydı?

"Bunu onun için kiraladık."

Elise nefesini tutarak arkasını döndü.

Teyzesi dolabın kemerinde duruyordu ve Tanrım... kadın sanki bir araba kazası geçirmiş gibi görünüyordu - ya da belki de onun bisikletçi olduğu bir motosiklet kazası: bir zamanlar her zaman düzgün bir şekilde omuzlarına dökülen saçları dağınıktı ve kökleri glymera'da çok popüler olan Kaliforniya sarısından iki ton daha koyu görünüyordu. Ve modaya uygun küçük bir Escada takım elbise ya da boğazında ve kulaklarında bolca inci bulunan St. John örgüsü yerine, lekeli bir elbise giymişti,

Bir zamanlar ipekten yapılmış olan ama şimdi buruşuk bir kâğıt peçeteyle daha çok ortak noktası varmış gibi görünen buruşuk gecelik.

Gözleri kocaman ve çılgındı.

Ancak Elise'e bakmıyordu. Askıların düzenine bakıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu kadın titrek bir sesle.

Biraz daha yaklaştığında, adımları da aynı şekilde dengesizdi.

"Özür dilerim." Elise evrakları kutuya geri koymak için el yordamıyla karıştırdı ve kapağı kapattı. "Ben sadece... Yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyordum."

Ve evet, kulak misafiri olmak çok övgüye değerdi. "Onun eşyaları ..." Zayıf bir el uzandı ve Elise'in düzelttiği kıyafetler. "Tanrım, onun bu kıyafetlerinden nasıl da nefret ediyordum."

Elise kasayı olduğu yere geri itti ve ayağa kalktı. "Buraya girmemeliydim-"

"Hayır, sorun değil. Benden daha iyi bir iş çıkardınız." "Bu benim işim değildi-"

"Ona o daireyi kiraladık çünkü gecenin her saati buraya gelip gitmesine dayanamazdık. Darmadağınık. Sarhoş. Uyuşturulmuş. Üzerinde seks kokusu vardı."

Elise'in kafasında içten içe bir Mayday, Mayday, Mayday sesi yükselmeye başladı. "Ne dilediğine dikkat et" nakaratı gibi.

Konuşmak söz konusu olduğunda hayal ettiği şey bu değildi.

Teyzesinin boğumlu eli kısa eteklerden birini kavradı ve büktü. "Babası, sürgünün tüm itaatsizlikleri için düzeltici bir eylem olacağından emindi. Dışarı çıkacak, aptallığının farkına varacak ve davranışlarından vazgeçecekti." Gülüşü deliliğin kişileşmiş haliydi. "Bunun yerine, daha önce hiç olmadığı kadar kendi şartlarına göre yaşadı. Ona ulaşamadım. O da zar zor denedi. Ve her zaman daha da kötüleşti. Bize işkence etmekten zevk alıyordu."

"Teyze, belki de Amca ile konuşmalısın-"

"Ondan nefret ederdim." Kadın eteği klipslerinden ayırdı ve haliya fırlattı. "Ve ölümünden sonra ondan daha da çok nefret ediyorum."

"Bunu kastetmediğine eminim-"

"Oh, ama ben biliyorum. O pis bir fahişeydi, o zaman ve her zaman."

Hak ettiğini buldu-"

"Sen onun annesisin," diye ağzından kaçırdı Elise. "Bunu nasıl söylersin?"

Teyzesi aşağı indi ve çengelli iğneli bluzlardan birini yumruk yaptı. Çubuğundan söktüğü askı serbest kaldı ve sekerek yüzüne geldi. Fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Bakın bize ne yaptı! Oğlumuzu kaybettikten sonra şimdi de öldürülmüş bir kızımız var! Bir aile içi şiddet evinin önünde kanlar içinde ve yarı ölü bulundu! Bizi nasıl böyle utandırabilir!"

Teyzesi dolabı parçalara ayırmaya başlarken Elise'in tek yapabildiği o kül rengi, bir deri bir kemik kalmış yüze bakmaktı.

Düzensizliğin sebebi oydu, Allishon değil. Giysileri çöpe atan oydu ve bunu şimdi ve burada tekrar yapacaktı.

Elise aniden ağlamak istedi. Toplumsal beklentilerin anne ile kızı arasındaki biyolojik bağı bile tamamen yok ettiği fikri akıl almazdı.

Yine de bu parçalanmayı asla tahmin edemezdi. Ölümünden önce her şey gizli tutulmuş, teyzesi ve eniştesi etkinliklerde güzelce giyinip gülümseyerek boy göstermişlerdi, her zamanki mükemmel çift... kızları, ağabeyinin ölümünden sonra önce santimlerle, sonra metrelerle kendi kendini yok ederken... aile birliğinin parçalanması bu evdeki diğer insanlar için aşikâr hale gelene kadar.

Toplumdaki diğerleri.

"Artık hoş karşılanmıyoruz," diye homurdandı teyzesi, çubuklardan daha fazla çekip çıkarırken, giysileri yere atıp çıplak ayaklarıyla üzerlerinde tepinirken. "Hiçbir yere davet edilmiyoruz! Biz dışlanmışız ve bu onun suçu!"

Elise zorlukla yutkundu ve kaçışa baktı.

Kusacağından oldukça emindi.

"Dürüstlüğümle seni şoke ettim mi?" diye alay etti teyzesi. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye fısıldadı Elise. "Hayalet değil. Kötülüğün kendi ailemde görmeyi hiç beklemediğim bir versiyonuna bakıyorum."

Tökezleyerek teyzesinin cesedini itti ve sadece Allishon'un odasından değil, konağın kendisinden de kaçtı.

Ön bahçede ellerini dizlerine dayadı, eğildi... ve çalılarının arasında kuru otları temizledi.

Sonra da gidecek bir yeri olmadığını umursamadan aşağı doğru koşmaya devam etti.

YİRMİ DOKUZ

Butch hareket zamanı için işaret verdiğinde, Axe ve Kardeş terk edilmiş binaların arkasındaki sıkışık servis yoluna girdiler, Axe arkada sıkıca durdu ve verimli bir şekilde Tanrı bilir neye doğru ilerlerken savaşçının yanında kaldı.

Kahretsin, düşündüğünden daha karanlıktı, ancak Axe bunun ne olacağına dair hiçbir fikri olmamasından kaynaklandığını ve aydınlatmanın onu daha iyi bir savunma pozisyonuna sokacağını düşünmenin refleks olduğunu fark etti.

Kavga sesleri kısa sürede uzaklarda yankılandı ve dökülen kanın kokusu gibi daha da yoğunlaştı... hem vampirin hem de avcının.

Kıvranan cücelerden ilki, yönlerini değiştirdikleri yerden yaklaşık sekiz blok ötede ortaya çıktı ve Butch lanet şeyin yanından geçerken neredeyse hiç duraksamadı. Sadece siyah hançerini kınından çıkardı, başının üzerine kaldırdı ve zombinin göğsüne sapladı, patlama ve duman gösterisi Axe'in ilk kez gördüğü bir şeydi.

Yine de bokun üzerinde durmak yoktu: Her an kafasından vurulabileceği gerçeği Axe'in Omega'ya geri gönderilenlere değil, yaşayanlara odaklanmasını sağladı.

Daha aşağılarda, aşınmış kaldırımda dökülmüş yağ gibi parıldayan siyah lekeler belirdi... ve sonra da yürüyen merdivenlerin tuğla duvarlarındaki kırmızı sıçramalar geldi-

Silah sesleri duyuldu.

Pop! Pop! Pop! Rat-a-tat-ata-ta-

İleriye doğru bir hamleyle hızlarını iki katına çıkararak başka bir ara sokağa girdiler, köşeyi dönüp atış pozisyonuna geçtiler; Butch öne, Axe diğer yöne, adamın altı yanına bakıyordu.

Axe omzunun üzerinden hızlıca bir bakış fırlattı-ah, kahretsin, yaklaşık elli metre ötede yaşanan o salkım saçığın görüntüsünü asla unutamayacaktı.

Rhage, hepsi de bıçaklı olan üç küçük adamın ortasındaydı ve Kardeş, göğsünde hançerler olmasına rağmen onlarla elinde silah olmadan dövüşüyordu.

Ayrıca, sol kolundan aşağıya doğru akan kırmızı şelale de en az bir kez, muhtemelen daha fazla vurulduğunun açık bir göstergesiydi.

Sanki üzerine kırmızı boya dökülmüş gibiydi-

Axe ve Butch'un az önce sert bir şekilde at sürdükleri köşeden koşarak gelen daha küçük bir adam, eğitim için şükürler olsun. Axe, "Hassiktir!" diye düşünerek önemli bir nanosaniyeyi boşa harcamak yerine, silahlarıyla canavara dönüştü ve o tetikleyicileri vurdu-

Sıkışmış. İkisi de.

"Siktir!"

Butch kavgaya doğru ateş etmeye başladı, Rhage'i vurmadan avcılarını seçmeye çalışıyordu - ki bu imkânsızdı çünkü Kardeş kan kaybından ölürken bile hâlâ savaşmaya çalışıyordu.

"Hançer!" Axe bağırdı. "Şimdi!"

Eğitim yine işe yaramıştı. Butch bir an için arkasına baktı, Axe'in dar bir alana girmesinden başka çare olmadığını biliyordu ve Kardeş gerçek bir siyah hançer çıkardı.

"Gösteriş yapma! Yap şu lanet işi!"

Bununla birlikte, silahı geri çevirdi ve Axe silahı aşağı doğru kavis çizerken yakaladı, öne doğru sıçradı ve avcının göğsüne doğru ilerledi.

Iskalamadı.

O lanet olası siyah bıçak, sanki dövülmüş çeliğin içinde bir yön bulma cihazı varmış gibi, tam olması gereken yere gitti.

Yine de kutlama yoktu.

Ya Butch'un silahından seken ya da aniden ara sokakta beliren iki yeni avcıdan birinden çıkan serseri bir kurşun Axe'ı kalçasından vurdu; sanki biri kızgın bir şömine demirini alıp bacağının üst kısmına saplamış gibi acı içinde kıvranıyordu.

Ve sonra köşeden bir avcı daha geldi. Düşünecek zaman yoktu.

Axe piçin üzerine atladı, ruhsuz insanı kaldırıma indirdi ve yuvarladı. Ama piç kurusu akıllıydı ya da gerçekten hayatta kalmak istiyordu, çünkü Axe'ın taze yarasına tutunup sıkmayı başardı.

Axe'ın görüşü gidip geldi, santrali bir an için o kadar çok elektriksel dürtüyle dolup taşı ki bozuldu.

Ama sonra sinirlendi. Bir elini daha küçük olanın boğazına kenetlediğinde, o tuhaf düz uçlu köpek dişleriyle çıplak insan dişlerinin, kahverengi bir gözün altında bir gözyaşı dövmesinin ve bir aydır kesilmemiş gibi görünen dağınık saçların bir görüntüsü vardı.

Sonra hançeri tıpkı Butch'un yaptığı gibi omzunun üzerinden kaldırdı ve tam ön loba sapladı, bıçağı kafatasından geçirip kemiğin arkasındaki gri madde pastasına sapladı.

Nöbetler. Avcı tam gaz boogie yapmaya başladı, Axe'ın kalçasını kavrayan eli serbest kaldı, kolları bir şovu alkışlar gibi asfalta vuruyor, bacakları yüzüyormuş gibi tekmeliyordu.

Axe yuvarlandı ve acıdan kustu. Ama sonra hançeri avcının kaşının hemen üzerinde durduğu yerden geri almaya gitti-

Sıkışmıştı. Silahı çıkarmak mümkün değildi.

O kadar sert vurmuştu ki, kafatasını ezmiş ve ucunu kaldırıma gömmüştü.

Ayağa fırladığında sendeledi ve "Siktir et, en azından avcı bir yere gitmiyor," diye düşündü.

Artık bilinçli bir düşünce yoktu.

Gözleri ona savaşın durumu hakkında anında bir değerlendirme sağladı: Butch şu anda göğüs göğüse manevralar yapıyor, New England Patriots'un savunma oyuncusu gibi görünen bir avcıyla kullandığı silahın kontrolü için savaşıyordu... Rhage ise sokağın ortasında dizlerinin üzerine çökmüştü, savaştan çok dışarıya sızıyordu, kanı altında öylesine birikmişti ki sıçrayan su birikintileri vardı.

Axe bir savaş çığlığı atarak ileri atıldı ve silah yarasına rağmen üç koşu sıçrayışı yaptı.

Önüne çıkan ilk cılıza saldırdı, sırtına atladı, kalçalarıyla boğa binicisi gibi sıktı ve elleriyle kulaklarını kilitledi. Sonra kafasını sağa doğru öyle bir kırdı ki, sol taraftaki bağlar ve tendonlar boyun derisinden kurtuldu.

Sıradakine geçelim.

Cesedi olduğu yerde bırakarak ileri atıldı, tam o sırada bir avcı zinciri sardı ve Rhage'i boğazından yakalamaya çalıştı. Evet, siktir et onu. Axe hızlı bir hareketle daha küçük olan av bıçağını çıkardı ve daha küçük olanı yana yatırdı.

Lanet Jason manevralarından bahset. O kadar hızlı, o kadar sert ve o kadar çok bıçakladı ki, piçi sadece etkisiz hale getirmekle kalmadı, onu yumuşattı.

Sonra sonuncuya ulaşmak için çabaladı. Hem de çok çabaladı.

Bir bıçağı vardı. Özellikle bilincini kaybetmek üzere olduğu belli olan bir Kardeş'e çok fazla zarar verebilecek uzun, tırtıklı bir bıçak: Rhage'in elleri stratejik olarak vurmak yerine çırpınıyor ve tokat atıyordu, dengesi bozulmuştu, teni kar gibi bembeyazdı.

Balta kaydı ve düştü. Sert düştü. Kötü düştü.

Kar kürerken, derileri onu deri aşınmasından korudu... ama omuzlarından birinde artık tanıdık bir acı şeridiyle gelen başka bir kurşun yarısından kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Ve bir şey onu da bıçaklamış olabilir mi?

Ama sonra Rhage yere yığıldı ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kudretli Kardeş önce bir avucunun, sonra diğerinin üzerine düştü ve Axe, bıçaklı avcının etrafta zıplayacağını, Rhage'a arkadan yaklaştığını ve boğazını keserek işini bitireceğini değerlendirirken hesap trajikti.

Bu sefer kükreme yoktu. Axe kendi gücünü kaybediyordu.

Bunun yerine Axe, görüşü tekrar titremesine rağmen ayağa kalktı ve koşmaktan çok düşüp çırpınarak ileriye doğru fırladı-

Kafasının etrafında bir şeyler vızıldıyordu - Aralık ayının sonunda neden dışarıda sinekler vardı? Ne oluyor lan?

Ve Tanrım, vücudu birden iki kat daha ağırlaştı.

Kahretsin, çok fazla kan kokuyordu.

Umurunda değildi. Rhage'e ulaştı, Kardeş'in saçlarını yakaladı ve içinde kalan tüm gücü Rhage'i sallanan daha küçük bıçağın yayının önünden çekmeye harcadı-

Bıçağı alan Axe'dı.

Ve derinliklerine girdi. Yan taraftaki kaburgalarının tam arasına.

Nefes nefese kaldı, gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Ve sonra aniden her şey ağır çekim ve hissizleşti. Dünya düşüyordu - hayır, muhtemelen o düşüyordu, değil mi?

Bu sinekler de neyin nesi?

Bum! Tekrar sert bir şekilde yere indi - sarıldığı uyuşmuş battaniyenin içinden hissetmedi; sadece zıpladığı için öyle olduğunu varsaydı, etrafındaki binalar basketbol toplarının ve hiçbir direnç göstermeyen düşen bedenlerin yasalarına karşı yerçekimi galip gelene kadar yukarı ve aşağı gitti.

Nefes ver.

Bakır tadı aldı. Gurgling. Korkunç bir gurultu duydu.
... ve bunun kendi kanında boğulduğu anlamına geldiğini düşündü.

Kendinden geçerken gördüğü son şey Rhage'ın dönüp ona bakmasıydı, sanki Kardeş de Axe kadar şaşırmıştı.

Rhage ağzını açıp bir şeyler söyledi, kanlı eli Axe'a tutunması için bir şey uzatır gibi uzandı.

Axe karşılık olarak kolunu hareket ettirmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.
O gitmişti.

OTUZ

Bir savaşının kalbi.

Rhage daha önce hiç böyle bir Őey görmemiřti. Ya da bir stajyerden böyle bir Őey beklememiřti. Kendisi de dūřuyordu, savařın gerçeklięi ona savařların Tabiat Ana gibi olduęunu hatırlatıyordu: Ne kadar gūlū, iyi eęitimi ve donanımlı olursanız olun, arada bir durum aleyhinize dōnebilirdi ve dōndūęünde de bir anda boyunuzdan būyūk iřlere kalkıřabilirdiniz.

Ve olan da buydu.

Çok fazla kan kaybı. Çok fazla rakip. Aklının yarısı evde Bitty ve Mary ile birlikteyken ve ruhunun tamamı acı içindeyken, kendi pislięini halledebileceęini dūřūnecek kadar kibirliydi.

Ve lanet silahlarını kullanmalıydı.

Gelgit de çok hızlı dōnmūřtū. Bacakları jōle gibi olmaya bařlamıřtı ve sonra yere dūřeceęini fark etmiřti

-Ve kısa bir sūre sonra her Őey bitmiř, bir babanın kızına verdięi gūvenlik sōzū yalana dōnūřmūřtū: Etrafını saracaklardı ve onu öldūreceklerdi ve canavar bile ona yardım edemeyecekti. Būyūk ejderhanın ortaya çıkmasını bekliyordu ve neredeyse çıkıyordu da ama tam dōnūřūm gerçekleřmek ūzereyken atardamar yarası almıř ve tansiyonu dūřmeye bařlamıřtı.

Yine de canavar onu bu durumdayken bir kez kurtarmıştı, geri... ama bu gece değil.

Bu gece olmaz.

Ama sonra Axe bir anda ortaya çıktı ve çok sayıdaki küçük avcıdan ilkinе saldırarak onu göğsünden hançerledi. Stajyer daha sonra bir sonrakinin peşine düşerek kafatasını asfalta sapladı; ancak arkadan karşı saldırıya uğradı; devasa bir avcı sırtına atlayıp Axe'ın yüzüne ve omuzlarına bir zincirle vurdu.

Yine de stajyeri durdurmak mümkün değildi. Axe üzerinde ne olduğunu bile fark etmemiş gibiydi: Kanlar içindeyken, yer yer bıçaklanmışken, bacağınan vurulmuşken ve daha küçük biri ona at gibi binerken bile, erkek Rhage'e doğru yalpalayarak ilerledi ve sonunda Rhage'in boğazına saplanmak üzere olan bıçağı kendi tarafından aldı.

Erkek, ormandaki büyük bir meşe gibi aşağı inmişti.

Ve şimdi Rhage stajyere uzanıyor, kar her ikisinin de kanayan bedenlerine düşmeye başlarken kaldırım boyunca bir el uzatıyordu.

Çok cesurca.

Axe'ın odaklanamayan gözleri ona doğru kaydı ve bakışları buluştu. Axe'ın ağzından kan geliyordu ve göğsünün her tarafına yayılmıştı.

Teşekkür ederim, oğlum..., Rhage mırıldandı. Teşekkür ederim...

Bir anda insanlar koşarak geldi, her türden Kardeşler ve ardından cerrahi karavanla Manny ve diğer insanlar. Hem ona hem de Axe'a yerde acil cerrahi müdahale yapıldı ve Rhage bilincini kaybetmeyi reddetti. Sadece kaybetmeyecekti.

Vücudunun soğuk ve uyuşuk olmasına, gözlerinin bulanık görmesine ve kalbinin göğüs kafesinin arkasında kare şeklinde dans etmesine rağmen, gerçekliğin peşini bırakmayı reddetti.

Geri gelmeyeceğinden korkuyordu.

Manny, Rhage'in omzundaki kanama üzerinde çalışmaya başladığında Axe'a ne yaptıklarının görüntüsü engellendi ve Rhage gökyüzüne baktı. Gökten inen kar kirpiklerine indi ve eridi,

Mary ve Bitty'yi, başlarını birleştirmiş, sanki bir kar küresinin içindeymişler gibi ona gülümserken hayal etti.

İki Seçilmiş geldi ve bir bilek kesilip ağzına dayandığında, hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı.

Axe'in da aynı şeyi yaptığını umuyordu.

O çocuğun ölümünün vicdanını sızlatmasını istemedi....

Bir süre sonra bir sedyeye bindirildi. Axe'in da yüzünde örtü yoktu. Yani erkek hâlâ hayatta olmalı, değil mi?

"Onu görmeme izin verin," diye talep etti Rhage. Tamam, sesinin ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek "istedi" demek daha doğru olur.

Adama doğru yuvarlandı. Axe çıplaktı ve her tarafı sargılarla doluydu, kolunda bir serum vardı, kaburgalarından tüpler çıkıyordu, kalp monitörü doğru çalışmayan bir metronom gibi bipliyordu.

"Ölecek mi?" Rhage sordu.

Manny yüzünü Rhage'in görüş alanına soktu. "Eğer benimle bir ilgisi varsa hayır. Bu senin için de geçerli." Cerrah arkasını döndü ve "Onu üniteye götürün" diye bağırdı.

Rhage sarsıntılı bir yolculuk başladığında tısladı ve sonra Manny'nin karavanının parlak ışıklı tavanının harika manzarasını gördü. Axe onun arkasından bindi.

"Sakin Mary'ye söyleme," dedi Rhage dinliyor olabilecek herkese.

Manny'nin yüzü geri geldi. "Gerçekten mi? Gerçekten bunun bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun? Az önce sana yaklaşık yüz elli dikiş attım ve eğitim merkezinde bunun ince ayarını yapmam gerekecek. Sence bu konu sohbet sırasında gündeme gelmeyecek mi?"

"Onun endişelenmesini istemiyorum."

Butch'un kukusu da ışın içine girdi ve Kardeş çok öfkелendi. "O zaman belki de haydutluk yapmamalıydın, göt herif. Tanrım, orada ölmek mi istiyordun?"

.."

Manny avucunu polisin KBB'sinin üzerine koydu. "Yeter. O şu anda benim hastam. Senin yumrukların olmaya geçebilir.

Sonda takılmadığında ve işemek için kendi ayakları üzerinde durabildiğinde çanta."

"Axe hayatımı kurtardı...."

Rhage'in gece yatmadan önce söylediği son şey buydu.

Noel ağaçlarının büyüğü bir yanı vardı.

Mary malikânenin kütüphanesinde, ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış, çıtırdayan ateşin önünde otururken, elinde bir fincan sıcak çikolata, dudaklarının arasında bir şeker kamışı, karşısındaki mükemmel Douglas köknarına bakıyordu. Kırmızı kadife örtüler, altın toplar ve sessizlik içinde parıldayan kırmızı ve altın ışıklarla süslenmiş olan bu ağaç, kendisinin, Beth'in, John Matthew'un, Butch'un ve Manny'nin birlikte büyüdüğü bir gelenektir; geçmişini hatırlatan, hayat hikâyesinin iki bölümünü, öncesini ve sonrasını birbirine bağlamasına yardımcı olan bir merkezleme ve topraklamaydı.

Bitty kakaosunu tazeleyerek içeri girerken, "Altında bir sürü hediye var," dedi. "Bu arada fazladan şekerlemem var mı? Paylaşabilir miyim?"

"Teşekkürler, ama benimkiler hâlâ dayanıyor."

Mary yanındaki minderi okşadı ve Bitty'nin gelip yanına sokulması dünyadaki en doğal şey gibi göründü, kız Lassiter'in iyileştirdiği bacaklarını poposunun altına sıkıştırdı.

"Şarkılara tekrar bassam iyi olacak," dedi Mary, surround ses sisteminin kumandasına uzanırken. "Bing Crosby'ye bayılırım."

"Ohhhhh... 'Winter Wonderland,'" diye mırıldandı Bitty, "Sanırım bu benim favorim."

"Benimki de."

"Sence babam işten çıktığında yine Evde Tek Başına'yı izler mi?"

"Bence bunu bankaya götürebilirsin."

Aralarında bir süre sessizlik oldu, ateşin yumuşak sesi ve eski moda Noel müziği rahat odayı dolduran tek seslerdi.

"Anne?"

"Hmmm?" Mary sıcak ikolatasından bir yudum aldı ve bu kadar çok Şey yanlış olmasına rağmen sıcak ieeğin hâlâ nasıl lezzetli olduğuna hayret etti. "İhtiyacın olan bir Şey var mı?"

"Neler oluyor?"

Ve Şimdi bardağındaki Şeyin tadı bulaőık suyu gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir terslik olduğunu biliyorum. Sen ve babam doğru davranmıyorsunuz. Kötü bir Şey mi yaptım? Beni evlat edinmek istemiyor musun?"

Mary o kadar hızlı kalktı ki neredeyse kanepeye arpacaktı. "Tanrım, hayır, asla, seni her zaman ve sonsuza dek istiyoruz."

Kız gözlerini karşıdaki ağaca dikti. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Bitty, bana bak. Lütfen." O güzel gözlerini yukarı kaldırdı. "Seni ne kadar çok sevdiğimizden asla Şüphe etme. Ne olursa olsun, asla endiőelenmene gerek kalmayacak tek Şey bu."

"Peki sorun ne?"

Mary tereddüt etti. Yalan söylemek istemiyordu ama aynı zamanda o erkekle ilgili Şeyler Rhage yanlarında olmadan paylaşmak isteyeceği türden haberler değildi ve daha da önemlisi, bir anda ortaya çıkan "amca" hakkında ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu.

"Ah-"

Hızlı ayak sesleri ensesindeki tüyleri diken diken etti: Konakta, cehennemliğiniz tarladayken size doğru gelen bu ses hiç duymak isteyeceğiniz bir Şey değildi.

John Matthew kapıda belirdeğinde, onun kül rengi yüzünü görünce ayağa kalktı. "Ne kadar kötü?"

"Neler oluyor?" Bitty telaşla konuştu. "Baba, babama ne oldu?"

John Matthew imzalamaya başladı ve Bitty daha da telaőlandı. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Tamam, tamam..." Mary küçük kıza doğru uzandı. "Bir Şeyi yok. Sadece yaralandı, ama onu getiriyorlar ve

Onu görmeye gideceğim-"

"Ben de geliyorum-"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Bitty kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben bu ailenin bir üyesi miyim, değil miyim?"

Mary boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Gördükleriniz hoşunuza gitmeyebilir."

"Ben Havers'dayken o da benimleydi. Onun için de aynı şekilde orada olacağım."

John Matthew hafifçe ısıklık çaldı ve Mary ona bakarken işaret etti. Başını salladı ve kararını verdi.

"Tamam, benimle gel. Ama şöyle bir durum var, bu tıp uzmanlarına bağlı. Bir seferde sadece birimizi içeri alabilirler ya da hiç almayabilirler."

"Doktor Jane ve Dr. Manny ne derse onu yapacağım."

Mary kolunu uzattı ve Bitty hızlı, çılgınca bir sarılma için tekrar yaklaştı. Sonra birlikte aceleyle John Matthew'u fuayeye, büyük merdivenin dibine ve eğitim merkezine giden yeraltı tüneline kadar takip ettiler.

Aceleyle ilerlerken, tavandaki floresan ışık bloklarının altından geçerken, Mary ve Bitty birbirlerine bağlı kaldılar, Mary adımlarını biraz kısalttığı ve Bitty de uzattığı için adımları aynı yürüyüşe düştü.

"Ağlama anne," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Öyle olduğumu bilmiyordum," diye fısıldadı Mary yanaklarını silerken. "Benimle olduğun için çok mutluyum."

OTUZ BİR

"Hayır, burada kalmayacağım."

Axe hastane yatağında doğrulmak için bir hamle yaptı ve hemen hemen her bir kemikten, sinirden, deri parçasından ve kastan gelen whatthefuckdoyouthinkyouredo korosu o kadar yüksekti ki, Dr. Manello'nun neden üşümesi gerektiğine dair şüphesiz son derece makul açıklamasını duyamadı.

"Hayır." Axe kolundaki seruma doğru gitmeye başladı.

"Ben yokum."

Dr. Manello Axe'ın bileğini sert bir şekilde kavradı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Eğer yapmazsan bunu çıkaracağım."

"Dinle evlat, yaklaşık bir saat önce seni lanet bir sokakta ameliyat ettiğimi hatırlatmak isterim."

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Dudakların mavi."

"Benim bedenim, benim seçimim."

İleri geri tartışırken, hastane odasının sade dekoru ve içinde bulunduğu yatağa uzanabilir yatak onu çok rahatsız ediyordu. Giydiği don da öyle. Ayaklarının çıplak olduğu gerçeği de. Ayrıca gün boyunca burada mahsur kalabileceği fikri de.

Aslında, hemen hemen her şey onu rahatsız ediyordu.

"Gerçekten mi?" En azından adam konuşurken cerrah kolunu bıraktı. "Bu senin geri dönüşün. Senin bedenin, senin seçimin?"

Bekle, söylediği şey bu muydu? Hatırlayamadı. Her neyse.

"İyi bir tane olduğunu düşünmüştüm." Axe başını salladı. "Ve hadi ama, orada bir Seçilmiş'ten beslendim. Altı saat içinde her şey iyileşmiş olacak. İçi ve dışı. Hiçbir

şeyim yok.

Kırık kemiklerim var, beyin sarsıntısı geçirmediğimi kendiniz söylediniz ve Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesinin hayatını kurtardım."

"Ve bunun size AMA'yı kendiniz için kullanma yetkisi verdiğine mi inanıyorsunuz?"

"Tamam, AMA'nın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Karşı. Tıbbi. Tavsiyeye. Pislik." "Aslında bu AMAA olurdu, değil mi?"

"Kalçana vurmak istememe neden oluyorsun, bilgin olsun." "Bu kafiye, ve varsayımsal bir yemin ya da siz insan doktorların aldığı bir şey mi?"

"Hipokrat. Ve varsayımsal olarak, buradan ayrılabilir ve önümüzdeki üç saat içinde tekrar açılmanız gerekebilecek bir komplikasyon yaşayabilirsiniz, ancak orada, evde, başparmağınız kışınızda, iyi bir neden olmadan kanıyor olacaksınız."

"Başparmağım o bölgeye hiç yaklaşmadı."

"Belki de denemelisin. Beynini doğru çalışması için uyarabilir."

Axe kendini tutamadı. Gülmeye başladı ve ardından Dr. Manello da onu takip etti - en azından Axe öksürüp bıçaklandığı tarafını tutana kadar.

"Gördün mü?" Dr. Manello acımasızca konuştu.

"Sadece ağrıyor." Axe derin bir nefes aldı ve yüzündeki buruşukluğu büyük ölçüde gizledi. "Bakın Doktor, bırakın gideyim. Mekiği yakalayacağım ve-"

"Maddeleşemeyeceksin." Kahretsin.

Adam muhtemelen haklıydı.

"Evde ne haltlar karıştırıyorsun?" Dr. Manello sordu. "Bir kedi mi? Bir çeşit ev yiyen köpek mi?"

"Sadece kendi yatağımı istiyorum." Yerde yatmasına rağmen. "Bu kadar basit."

Dr. Manello sırtını duvara yasladığında, adam sanki başka bir dil konuşan biri gibi kaşlarını çatı.

Yaptığı şey ayağına bir örs düşürmek üzereydi ve onlara nasıl hayır, lütfen bunu yapmayın diyeceğini bulması gerekiyordu.

"Gerçekten gideceksin," diye mırıldandı cerrah. "Eve kadar yürümek zorunda kalsam bile."

Uzun bir duraklama oldu. Sonra Dr. Manello, "Peki, sizi cerrahi üniteye götüreceğim." dedi.

"Ne dedin? Kahretsin, Doktor, senden bunu yapmanı isteyemem-" "Diğer seçeneğim nedir, seni inatçı baş belası."

Buradan topallayarak çıkacaksın, gerekirse o lanet otobüste saklanacaksın ve sonra Caldie'de bir yere gideceksin - ancak orada bırakıldığında çok fazla yürüyemediğini ve güneşe maruz kaldığın için çok pişmiş bir krep gibi öldüğünü keşfedeceksin. En iyi dikiş ipliğimin yedi metresini ve on iki kır saçımı senin keçi sikini yerine oturtmak için harcadıktan sonra."

"Bekle, Humpty Dumpty düşüp kırılmamış mıydı? Bence yapmak istediğiniz metafor daha çok Elmer tutkalı gibi bir şey. Koli bandı mı?"

Dr. Manello gülümsedi ve serum torbasını işaret etti. "Çantanıza ne tür şeyler koyabileceğim hakkında bir fikriniz var mı?"

"Kulağa edepsiz geliyor. Ve son zamanlarda kadınlardan hoşlanıyorum, yani tipim değilsin."

Cerrah kapıya doğru yönelirken gülüyordu. "Organize olmam için bana on dakika ver. Ehlena fişini çekmek için burada olacak ve eğer o damara dokunursan? Gitmene izin vermeyeceğim. Bu işi doğru düzgün, benim şartlarımla yapacağız, anlaşıldı mı?"

"Temiz."

İnsan kapıyı açar açmaz Axe huysuzca, "Rhage'i görebilir miyim? Bilirsiniz, gitmeden önce."

Dr. Manello omzunun üzerinden baktı. "Evet, seni sorup duruyordu. Oraya tekerlekli sandalyeyle gideceksiniz. Bir de şu şikâyet etmeyi keser misin?"

"Bu konuda hiç sızlanmadım." "Henüz."

Kapı hafifçe kapanırken Axe, "En azından adam onu anlamış gibi görünüyor" diye düşündü.

Ve ne biliyor musunuz, "fişi çekildikten" ve çıplak ayaklarını yere koyduktan sonra, ayağa kalkmanın gerçekten çok zor olduğu ortaya çıktı.

Cerrahın onun uzağa gidemeyeceği konusunda haklı olduğu ortaya çıktı.

Hemşiresi Ehlena, o homurdanarak yataktan tekerlekli sandalyeye geçerken sabırlı davrandı ve sonra onu çıkışa iki kapı kadar yaklaştırıp kapıyı çaldı.

"İçeri gelin," dedi bir kadın sesi.

Hemşire kapıyı açtı ve Axe kendini içeri attı. Hastane yatağındaki tablo tam bir Norman Rockwell tablosuydu; Rhage sırt üstü yatmış, ısınmış ölü gibi görünüyordu, yanında sevgi dolu Shellan'ı ve siyah saçlı kızı vardı.

Ve komikti, Axe nükleer hiçbir şeye inanmasa da, bomba olmadığı sürece... üçünün bir arada olması onu biraz duygulandırmıştı. Ne de olsa bu herkesin isteyeceği türden bir şeydi - çünkü ailenin yakın olduğunu söyleyebilirdi, Rhage küçük kızın elini tutuyordu ve Axe'ın bir ya da iki kez karşılaştığı Mary de kolunu kızlarına dolamıştı.

Axe, "Özel zamanınızı bölmek istemezdim," diye mırıldandı. "Hayır"-Rhage ileriye doğru işaret etti-"buraya gel...."

Axe olabildiğince yaklaştı ve "Siktir et" diye düşündü. Frene bastı, sandalyeden kalkmak için mücadele etti ve kendini tutmak için yatağın korkuluklarını kullandı.

Vay canına. Mide bulandırıcı.

"Teşekkür ederim evlat," dedi Rhage kısık sesle. "Hayatımı kurtardın."

Adamım, o gözler o kadar maviydi ki, neredeyse sahte görünüyorlardı.

Ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı.

"Hayır, bu iyi. Sadece sevindim, biliyorsun...." Kahretsin, bekle, ne oluyor, o da mı ağlıyordu? "Bak, gitmem gerek-"

Rhage onun kolunu şok edici derecede sıkı bir şekilde kavradı ve tekrarlardı, "Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için. İkimize de bir iyilik yap ve yapmamış gibi davranmaya çalışma. Şu anda hayatta olmamın tek sebebi sensin."

Axe orada bir kalas gibi duruyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Mary sessizliği bozdu, sesi titreyerek diğer taraftan konuştu. "Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum hanımefendi." Axe yukarı baktı, çok yukarı, gözbebekleri için daha fazla yüzey alanı yaratma çabasıyla. "Gitsem iyi olacak. Ben eve gidiyorum."

"Seni serbest mi bırakıyorlar?" Rhage sordu. "Kusura bakma evlat ama gözetimsiz eve gitmek şöyle dursun, kendi başına nefes alacak kadar bile iyi görünmüyorsun."

"İyi olacağım."

Kardeş güldü. "Tıpkı bizden biri gibi konuşuyorsun."

Axe'in umutsuzca sızıntı yapmamaya çalıştığı bir sessizlik anı daha oldu.

"Buraya gel oğlum."

Rhage otururken homurdandı ve aptalca, delice, anlamsız bir nedenle... Axe bir iniltiyle eğildi. İkisi kucaklaşırken Axe kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Ya oraya zamanında varamasaydım? İşte bu... İşte bu kafamda sürekli tekrarladığım şey."

"Ama sen yaptın."

"Ya yapmasaydım? Ölmüş olurdun ve bu benim hatam olurdu."

Rhage bıraktı ve yatağın yükseltilmiş yarısına doğru yığıldı. "Hayır, benim olabilirdi. Bunu sonra konuşuruz ama inan bana, bu düşünce tarzını iyi bilen biri olarak? Kaderin olup olmayacağına karar verdiği bir şey için kendini hırpalamak aptallığın tanımıdır."

"Evet."

"Biliyor musun," diye kabaca nefes verdi Kardeş, "sana savaşın kolaylaştığını söylemek isterdim. Ama kolaylaşmıyor. Ama nasıl olduğuna alışırsın

korkunç. Bu konuda size söz verebilirim. Ve hey, şuna bak. Kazanmaya başlıyorsun. Kıçına sahip olmaktan daha iyi-" Kızına doğru baktı. "Bilirsin işte. Bir süpürge sopasıyla. Piston. Hokey sopasıyla. Çadır direği. Çadır direği. Çadır direği."

Axe güldü ve tekerlekli sandalyeye geri yaslandı... bu hem rahatlatıcı hem de Rhage'in kıçındaki acı noktası kadar acı vericiydi.

Ve kahretsin, kalçasının ağırlık taşımak zorunda kalmamayı takdir edeceğini mi sanıyorsun? Neden yine o kalp atışı şeyini yapıyordu?

"Yarın akşam ders yok," dedi Rhage.

"Evet, dinle, başka kimsenin yaralanmadığı doğru mu, sadece sen ve ben mi?"

"Başka kısa çatışmalar da oldu ama kimse gerçek bir aksiyon görmedi. Diğer avcılar öylece kaçtı mı? Sanki eve gönderilmekten korkuyor gibiydiler. Sanırım Omega bir tür değişim içinde. Bilmiyorum."

Axe, Omega, Azalan Topluluğu ya da savaşın iç ve dış yönleri hakkındaki herhangi bir tartışmaya katkıda bulunacak bir şeyi varmış gibi başını salladı. Gerçekten de yoktu. Sadece bu gece doğru zamanda doğru yerde bulunmuş ve her şeyi berbat etmemişti.

İnsanların onu bir tür kahraman gibi gösterdiklerini düşünüyordu; oysa hiç de öyle değildi.

Bunun nasıl bir yalan olduğunu bir tek o biliyordu.

"Ben şimdi gidiyorum. Dr. Manello beni eve bırakacak."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin, evlat?"

Axe, Rhage'in ailesine baktı. "Ben... Beni bekleyen biri var."

Rhage'in gülümsemesi yavaş ve bilgiliydi. "Aferin sana evlat."

"Benim için fazla iyi, daha çok öyle."

"Oh, bunu biliyorum. Tekrar söylüyorum, bana güvenin."

Axe iki kadına başıyla selam verdikten sonra K-dönüşü yapabilmek için kendini yataktan geriye doğru yuvarlamaya başladı ve-

Küçük kız yanına geldi ve önünde durdu. O kadar küçük ve çelimsiz görünüyordu ki, bilekleri adamın bir parmağından daha büyük değildi ve omuzları adamın avucunun genişliğinden daha geniş değildi. Ama güzel kahverengi gözleri parlak ve zekiydi, saçları gür ve parlaktı. Taytının ve kar tanesi desenli kırmızı Noel kazağının içinde

...

... o bir sürü cüceden daha korkunçtu.

Ya onu kırdıysa? Ve kimse ondan onu almasını istemiyordu. Ama ya yanlış bir şekilde nefes alırsa ve kız cam gibi paramparça olursa?

Şey... bir kere, yarı ölü ya da değil, Rhage o yataktan çıkar ve onu yer cilasına çevirirdi.

"Ahhh..." Axe panik içinde ebeveynlere baktı. "Ahhh ..."

"Sana sarılabilir miyim? Babamı kurtardığın için?" dedi küçük olan.

Axe hemen tekrar Rhage'e baktı. Ve evet, Axe muhtemelen kafasını ileri geri sıkıca sallamış olabilir. Birisi ona, "Bu kaplumbağayı tutmak ister misin?" diye sorsa ne yapardın? Ya da... Sıtma için gönüllü olmaya ne dersin? Ya da çok popüler olan, Timsah dolu bu lağım çukuruna atlamaya ne dersin?

Boynunuza domuz pırzolası bağlanmış ve aşağıya bir pırzola itilmişken-

Axe kaşlarını çatı. Mary ve Rhage aniden ölmüş gibi görünüyorlardı. Bu da ne böyle?

Tanrım, onları gücendirmek istemedi.

Küçük dişiye tekrar baktı. "Ah... um, evet. Tabii ki _."

Çocuk bir sonraki anda onun üzerindeydi, şaşırtıcı derecede güçlü tutuşu nefesini kesmişti. Yukarı uzanarak kızın kuşa benzeyen kürek kemiklerini okşadı.

Ve sonra kulağına fısıldadığında dondu, "O benim hayatımı kurtardı. Keşke bir gün ben de senin onun için yaptıklarını yapabilsem."

Ona yaklaştığı kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştı ve bu garipti. Göğsünün ortasında tuhaf bir şey hissetti... ne olduğunu bilmiyordu. Ama sıcaktı ve genellikle göğüs kafesinin arkasında taşıdığı dondurucu soğukluktaki kendinden nefretin tam tersi gibi görünüyordu.

Çocuk ailesine geri döndü. Ve ortalık daha da karışmadan önce Axe aileye son bir el salladı ve sonra küçük kız tekrar gelip kapıyı açmak zorunda kaldı çünkü yardım almadan odadan nasıl çıkacağını bilmiyordu.

Dr. Manello dışarıda koridordaydı. "Hazır mısınız?"

"Evet."

"Hadi yapalım şunu."

İkisi birlikte yürüdüler, iyi kalpli doktor ayaklarında bir tür süslü makosen ayakkabı, o ise cilalı zeminde gıcırdayan tekerlekleri olan kış kruzazöründe.

Kulübeye giderken Dr. Manello onu karavanın arka tarafına, ameliyat bölümüne bindirdi, çünkü aracın ön tarafında renkli camlar yoktu.

Ve Axe eğitim merkezinin tam yerini bilmeden de gayet iyiydi.

Bu ona düşünmek için zaman kazandırdı.

Nedense Rhage'in söyledikleri aklından çıkmıyordu.

Olup olmayacağına kaderin karar verdiği bir şey için kendini hırpalamak aptallığın tanımıdır.

Axe inledi ve gözlerini ovuşturdu. Tanrım, yorulmuştu-

"Hey, biz geldik."

Axe sıçradı ve vücudu acıyla aydınlanırken, tüm ağrı reseptörleri aynı anda ateşlenirken hemen küfretti.

Dr. Manello karavanın arkasında, tekerlekli sandalyenin başında duruyordu. "Seni çıkarmama yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Axe dişlerini sıktı ve avuçlarını yastıklı kolçakların üzerine koydu. "Ben yaparım."

Axe kendini iki ayağı üzerine çekmeyi başarırken cerrah geri çekildi, o keskin, hiçbir şey görmeyen gözleri her türlü organ ve yapısal arızayı kontrol ediyordu.

"Penny ve terlikler sende kalabilir. Tekerlekli sandalyeyi de alın lütfen."

Axe homurdanarak arka kapılara doğru yürüdü. "Sanki onlar kapı ödülü mü? Ve evet, sandalyeyi bırakıyorum."

Cerrah hayranlık uyandıran bir kolaylıkla zıplayıp arka kapıları açarken Axe kendini yüz seksen bin yaşında gibi hissetti. Ama çok az bir yardımla kendini yere atmaya başardı... ve sonra yaşlı adamı devirmeye başladı-

Kulübenin bacasından neden duman çıkıyordu?

Saat daha sabahın üçü müydü?

Tüm kızgınlıklarını bir kenara iterek evinde kimin olduğuna odaklandı; evet, Elise'iydi.

Onun olduğundan değil.

Sanırım erken gelmeye karar vermişti-

"Bunu anladın mı?" diye sordu cerrah, soğukta ağzından beyaz nefesler çıkıyordu. "Oraya yerleşmene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler Doktor." Axe insana baktı ve avucunu uzattı. "Sana çok şey borçluyum."

"Evet, öyle. Ama güler yüzlü hizmet bedava. Sadece akşam ilk iş beni görmeye gelmeyi unutma, tamam mı? Ders olmadığını biliyorum ama o dikişleri almamız gerekiyor."

"Anlaştık."

El çıtırtıktan sonra cerrah mobil ünitesini tekrar kapattı ve Axe ön kapıya yönelirken oradan ayrıldı.

Lanet olsun. Elise'i görmeden önce saçlarını ve dişlerini fırçalamak için bir dakika kullanabilirdi. Ve sonra tüm o

bandajlar....

Ha, bir de gözündeki kesiğın bir şey olduğunu sanıyordu.

En azından onu aralarını sıcak tutmamakla suçlayamazdı. Ya da en azından... şaşırtıcı.

OTUZ İKİ

Duygular kurnaz küçük şeytanlardı.

Elise çoğu zaman, üzücü, şok edici ya da kafa karıştırıcı bir şey yaşadığınızda, bu her neyse -yüzleşme, taciz, kötü haber, sizin ya da belki bir başkasının hatası olan kaza-atlattığınızı ve diğer taraftan bittiği için rahatlamış hissederek çıktığınızı biliyordu.

Ama sonra pilav başladı.

Axe'in ocağında saatler önce yaktığı ateşin önünde otururken sarı ve turuncu alevlere baktı ve teyzesinin "anne" monoloğunu tekrar tekrar dinledi. Tanrım... sanki beyinde oluklar vardı ve düşünceleri plağa takılmış iğneydi.

Kendisine ait olmayan bu eve zorla girdikten sonra bile - ön kapı kilitli değildi- ve burada, Axe ile bir gece önce neredeyse seviştikleri yerde oturmasına rağmen, tek görebildiği ve duyabildiği şey o dolapta olanlardı.

Küçük evin dışından gelen motor sesi onu ayağa fırlattı ve bir an için babasının bir şekilde nerede olduğunu öğrendiğini düşünerek paniğe kapıldı

-Ama sonra Axe'in varlığını hissetti, ona verdiği kan bir kez daha sahip olduğu için çok memnun olduğu bir yön bulma işaretiydi.

Ya bu kadar erken gelmesine kızdıysa? Saat üç olmalı? Üç buçuk mu? Bu, onun buraya gece yarısından hemen önce gelmiş olmasından daha az sorun yaratıyordu.

Umarım, o-

Kapı ardına kadar açıldı ve Axe içeri girerken çığlık atmamak için avucunu ağzına kapattı. Körlemesine bir el atarak kendini ocağın sıcak yüzüne tuttu.

Axe hastane kıyafeti giymişti, çıplak bacakları bir çift terliğe takılıydı. Çok acı çekiyormuş gibi yürüyordu ve pazuları ile omzunda -şüphesiz başka yerlerinde de- bandajlar vardı.

Ama en kötüsü bu değildi. Yüzü, sanki bir dizi bıçağa ya da dikenli tele çok yaklaşmış gibi yara izleriyle doluydu.

Kızın tepkisini görünce durdu. "O kadar kötü, ha?"

"Oh, Tanrım..." Kollarını açarak ona doğru koştu ve sonra hemen geri çekildi. "Neren yaralı değil? Ne oldu?"

Adam onu durduramadan kadın onun yanına gitti ve destek kolunu beline doladı. "Bana yaslan."

Bunu yaptığında şaşırdı. Ve bu da onu en az yüzünü görmek kadar korkutmuştu.

"Ateşin yanına gel." Bunu o yöne doğru gitmesine rağmen söyledi. "Hastaneden kaçtın mı? Gitmene nasıl izin verdiler?"

Paletin üzerinde, ateş ışığının yalayarak onu ısıtması umuduyla, onun rahatlamasına yardım etti. Adam kısmen de olsa yerleşir yerleşmez ayağa fırladı ve kapıyı kapatmak için koştu.

"Size bir şey getirebilir miyim?" dedi geri dönüp onun yanına çömelirken.

Tek yaptığı başını kaldırıp ona bakmak oldu, gözleri yumuşadı, yüzündeki gerginlik gevşedi. "İhtiyacım olan her şey burada."

Adam yanağını okşamak için uzandığında, kadın onu yarıdan fazla karşıladı, böylece temas için uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

"Ne oldu Axe?"

"Önemli değil." Parmak uçları kadının çenesinde, boğazında gezindi. "Ve artık hiçbir şey acıtmıyor."

Adamın vücuduna baktı ve lanet okudu. Ceketin paçası yukarı kalkmıştı ve kalçasının etrafında kalın bir bandaj vardı. Ayrıca karşı kolunun altında, tam kaburgalarının olduğu yerde bir şişkinlik vardı. Ve Yüce Tanrım, o yüz.

"O kadar çirkin miyim?" diye fısıldadı. "Asla. Bana göre değil."

"Sorun değil, söyleyebilirsin. Sen gerçekleri seversin, unuttun mu?"

Elise'in tek yapabildiği başını sallamaktı, çünkü gözleri sulanmış, elleri titremeye başlamıştı ve her şey bir anda üzerine çökmüş gibiydi.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı. "Gel buraya, yanıma uzan."

Elise uzandı ve dirseğinin üzerine yaslandı.

"Bana ne olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?"

"Sadece önemli değil."

"Evet, öyle."

Ama o sustu. Ve sadece ona baktı.

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı," dedi. "Var."

"Ne?"

"Üst kattan diş fırçamı, diş macunumu ve bir bardak su getirir misin? Dişlerimi fırçalamayı çok isterim."

Bir an için onun şaka yaptığını düşündü. Sonra da gülümsedi çünkü bu onu işe yarar hissettirmişti.

"Başka bir şey var mı?" dedi otururken.

"Evet, ama diş ipi kullandıktan sonra söyleyeceğim."

Elise gözlerini kırptırdı. Ve sonra başını salladı. "Sen... sen bana asılmıyorsun, değil mi?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır, hiç de değil. Sadece, fark etmediysen diye söylüyorum, yarı ölüsün."

Axe gülümsemeye başladı ve bu görülmesi gereken güzel bir şeydi. "Yakınından bile geçemezsin, dişi. Yakınından bile geçemezsin."

Manzara değişikliğinin bir erkeği nasıl canlandırabildiği inanılmazdı.

Elise aşığıya indiğinde ve istediğı naneli taze doğum sistemi ve bir bardak durulama suyu ile onun yanında diz çöktüğünde, morfin serumundan mı bahsetmek istiyorsun? Sadece uyuşturucu ve hortum olmadan mı? Kesinlikle hiç acı hissetmedi.

"Neden bu seti senin için almıyorum?" dedi, fırçayı ve tüpü tutarak.

Adam başını sallayınca işe koyuldu, başını aşığı eğdi, at kuyruğı şeklinde arkaya doğru topladığı saçları omzundan kayarak öne doğru sarktı ve adamın kollarına Crest çizgisi çekmeye odaklandı.

Tamam, bu kulağı kirli geldi.

Yine de, o anki ruh haliyle, tüpün üstünü patlatmak ya da alttan yuvarlamak kadar masum bir şeyi, hatta fırçasını sıkıca eline almasını bile alıp tam teşekkürllü bir XXX-'e dönüştürebilirdi.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Axe vücuduna baktı ve içinden cevap verdi: "Elbisemi kaldır ve soyunduktan sonra üstüme çık. Sonra da bir boğı gibi üzerime bin.

Vay canına. Romantizm.

"Başımı dik tutacağım. Ve-"

Tısladı ve omurgasının tepesindeki ölü ağırlığın yere düşmesine izin verdi. "Lanet olsun-"

Elise'in gülümsemesi tam üzerinde belirdi. "Genişçe aç."

Adam buna uyarken, serin ve ferahlatıcı tat onun kokusu, güzelliğı ve ihtiyacı tarafından tamamen gölgede bırakıldı. Sonunda diş fırçasını suda defalarca çalkaladı, macunu ağzından bu şekilde aldı - ve sonuç biraz pütürlü olsa da, en azından eski kanın tadını almadı.

Ve o da yapmazdı.

Elise bardağı ve fırçayı kenara çekti ve basit polarının kolunu avucunun topuğına doğru çekerek adamın ağzını sildi.

"Nasıl yani?"

"Öpüşemeyecek kadar kötü
durumda mıyım?" "Hayır,"
diye nefes aldı.

Kadın onun üzerine doğru eğildi ama adam onu durdurdu.
"Saçını serbest bırakacak mısın?"

Et lokantasının dışındaki insan erkeğin etrafında döndüğü
anıyla ilgili bir şey hâlâ aklındaydı ve başka bir ahmağın
onunla yaşadığı o harikulade ve sihirli gerginliğe sahip
olmak, onu insandan alıp kendisininmiş gibi damgalamak
istiyordu.

Ayrıca şampuanının kokusuna bayılıyordu.

Kadın bandı çözüp adama döndüğünde, yumuşak dalgalar
adamin yüzünü çevreledi... ve sonra kadının dudakları
adaminkilere değdi ve adam tüm gücünü kullanarak ellerini
kadının üst kollarına dayadı.

"Üzerime uzanabilirsin," dedi ağzının içine. "Neren
yaralı?"

"Sadece yan tarafından bıçaklandı,
önemli bir şey değil-" Sarsılarak ayağa
kalktı. "Ne-"

Axe elini ileri geri salladı. "Sorun değil." "Bir bakayım."

Hmmmmmm. Eğer onu soyarsa, ne kadar kötü olduğunu
çok iyi anlayabilirdi. Diğer yandan, merhaba. Nakey.

Vicdanı sesini yükseltti. "Ah, bunun altına hiçbir şey
giymiyorum. Yani, hiçbir şey."

Gözleri kukuletalı bir hal aldı. "Benim için sorun değil."

Axe'ın kalçaları onun seksi ses tonuyla yuvarlandı. "O
zaman kes şu lanet şeyi üzerimden. Mutfakta makas var.
Ocağın yanında."

Tıpkı üst kata çıktığında olduğu gibi, onun küçük evin
içinde yürürken çıkardığı ses, evin genellikle ne kadar boş
olduğunu ve ayrıca burada, taşrada her şeyin ne kadar
sessiz olduğunu fark etmesini sağladı: Caldwell'in bu kırsal
kesiminde, gece geç saatlerde şehir trafiğinden
kaynaklanan gürültü, binalardan ya da sokak lambalarından
gelen ekstra ışık, çok yakın komşular yoktu.

Garip, daha önce mülk hakkında pek bir fikri olmamıştı... ama yalnızlığı seviyordu.

Özellikle de o etraftayken.

"Dikkatli olacağım," dedi tekrar içeri girip onun yanında dizlerinin üzerine çökerken. "Sanırım en alttan başlamam gerekecek."

Nefesi kesildi ve sonra pompalamaya başladı. "Elise?"

"Ne?" diye sordu bıçakların olduğu eteğe doğru ilerlerken.

"Farkındaysanız ben ..."

Onun gibi, fiziksel olarak mümkün olan hemen her cinsel şeyi, çoğu zaman kalabalıkların önünde yapmış bir erkeğin birdenbire utangaç erkek rolüne bürünmesi komikti. Ama aradaki fark, Elise'in onun görünüşünden hoşlanmasını istemesiydi. Diğer durumlarda umurunda bile olmamıştı.

"Sen nesisin," diye fısıldadı. "Bunu söylediğini duymak istiyorum." "Sertleştin," diye inledi. "Senin için."

Evet, bir hastane hastasının bir kadına bunu söylemesi dünyadaki en az seksi şeydi... hırpalanmış, şişmiş, dikişli bir Frankenstein'ın size çürük olmayan tek parçasının hazır olduğunu ve gitmek için can attığını söylemesi.

Ama her ne hikmetse, tüm o çirkinlikler umurunda değildi.

Gülümsemesi asırlık bir gülümsemeydi.

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek, değil mi?" diye mırıldandı.

Kadın işe koyulurken, gümüş makas parlak ve ateş ışığını yansıtırken, bıçakları kesmeye başladığında yanıp sönerken, siki mekik çekiyormuş gibi seğirdi. Elbisenin tam ortasından.

Ereksiyonuna bu kadar yakinken tekrar tekrar bir araya gelen iki keskin yarının çıkardığı kesik kesik ses onu neredeyse orgazm edecekti. Ve sonra tam hareketin olduğu yerdeydi.

Makasları doğrudan ereksiyonun uzunluğuna doğru geçirdi.

Battaniyelere tutunan ve onları sertçe yumruklayan Axe başını geriye attı, dişlerini sıktı ve "Geliyorum-oh, kahretsin..." diye inledi.

Bu rahatlama, seks kulübünde yaşadıklarından daha güçlüydü, hisler o kadar keskin ve temizdi ki, tıpkı vücudunu kesen bıçaklar gibiydi.

Ama onun hakkında ne düşüneceğinden endişeleniyordu. Çok ileri, çok hızlı gitmek istemiyordu-

Hayır, endişelenmesine gerek yoktu. Elise büyülenmişti, beyaz dişleri sanki kendi zevk iniltilerini bastırıyormuş gibi alt dudağını ısıırıyordu, gözleri adamın sikine ve boşalmalarına dikilmişti, vücudu onun üzerine çıkmaya hazırdı.

Ancak bittiğinde, kesmeye devam etti, aletin başı çaresiz bir dans yaparak adamın altılı sırtının üzerine çıktı. Göğüs kaslarının daha da yukarisına. Boynuna kadar.

Axe istese de yerinden kıpırdayamazdı. Özellikle de kadın işini bitirip tüm malzemeleri yoldan çekip arkasına yaslandığında.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi yüzünü kızartan bir huşu ile.

"Herhangi bir yer." Tanrım, sesi çok sertti. "Siktir, bana ne istersen yap."

Önce onu öptü ve Tanrım, onun kontrolü altında olmayı, onun hakimiyetini seviyordu. Çıplaktı, yaralarından dolayı savunmasızdı ve onun için o kadar ateşliydi ki, onu Pazar gününe kadar on iki farklı şekilde ihlal edebilirdi ve ona daha fazlası için yalvarırdı, daha sert, tekrar, tekrar, oh, lütfen, Elise, beni tekrar al....

Dili ağzını yalayıp içine girerken, elleri teninin üzerinde su gibi akıyor, kendini verirken onu alıyordu. Ve sonra boğazından aşağı öpüyordu.

"Nedir bu dövmele?" diye sordu dudakları adamın şahdamarının üzerinde gezinirken. Köprücük kemiği. "Sadece bir tarafı mı? Küpeleriniz ve piercingleriniz de öyle."

"İki yarım," diye mırıldandı vücudunun alt kısmına doğru eğilirken, ereksiyonu karnının alt kısmında ağır ve sıcak bir şekilde duruyordu.

"Senden mi?"

Başını salladı ve cevap vermeye çalıştı. "Kim olduğumu... kim olmak istediğimi."

Durakladı. "Kim olmak isterdin?"

Bir an için ruh hali tehdit altına girdi, sıcaklık ve şehvette çatlaklar belirdi. Yine de paramparça olmasını göze alamazdı. Bu çok iyiydi, çok nadirdi....

"Balta mı?"

"İyi olmak istiyorum. Gerçekten istiyorum." Kahretsin, sesi çocuk gibi çıkıyordu. "İyi bir evlat olmak istiyorum, kırık bir evlat değil."

"Bence iyisin."

Beni gerçekten tanıımıyorsun, diye düşündü ani bir korkuyla.

Kahretsin, ya onun pis bir fahişe olduğunu öğrenirse... ve erkeğin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda babasını yüzüstü bırakan eski bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrenirse?

Ve bu üzücüydü, ama onun inancı ne kadar yersiz olursa olsun, buna ihtiyacı vardı: Ona olan inancı neredeyse bir tür bağışlamaydı, umutsuzca istediği ama bulmayı hiç beklemediği bir şeydi.

"Senin için iyi olmak istiyorum," dedi, her kelimesinde ciddiymi.

Mümkün olan her şekilde.

Ama bunun üzerinde durmaya gerek yoktu -lise ona gerçekten çok iyi davranmaya devam etti, ağzı adamın gövdesinden aşağı inerek sikinin başında durdu. Ah, kahretsin, gözleri göğsünün üzerinde ona bakıyordu ve sonra dilini uzattı ve ucunun tadına baktı. Adam yüksek sesle küfredip sarsılırken, kadın onu emdi-

Erkeklerin genellikle rahatsızlığa pek tahammül edemediği bir yerdeki acı ateşi onu zıplattı ve işleri daha da kötüleştirdi.

"Ah!" diye havladı dişleri onu tekrar yakaladığında. "Hayır,
hayır.
-durma-"

"Özür dilerim!" Panik içinde doğruldu, adamın uyarılmışlığı hâlâ avucunun içindeydi. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım -dişlerim olduğunu unutmuşum-"

"Devam et-"

"Seni incitmek
istemiyorum-" "Hoşuma
gitti-"

Cinsel durumun saçmalığı bir anda ikisini de etkiledi ve ilk kimin gülmeye başladığından emin değildi ama kısa süre sonra ikisi de kükrüyordu.

Acıdan ve boşluktan kurtulmak, bunun yerine sadece hazzı değil... mutluluğu da hissetmek çok güzeldi.

Onun için çok uzun zaman olmuştu.

Annesi gittiğinden ve arkasına bakmadığından beri.

OTUZ ÜÇ

Elise bir tür baştan çıkarıcı gibi davranmasının ne kadar çılgınca olduğuna inanamıyordu; oysa gerçekte sadece bir kez seks yapmıştı, o da çok iyi değildi ve kesinlikle kimseye ... bilirsiniz işte.

Tanrım, o kadar bastırılmıştı ki kafasındaki kelimeleri bile söyleyemiyordu.

Üfle. İş.

"Evet. Lütfen."

Axe cevap verirken yüksek sesle konuştuğunu fark etti. "Oh, Tanrım-sanırım pek düzgün konuşamıyorum, değil mi?"

Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Sen... inanılmazsın. Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyorsun. Tam olarak olduğun gibi ve tam olarak yaptığın şeyle mükemmelsin."

"Ama az önce seni ısırdım-" Ve P.S., kahretsin, sanki bu şey bir masa telefonunun ahizesinden daha sıra dışı bir şey değilmiş gibi burada elinde onun seksiyle oturduğuna inanamıyordu.

"Söyle," diye emretti.

"Um..."

"Aşk sapı. Aptal sap, küçük kafa, sik, yarak ..." Onunla daha çok gülüyor, ikisi birlikte gülümsüyor
-Sonra da işine geri dönmek istedi.

"Önerin var mı?" diye sordu boğuk bir sesle. "Nelerden hoşlanırsın?"

Adamın kalçaları yuvarlandı ve kadın bir an için adamın kalçasındaki ve kaburgalarındaki büyük beyaz bandajların farkına vardı. Ama sonra gözleri parladı, sertçe nefes aldı ve sesi

Bir oktav düştü ve birdenbire onun zevkinden başka bir şey düşünmez oldu.

"Dilini... üstümde gezdir... ve başımın etrafında...."

Bakışlarını onunkilere kilitleyerek dilini uzattı
... ve talimatları takip etmek için geriye doğru eğildi.

"Elise..."

Evet, bu sefer doğru anladığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu; adamın ereksiyonu elinde tekmeleniyor, leğen kemiği pompalanıyor, yüzünde tam bir sıcaklık ve merak ifadesi vardı.

"Çok güzelsin..." diye soluk soluğa onu izledi.

Onun ucunu yalayarak, genişçe açıldı ve tutmaya çalıştı
onu dişler dışarı . ve yol-ve o
gerekir başarmıştı, çünkü her tarafı kaskatı
kesilmesine rağmen hiç bağırmadı. Bunun yerine omurgasını
dikleştirdi ve kadın bir ritim bulduğunda onunla birlikte
çalıştı: Yukarı ve aşağı, onu emiyor, avucuyla alt tarafını
okşuyordu. Daha hızlı... daha hızlı... "Geleceğim-" diye inledi
ve kaskatı kesildi ama
onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Hayır, bunu sonuna kadar götürecekti.

Adam bir küfür savururken, kadın onun tüm orgazmını yaşadı; bu orgazm onu tutkuyla çılgına çevirmiş gibiydi, kasılmaları ve ağzındaki tepki hayal edebileceği kadar erotik bir deneyimdi.

Her şey bittiğinde gevşedi - o kadar ki uzuvları yere çarptı.

"Tadına bayılıyorum," dedi dudaklarını yalarken. Ve bu onun ereksiyonunun elinde alevlenmesine neden oldu.

"Üzerime tırman," dedi huysuzca. "Senin içinde olmak istiyorum

-Yukarı tırman."

Elise bir an için bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak etti.

Yaralarının boyutu onu korkutuyordu. Her gece savaşmaya gittiğinde başına bunlar gelebiliyorsa, eve dönmemesi ne kadar sürerdi?

Yine de bu mantıkla, bunu yapmalıydı çünkü onu her an kaybedebilirdi.

Ve sonra kendini, hayatın kenarında geçirdiği yılları, kendi öz inançlarından ürettiği değerler yerine ona dayatılan değerlere göre davrandığını düşündü.

Şu anda mı? Nazik ve anlayışlı olmaktan başka bir şey yapmayan ve babasına karşı bile onu destekleyen güzel bir erkek onunla birlikte olmak istiyordu. Üstelik bekârdı, ondan etkilenmişti ve kutsal bir mekânın mahremiyetindeydi.

Hayır demek mantıklı gelmiyordu. Özellikle de onu çok istediği için.

Elise polarını ve altındaki uzun kollu tişörtü çıkardı. Sütyenini attı ve ayağa kalktı.

Ve sonra daha yavaş hareket etti, çünkü Axe, vücudunun her nüansını açıkça ezberleyen gözleriyle onu izliyordu. Yoga pantolonunu indirdi, kalçalarını, dizlerini geçti ve sonra pantolonunu tekmeleyerek çıkardı... ve üzerinde sadece beyaz bir külotla Axe'ın karşısında durdu.

"Benim için döner misin?" Axe yalvarmaya çok yakın bir tonda konuştu.

Ayaklarının üzerinde yükselip dönerek ona arka tarafını gösterdi. İşte o zaman başparmaklarını iç çamaşırına soktu ve onu yere indirdi, bacaklarını kilitli tutarken vücudunu eğdi, böylece ona tam olarak görmek istediğini bildiği şeyi gösterdi.

Onaylamak için tek kelime etmesine gerek yoktu. Mırıltısı ve volkanik gözleri ona bilmek istediği her şeyi anlatıyordu.

Elise onun üzerine çıktı, kalçalarını kavradı. Tenindeki ateş ışığı, göğüslerindeki ağırlık, bacaklarının arasındaki kıvrılma dürtüsü, kendisini güçlü ve hükmedici hissetmesine neden oldu

-Ve bunun böyle olmasından memnundu.

Bu inanılmaz olacaktı.

Çünkü o ve Axe bu şekilde yapacaklardı.

Diz çöktü, ellerini başının iki yanına koydu ve onu tekrar tekrar öptü, göbeğinin onun seksinin üzerinde ne kadar açık olduğunun, ne kadar hazır olduğunun, ne kadar

mükemmel hissettirdi. Ağzlarını birbirlerine karşı hareket ettirmeye devam ettikçe, adamın vücudunun sıcaklığı kadına doğru yükseldi ve avuç içleri kalçalarını, belini okşadı, göğüslerini avuçladı. Beklentiye bir an daha dayanamadığında, ereksiyonunu ayağa kaldıran oydu ve onu seksine doğru iterken, emdiği başla kendini okşarken kontrolü elinde tutan oydu.

İkisi de küfretti.

Ve sonra onu nazikçe doğru yere doğru eğdi ve kendini onun üzerine indirdi. Gerilme ve dolma hissi hiç de acı verici değildi ve bekâretini daha önce kaybettiği için memnundu, böylece rahatsızlık ortadan kalkmış ve bunun tüm bölümlerinin tadını çıkarabilirdi.

Sürtünme.

Sırtının küçük kısmını ve kalçalarını kullanarak ona binmeye başladı ve adam da ona yardım etti, onun itişlerine kendi itişleriyle karşılık verdi, bir momentum başladı. Göğüsleri sallanıyor, nefesi sıkışıyor ve ateş ışığı her şeyi ağır çekime dönüştürüyordu - ya da belki de beyni böyleydi.

Yaklaşan salıverme, vücudunun içinde hız kazanan bir tren gibiydi, zevk kendi üzerinde birleşiyor, seksinden yayılıyordu. Ve her zaman öpüştüler, göz göze geldiler ve-

Orgazmı önce ve beklenmedik bir şekilde, bir lastik bandın kopması gibi geldi, sadece acı yoktu, sadece bir patlama ve bir kuyu ve sonsuza dek içinde kaybolmak istediği zevk verici kasılmaların turu. Ve sonra Axe sertçe itiyor, daha da derine iniyor, tıpkı ağzında olduğu gibi bir tekme onu ele geçiriyordu.

Ondan sonra mı? Her şey bittikten sonra mı? Isı azalmaya başladıktan sonra mı?

Her şeyi yeniden başlattı.

Hayatının en iyi seksiydi.

Axe, çok çok sonra, Elise nihayet göğsüne uzandığında, kesinlikle akıllara durgunluk veren bir şey olduğuna karar verdi.

vücutları doyurulmuş, erotik ihtiyaçları en azından önümüzdeki bir saat boyunca geri plana atılmıştı.

Parmak uçlarını onun omurgasında aşağı yukarı gezdirirken, teninin pürüzsüz hissini, vücudunun ağırlığını ve seksinin kokusunu seviyordu. Zavallı hayatının geri kalanında oldukları yerde kalabilirdi.

Ama şafak vaktinin yaklaştığını biliyordu.

"Elise? Uyanık mısın?"

"Mmmm?"

Onun saçlarını okşadı. "Bu beni ne kadar üzse de, saat neredeyse altı olmuş olmalı. Eve gitsen iyi olur."

Başını adamın göğsünden kaldırdı. Gözleri sönmekte olan ateş ışığında uykuluydu, dudakları öpücüklerden şişmiş, yanakları hâlâ kızarmıştı.

"Burada kalmak istiyorum," dedi.

"Ben de senin burada kalmanı istiyorum. Ama bunun durumunuza yardımcı olacağını düşünüyor musunuz? Bu sana bağlı."

Kaşlarını çattı ve bir süre sessiz kaldı. "Bu arada erken geldiğim için özür dilerim."

"Çok değil. Ayrıca, istediğin zaman, her zaman gelebilirsin. Asla kilitlemem. Sadece içeri gel."

"Gece yarısından önce geldim."

"Neden?" Avucunu kızın omzunun üzerinden geçirdi. "Ve tekrar söylüyorum, umurumda değil. İstersen taşın."

Lanet olsun, az önce bunu mu söyledi?

"Üzgündüm. Gidecek başka yerim de yoktu."

Bir anda koruyucu erkek içgüdüleri ateşlendi, dişleri aşağı indi, bedeni yaralarına rağmen tekrar alarma geçti. "Ne oldu? Ve kimi öldürmem gerekiyor?"

Evet, sonuncusunda sadece kısmen şaka yapıyordu.

En azından biraz gülümsedi. Ama bu uzun sürmedi. "Ben, ah... şey, sana kuzenimin öldürüldüğünü söylemiştim? Hatırlıyor musun?"

"Evet. Tabii ki."

"Şey, odasına girdim. Sen gittikten sonra mı? Aslında bunu planlamamıştım, bir şekilde... kendimi orada buldum. Dolabına girdim. Oradaki eşyaları temizliyordum. Orası

tam bir karmaşaydı. Öyle bir dağınıklık ki... her yerde kıyafetler, ayakkabılar
..."

Kız başka bir şey söylemeyince, adam onun omzunu okşadı. "Konuş benimle, Elise. Ve bunun kasaya gireceğini bil."

"Oh, sana güveniyorum. Bu sadece... çok çirkin."

"Çirkinlikten anlarım. Bundan korkmuyorum."

Nefesi onu bir ürpertiyle terk etti. "Kuzenim Allishon ve ben mi? Birbirimize hiç benzemezdik. Demek istediğim... onun için kullanılan kibar kelime, önüne gelenle yatıp kalkmaktı. Kıyafetleri benimkiler gibi değildi. Benim gibi düşünmezdi. Benim gibi davranmıyordu ve vahşi olmaktan zevk alıyordu. Güzeldi ve kontrolden çıkmıştı ve her zaman ailesine karşı gelmekten hoşlandığını hissetmişimdir."

"Ben de o yoldan geçtim," dedi uzaktan. "Kimse için iyi değil."

"Belki daha fazla zaman olsaydı? Bilemiyorum. Belki de değişirdi." Elise telaşla nefesini verdi. "Her neyse, onun dolabındaydım ve ortalığı temizliyordum. Teyzem içeri girdi ve beni şaşırttı - yani, Peyton'ın onlara cinayeti anlatmaya geldiği geceden beri onu görmemiştim. Çok kötü görünüyordu. Hastaydı. Korkunçtu. Sanki bin yıl yaşlanmış, aç bırakılmış ve dövülmüş gibiydi."

Axe onları yeniden konumlandırdı, yan tarafına döndü ve onu yüz yüze kucakladı. "Yaptığın şey için minnettar mıydı?"

"Hayır. Hiç de değil." Elise'in gözleri uzaklara bakar gibi oldu. "Kızı hakkında... en nefret dolu şeyleri söyledi. Her şey imaj ve ailenin Glymera'daki konumuyla ilgiliydi. Kızının utanç içinde olduğu gerçeğine kızgın ve kırgındı. Partilere davet edilmediği için üzgündü. Bu şimdiye kadar gördüğüm en olağanüstü bencilce davranıştı ve düşünmeye devam ediyorum: Tabii ki Allishon da böyle davranıyordu. Böyle bir mahmenle mi?"

Öfke onu boğarken Axe azı dişlerini gıcırdattı. "Bencil anneler en kötüsüdür. Bu bok sana bir numara yapacak."

Mesela, glymera'nın parası için cehennemini ve çocuğunu terk eden bir kadın gibi. Evet. O kitabı okudu, filmi izledi, tişörtünü, yalıtımlı kahve kupasını ve Blu-ray'ini aldı. Yatağının üzerine de poster astı.

Ama tüm bunlar hakkında sessiz kaldı. Elise'e odaklanmışlardı ve lanet olsun ki Elise'in söylediklerini gerçekten dinlemek istiyordu.

Elise başını salladı. "Ondan ayrıldıktan sonra o kadar üzgündüm ki aşağıya koştum ve evden çıktım... ve ön bahçeye kustum. Sonra da tepenin dibine, yola doğru gitmeye devam ettim."

Onun gece boyunca kaygıyla ilerlediğini, kalbinin kırıldığını, ailesinden kimsenin onun nerede olduğunu anlamadığını ya da gerçekten umursamadığını hayal etti.

"Buraya gelmene sevindim. Keşke bilseydim."

"Kızmadığın için teşekkür ederim."

"Asla."

"Peyton'dan Allishon'a ne olduğunu bana anlatmasını istedim. Yarın onunla buluşacağım."

Axe tedirginliğini kontrol altına almak zorundaydı. Çünkü o piç kurusu korumalar konusunda çenesini kapasa iyi ederdi.

"Gerçeği öğrenmek zorundayım." Gözlerini kaçırdı. "Bilmem gerekiyor ve bunun neden bu kadar önemli olduğunu anladığımdan emin değilim. Ölüm geri döndürülemez, neler olduğunu bilmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama beynim bunun peşini bırakmıyor ve ben de bununla savaşmayacağım."

"Belki de istediğiniz gerçek cevapları alamadığınız için sadece olaylar dizisinin peşinden gidiyorsunuz."

"Pardon?"

"Gibi..." Axe boğazını temizledi. "Belki de babana ölüm hakkında gerçekten ne hissettiğini soramazsın. Belki de onun hakkında bilmek istediğin başka şeyler vardır. Annenin ölümü hakkında ne düşündüğünü. Gecedен geceye ne için endişelendiğini. Belki de ulaşamaz biridir." Axe, mahzende odun yığınlarıyla birlikte yatan kendi babasını düşündü. "Belki de gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyorsun

senin hakkında. Ama bunun asla olmayacağını biliyorsun. Asla yakın olamayacaksınız. O hep başka bir yere odaklanacak. Ve işin boktan tarafı da... tüm bunların farkında olmanız, arayışın ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor. Ve delirmeden önce bununla ancak bu kadar uzun süre oturabilirsin." Gözlerini Elise'den kaçırdı... ama sonra yeniden ona odaklandı ve omuz silkti. "Yani ona yaklaşmanın bir yolu olarak gerçekleri arıyorsun, çünkü insanlar böyle yapar. Doğru yerlerde bulamadıkları şeyler için yanlış yerlere giderler."

Kadın ona öylece baktığında, kendini asil bir aptal gibi hissetti.

Psikoloji doktorası yapıyordu, Tanrı aşkına.
Ne biliyordu ki?

"Ya da değil," diye mırıldandı. "Neden bahsettiğimi bilmiyorum-"

Elise onu öperek sözünü kesti. "Tanrım... çok zekisin."

"Ben mi? Yani... evet, ben bir Einstein'ım. Her neyse."

Güldü. "Hayır, gerçekten, çok haklısın. Sadece hiç böyle düşünmemiştim."

Uzun bir süre ona baktı. Ta ki kadın "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sorana kadar.

Axe onu öptü ama sonra geri çekildi. "Muhtemelen gitmelisin."

"Sanırım haklısın. Eğer geceyi seninle geçireceksem, bunun dürüst şartlarda olmasını istiyorum. Ve bu babamla telefonda olmayacak - ve sadece GPS'li telefonumu evde bıraktığım için değil."

"Eğer seni kovarsa, burada benimle kalabilirsin. Ve bu konuda sadece yarı şaka yapıyorum."

"Çok tatlısın."

Çıkardığı homurtu çirkin bir sestti, bastırmaya çalıştığı ama yakalayamadığı türden bir şeydi. Ve evet, kadın ona gülmüştü - bu da onun sese daha az içermesine neden olmuştu.

Ama sonra Elise ayağa kalktı ve trajik bir şekilde kıyafetlerini giymeye başladı. Tekrar düzene girdiğinde diz çöktü ve

battaniyelerden birini çıplaklığının üzerine çekti.

"Burada tek başına iyi olacağına emin misin? Endişeleniyorum."

"Az önce birlikte yaptığımız şey beni öldürmediyse, gün batımına kadar dayanacağımı garanti ederim."

"Ben ciddiym."

"İyi olacağım."

Onu öptü ve sonra ateşin yanına giderek onun için yeniden yaktı.

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi.

"Çok geç." Eklediği kütükleri karıştırırken omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Şu anda ne yaptığımı biliyor musun?"

"Şu ocakta olanlardan daha mı ateşli görünüyorsun?"

"Seni bir daha ne zaman göreceğimi sormamaya çalışıyorum." "Bunun için kolay bir cevabım var. Yarın sabah dörtte."

"Bu bir randevu mu?"

"Buna inansan iyi edersin." Eski bir kanepenin yastığını başının altına sıkıştırdı. "Eve sağ salım döndüğünde beni arar mısın?"

"Her zaman. Telefonun nerede?"

"Ah... kahretsin. Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen kıyafetlerimden geriye kalanlarla birlikte eğitim merkezine dönmüşümdür. Sabit hattım da yok."

"Şey... Ben iyi olacağım. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Uzun, çok uzun bir duraklama oldu.

"Git," dedi ona. "Böylece güneş doğmadan önce güvende olduğumu bileceğim."

Elise başını salladı ve sonra gitti, ön kapı sessizce arkasından kapandı.

Onun gidişinin ardından, Tanrım... ev çok boş diye düşündü.

OTUZ DÖRT

Ertesi akşam Elise Peyton'ı görmeye gitmek için giyinirken akli kuzenlerinde değil Axe'daydı. Onun gün boyunca iyi olup olmadığı konusunda endişeliydi. Yaraları ne durumdaydı. Ateşin sönmesine izin verip vermediği ve kendini buzlu dondurmaya dönüştürüp dönüştürmediği.

Kulübedeki ısıtma sistemini tamir ettirmek zorundaydı. Hava düzelmeden önce çok daha kötüleşecekti. Mayıs gibi.

Sorun şu ki, onun evine gelip "Hey!" demesi biraz fazla sapıklık gibi geliyordu, sadece hâlâ nefes alıp almadığını görmek istedim! Ayrıca, cinsel maratonlarının ortasında, kliniğe gidip dikişlerini aldırması gerektiğinden bahsetmişti ve oraya gitmezse birilerinin onu arayacağından emindi.

Değil mi?

"Kahretsin," dedi odasından çıkarken - telefonu ve GPS takip cihazı güçlü bir şekilde çalışıyordu.

İlk Yemeği atlamıştı. Sadece Axe'a yaptıklarını değil, bir gece önce teyzesinde gördüklerini de düşününce, babası ve amcasının arasına oturup havadan sudan konuşmasına imkân yoktu: Tüm eğitime ve kendini gerçekleştirmesine rağmen, bu kadar çok duyguyu rafa kaldırabilecek kapasitede değildi.

Belki de her şeye rağmen efendisinin kızıydı, paylaşmak istemiyordu.

Birinci katta, babasının çalışma odasının kapalı kapısını çaldı. Babasının selamını duyunca kapıyı açtı.

ve içeri girdi. Masasının başında, takım elbiselerinden birini giymiş, poz vermiş bir Dunhill modeli gibi görünüyordu.

Life dergisindeki bir reklam için, 1942 civarı.

"İyi akşamlar, Peder."

Evrak işlerinden başını kaldırdı. "Oh, merhaba, canım."

"Baba, Peythone'un oğlu Peyton'ı görmeye gidiyorum.

Hem efendisi hem de mahremi orada olacak. Amaç Paradise'ın doğum günü partisini konuşmak mı? Doğum günü yaklaşıyor ve o ve ben onun onuruna kendi evinde küçük bir etkinlik planlayacağız?"

Felixe uzun zamandır ilk kez gerçekten gülümsedi. Gerçekten, gerçekten gülümsedi. Öyle ki altın kalemını kurutma kâğıdının üzerine bırakmak zorunda kaldı. "Oh, sevgilim, bence bu harika. Bence bu muhteşem."

"Memnun olacağını düşünmüştüm." Çaba sarf ederek yargılamayı sesinden uzak tuttu. "Ne kadar süreceğinden emin değilim."

"Oh, keyfinize bakın. Şafakta görüşürüz o zaman."

"Peki, baba."

Kısa bir selamla dışarı çıktı, göğsünün ortası ağrıyordu çünkü ondan derslerine, işine, gerçek planlarına karşı böyle bir tepki almayı çok isterdi. Ama hayır, onun bir parti vermesine sevinmişti.

Kendi kendine bunun sadece onun yolu, onun nesli, onun bildiği tek şey olduğunu söyledi.

Ama en aza indirilmesi acı verdi.

Dışarı çıktığında montunu unuttuğunu fark etti ama önemli değildi. Gözlerini kapatarak, soğuk havada bir rahatlama dalgasına binerek araziden uzaklaştı.

Peyton'ın malikânesi çok uzakta değildi ve en az onun yaşadığı kadar görkemliydi, sadece farklı bir tarzı vardı. Ailesinin malikânesi bir Tudor'du, içinde türlü türlü kubbeler, açılar ve eğlenceli odalar vardı; Peyton orayı pek bildiğinden değil.

Kadın ön kapıya yaklaştığında, kapı, baş kâhya ile aynı üniformayı giyen bir uşak tarafından açıldı.

onun evi.

"Hanımefendi, hoş geldiniz. Efendi Peyton odasında. Onun gelişini kütüphanede beklemenizi rica ediyor."

"Ama tabii ki," dedi, deri ciltli kitaplar, ağır, ortaçağ mobilyaları ve devasa pirinç avizelerle dolu büyük bir odaya doğru ilerlerken.

Tüm duvar halıları, yağlı boya tablolar ve gri arduvaz zeminde yankılanan ayak sesleriyle Harry Potter'dan fırlamış gibiydi, sadece baykuşlar ve büyücü asaları yoktu.

İnsanın kendini nasıl evinde hissettiği bir muammaydı ama glymera konfordan çok izlenime önem verirdi. Ve etkileyiciydi.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu uşak.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Uşak eğilerek selam verdi ve geri geri odadan çıktı. "Uzun sürmez."

Oturacak bir yer bile seçmeden telefonu çaldı ve kaşlarını çatarak ilk çalışta cevap verdi. "Peyton? Aşağıdayım. Ne oldu? Ah... evet, hayır, sorun değil. Umurumda değil.... Tabii. Nerede...? Tamam, doğru."

Telefon görüşmesini bitiren Elise ikinci meşe kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Evin arka tarafındaki koridorları takip ederek kileri buldu, kuzeninin istediği Doritos paketini aldı ve aceleyle personel merdivenlerinden ikinci kata çıktı. Bir hizmetçinin geçmesi için çamaşır odasına girdikten sonra koşarak aşağı indi-

Peyton kapısından dışarı sarkmış, bir kolu pervaza kilitlenmiş, diğeri ise ona el sallarken serbestçe sallanıyordu. "Hey, kızım!"

Üzerinde tişört yoktu, saten pijamaları vardı ve zihni bir mikrodalga fırınınkı gibi çalışıyordu.

Harika. Tam da aklındaki şeydi, lanet olsun.

"Peyton," diye mırıldandı ona doğru yaklaşırken. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Çok. Ve kafam güzel. Ve bekle... Sanırım iki saat önce biraz kokain almıştım? Ama etkisi büyük ölçüde geçti."

"İşte sodyum dağıtım sisteminiz." Çantayı uzattı ve ona ters ters baktı. "Ve ben eve gidiyorum."

"Hayır, konuşmayacaksın. Konuşacağız."

"Peki bu nasıl olacak. Konuşmanı o kadar geveliyorsun ki Fransızca konuştuğundan eminim. Yoksa İtalyanca mı?"

"Sarhoşken dökmem daha olasıdır."

"İçtiğin şeyi kastediyorsun. Bardağındaki gibi."

"Hadi ama, Elise. Beni rahat bırak, olur mu? Bunun benim için kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Başını sallayarak kollarını kavuşturdu. Ama sonra küfrederek etrafından dolaştı ve odasına girdi. "Bir şeyler hakkında konuşmak için sarhoş olmana gerek yok."

"Bu ve bir paket cips size öğle yemeği sağlar." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı kapısını kapatırken.

Odası bir futbol stadyumu büyüklüğündeydi, oturma odası gibi kanepeler ve sandalyelerle donatılmış bir oturma alanı, sinema salonu kadar büyük ekranlı bir televizyon ve doğal olarak kral boy ama yuvarlak bir yatak vardı. Dekor Grey Goose tarafından yapılmıştı, votka şişeleri gibi. Onlar da boştu -hayır, durun, şurada, açık banyonun yanında sekiz tane yeni, açılmamış şişe vardı.

Ve tabii ki jakuzisinde tur atabilirsin, diye düşündü mermer genişliğine bakarken. Bu tür küvetlerin olimpik yüzme havuzlarında olduğunu kim bilebilirdi?

"Bana bir iyilik yapıp üzerine bir gömlek giyer misin?" dedi ona dönerken.

Peyton yatağına uzanmış ve ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı, kapüşonlu gözleri bir kadının nabzını biraz hızlandırabilecek türdendi - eğer Axe'ı tanımıyorlarsa.

Axe ile olmamıştı.

Yakında Axe'la tekrar birlikte olmayacaktı. Dövmeli erkeğiyle kıyaslanamaz bile.

"Bana katılmak ister misin?" Peyton elini monogramlı yorganın üzerinde bir daire çizerek konuştu. Yüksek tavandaki altın bir taçtan sarkan büyük kumaş gölgelik gibi yastıkları da monogramlıydı.

Ama ihtişam anlamlıydı. O bir prenze eşdeğerdi, bir Kurucu Ailenin görgülü oğlu, büyük bir servetin varisi, ırkın en gözde bekârlarından biriydi.

Sarı saçları ve fantezilere konu olan mavi gözleriyle de çok yakışıklıydı.

"Bana hayır mı diyorsun?" dedi. "Hayır'a alışık değilim." "Buna inanıyorum."

Bir duraklama oldu. "Peki koruman seni arayıp dün gece yaptıklarıyla övündü mü?"

"Yapmadı ve şimdi sana bir iyilik yapacağım ve onun hakkında çenenin kapatmasını söyleyeceğim. Eğer söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, duymak istemiyorum."

"Hiçbir şeyden bahsetmedi mi? Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Elise kaşlarını çattı. Saklambaç oynamakla ilgilenmiyordu.

Bilgi almak için sarhoş birini aramak, ama Axe ile ilgiliyse? "Peki ne yaptı?"

"Bir kardeşimizin hayatını kurtardı."

"Ne?"

"Tek başına." Peyton'ın gözleri karşıdaki televizyon ekranına ve oradaki futbol maçına kaydı. "Gerçek canlı kahramanlık. Eğer Axe vurulduktan sonra bile kendi vücudunu bıçağın önüne koymayı başarmış olmasaydı, Rhage Kardeş bu gece hayatta olamazdı - hem de sırtında çelik bir kırbaçla onu döven daha küçük biri varken."

Dünya dönmeye başladı ve Elise kendini dengelemek için elini uzattı. Düşüşünü engelleyecek bir şey kalmayınca tökezleyerek saraydaki yatağın ayak ucuna geldi ve oturdu.

"İnanılmazdı," dedi Peyton yumuşak bir sesle, gözleri uzaklara dalmıştı. "Olanları gördüm. Farklı sokaklarda konuşlanmıştık ama birdenbire her yerde avcılar belirdi. Benimkini Axe'ın dövüştüğü sokağa kadar takip ettim - tam da kendini bıçaklattığı sırada. Düşündüm ki... Axe'ın gerçekten öldüğünü sandım, biliyor musun?"

"Hiçbir şey söylemedi," diye fısıldadı.

Peyton yatağın başucundaki masaya uzandı ve içi buz ve gazlı bir şeyle dolu bir bardak aldı. Uzun bir yudum aldı ve bardağın dörtte birini boşalttı.

"Buna yakın bir şey hiç yapmadım." Peyton bir içki daha aldı. "Belki de o senin için için doğru erkektir, biliyor musun?"

"O ..." Boğazını temizledi. "Tamamen profesyonelce. Dün gece yaralandınız mı?"

"Hayır. Başka kimse de ciddi değildi. Sanki Axe tüm yaralarımızı aynı anda almış gibiydi."

Peyton sustu ve o da sustu... yolun karşısındaki futbol maçı devam ederken, tribünlerdeki insanlar mavi-turuncu ve kırmızı-beyaz giyinmişlerdi.

"Bu da ne?" diye sordu uyuşmuş bir halde. "Ekranında mı?"

"13'teki Iron Bowl. Auburn-'Bama. Auburn yüz dokuz yardalık bir geri tepme koşusuyla kazanıyor. War Damn Eagle."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir ipucu yok. Auburn dövüş şarkısı. İnsan olan veterinerimiz orada mı okumuş? Bu yüzden yaklaşık yirmi yıl önce onları desteklemeye başladım. Alışkanlıklar işte."

Peyton içkisini bitirdikten sonra ekledi: "Axe'ın sana söylemediğine inanamıyorum."

"Gösteriş yapmayı önemseydiğini sanmıyorum."

Peyton güldü. "Evet, pek bir şey umurunda değil." Erkek aniden ciddileşti. "Demek Allishon hakkında bilgi edinmek istiyorsun, ha?"

"Evet, biliyorum."

"Tamam," dedi uzun bir süre sonra. "Sana anlatacağım."

Gerçekten roket bilimi değildi.

Axe banyosundaki lavabonun üzerindeki aynaya eğildiğinde, duştan gelen buğuyu ön koluyla camdan sildi ve ardından bir çift tırnağı eline aldı makas o bulundu içinde ve Dolap. Etrafında dönerek gövdesini doğru açığa getirdi ve işe koyuldu.

Küçük, keskin uçlu bıçakları tonlarca dikişin her birinin altına iterek, kes, kes, kes... sonra iplik düğümlerini çıkarmak için bir cımbız kullandı. Kalçasında tekrarladı. Başka bir yerde olmadığından emin olmak için kontrol etti. Hayır, yok. Temizdi. Ve her şey o kadar iyi iyileşmişti ki, yara izleri neredeyse görünmez olmuştu. Şafak söktüğünde kimse yaralandığını anlamayacaktı.

Vücudu da kaskatı değildi. Görme ve işitme duyuları mükemmeldi. Baş ağrısı, kas çekilmesi, eklem rahatsızlığı yoktu.

Seçilmiş kan diye bir şey vardı.

Bir de Elise gittikten sonra kendinden geçtiği gerçeği vardı - ve lanet olsun, Elise'i rüyasında görmüştü; sonunda uyandığında Elise yanındaymış gibi ona uzandığı noktaya kadar zihninde canlı, erotik fanteziler canlanmıştı.

Ve ne biliyor musunuz, kayıtlı tarihte ilk kez The Keys'e gitmekle ilgilenmiyordu. Ama Novo'yu dışarı çıkaracağına söz vermişti ve seks kulübüne gittiklerinde, Elise'in artık ona sormasına gerek kalmaması için onu üye yapacaktı.

Böyle bir yeri gerçekten kullanabilecek bir kadındı.

Ve kim bilir. Belki de hayatının o evresinden çıkıyordu.

Axe kendini durdurdu; düşük seviyeli bir endişe, gecenin nasıl geçeceğine dair fantezisini bozmakla tehdit ediyordu.

Tanrım, nedense babasının o heykelciklerini, yas tutan o aciz küçük egzersizleri gördü.

Elise'e şimdiden bu kadar bağlanmışken, onun sonu da babasınıninki gibi mi olacaktı? Harabeler içinde

ilişki sona erdiğinde... muhtemelen Elise nereye ait olduğunu fark ettiği için.

Glymera'da, onun türüyle birlikte.

Kahretsin, onu ne zamandır tanıyordu? Kahretsin... beş gecedir mi?

Ve onu ilk kez altı gece önce mi görmüştü?

Aynada kendi gözleriyle karşılaşmayı reddederek, uyluğundaki dikişsiz yaranın kanamadığını iki kez kontrol etti. Bıçaklanan bölgeyi inceledi. Ve duşa girdi.

On dakika sonra siyahlar giymiş, pelerini ve kafatası maskesini takmıştı. Batıya doğru buharlaşarak, kulüpten yaklaşık üç dakikalık yürüme mesafesindeki boş bir otoparkta yeniden şekillendi. Novo buluşmak için sözleştikleri yere gelmişti bile.

Ve lanet olsun.

Bu her şeyi açıklıyordu: Kadın, her kıvrımına ve düzlüğüne uyan siyah lateks bir bodysuit giymişti, sıkı kalçalarından sarkan bir saçak kemeri vardı, göğüsleri bir milyon dolar gibi görünüyordu, bacakları otoyollar kadar uzundu. Siyah saçları örgülüydü ve uyluk yüksekliğindeki çizmeleri çiviliydi ve tam da olduğu gibi bir bela gibi görünüyordu.

Ancak maskesi takılı değildi ve gözleri adamın vücudunda aşağı yukarı bir gezintiye çıktı. Cinsel anlamda değil ama. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Axe ona doğru yürüdü. "Hazır mısın?" "İyi misin? Bunu yapmak için-" "Gidelim."

"Balta."

"Ne?"

Novo'nun kolları dışarı fırladı ve ona neredeyse başladığı anda biten sert bir sarılma yaptı. Ve bir tür cinsellik dışı duyguyla boğazını temizlerken, "Ne biliyorsun ki?" diye düşündü. Yoksulların zenginlerle ortak bir yanı var: Bu adamla hiç ilgilenmiyordu.

Novo ile önceki gece hakkında konuşuyordu ve ondan hoşlanmadığı için değil.

"Hayatta kalmana sevindim," dedi, sanki bir erkekmiş gibi sert bir sesle. "Ve yaptığın şeyden çok etkilendim."

"Teşekkürler. Şimdi bu konuyu kapatalım. Belli ki bu gece gitmeye hazırsın, daha azını beklemiyordum zaten."

"Evet, hadi yapalım şunu."

Novo kendi maskesini yüzüne taktı, gözleri için kullanılan özelliiksiz paneller ve ağzı için kullanılan siyah ağ ona uzaylı bir hava kattı.

Axe siyah savaş botlarıyla kaldırımı yara yara yürürken Novo da her zamanki ölümcül zarafetiyle onun yanında ilerliyordu. Onlar ilerlerken, ışıkları yanan bir ambulans hızla geçti, araç ışıklı bir kavşağa yaklaşırken sürücüsü siren çaldı. Sonra bir kar küreme aracı vardı, turuncu renkli ve arkasında bir damperli kamyon dolusu tuz bulunan devasa belediye araçlarından biri. Ve sonra iki insan gördüler, bir çift erkek, caddenin karşı tarafında aceleyle ilerliyorlardı, sanki yeni uyuşturucu almışlardı ve aceleleri vardı.

Keys, dışarıdan bakıldığında, ön binası düz, ilginç olmayan ve görünüşte o kadar da büyük olmayan bir şehir garajından başka bir şey değildi. Saçmalık. Kulüp aslında birbirine bağlı bir dizi tesisten oluşuyordu ve hepsi de bir dizi kapalı geçitten geçecek şekilde tasarlanmıştı.

Tek bir giriş vardı, ancak her zaman bir sonraki bölümden önce birden fazla çıkış vardı.

İşin içine girdikçe daha da sertleşiyordu.

Onun için bekleme sırası yoktu. Müşteriler gibi giyinmiş, sadece bir yerlerinde kırmızı bir şey olan korumalara yaklaştığında, üstün anahtarını gösterdi ve onu ve Novo'yu içeri aldılar.

Moody müzik. Duman makineleri. Karanlığın içinden mor lazerler fırlıyor.

Çoğunluğu maskeli, lateks ve deri giysili insanlardan oluşan bir kalabalık etrafta dolaşıyor. Lucite kutulardaki kadınlar, onların

Pozlar bükölerek cinsiyetleri isteyenlere istedikleri şekilde sunuldu. Erkekler yüzükoyun, kışları yukarıda, yere bağlanmıştı. Zafer delikleri. Kıvrılıp dönen çıplak beden çukurları, uzuvlar üzerine uzuvlar. Askılar. Kırbaçlamalar ve yalamalar.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Axe yavaşça ilerlemeye devam etti, kalabalık onun için ayrıldı ve yolundan çekildi. Bu da insanların vampirlerin sandığından çok daha iyi duyuları olduğunu gösteriyordu: Bu kuyruksuz fareler onun neden farklı olduğunu ve bulaşılmaması gerektiğini tam olarak bilmiyor olabilirlerdi ama onun etrafında dikkatliydi.

Bir sonraki binaya girdiklerinde müziğin ritmi değişti, bas hattı soğuk bir odaya pompalanan sıcak buhar gibi her yere yayıldı.

Erkekler Novo'yu severdi. Kadınlar da öyle.

Öte yandan Novo'yu yargılamak zordu. Her şeyin üzerinde süzölüyor gibiydi, yüzü olmayan maskesi sağa sola kayıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu o ağır bas sesiyle.

Axe başka bir kadınla, hatta çoğu erkekle konuşsa, olacakların bu giriş odalarını evcilleştireceği konusunda onları uyarırdı. Ama onun için endişelenmedi.

"Sarışın ve erkek olmayan her şey," diye cevap verdi sentezlenmiş bir sesle.

Axe gülümsedi. "Gerçekten mi, söylemiyorsun."

Kadın daha ileri gitmeyince omuz silkti ve yoluna devam etti. İlerledikçe, ya maskelerinden ya da vücutlarından tanıdığı birkaç müdavim vardı ve özellikle birini arıyordu.

Müzikten çok iniltilerin duyulduğu loş bir odaya geçtiklerinde, "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum," dedi.

Ortadaki bir çukurda bedenler kıvranıyordu, çıplak bir kadın erkekler tarafından rtlyordu, tüketilen kendisi olmasına rağmen kendinden geçme çığlıkları zafer kazanmıştı.

Novo o elektronik sesiyle, "Ben de biriyle tanışmak istiyorum," dedi.

"Seks için değil. yelik için başvuracaksın." "Bana kefil olmaya hazır mısın-" şimşek hızıyla Novo refleksleriyle etrafında döndü, maskeli bir erkeği boğazından yakaladı ve onu duvara yaptırdı.

"ukurdaki kadın ben değilim, pislik," diye ısırıldı. "Kııma bir kez daha dokunursan elini koparıp sana yediririm. Anlaştı mı?"

Aptal bir salak gibi başını sallarken, Axe etrafta dolandı ve prensip olarak onu hadım edip etmeyeceğini görmek için bekledi.

Çalışanlardan biri yaklaştığında Axe müdahaleyi kesti. "Rıza dışı, tekrar ediyorum. Ve o benimle."

Axe, insan erkeğin Novo'ya binişini birkaç kez izlemişti ama bu onun bir fikir sahibi olmasını gerektirmiyordu. Kulübün ana kuralı şuydu: Her şey serbest. Ancak ikinci kural da bir o kadar önemliydi: Rıza Gereklidir.

Axe, kızın bu işle ilgilenmediğini bilseydi olaya dahil olurdu.

Personel başını salladı. "Anlaşıldı."

"Ve onu üyeliğe almak istiyorum. Adı Novo."

Sahibi için çalışan tüm insanlara Personel denirdi. Adları ya da soyadları asla yoktu. Ve onların kim olduğunu bilmeniz tek nedeni size yaklaşma şekilleri ve üzerlerinde her zaman kırmızı bir şey olmasıydı. Bir de son birkaç yıldır ye olduğu için kokularını tanıyordu.

"Bana on dakika ver," dedi personel. "Devam et, seni bulacağım."

Bu sırada Novo saldırganın nefes almaya devam etmesine izin veriyor, kolunu bırakıyor ve geri çekiliyordu.

"Burada işin bitti mi?" Axe sordu. "Evet."

Devam ettiler, bir sonraki odaya ve ondan sonrakine girdiler... sonunda Katedral'e varana kadar. Yüksek tavanı ve yerden yüksek, sunak benzeri yapısıyla burası halka açık gösterilerin yapıldığı yerdi ve neredeyse bir hafta önce o insan kadını becerdiği yerdi.

Şu anda bir olay gerçekleşiyordu, bir erkek yüksekte asılı duruyordu, diğer iki erkek de sırayla onunla birlikte-

"Altı gece önce daha iyiydin," dedi İskoç aksanlı biri.

Axe kendisine hitap eden erkeğe döndü. İnsan altı-altı, belki altı-sekiz yaşlarındaydı, deri giyiyordu ve başka bir şey giymiyordu, piercingli meme uçları loş ışıktaki parlıyordu, kollarından aşağı ve göğsüne uzanan dövmeler klasik albüm kapaklarını temsil ediyordu, Sex Pistols'tan G N' R'a, Ramones ve MCR'ye kadar her şey. Maskesi klasik bir Azrail maskesiydi ve Axe'in o güne kadar gördüğü en büyük New Rocks'ları giyiyordu.

"Ve sen de daha uzun süre dayandın, dostum."

Bununla birlikte, insan yoluna devam etti, ki bu biraz üzücüydü. Axe adamın havasını sevmişti.

"Demek oraya gittin?" Novo sordu. "Bağlandın mı?" "Askıda olan ben değilim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Anlaşıldı. Seni itaatkâr bir tip olarak görmüyorum."

O da bilmiyordu. Bu yüzden Elise'e karşı güçsüz olmayı ve bundan zevk almayı çok şaşırtıcı buluyordu.

"Neden bir sarışın istemiyorsun?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Zengin sarışın pisliklerden nefret ediyorum."

Axe durdu ve ona baktı. "Peyton mı?" "Evet, hayranı değilim."

"Zaten onun tipi değilsin."

"Her neyse, o benim değil."

Novo adımlarına devam etti, omuzları gergindi, sırtı dimdikti, birisini taşaklarından yakalıyormuş gibi görünüyordu - en azından kafasında.

Axe da onunla aynı hizaya geldi. "Onu istediğini bilmiyordum

."

Kadın arkasını döndü ve gözlerini örten örtüye rağmen, adam yanıının kendisine doğru geldiğini hissedebiliyordu. "İstemiyorum."

"Evet, öyle. Hadi ama, sanki umurumda mı?"

Novo yüzüne karşı ayağı kalktı. "Beni buraya getirdiğin için memnunum. Ama psikiyatristim olmaya çalışma, tamam mı? Senin için işe yaramayacak."

"Neden bu kadar savunmacı oluyorsun? İkinci sınıfa geçip sınıfta zıplamaya, öpüşme şarkısı falan söylemeye başlayacağımı mı sanıyorsun?"

"Ciddiyim Axe. Geri çekil."

"Demek onu ve Paradise'ı biliyorsun, ha?"

"Kim yapmaz ki. Eğer o dişiye daha fazla ilgi duysaydı, onun içinde olurdu."

"Ve sonra Craeg onu katledecekti."

"En azından Peyton tüttürme şekliyle otlı beslenmiş organik et sayılır." Gözlerini kaçırdı. "Ve ben ondan hoşlanmıyorum, yani bu da var."

"Her neyse." Axe avuçlarını açtı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Novo başını kaldırıp sunakta devam eden sekse baktı. "Demek bunu sen yaptın, ha? Halka açık gösterilerden hoşlandığınızı bilmiyordum."

"Mesele bu değildi."

"Neydi o zaman?"

Kadının ne yaptığını tam olarak biliyordu, kendi kafasının içinde talep ediyordu çünkü bir anlığına onunkine girmişti. "Sadece enerjimi atıyorum. Hepsi bu."

"Kalabalığın üzerinde bir etki bıraktınız."

Personelden biri yanlarına geldi, konuştuğu adamdan farklı biriydi. "Sen Novo musun?"

Novo çenesini kavuşturdu ve maskesinin arkasından insan erkeğın gözlerinin içine baktı. "Evet."

"Eğer girmek istiyorsanız, siz ve sponsorunuz benimle gelin."

Novo Axe'a baktı. "Cidden beni misafir mi ediyorsun?" Axe başını sallayınca Novo omuz silkti. "Güzel, teşekkürler."

İkisi Staff'ın arkasında sıraya girdi ve kalabalığın içinde ilerlerken Novo nefesinin altından, "Ve sen yönetimi biliyorsun. Etkileyici."

Axe yine omuz silkti. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

OTUZ BEŞ

Rhage ve Mary kütüphanedeki Noel ağacının önünde, tüm ışıltısı, parıltısı ve açılmamış hediyeleriyle otururken Rhage, Shellan'ının en sevdiği insan bayramı olmasını umduğu şeyin kaybının yasını tutuyordu. Küçük aileleri için harika bir zaman planlamıştı; Bitty yanlarında kalmaya başladığından beri biriktirdikleri tüm o hediyeler sonunda kız tarafından açılmış ve tadını çıkarmıştı.

Bit'in ihtiyacı olan çok şey vardı ve daha da fazlası, Rhage'in ona vermek istediği çok şey vardı.

Ayrıca Mary'si için de bazı sürprizler hazırlamıştı. Onun onaylayacağından değil.

Shellan minimalistti - ya da belki de ihtiyaççıydı. Süslü mücevherlerden, arabalardan ya da kıyafetlerden hoşlanmazdı. Kindle'ını ve ondan aldığı kitapları severdi... hepsinde de resim yoktu, küçük küçük yazılar ve daha önce hiç duymadığı kelimeler vardı. Hiçbir şey biriktirmezdi, ayakkabılarını parçalanana kadar giymeyi tercih ederdi ve el çantaları bir moda ifadesi değil, işlevseldi.

Sanırım bir kişi olarak tam anlamıyla gerçekleştiğinizde olan buydu: Tam olarak kim ve ne olduğunuzdan başka bir şey tarafından tanımlanmak konusunda endişelenmenize gerek yoktu. Aşırı yeme, içme ya da kumar yok. Cinsel işlev bozukluğu yok. Ödeyemeyeceğiniz ama sahip olmaya kararlı olduğunuz şeyler için kredi kartı borcu yok.

Çok güzeldi ve eğer eşinizi hediyelere boğmak istiyorsanız sinir bozucuydu.

Bitty'nin gelişiyle birlikte mi? Hediye coşkusu için yeni bir kap arıyordu.

Ancak ağacın altında hiçbir şeye dokunulmamıştı.

Noel gecesı gelip geçmiş olmasına rağmen, sadece onun, Mary'nin ve Bitty'nin değil, tüm ev halkının hediyeleri açılmamıştı. Hediyeler orada öylece duruyordu, korku ve üzüntüye dönüşmüş neşenin gözle görülür bir temsili.

O özenle paketlenmiş kutular ve onların özensiz, görkemli bir şekilde şekilsiz yurttaşları meyve olsalardı, rrmş ve sineklerle dolmuş olurlardı, önceden mükemmel olan kağıt kabukları ve saten fiyonkları rrmeye yüz tutardı.

"Nalla'yı seviyor," diye yorum yaptı Mary.

Aralarında sadece bir "kız" vardı. Özel isme gerek yok.

"yle."

"Bella yardımın için minnettar."

"Ve Bitty biraz para kazanıyor."

Her ikisi de umursamadıkları için değil, umursamak için zgr olmayı umutsuzca diledikleri için düz tonlarda konuşuyorlardı-

Türk tütününün kokusu ilk ipucuydu. Kendilerine doğru gelen bok tekmeleyicilerin yoğun yağışı ise ikincisiydi.

Hem o hem de Meryem yastıkları sarsarak kaldırdı. Ve Rhage hayatının geri kalanında o panelli kapının açıldığını ve Kâtip Bakire'nin doğurduğu oğlunun içeri adım attığını hatırlayacağını biliyordu.

Vishous Güney Carolina'dan erken dönmüştü.

Ve ne biliyor musunuz, o keçi sakallı, dövmeli yüzü okumak imkansızdı. Bunun en büyük sebebi kardeşinin şişeden Grey Goose içiyor olmasıydı.

V kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve hemen yanlarına geldi. Karşlarına otururken, dudaklarındaki votkayı bir el sarmasıyla değiştirdi -bu da Rhage'e en azından Kardeş'in yüz ifadesine çay yaprağı koymayı denemek için biraz daha fazla yüzey alanı sağladı.

Şansı yoktu ama o elmas gözlerin bıçak gibi keskin olduğu ve onunkilerle buluşmadığı düşünülürse?

Evet, V daha ağzını açmadan bunun nereye varacağını biliyordu.

"Kontrol edildi," dedi Rahip. "Tüm hikâyesi."

Vishous'un ağacın altındaki hediyelerin görünmesini engellemesi sembolik bir şey gibi görünüyordu; Kardeş'in koca bedeni, hayatlarındaki Bitty hediyesinin ciddi bir şekilde engellendiği gerçeğinin fiziksel bir tezahürüydü.

V şişeden bir yudum daha aldıktan sonra devam etti. "Kim olduğunu söylüyor. Nereli olduğunu. Ailesinin kim olduğu -Bitty'nin büyükanne ve büyükbabası- ve ikisinin de ölmüş olduğu gerçeği. Ayrıca çalıştığı evdeki insanlarla da görüştüm - onlarca yıldır orada çalışıyor, güvenilir, iyi bir çalışan, asla tembel biri değil. Malikanede yalnız yaşıyor, kendi halinde. Bitty'nin annesi olan kız kardeşinin, ailesinin isteği dışında kötü bir adamla Kuzey'de ortadan kaybolduğu toplumda yaygın olarak biliniyor." Mary'ye baktı. "Siz Facebook'ta yaptığınız şeyi paylaşana kadar kimse Bitty'nin varlığından haberdar değildi ve haberin ona ulaşması zaman aldı çünkü o hiç çevrimiçi değil."

Rhage her cümlesinde Mary'nin vücudundaki gerilimin arttığını hissedebiliyordu, sanki yumruklarla dövülüyormuş gibiydi. Kendi tarafında, kükremek istiyordu ama tam olarak kime bağıracaktı? Haberci V'ye mi? Bitty'nin amcasına mı?

Yeğeninin bir yetim olarak dünyada tek başına olduğunu öğrendiğinde ortaya çıkmaktan başka yanlış bir şey yapmamış olan kim?

Noel ağacı mı?

Evet, çünkü tüm o cicili bicili şeyler gerçekten de bir boka yarayacaktı. "Siktir," diye nefes aldı.

V öne doğru oturdu ve kül tablasına vurdu, siyah eldivenli eli narin ve sevimli Hermès kül tablasıyla bir tezat oluşturunuyordu. "Ruhn'dan Güney Carolina'ya gelmesini ve dün gece geç saatlerde benimle buluşmasını istedim. Geldi de. İşvereni beni çoktan içeri almış olmasına rağmen beni bizzat evine götürdü. Kendisi

Beni herkesle tanıştırmaya istekli. Yine yalnız biri olsa da çok seviliyor."

"Ama ona bakmaya hazır mı?" Mary ağzından kaçırdı. "Bir çocuk..."

Sözlerini bitirirken başını ellerinin arasına aldı. "Oh, ne diyorum ben. Kan her şeyin üstündedir."

"Fitness meselesinin cevabını bilmiyorum," dedi V. "Bu beni çok aşar. Yani Marissa-"

Kütüphane kapısının çalınması Rhage'in sıçramasına neden oldu, ama içeri giren sadece Marissa'ydı, kadın yürüyerek geldi, Mary'ye sarıldı, V ile oturdu, bir şeyi ya da başka bir şeyi değerlendirmek ve karar vermek için bir tür plandan bahsetti... her neyse.

Rhage'in zihninde çok çok uzaklara çekildi, gözleri tekrar Noel ağacına kaydı ve ışıkların koyu yeşil dallarda nasıl parıldadığına ve bazı hediyelerin parlak folyolarının ateşin altın titremesini nasıl yansıttığına takıldı.

"... Rhage?" Mary sordu.

Kendini salladı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Her şey yolunda mı? İzleyici Evi'ne gitmemiz ve onunla orada buluşmamız?"

"Evet. Tabii."

Herkes ona baktı.

"Herhangi bir sorunuz var mı?" Mary nazikçe söyledi.

Rhage yeniden hediyelere odaklandı. "Gitmeden önce Bit'e Noel için aldığım şeyi verebilir miyim?"

* * *

Bir saat sonra Mary ve Rhage Audience House'un garaj yoluna girdiler ve arka garajlara doğru ilerlediler. Mary düşüncelerini toparlamaya çalışırken, Rhage GTO'yu park etti, güçlü motoru ve farları kapattı... ve sonra birlikte orada oturdular, kaslı arabayı içine soktuğu çitlere baktılar.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye karar verdi Mary.

Kardeşliğin dağından kasabaya kadar olan tüm yolculuk boyunca, Bitty'nin gerçek akrabasının gözlerinin içine bakıp tamamen yıkılmadan kendini taşıyabilmek için duygusal bir dayanak, bir bakış açısı, herhangi bir şey... aramıştı.

şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı. "Hazır mısın?" Rhage söyledi.

Onun için güçlü olmaya çalışmanın cazibesi vardı çünkü onun da kendisi kadar acı çektiğini biliyordu. Ama dürüstlük yalana galip geldi.

"Hayır." Karşıdan ona baktı. "Ben değilim."

"Ben de değilim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ve bu atılabilecek en iyi ve tek adımdı, öyle değil mi? Paylaştıkları basit sözler, her ikisinin de bunu birlikte atlatacaklarına dair bir yemin, Bitty'nin hayatlarında olmasının sevincini nasıl yan yana yaşadılsa, onu kaybetmenin acısını da aynı şekilde yan yana yaşayacaklarına dair bir teyitti.

Birlikte dışarı çıkıp kapıları kapattılar ve Mary zerindeki poları kaldırıp boğazlı kazağını beline soktu. Sanki düzgün bir sunum yapmak herhangi bir şeyi etkileyecekmiş gibi.

Ruhn'un onları sevmesi ya da onaylaması gerekmiyordu. Erkek onları hiçbir şekilde incelemiyordu.

Hayır, sadece kızlarını ellerinden alacaktı- Mary tam bu noktada kendini durdurdu.

Rhage mutfağın arka kapısını açtığında içeri girdi ve Bitty'nin sadece kızları gibi hissettiğini kendine hatırlattı. Yasal olarak durum böyle değildi. Ve klasik bir akıl kalbe galip gelir durumunda, gerçeklik duygularla oy kullanmayacaktı.

V çoktan buharlaşmıştı ve Rhage'in üzerinde o kadar çok şey yaptığı masada onları bekliyordu. "Marissa şu anda onunla birlikte içeride."

"Tamam," dedi Mary.

Rhage sendelediğinde onun büyük elini tuttu. "O hazır olduğunda biz de hazırız."

Vishous başını salladı ve ayağa kalktı. "Zamanı geldiğinde geri geleceğim."

Rhage'in dolap dolap dolaşarak, patates cipsi torbaları, kurabiye kutuları, ekmek somunları, turşu kavanozları çıkararak geçirdiği garip bir bekleme dönemi başladı. Sanki sinirle yemek istiyormuş ama midesi hiçbir şeyi çekici bulmuyormuş gibi, her şeyi inceledikten sonra geri koyuyordu.

Ya da katlanılabilir.

Tanrı bilir ne kadar zaman sonra, V başını yolun karşısındaki kanatlı kapıdan içeri soktu. "Hazırlar."

Hayatının en uzun yürüyüşünden bahsediyordu. Rhage'le birlikte kilerden geçip fuayeye çıktıklarında, sonra da merdivenlerin dibinden dolanıp küçük bir koridora indiklerinde, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve Mary'nin bununla bir sorunu yoktu.

Diğer erkeği gördükleri anda yeni gerçekliğe giriyorlardı.

Kütüphane kapısına geldiklerinde iki taraf da kapalıydı ve V kapıyı bir kez çaldı. Marissa cevap verdiğinde, Kardeş her şeyi açtı... ve Mary kendini gözlerini kırptırırken ve yere bakarken buldu.

Ve sonra bir şekilde odadaydı.

Kardeşlik evinde olduğu gibi burada da ateş yanıyor ve raflarda ilk baskılar vardı... ve güzelce düzenlenmiş mobilyalar... hatta alçak bir sehpanın üzerinde bir tabak kurabiye ve biraz çay duruyordu. Ama Noel ağacı yoktu. Elle sarılmış hediyeler yoktu. Bing Crosby çalmıyordu.

Ve işte oradaydı.

Bitty'nin amcası hakkındaki ilk izlenimi onun da en az onlar kadar gergin olduğuydu. Ayaklarını yere vuruyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözleri Rhage ile onun arasında gidip geliyordu.

İkinci düşüncesi adamın büyük olduğuydu. Bitty'nin cüssesi ve Annalye'nin nispeten narin yapısı düşünülüğünde hayal edebileceğinden çok daha büyüktü. Temiz mavi kot pantolonu ve kırmızı-mavi flanel gömleğiyle oturduğu kanepenin neredeyse tamamını kaplıyordu ve bunun nedeni şişman olması değildi. Kaslıydı, belli ki bir tür saha işçisiydi.

Saçları tıpkı Bitty'ninki gibi koyu renkti. Gözleri soluk kahverengi tonlarındaydı. Teni Rhage'inkinin tonundaydı. Yüzü

... evet, orada Bitty'nin özelliklerinin açık yankıları vardı.

Marissa erkeğin yanındaki sandalyeden ayağa kalktı. "Sizi tanıştıracam."

Ruhn ayağa kalktı ve evet, çok uzundu. Ve isimler değiş tokuş edilirken avuçlarını defalarca kalçalarına sildi.

Elini sadece Rhage'e uzattı; bu bir saygı göstergesiydi ve vampir görgü kurallarının farkında olduğunu gösteriyordu. Rhage'le çiftleştikleri düşünülürse, Ruhn'un Rhage'in ya da cehennemliklerinin açık daveti olmaksızın ona dokunması tamamen uygunsuz olurdu.

"Efendim," dedi alçak ve yumuşak bir sesle.

Rhage elini uzattı ve el sıkışırken Ruhn derin bir selam verdi.

Sonra ona döndü ve aynı şeyi yaptı, sadece avuç avuca temas etmeden.

Mary Rhage'a baktı. Yüzü mesafeliydi ama gözleri saldırganlıktan çok mutsuzluktan kısılmıştı.

"Belki de hepimiz oturup rahat etmeliyiz?" Marissa çeşitli sandalyeleri ve kanepeleri göstererek konuştu. "Çay isteyen var mı?"

Kadın belli ki iyi yetiştirilmiş görgü kurallarına geri dönüyordu ve Mary elleriyle bir şeyler yapmak istediği için Earl Grey teklifini başıyla onaylarken sessizliği doldurarak yardımcı oldu.

Vishous uzak köşede duruyordu, tehditkâr bir varlık olarak evin geri kalanının

Kral'la olan tüm randevular sırf bu tarafsız alana sahip olabilmek için ertelenmişti. Burada tek başına nöbet tutuyordu.

Ama biliyorsun, güvende hissetmek için fazlasıyla yeterliydi-

Ancak Mary aniden arka terasta bir figür fark etti. Z, kafatası süslemesine bakılırsa. Ve... bekle, o muydu- evet, diğer taraftaki başka bir penceredeki Butch'tu.

Kuşkusuz Kardeşlik'in diğer üyeleri başka bir yerdeydi ve görünmeden kalıyorlardı; Rhage ve ailesinin yanında olmasından güç alıyordu.

"Yani hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz." Marissa takdire şayan bir şekilde sabit duran eliyle öne doğru eğildi ve dolu çay fincanını Mary'ye uzattı. "Belki birisi aklından geçenleri söylemek ister."

Amca da dahil olmak üzere herkes ona baktı. Bu da ona Ruhn'un onun ne iş yaptığını bilmiyor olabileceği fikrini verdi.

Mary boğazını temizledi ve saçmalığı kesmeye karar verdi. "Bitty bizim öncelikli endişemiz. Onun sağlığı, refahı ve mutluluğu önemseydiğimiz tek şey ama tabii ki kan bağınıza saygı duyuyoruz."

Ruhn ellerine baktı. Ağır nasırlı, kolları sıvalı, damarlı ve kalın kaslarla kaplı ön kolları açıktaydı.

"Onunla tanışmak isterim." Sesi yumuşak ve sessizdi... hiç saldırgan değildi. "Kız kardeşim... onun öldüğüne inanmak benim için çok zor. Lizabitte'i görmek de..."

Adam sözünü bitirdiğinde Mary kaşlarını çattı. Erkek için merhamet hissetmek şaşırtıcı bir şeydi.

"Kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Bununla yaşamak bir lanet... Yani, buraya geldiğinde onu bulmaya çalıştım. Ama fazla kaynağım yoktu, hâlâ da yok ve o erkekle birlikte ortadan kayboldu. Onu öldüreceğini biliyordum. Hepimiz biliyorduk." Boğazını temizledi ve sesi derinleşti, güçlendi. "Lizabitte, o adamın tek parçası.

ve o genç için doğru olanı yapmak, Annalye'ye karşı başarısız olduğum görevi yerine getirmektir."

Ruhn gözlerinin içine bakarken Mary zorlukla yutkundu ve "Bu genç için yapmayacağım şey yok," dedi.

OTUZ ALTI

Peyton konuşmayı bırakmadı. Elise yatağının ayak ucunda oturup onu dinlerken, kuzeninin alternatif hayatıyla ilgili ortaya çıkan tablo hem bunaltıcı hem de sürpriz değildi.

"Bekle, peki bu kulüp nedir?" Elise sordu.

"Şehir merkezinde, adı The Keys. Oraya hiç gitmedim. Orada olup biten şeyler bana göre değil."

"Ama Allishon onun bir üyesi miydi?"

"Evet. Eskiden oraya giderdi, bilirsin işte." "O ne?"

"Ne zaman gitmişti?"

Peyton'ın bebek mavisi gözleri ona sakın küsme dercesine baktı ama onun gerçekten ne dediğini anlamadığını görünce başını iki yana salladı.

"Daha çok senin gibi olmalıydı."

Elise yüzünü buruşturdu ve gecenin sonunda nereye gittiğini düşününce, Peyton'ın ona verdiği erdem örneğinin yarısı olduğundan şüphe duyduğunu düşündü.

"Neden oraya gitti?" diye sordu.

"Bakın, Allishon her zaman yeni bir şeylerin peşindeydi." Peyton bir Grey Goose şişesine daha uzandı ve uzun bardağına biraz daha doldurdu. Buz küpleri uzun zaman önce erimişti ama o bunu fark etmemiş gibiydi - ya da belki de umursamıyordu. "Her zaman arıyordu. Ve çoğu zaman onu orada bulurdu."

"Yani içki ve uyuşturucu kullanıyordu."

"Ve seks yapmak." Sanki her şeyi anlatmak istemiyormuş gibi küfretti. "Herkesin içinde sevişiyordu. Pek çok farklı insanla, pek çok farklı şekilde. Bu onun zevk aldığı şeydi."

-gerçek hardcore bok. Ve o kulüp Caldie'de her şeyin olduğu yer. Oraya çok giderdi."

Elise böyle bir yerin düşüncesiyle geri çekilmekten kendini alamadı. Başa çıkabileceği bir şey olmadığı kesindi.

Hayır, o tek eşlilik istiyordu. Özellikle Axe ile.

Ama yargılamıyordu ve yine Allishon'un kendisinden farklı zevkleri olduğunu biliyordu: "Yani... oraya gitti ve biri onu bulup incitti."

"Anslam onu buldu ve öldürdü demek istiyorsun."

Elise ağzını kapattı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, Anslam - yani, bir dakika, bizim Anslam mı?" Erkeği hayatı boyunca tanımişti. "Ama o da eğitim programındaydı, değil mi? Bir görev sırasında öldüğünü duymuştum. Babamın bana söylediği buydu."

"Ne olduğu değil." Peyton gözlerini karşıdaki futbol maçına dikti. "Yakınından bile geçmedi. Bu konuya girmemi istediğine emin misin?"

"Evet. Bilmem gerek."

"Anslam... kadınlara ve kızlara zarar veriyordu... ve bunu yaparken fotoğraflarını çekiyordu. Bir noktada Allishon ile takıldı, tam olarak ne zaman bilmiyorum - ikisi de bana bir şey söylemedi. Belli ki aralarında bir şeyler olmuş...." Peyton sözlerini yarıda kesti, başını eğdi, sesi o kadar yumuşaktı ki ne dediğini zar zor duyabiliyordu. "Birkaç gece kimse ondan haber alamayınca şehir merkezindeki dairesine gittim. İşte o zaman... ne kadar kötü yaralandığını öğrendim. Ona ne yapıldığını."

Bu noktada adam tıkanı ve Elise duygularını kontrol edebilmesi için ona alan tanımak için kendini zorlamak zorunda kaldı; eğer onu teselli etmeye ya da sarılmaya çalışırsa, hatırladığı her neyse ondan kurtulacağını hissediyordu.

Peyton boğazını temizledi. "Çok fazla kan vardı. Çarşaflarda, yani yatakta kan lekeleri vardı. Halının üzerinde ayak izleri vardı ve sürgülü cam kapının üzerinde kırmızı el izleri vardı.

Teras. Ancak dairede ölmemiş. Bir şekilde oradan çıkmayı başarmış. Aile içi şiddet barınağı Safe Place'in bahçesinde mi bulundu? Kötü durumdaydı. Kim olduğunu bilmiyorlarmış. Havers'a götürmüşler. Orada vefat etmiş. Ama yine... ben geceler sonra evine gidene kadar kim olduğunu bilmiyorlardı."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. Çok acı çekiyor olmalı."

Elise gözlerini kapattı. "Ve tüm bunları bulmak senin için çok zor olmuş olmalı."

"İyi olacağım," diye kestirip attı.

Tabii ki bunu boğazından aşağı daha fazla likör dökerken söyledi.

"Ve sonra," diye devam etti Peyton, "bakın, o fotoğraflardan biri eğitim merkezine giden otobüste Anslam'ın çantasından düştü ve Paradise onu buldu. Her şeyi bir araya getiren oydu ve Anslam onun çok fazla şey bildiği gerçeğine takıldı. Evine gitti ve ona saldırdı, neredeyse onu da öldürüyordu. Ama o ve Craeg işi halletti. Antrede öldü. Üzerinde daha fazla fotoğraf bulduklarında, her şey ... bir araya geldi."

Elise gözlerini ovuşturdu. "Babam... o gece buraya geldiğinizde ona ve teyzemle amcama ne söylediniz?"

"Çok acı vericiydi. Ailesi donup kalmıştı. Bunu asla unutmayacağım - hiçbir şey göstermediler... sadece duygusuzdular. Şoktandılar. Çok açık. Ağlayan babandı. Daha sonra Kardeşlik onları ziyaret etti. Olanlar ortaya çıktıktan sonra. Çünkü onlara öldüğünü söylediğimde, bunu kimin yaptığını henüz bilmiyorduk."

Babasını duygusal bir şekilde hayal ederken Elise'in gözleri yaşardı.

"Sanırım ailesi Allishon'ı suçladı," diye mırıldandı Peyton. "Sanki kendini öldürtmek onun suçuymuş gibi. Ve sen de biliyorsun ki

... Onların bu tavrıyla sanki yeniden öldürülmüş gibi hissettim. Yani, birisi onu öldürdü çünkü

haklarını ve insanlığını tanımadı, ama sonra hepsini ona mı yükledi? Bunu tekrar yapıyorsun. Ve Tanrım, bunu yapan kendi ailesi."

İkisi de sessizliğe gömüldüğünde, sanki odanın üzerine bir karabulut çökmüş gibiydi.

Peyton, "Sana bu konuda konuşmamanın daha iyi olacağını söylemiştim," diye mırıldandı.

"Ve ben buna tamamen katılıyorum." Ayağa kalktı ve dev ekranın tam önüne gelene kadar etrafta dolandı. Şimdi farklı takımlar futbol oynuyordu, formaları kırmızı ve siyah ve mavi ve beyazdı. "Bence bu konu hakkında konuşmalıyız. Sadece bir aile olarak değil, bir topluluk olarak."

"Fade töreni ne zaman?"

"Bir tane olacağını sanmıyorum." "O gömülmek zorunda."

"Yakıldı. Ama sanırım en fazla bu kadar ileri gidebilecek."

"Yine de onun için dua ediyorum," diye mırıldandı Peyton bardağını kaldırarak. "Ruhu kutsansın, Fade'e kadar dinlensin, bu tür şeyler. Genellikle sarhoş olduğumda, ki son zamanlarda çoğu zaman öyle oluyor."

"Bir terapistle konuşmayı düşündün mü?" Elise ona dönerken şöyle dedi. "Bunu içinde tutmak çok zor."

"NFW, savaş işine giriyorum. Eğer kan ve ölümle başa çıkamayacaksam, şimdi çıksam daha iyi ve bunu yapmayacağım."

"Ama burada bir aile üyesinin ölümünden bahsediyoruz. Düşman değildi."

Peyton omuz silkti. "İyi olacağım."

"Eğer birine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Anlamsız bir şekilde gülümsedi. "Biliyor musunuz... Sizinle gurur duyuyorum, Dr. Elise."

"Öyle misin?" Kızardı. "Ve bu arada, henüz doktoramı yapmadım."

"Birine ihtiyacın yok. Aslında geçenlerde bir arkadaşım bana kadınların da erkekler kadar iyi olduğunu öğretti."

Adamın gülümsemesi solduğunda, üzgün olduğu izlenimine kapıldı. "Kimdi o?"

"Özel biri değil."

İşte bu. a Yalan, Elise düşündüm.

Fakat o saygı duyulan sınır.

"Senin için endişeleniyorum," dedi usulca.

"Sana söylediğim gibi... İyi olacağım."

Axe, The Keys'e katıldığından beri ilk kez arkasına yaslanıp kenarda olan biteni izledi.

Novo hâlâ Personel ile birlikteydi: Axe, kırmızılı çocuklara kılıf olarak uydurduğu insan hikayesinin özetini verdikten sonra onu görüşme odasında yalnız bırakmıştı. Bu da onu düşündürüyordu... Novo'nun kaç yaşında olduğunu, çevresindekilerin kim olduğunu, geçmişinin gerçekte ne olduğunu bile bilmiyordu. Pek çoğunun harika olmadığına dair şüpheleri vardı.

Ve bunun nedeni onunla aynı tür seksten hoşlanması değildi.

Ya da eskiden yaptığı seksi.

Gerçek şu ki, mükemmel bir şekilde uyum sağlamış olabilir ve yine de burada olanlardan hoşlanıyor olabilirsiniz. Bu yaşam tarzının dışındaki insanların ya da adına ne dersiniz deyin, anlamadığı şey buydu. Evet, boktan kaçan insanlar vardı. Ve kafayı yemiş insanlar. Ve belki birkaç sosyopat. Ama üyelerin büyük çoğunluğu iyi durumdaydı.

Tinder da farklı değildi. eHarmony. Görücü usulü randevular, ofis buluşmaları, bar gezintileri. Adını siz koyun, iyi ve kötünün bir karışımını bulacaktınız-

Göğüsleri açık, uzun deri etekli bir kadın yanından geçiyordu, beyaz saçları kafasının üzerinde toplanmıştı, steampunk başlığı onu yirmi birinci yüzyılın Viktorya dönemi İngiltere'siyle bir kafes dövüşüne girmiş gibi gösteriyordu ve çatışmanın kalıntıları yüzüne dökülmüştü.

Onun önünde durakladı. Meme uçları, piercinglerle yerinde tutulan iki metal disk sayesinde kapalıydı ve uçları arasında narin bir zincir uzanıyordu.

Axe onunla birkaç kez birlikte olmuştu, bir keresinde mihrapta, sonra da başka durumlarda. Kadının adını ya da numarasını bilmiyordu. Ama onun cinsiyetini çok iyi biliyordu.

Başka bir gece olsa, onunla bir yerlere giderdi.

Ama şimdi Elise'le buluşacağı ana kadar dakikaları sayıyordu ve ne burada, ne de gezegenin başka bir yerinde hiç kimse gecenin sonunda onu bekleyen şeyin yanına bile yaklaşamayacaktı.

Adam başını salladı ve kadın da başını sallayıp yoluna devam etti. "Senin tipin değil mi?" Novo çizdi.

Axe etrafına baktı. Dişi arka taraftan çıkmıştı ve onun döndüğünden haberi bile yoktu. "Bir süre takılmak ister misin? Yoksa geceyi bitirip geri mi dönelim?"

Yeni üyeliğin nasıl işlediğini hatırlıyorsa, onaylanmadan önce bir süre beklemeniz gerekiyordu. Ancak bu gerçekleşene kadar kulübün misafiri olarak gelebilirdiniz.

"Gerçekten ondan hoşlanmadın mı?" Novo sanki gördüğü şey hoşuna gitmiş gibi dişinin ardından baktı. "Hayır mı?"

"Bu gece olmaz."

"Kendini benim için saklamadığını biliyorum." Bunu acımasızca söylemişti. Axe da bunu takdir etti. "Göğsünden bir şey çıkarmak istemediğine emin misin-waaaaaaaaaaaaaaaaait a minute."

"Gidelim," dedi ve uzaklaştı.

Ama hem onun hem de kuzeninin peşini bırakmadı. "Peyton'ın küçük kuzeni. Puro barında ortaya çıkan. Onu alacaksın, değil mi?"

"Hayır."

"Evet, öylesin-"

Axe durdu. Arkasını döndü. Novo'nun gözlerinin içine baktı. "Böyle hoş bir kadının benimle ne işi olabilir ki? Bunu bir düşün."

Novo'nun maskesinin ardında yüzündeki çatık kaşları hayal edebiliyordu.

"Şey," dedi, "sen böyle söyleyince... seninle tartışamam."

Seks odalarındaki gezintilerine devam ederlerken, şansına küssün, diye düşündü: O tartışmayı kazanmıştı çünkü o bir pislikti.

Diğer herkes yarışı kaybettiği için bir kupa almak gibiydi.

Çünkü senin gibilerle pistte olmak istemediler.

Ama her neyse... Elise'le olan bu şey uzun sürmeyecekti; bunu ruhunun derinliklerine kadar biliyordu. Asıl soru ne zaman ve ne kadar kötü biteceğiydi.

Ta ki o zamana kadar. Tamamen içindeydi.

OTUZ YEDİ

Rhage neredeyse adamdan nefret etmeyi tercih edecekti.

İzleyici Evi'ne Shellan'ını korumaya ve ailesini savunmaya hazır olarak gelmişti. Bu bir tür savaştı ve savaş alanı doğanın yetiştirmeye karşı üstünlüğüydü: İki uygun, biyolojik olmayan evlat edinen ebeveyn, o kadar uygun olmayan ama biyolojik olarak akraba olan potansiyel bir ebeveynden daha mı iyiydi? Sonuçta Ruhn'un parası olsa bile Rhage ve Mary kadar güvenli bir evde ya da ortamda yaşamasına imkân yoktu.

Çünkü, merhaba, ikisi Birinci Aile'yle aynı ranzada yattılar.

Ruhn bekârdı, çok eğitilmiş değildi ve hiçbir yaştaki çocukla deneyimi yoktu.

Evet, Rhage bu kütüphaneye dövüşmeye hazır olarak gelmişti.

Ama bunun yerine... kendini trajik derecede sakin, saygılı ve makul bir erkek gibi görünen bir adamın karşısında otururken buldu. Ve tüm bu süre boyunca Bitty'nin amcasıyla ilgili bir şeyde -herhangi bir şeyde- hata bulabilmeyi diledi.

"Pekala," dedi Marissa nazikçe - onun gibilerden çok nazik yönlendirmeler olmuştu. "Sanırım bir sonraki adım ... senin için, Ruhn, Bitty ile tanışmak."

Rhage dişlerini gösterdi ve ardından diş sanatının parıltısını hızla gizledi.

Mary konuştu. "Bu konuda nasıl ilerlememizi önerirsiniz?"

"Bence gözetim altında olmalı ama ikiniz tarafından değil," diye mırıldandı Marissa. "Ben sadece ikisinin Bitty'nin bağlılıklarının nerede olduğunu öğrenmelerinin en iyisi olduğuna inanıyorum."

bölünmüş değil. Sadakatinden dolayı seninle ve Rhage ile aynı hizaya gelmek isteyecektir."

"Ne zamandır sizinle birlikte?" diye sordu Ruhn.

"İki aydır," dedi Mary.

Rhage ağzını açtı ve düşünmeden konuştu. "Ama bir ömür gibi geliyor. Onu kendi kızımız gibi seviyoruz, o da bizim için aynı şeyi hissediyor ve-"

Mary ona dirsek attı. Ve cırcır böceklerinin sesi.

"Kimse senin aşkından şüphe etmiyor," dedi Marissa. Yine nazikçe.

Rhage ayağa fırladı ve etrafta dolaşmaya başladı. "Güzel. Çünkü orada ve hiçbir yere gitmiyor." Ruhn'a ters ters baktı. "Ve onu bizden alsanız bile, onu sevmeye devam edeceğiz. O hâlâ kalbimizde ve aklımızda olacak. Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum, onunla birlikte ayrılıp her nereden geldiysen oraya mı döneceksin? Onun" -Mary'yi işaret etti- "ve benim onu düşünmeyeceğimiz, nasıl olduğunu merak etmeyeceğimiz, onun için endişelenmeyeceğimiz tek bir gece bile olmayacak."

"Rhage," dedi Mary. "Rhage, sakın ol-"

Adamın önünde durdu. "Ve bunu hatırlamanı istiyorum. Eğer onu incitirsen-"

V, Rhage'in pazularını tutarak yaklaştı. "Tamam, geri dönelim."

"-Hâlâ hayattayken seni sahada giydireceğim ve kalbini göğsünden söküp yiyeceğim-"

Keskin bir ısıklık sesi duyuldu ve aniden Z ve Butch odaya girip Fransız kapılarından içeri girdiler. Önüne ve arkasına geçtiklerinde yanıldığını fark etti. Dışarıdan gelecek bir saldırıyı önlemek için orada olduklarını sanmıştı.

Kapılar olduğu gibi açıkken mi? Belli ki, insanlar saldırganın kendisi olduğu içeriden bir cinayetle biraz daha fazla ilgilenmişlerdi.

"Tamam," dedi Ruhn elini cebine atarken. "Ama bunu benim için ona verebilir misin? Önce sen okuyabilirsin elbette. Sadece... kendimi tanıtmak istedim. Okuma yazmam yok, o yüzden dikte ettim."

Rhage'in vücudunda bir şeyler değişmiş olmalıydı, çünkü aniden tekrar kendi başınaydı, üzerindeki baskılar kalkmıştı - kardeşleri çok uzağa gitmemişti.

Mary, spiralli bir defterden koparılmış birkaç sayfalık çizgili kâğıdı alırken eli titredi; yıpranmış kenarlar, normalde düzgün olan karenin bir tarafını kabartıyordu.

"Bunu ona vermekten mutluluk duyarım," diye mırıldandı

Shellan. "Dediğim gibi, okuyabilirsin. Fazla bir şey yok. İyi yazılmış falan değil. Sadece kim olduğumu bilmesini istedim."

"Pekala."

"Ve son sayfa, bilirsin işte, özel bir şey değil."

"Tamam."

O noktada işler biraz duruldu, Ruhn tekrar oturdu ve ateşe bakmaya başladı. Mary Rhage'in yanına gelip kolunu onun koluna doladı.

"Bir şey daha var," diye açıkladı V amcasına hitap ederken. "Kral sizinle tanışmak istiyor. Bitty'yi görmeden önce onun huzurunda oturmanız gerekecek."

Ruhn yavaşça başını salladı. "Pekâlâ. Ne gerekiyorsa yaparım."

Ama adam belli ki bunu dört gözle beklemiyordu. Saklayacak bir şeyi olduğu için mi? Rhage merak etti.

Rhage, "Ben de bu işin içinde olacağım," dedi. "O izleyici kitlesinin içinde olacağım."

"Wrath bunun gizli kalmasını istiyor." V başını salladı. "Ve bununla, sen ya da Mary olmadan demek istedi."

"Gerçekten de sadece ikisi arasında kalmalı." Mary onun kolunu okşadı. "Bu buluşma ne zaman gerçekleşecek? Bu gerçekleşene kadar onunla konuşmak için beklemeliyiz."

"İsterse o da oturabilir." Ruhn tüm gözler kendisine çevrilince omuz silkti. "Saklayacak bir şeyim yok. Yani, ben sadece

Bir hiçim ve statü eksikliğime alışkınım. Destekleyecek hiçbir şeyiniz yoksa ve tek yaptığınız basit, dürüst bir hayat yaşamaksa, hava atmaya gerek yok. Bu, bir Kral'a bile açıklayabileceğiniz türden bir şey, dik bir sırt ve düz bir gözle - odada sizinle birlikte başka kim olursa olsun."

Rhage gözlerini kırptırdı. Ve sonra aklına korkunç bir düşünce geldi.

Kahretsin, başka koşullar altında, adamdan hoşlanabilirdi.

"Bunun için minnettarız, Ruhn." Marissa yine nazik üslubuyla işleri kolaylaştırıyordu. "Ama sadece sen ve Wrath olursanız daha iyi olur. Ve bir muhafız."

"Wrath artık buraya gelebileceğini söyledi," diye araya girdi biri.

"O zaman gitmeliyiz." Mary Rhage'e baktı. "Hadi gidelim, tamam mı? Eve gitmeden önce bir yerlerde takılır ve Wrath'la buluşma haberini bekleriz."

Birisi bir şey söyledi-Marissa. Ve sonra Mary konuşmaya başladı. Ondan sonra insanlar sanki bir tür fikir birliği varmış gibi başlarını sallamaya başladılar.

Sonra gitme vakti geldi ve çift kapıya doğru yürürlerken Rhage kolunu Mary'nin beline doladı. Z onları dışarı çıkarma görevini yerine getirirken durakladılar.

Rhage tam odadan çıkarken omzunun üzerinden baktı. Ruhn hâlâ şöminenin önündeki koltukta oturuyordu, önündeki çay servisine neredeyse hiç dokunulmamıştı, elleri kalçalarının üzerindeydi, gözleri odaklanmamıştı.

Gergindi. Ama geri adım atmıyordu. "Hadi," dedi Mary.

Rhage'in bildiği bir sonraki şey, GTO'nun direksiyonunda olduğu, motorun çalıştığı ve ısıtıcının çalıştığıydı.

Aç olmamasına rağmen, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"Tabii. Şu sevdiğin yirmi dört saat açık lokantaya gidelim. İçinde çeşit çeşit turta olan." "Kulağa hoş geliyor."

Ve on dakika kadar sonra, bir kamyonet ile bir BMW'nin arasına park ediyordu. Kar yine havada dönüyordu, ama yoğun değildi - sanki yukarıdaki bulutlar ayrılık kaygısı yaşıyordu ve pullarını uçurmaya isteksizdi.

The All-Nighter, dışarıda yanıp sönen bir tabela ve içeride tezgahta bir sıra bar taburesi olan standart bir lokantaydı. Masaların olduğu bir ek bina, sıkılmış ve düşmanca davranan garsonlar ve kendisinin de üyesi olduğu sadık bir müşteri kitlesi vardı. Menüde ne vardı? Bedava kahve, tadına doyum olmayan turta ve saat başı kahvaltı; ayrıca her ısırdığınızda Tanrı'yı görmenize neden olabilecek bir Reuben.

Her zamanki masası arka tarafta, acil çıkışın yanındaydı ve gece vardiyasında çalışan garson kız başını o yöne doğru salladı.

Bu da onun "Hey, seni tekrar görmek güzel." deme şekliydi. En sevdiğin yer açık, en kısa zamanda kahveni getireceğim. Bu sefer karını da getirdiğine sevindim.

Olan biten her şey göz önüne alındığında, neşeli etkileşim eksikliği ciddi bir avantajdı.

O ve Mary yerlerine oturdular. Kahve ağır fincanlarda servis edildi. Rhage muzlu krema, Boston kreması ve bir dilim elma aldı. Mary örnek almak için ikinci bir çatal aldı.

Yemeğe başlamadan önce telefonunu formika masanın üzerine koydu. Her ihtimale karşı, bilirsiniz, deri ceketinin cebinde telefon çekmiyordu.

Sessizce oturdular, aralarındaki ışıksız ekranlı hücre, uzayda tüm maddeyi ve enerjiyi içine çeken lanet bir kara delik gibiydi.

Mary kahvesini yudumladı. Çatalı olduğu yerde, katlanmış kâğıt peçetenin üzerinde bıraktı. Zaman zaman etrafındaki çoğunlukla boş olan masalara baktı.

"Buranın nesini seviyorum biliyor musun?" diye mırıldandı.

"Turta mı?" dedi ısırıklar arasında. Bu gece sadece doku vardı, tat yoktu.

"Şey, evet. Ama burası çok aydınlık. Genellikle geceleri her şey loş olur. Seninle yaşamaya başlayana ve gece-gündüz, gündüz-gece şeyini yapmaya başlayana kadar bunu hiç fark etmemiştim. Nedense insanlar gün batımından sonra tüm restoranların içini loşlaştırma eğiliminde oluyorlar. Ama burası bana gündüz dışarıda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyor."

"Değişikliklere içerliyor musun?" diye sordu ağzını silerken. "Bilirsin işte... hayatındaki?"

"Hiç de değil." Gözleri onunkilere kaydı. "Sana sahibim ve bu her şeyi daha iyi yapıyor."

"Bitty ile olan bu durumda değil, değil."

"Hiçbir şey bunu daha iyi yapamaz."

"Çok doğru."

Muzlu krema tabağını, diliminin yarısı hâlâ üzerindeyken itti. O lanet şeyi neden sipariş ettiğini bilmiyordu. Muzları pek sevmezdi ve graham krakerinin çıtırtısına rağmen krema ile muhallebi arasında öyle bir doku bütünlüğü vardı ki öğürmesine neden oldu.

Limonlu kek yapamamasının sebebi buydu. Ya da çikolatalı mus ...

Tanrım, gerçekten canı yanıyordu, değil mi? Eğer kafasında tatlıları tartışıyorsa.

"Hoşuna gitmedi mi?" Mary belirtti.

"Pek sayılmaz. Ama yeni bir şey deneyebileceğimi düşündüm."

Evet, çünkü bu gece ufkunuzu genişletmek için bir geceydi. Ya da belki de haraç olarak öğürme refleksinizi geçersiz kılmanızı isteyen bir kızını tut tanrısı olduğu teorisini deneyin.

"Buraya birçok kez yemek yemeye geldim," dedi elmayı inmek için içeri çekerken. "Yıllar ve yıllar boyunca. Ve bunun hikayemizin bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim, biliyor musun?"

Çünkü şu anda nerede oturduklarını, ne yediğini ve Mary'nin nasıl görüldüğünü ölene kadar hatırlayacağından emindi.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," diye mırıldandı.

İki numara üzerinde çalışmaya başlarken, diğer insanlara baktı; pencerenin yanındaki iki kişiye, tezgâhtaki taburelere eşit aralıklarla dizilmiş üç kişiye.

Hayatlarında iyi ya da kötü neler olup bittiğini kim bilebilirdi ki? Sonuçta, yabancıların anonimliğinin hayatları için sakın, temiz bir sayfa anlamına geldiğini varsayma eğilimi vardı, ama bu sadece saçmalıktı. Herkesin bir dramı vardı. Sadece onları tanımıyorsanız ne olduğunu bilemezsiniz.

"Hayat hakkında ne derler?" diye mırıldandı. "Kimse buradan canlı çıkamaz mı?"

Bing!

İkisi de sıçradı, adam çatalını tabağına düşürdü, kadın da fincanındaki kahveyi sıçrattı.

Telefonuna eğildi, Mary'nin doğum günü olan kodunu girdi ve cep telefonunun mesaj atmasını bekledi. "Wrath tamam diyor. Devam edebiliriz."

İkisi de doğruldu ve bir süre öylece oturdular.

Sonra, hiç konuşmadan cüzdanından iki yirmilik çıkardı, kadın döktüğünü sildi ve sonra çıkışa doğru yol aldılar.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü dışarı çıktıklarında.

O küçük kızın gözlerinin içine bakıp ona amcasıyla buluşmasını nasıl söyleyeceğini bilemiyorum.

Onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

GTO'nun içinde Mary'ye döndü. "Seni seviyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sürekli uyanacağımı, titreyerek nefes alacağımı... ve tüm bunların kötü bir rüya olduğuna inanarak delicesine rahatlayacağımı düşünüyorum."

Rhage, gerçekliğe o trene atlama şansı vermek için durakladı.

Hiçbir şey değişmeyince, alarm çalmayınca, Mary'nin dirseği onu uyandırmayınca... küfretti, motoru çalıştırdı ve dışarı çıktı.

Kızıyla imkansız, kaybet-kaybet konuşması yapmak için.

OTUZ SEKİZ

"Peki nereye gidiyorsun?" Peyton yatağında uzandığı yerden sordu.

Elise yüzünün kızardığını hissederken, adamın bunu fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunu umdu.

"Sadece kafamı boşaltmak istiyorum." Cebinden telefonunu çıkardı. "Yani babam ararsa buna cevap verecek misin?"

"Axe ile görüşüyor musun?"

"Şu anda değil." Gerçeğe en çok bu kadar yaklaşabilmişti. "Bu gece üniversiteye gitmeyeceğim. Gerçekten kafamı toplamam gerekiyor ve eve dönersem bu mümkün olmayacak."

"Tekrar soruyorum. Nereye gidiyorsun?"

"Gerçekten emin değilim. Ama güvende olacağım, söz veriyorum."

Peyton işaret parmağını kaldırdı. "Nereye gittiğinizi bilmiyorsanız, telefonunuzun yanınızda olmasının özellikle önemli olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"İçinde babanın yüklediği bir GPS izleme programı varsa olmaz. Eve döner dönmez soru yağmuruna tutulmak istemiyorsan olmaz. Sadece derin bir nefes almak ve bu yüzden başınızın belaya girmesini istemiyorsanız olmaz."

Peyton yastıklarından doğrulup ayağa kalktı. Kanepenin arkası boyunca uzanan masaya doğru yürürken, sanki etrafında sert bir rüzgâr esiyormuş gibi kıvrıldı.

"Benimkini al o zaman. Kod oh-dört-bir-bir. Sadece üzerinde bir şey olsun diye ve ben saf değilim. Seni zorlamayacağım ama şafakta eve gitmeyeceğin kesin. Dikkatli ol,

Tamam mı? Başka bir beden bulmak istemiyorum ve bu sefer seni etkinleştirdiğim için daha da kötü hissediyorum."

"Ben iyi olacağım."

"Bu benim yalanım, yani çizgim." Yanıma geldi ve iPhone'unu uzattı. "Ve ben bu sözleri söylerken sen bana acıyarak bakarken, ben sana başka bir şeyle bakıyorum. Buna uyarı deniyor."

"Dikkatli olacağım. Sana yemin ederim."

Onun için bir pencere açarken, "Beni pişman etme," diye mırıldandı.

"Yapmayacağım."

Elise ona kendi kodunu verdi ve telefonunu ceketinin cebine koydu. Ardından, hızlı bir kucaklaşma ve son bir el sallamayla, onu insan futbol maçları ve kuş votkasıyla baş başa bırakarak süitinden çıktı... ve ona musallat olan gölgelerle.

Uzağa gitmemekten bahsediyordu. Söylediğini yapabilmek ve biraz nefes alabilmek için malikânenin bahçesinde yeniden maddeleşti. Kar etrafta dönüyordu, doğru düzgün yağmıyordu ve rüzgâr sertti. Omzunun üzerinden Tudor malikânesine bakarken, Peyton'ın banyosunda hareket ettiğini, sarı saçlarının ışıkları yakaladığını, çıplak gövdesinin o kadar güçlü olduğunu görebiliyordu ki, bir an için onun artık bir aristokrat gibi görünmediğini düşündü. Bir askere benziyordu.

Paltosunun içine gömülürken Axe'in evine gitmek için çok erken olduğunu biliyordu. Ona kapının her zaman açık olduğunu söylemişti ama ...

Bu fikir aklına geldiğinde hemen ortadan kaybolmadı. Ancak etraflıca düşündükten sonra ortadan kayboldu ...

... ve şehir merkezinde, yüksek bir binanın dibinde yeniden kuruldu.

Boş sokağın ortasına gelecek şekilde geri adım atarak katları saydı. Allishon'un dolabında bulduğu kâğıtlardaki adreste 1403 numaralı bir daire yazıyordu.

"Anahtarını mı unuttun?"

Elise sol tarafa baktı. Girişin önündeki kaldırımda açık yüzlü ve rahat tavırlı bir kadın insan duruyordu.

"Kuzenimi görmeye geldim," dedi Elise. "Zile cevap vermiyor. On dördüncü katta mı?"

Evet, dürüstlükten yanaydı ama teknik olarak doğrudu: Allishon bir daha asla hiçbir şeye cevap vermeyecekti.

"İçeri gelin." Kadın kapıya doğru ilerledi. "Benim kuyruğuma takılabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Elise onu lobiye kadar takip etti ve asansörün yanında, sonra da yukarı çıkarken ayaküstü sohbet etti. Kadın beşinci katta indi ve Elise yolculuğun geri kalanını tek başına yaptı. Ding! sesi doğru katta olduğunu bildirdiğinde inip iki tarafa da baktı. Üzerinde daire numaraları olan küçük bir levha onu sola yönlendirdi ve halı kaplı koridorda sayısız kapının önünden geçerek yürüdü.

Doğru kapıya geldiğinde kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama sonra kolunu indirdi - çünkü gerçekten mi? Uzanıp kapı kolunu denedi ve tabii ki kilitliydi.

Bu harika bir plandı.

Elini boyalı panellerin üzerine koyarak öylece durdu ve Peyton'ın ona söylediklerini tekrarladı. Üzücü bir şekilde, öldürülen kuzenine her zamankinden daha yakın hissediyordu - bir ilişki kurmaları için çok geç olsa da.

Tanrım... bu daireye girmeyi gerçekten çok istiyordu, diye düşündü.

Ve evet, Axe haklıydı. Kendisine açık olan tek yolla babasıyla, ailesiyle bir bağlantı arıyordu. Emin olmak için kusurlu bir arayıştı. Ama durmayacaktı.

Her yoldan geçmeden olmaz-

Peyton'ın telefonu cebinde çaldığında kaşlarını çattı ve telefonu çıkardı. Arayan kendi telefonundan Peyton'dı.

"Alo?" dedi telefonu kabul ederken.

"Erkek arkadaşın aradı." Peyton sigara içiyormuş gibi nefes verdi. "Bana söyleyebilirdin."

Axe mi aramıştı? "Pardon?"

"Troy. Erkek arkadaşın mı? Ona dışarıda olduğunu, kuzenin olduğumu söyledim ve bir mesaj alıp alamayacağımı sordum. Onu aramanı istiyor. Sanırım sana ulaşmaya çalışıyordu. Elise, ne halt ediyorsun... Bu bir vampir ismi değil."

Kaşlarını çattı. "Çıktığımızı söylemedi ama, değil mi? Çünkü çıkmıyoruz. O benim profesörüm ve ben de onun öğretim asistanıyım. Onunla bir ilişkiye girmeye hiç niyetim yok. Axe'e ihtiyacım olmasının sebebi o."

Yani, onlardan biri. Ve karışık bir ortamda gündeme getirebileceği tek kişi.

Herhangi birine.

Peyton bir süre sonra, "Dikkatli ol," dedi.

"Her zaman. Şimdi lütfen sigara ve içkiyi bırakıp ayılmaya başlar mısın? Bu noktada, normale dönmek için bir aya ihtiyacın olacak."

"Çok doğru. İyi geceler ama ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım."

Telefonu kapattığında, çevresi aniden netleşti. İnsanların dünyasında, kuzeninin öldürüldüğü yerde tek başınaydı.

Tüm kapıların bulunduğu koridor son derece güvenli görünüyordu ama asansör çaldığında ve bir insan erkeği dışarı çıktığında, Elise birdenbire kendinden emin olmadığını hissetti. Ya ona silahla saldırmaya karar verirse? Kimse ona yardım edecek miydi? Ve Peyton'dan başka kimse nerede olduğunu bilmiyordu - ve sözlerini gevelemesine bakılırsa, bayılmasına iki nefes kalmıştı.

Elise telefonu kulağına götürdü ve biriyle konuşuyormuş gibi yaptı. "Sahi mi? Peki sonra ne oldu?"

İlerlerken gözlerini halıdan ve kendisine yaklaşmakta olan insandan ayırmıyordu. Adam onun varlığıyla pek ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Kot pantolon ve uzun, kabarık bir palto giymenin bir yararı da vücudunu tamamen gizlemesiydi.

Yine de onlar geçerken gerildi... ama adam yoluna devam etti ve kadın da öyle yaptı.

Ve sonra asansöre binip aşağıya indi. Axe'ın evine gitmek için sabırsızlanıyordu.

Rhage'in eve dönmek için çok acelesi yoktu. Ama lokantadan Kardeşlik malikânesine olan mesafe değişmiyordu ve her zamanki gibi çok verimli bir şofördü.

Çok geçmeden o ve Mary fuayeye doğru yürüyorlardı.

Gülüşmelerden Bitty'nin nerede olduğunu anladılar... ve onu bilardo salonunda buldular. Bella kanepedeydi ve kızları Nalla ile bilardo masalarının arasında saklambaç oynuyordu.

Bit çok kaygısızdı, bir yerden diğerine atlıyor, hızlı hareket ediyordu ama Nalla'nın onu yakalayamayacağı ve zaman zaman kazanmanın zaferini hissedemeyeceği kadar hızlı değildi. Kıyafet olarak, yürümeye başlayan çocuk üzerinde büyük bir çilek olan bir süveter giyiyordu, sarı gözleri güneş ışığı gibi parlıyordu ve Bitty'nin üzerinde Mary'nin mavi polarlarından biri vardı, o kadar büyüktü ki kollarının ve gövdesinin etrafında sallanıyordu.

Mary'yle birlikte oyunu izlerken üzüntülerinin kokusu o kadar yoğundu ki burnu bu kokunun yakıcılığıyla doldu; Bella da bu yakıcı kokuyu almış olmalıydı çünkü keskin bir ifadeyle etrafına bakındı.

Yüzü umutlu bir ifadeden istifa etmiş bir ifadeye dönüştü.

"Kızlar," dedi kadın ayağa kalkarken. "Ben, ah, sanırım Nalla'nın banyo zamanı geldi. Ve Bitty, annenle babanın konuşması gerek-ah..."

"Hey!" dedi kız onları görünce. "Nasılsınız-"

Kaşlarını çattı. Gıdıklayıcı çömelişinden doğruldu. "Sorun nedir? Havers'a geri dönmek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır, tatlım." Mary öne doğru yürüdü ve Bella'ya kısa bir süre sarıldı. "Ama seninle konuşmamız gerek."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Bella yavrusunu kucağına alıp üzüntüyle gözden kaybolurken Rhage, Z'nin shellan'ına başını salladı. "Hiç de değil. Bizimle oturmak ister misin lütfen?"

"Pekala."

Sonra üçü birlikte büyük televizyonun karşısındaki deri kanepeye oturdular, Bitty ortadaydı. Şöminenin üzerindeki ekranda Seinfeld'in bir bölümünün sesi kısılmıştı. Kramer'in Junior Mint'inin ameliyatlı bir hastada son bulduğu bölümdü. Rhage'in en sevdiklerinden biriydi.

Televizyonu paramparça etmek istiyordu.

"Neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

Rhage boğazını temizledi ve Bit'e baktı. Koca bir hiçle çıkageldiğinde ayağa kalkıp etrafta dolanmak zorunda kaldı. Ya bu olacaktı ya da o yeniden kaplama işi için bir beyzbol sopası bulacaktı.

Mary her zaman yaptığı gibi boşluğu doldurdu ve onu hayal kırıklığına uğratmasından nefret etti. Ama sesi takdire şayan bir şekilde sabitti.

"Tatlım, hatırlıyor musun... hani amcan hakkında konuşuyordun?" dedi Shellan. "Hani senin mahmen Fade'e gittikten hemen sonra. Bana senin için geldiğini söylemiştin?"

"Evet, ama gerçekten yapacağını düşünmemiştim." Kızın güzel kahverengi gözleri yanındaki Mary'den en yakındaki bilaro masasının etrafında bir tur atan Rhage'a gidip geliyordu. "Onunla hiç tanışmadım. Sadece... birinin beni istemesini umuyordum. Sonra siz ikiniz istediniz ve şimdi her şey yolunda. Evime kavuştum."

Mary derin bir nefes aldı.

Kız duraklayınca Rhage erkek gibi davranması gerektiğini anladı; bu işi Mary'ye bırakamazdı. Yanına giderek kızın önünde diz çöktü.

"Aslında bizimle temasa geçti. Sen bizimle yaşamaya başlamadan önce Mary senin için onu bulmaya çalıştı, çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Yanıt alamayınca senin için üzüldük ama kendimiz için sevindik."

Bitty kaşlarını çatı ve ondan uzaklaştı. "Bekle... o burada. Yaşıyor mu?"

Mary başını salladı. "Öyle ve onunla daha yeni tanıştık. Çok iyi ve samimi birine benziyor. Ve sizinle tanışmakla gerçekten ilgileniyor."

Kızın yüzündeki çatık kaşlar daha da derinleşti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şey, gitmeyeceğim. Burada sizinle, Kardeşler ve Lassiter ile yaşamak istiyorum. Nalla, L.W., Boo ve George. Burası benim evim."

Rhage yüzünü ovuşturdu. "O senin ailen, tatlım." "Sen benim ailemsin."

"Bitty," diye başladı Mary. "O annenin erkek kardeşi-"

Bitty kanepeden fırladı ve ikisinin üzerinde dönmeye başladı. "Bunun nedeni kollarım ve bacaklarım, değil mi? Dönüşümden sonra sakat kalabilecek bir çocukla uğraşmak istemiyorsunuz. Beni artık istemiyorsunuz çünkü ben sakatım-"

"Bitty!" "Hiç de değil!"

Ama kız ikisini de duymuyordu. "Gitmemi istiyorsun! İyi o zaman! Sadece beni dışarı at!"

Bitty koşarak odadan çıktı. Ve lanet olsun ki, o ve Mary onun peşindeydi, fuayeye çarpıp yoluna devam ederken peşinden koşuyorlardı.

"Bitty, dur!" Hep birlikte büyük merdivene yönelip çılgınca çıkmaya başladıklarında Mary, "Bitty dur!" dedi. "Bitty, olan şey bu değil-"

Kız yarı yolda durdu ve tekrar arkasını döndü. "Beni sevmiyorsun, beni hiç sevmedin! Umurunda değil-"

Rhage'in sesi içinden gürleyerek çıktı ve öyle yüksek bir sesle patladı ki neredeyse evi sarsacaktı: "Lizabitte! Adamlarına bu ses tonuyla hitap edemezsin!"

HelLLLLLLLLLLLLlo, içimdeki baba, diye düşündü uyuşukça.

Ve evet, bu herkesi susturdu. Dişileri de oldukları yerde dondurdu.

Hatta Wrath'ın çalışma odasının dışındaki zavallı bir köpeğin pardösüsünü düşürüp saklanmasına bile neden oldu.

Ve görünüşe göre, çekici indirmeyi bitirmemişti. Bitty'nin merdivenine gelene kadar basamakları ikişer ikişer çıktı ve

g ö z göze gelecek şekilde eğildi. "Üzgün olduğunuzu anlıyorum. Biz de üzgünüz. Bu hiçbirimizin hayatıyla ilgili planımızın bir parçası değildi ama dördümüzün de geldiği

nokta bu. İyi bir erkeğe benziyor ve o senin kanından ve onunla tanışmalısın. Duygusal olduğun için seni suçlamıyorum ve Mary ile ben tüm bu süreçte sana destek

olacağız. Ama seni kendi çocuğumuzmuşsun gibi sevmediğimizi düşünmene asla izin vermeyeceğim. Sen

kusurlu değilsin. Mükemmel ve akıllısın ve seni seven herkes için bir lütufsun.

seni tanıyor. Ve seni sonsuza dek seveceğiz."

Söyleyebileceği başka pek çok şey vardı: Sen sahip olacağımız tek çocuksun. Meryem gibi ben de bu basamaklarda ölüyorum. Sensiz bir hiç olacağız.

Ama bunlar yetişkin meseleleriydi. Mary ile birlikte çözmeleri gereken ş e y l e r d i .

Onlar Bitty'nin sorunu değildi ve o da onları kendi sorunu haline getirmeyecekti.

Küçük kız aniden gözyaşlarına boğuldu. "Sizi bırakmak istemiyorum çocuklar...."

Mary kollarını Bitty'ye doladı. Ve Rhage kollarını her iki dışisine de doladı.

Birlik olarak büyük merdivenin ortasına oturdular... ve ağladılar.

OTUZ DOKUZ

Axe, uygun bir aday bulduktan sonra Novo'yu Anahtarlar'da bıraktı - aslında bu, Axe'ın birkaç kez birlikte olduğu, göğüs uçları piercingli ve Cruella de Vil saçlı insan kadındı. Stajyer arkadaşının emin ellerde -yani kendi ellerinde- olduğunu bildiğinden ona başını salladı, çıkışı işaret etti ve karşılığında bir baş selamı aldı.

Kayıtlı tarihte ilk kez eve dönmek rahatlatıcıydı ve lanet olsun, temizlenmek için acelesi vardı. Ön kapıdan girer girmez siyah pelerinini bir sandalyenin arkasına bıraktı ve doğrudan duşa girdi.

Seks yapmamış, hatta kimseye dokunmamış olmasına rağmen, Elise'i görmeden önce vücudunun her santimini fırçalamak istiyordu.

Sıcak su ve sabun tam bir nimetti ve başını arkaya yaslayıp spreyin altında, yüzüne ve göğsüne akan lezzetli suyla uzun süre vakit geçirdi. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki, kulübede artık yalnız olmadığını hissetti. Yeterince emin, yumuşak bir kapı sesi duyuldu.

Gülümsemeye başladı. "Erkencisin."

"Özür dilerim," dedi kapalı panellerin arasından. "Seni aşağıda bekleyeceğim-"

"Sırtıma ulaşamıyorum." Duş perdesini kenara itti. "Bana yardım edebilir misin?"

Kapı yavaş yavaş açıldı ve işte oradaydı, güzel yüzü köşeden görünüyordu, sarı saçları

Yanakları soğuktan kızarmıştı... ya da belki de onunla aynı şeyleri düşünüyordu.

Axe'in ereksiyonu anlıktı ve yükselirken yüzünü ona dönük tuttu.

Neredeyse hiç ışık olmamasına rağmen, gözlerinin nereye gittiğini ve orada kaldığını anlayabiliyordu.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye
hırladı. "Evet...."

"O zaman buraya gel. Su ılık."

Elise içeri girdi ve eşyaları arkasından kapattı. Sıkışık, buharlı alanda kazağını ve gömleğini çıkardı. Kot pantolonunu uzun bacaklarından aşağı sıyırdı. Sütyenini çıkardı... sonra külotunu.

Adam kızın kendisine katılması için geri çekildiğinde, kız dudaklarını kaldırdı ve aynı anda ellerini onun üzerine koyarak öpebildi.

Omuzları, pazuları, karnı ve hatta kızı gibi değil.

Axe öyle bir kasıldı ki, başını düşün arka duvarına çarptı.
"Siktir-"

"Tanrım, özür dilerim-

" "Sanki umurumda?"

Gırtlaktan gelen bir sesle onu öptü, kadının tutuşu yeniden güçlenirken kalçaları sarsıldı, aralarındaki seks dalgalandı, düşük seviyeli bir yanmadan bir saniyede güneş patlamasına dönüştü. Ve ona karşı nazik değildi. Çaresizlik, onu kendine doğru çekerken ellerini sertleştirdi ve ağzı onunkinde acımasızdı ve ihtiyacı kontrolden çıktı.

Ama sevgili Bakire Kâtip, onun çaresizliğine kendi açlığıyla karşılık verdi.

"Seni çok istiyorum," diye inledi onun
dudaklarına karşı. "Öyleyse beni şimdi al."

Kalçaları ılık sudan kayganlaşmış olsa da, onları kavradı ve kalçalarının etrafına oturtarak yukarı kaldırdı. Sonra parmaklarıyla kızın göbeğini buldu - kız o kadar

Onun için hazırды ve evet, kontrolü ele aldı, vücutlarının arasına uzandı, ereksiyonunu aldı ve-

Evi bulduğunda tekrar küfretti. Adını haykırdı.

Ve sonra öfkeyle içine pompaladı, onu duş duvarına çarptı, derinlere girdi. Kadın, adamın omuzlarına tutunarak ve bacaklarını adamın leğen kemiğinin etrafına olabildiğince sıkıca sararak, adamın ona vermesi gereken her şeyi aldı.

Axe dişlerini sıkarken, kadının pürüzsüz ve sıcak tutuşu onu her seviyede etkiledi. Ama önce o orgazm olmayacaktı. Ondan önce boşalmayacaktı, çünkü onun nasıl hissettiği onun için olup bitenlerden daha önemliydi. Ve çok geçmeden, ona karşı kıpırdanmaya başladı, başını geriye attı, kollarını sıktı.

Seksi ona karşı sıkılaşıyor.

Kutsal cehennem, onu o kadar iyi sağlıyordu ki, kendisinin de uçmasına izin verdi, onun içine salındı, onu doldurdu, ıslak saçları yüzüne çarptı, vücudu sadece bir yere bağlı olsalar bile onu her yerinden kuşatıyormuş gibi hissetti.

Gerçekten çok önemli bir yer.

İlk dalga sona erdiğinde Axe, ayakları ağırlığını toplayıp kendi başına ayakta durana kadar onu kendisinden aşağı indirdi.

Islak saçlarını geriye doğru düzleştirerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hey," diye fısıldadı onu çok daha medeni bir şekilde öperken. "Geldiğine sevindim - yani... bilirsin... buraya... sıçmaya geldin. Seni gördüğüm için mutluyum."

"Ben de."

Gülümsemesi biraz utangaçtı ve onun ne kadar ateşli olduğu ile ne kadar ağırbaşlı olabileceği arasındaki zıtlığı seviyordu.

Tekrar onun peşinden giderken, öpücükleri aceleye getirmedi, ağzında oyalandı, dudaklarıyla onu okşadı, diliyle yaladı. Etraflarında kaynayan buhar yumuşak bir yaz esintisi gibiydi, kışın soğuğu

nefes -ikisi dışında başka herhangi bir gerçeklik gibi- bu kutsal alanın dışında kaldı.

Göğüsleri hatırladığı kadar mükemmeldi ve dizlerinin üzerine çökerken tam göğüs uçlarına geldi, kışını yoğururken onları emdi ... ve sonra ellerini bacaklarının arasına daldırdı.

Adam ona dokunduğunda adını haykırdı, sıcak spreya etraflarına düşmeye devam ederken parmakları adamın ıslak saçlarında gezindi.

Adam kadının bacaklarından birini omzuna koyduğunda, kadın duşun köşesine doğru geri çekildi, nefes nefese kaldı ve adam kadının seksine doğru sokulurken titremeye başladı. Pompalayıcı bir hırıltıyla onu yaladı, onunla alay etti, diliyle içine girdi ve sonunda avuçlarını duvarlara dayadı, içinde yarattığı gerginlik sayesinde kendini dik tuttu.

Axe cennetteydi.

Ve yakın zamanda dünyaya dönmeye de niyeti yoktu.

Elise göğüslerini ve karnını geçip aşağıya baktığında, duş kabininin dibine sıkışmış devasa erkeği görmek erotik bir şoktu, sıcak gözleri ona bakıyordu, dili göbeğinden kurtulup yalıyordu, tekrar içeri girmeden önce pembe renkte parlıyordu-

Bir orgazm daha vücudunu sarstı ve adamın ağzına yapışarak kendini ona karşı zorladı.

Buna karşılık, daha da büyük bir şiddetle ona saldırdı.

Adam onu ele geçirmiş ve sahiplenmişti... ve erotik zevk neredeyse baş edemeyeceği kadar fazlaydı, hisler vücudunda sekiyor, beyni cızırdıyor, duyuları alev alıyordu.

Onun durmasını istemedi. O

da durmadı.

Bir süre sonra, çok daha sonra, onu tekrar kalçalarına koyduktan ve daha çılgın, vahşi seks yaptıktan sonra, su soğumaya başladı ve o zaman birlikte çıktılar.

Axe'in sadece bir havlusu vardı ve önce onunla ilgilendi, nazik elleriyle onu kuruladı ve vücuduyla ilgilenirken, yüzünde tüm o dövmelemler ve piercinglerin kimseye göstermeyeceğini düşündürdüğü bir şefkat vardı.

"Hadi," dedi, "sen gitmeden önce ateşin yanına gidelim. Zatürre olmaman için saçlarının kurduğundan emin olmalıyız."

Tamamen nemli havlu kumaşla kendi vücudunun üzerinden hızlıca geçti ve sonra ona beklemesini söyleyip onu banyoda bıraktı. Bir süre sonra temiz bir battaniyeyle geri geldi ve onu sardı.

Onu ağır kollarına alan Axe, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi merdivenlerden aşağı taşıdı ve onu ateşin önüne koyduğunda, ısınması için önce ateşi yeniden doldurduğunu gördü.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," dedi battaniyelerin üzerinde onun yanına uzanırken.

Tamam, vay canına... adam çok çıplaktı. Gerçekten, çok çıplak... ve az önce on iki yüz farklı şekilde takılmış olsalar da, tek yapmak istediğı onun kalın uyluk kasının üzerinde duran seksini seyretmekti.

"Değilim," derken kendi sesini duydu. "Pardon?"

Gözlerini onunkilere çeviren Elise başını salladı. "Telefonumu Peyton'da bıraktım. Babam beni ararsa o ilgilenir ve efendim nerede olduğum ve ne yaptığım konusunda çok heyecanlı, inanın bana. Paradise'in doğum günü partisini planladığımızı sanıyor."

Axe sessizleştğinde, içinde bir huzursuzluk dalgası oluştu. "Tabii eğer beni istemiyorsan-"

Axe onu öperek susturdu. "Hiç gitmeni istemiyorum." Bu onu ateşten bile daha fazla ısıtmadı mı? İtirafın onda aynı etkiyi yaratmamış olması çok kötü.

Adamın gözleri ateşe doğru kayarken ve çenesi sertleşirken, yüzüne dokundu. Parmak uçlarını boynundaki dövmelelerde gezdirdi. Omzunun üzerinden geçti.

Havayı yeniden yakalamaya çalışarak, "Senin gibi biriyle tanıştığımıza inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Yozlaşmış biri
mi?" "Pek
sayılmaz."

Yüzünde uzaklara bakan bir ifade vardı. "Benden bir kahraman yaratmaya çalışma, Elise. Ben başka bir şeyim."

"Bana karşı hep iyi oldun."

Ayağa kalktı ve olduğu yerde kalırken bile gözden kayboldu.

"Axe, içindeki iyiliğe inanmak sana neden bu kadar zor geliyor? Demek istediğim... Peyton bana Rhage Kardeş için neler yaptığını anlattı. Onu kurtarmışsın-"

"Oraya gitme." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Elise. Lütfen durun."

Kadın elini adamın omzuna koyduğunda adam irkildi ve bu canını acıttı. Ama kadın onu rahat bıraktı.

"Nedenini anlamama yardım et, Axe. Ben de bu işin peşini bırakayım."

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız onun gitmesini isteyeceğine ikna oldu. Ama sonra boğazını temizledi.

"Yani babamın baskın gecesi bir aristokratın evinde çalıştığını biliyorsun. Bunu sana söylemiştim." Durakladı. "Aslında, daha öncesine dönmeme izin ver. Buraya geldiğinizde çok beğendiğiniz mutfağı hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Bu inanılmaz."

"Bu annemin bir anısı."

"Ben de öldüğüne çok üzüldüm, merak etmiştim-" "Hâlâ hayatta. Zengin bir beyefendinin Diğer fahişeler gibi sırtından para kazanıyor." Kaşları o kadar aşağıya indi ki gözleri neredeyse kayboldu. "Yani evet, babam aslında öldürülmeden çok önce öldü."

"Onu o kadar çok seviyordu ki," dedi üzüntüyle. "Ah, Axe..."

"O mutfaktan nefret ediyorum. O lanet yaprakların her birinden ve onu istemeyen bir kadın için oyduğu aptal güllerden nefret ediyorum ve Tanrım, bodrumda ne olduğunu görmelisin. Annem gittikten sonra babam gündüz saatlerini aşağıda bu heykelcikler üzerinde çalışarak geçirdi." Ateş ışığı öfkeyle sertleşen yüz hatlarında oynaşıyordu. "O adamın annemin yasını tutma şekli çok acınasıydı. Onu ve çocuğunu geride bıraktı, bir gece çıkıp gitti.

-Bir aile olarak yaşadıkları hayattan o kadar tiksiniş ki, kıyafetlerini ya da eşyalarını almaya bile tenezzül etmemiş. Peki o ne yapıyor? Yas tutarak çöküyor. Yani, her neyse, onu siktir edip hayatına devam etmeliydi."

Elise başını salladı. "Kaç yaşındaydın?"

"Bu benim dönüşümden önceydi. On yaşında falan olmalıydım. Bizi müzik setiymişiz gibi geliştirdi. Bir iPod ile birlikte olmak istediğinde sekiz kanallı bir kasetçalar. Asla geriye bakmadı ve babam da asla ileriye bakmadı. Sıkışıp kalmıştı, her an o kapıdan gireceğine, üzgün olduğunu söyleyeceğine ve hemen onun ve benim yanıma düşeceğine ikna olmuştu. Yine de çok kandırılmıştı. Hadi ama. Bu boktan küçük evde yaşıyorduk, bir araba için bir çırpıcı ve onun kaba işçi elleri onun üzerindeydi. Oğlu mu? Ben cılız, küçük bir boktum." Başını salladı. "Ama o bizi başından savdıktan sonra hızla büyüdüm. Onu özlemeyecektim, lanet olsun. Ondan nefret ediyordum ve uzak durduğu için mutluydum. Nerede olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil, keşke baskınlarda onu öldürselerdi."

Elise derin bir nefes aldı. "Kendini nasıl ihanete uğramış hissettiğini tahmin edebiliyorum. Hem onun gidişinden hem de babanın seni terk etmesinden dolayı."

Axe omuz silkti. "Yine de gitmedi. Beni besledi. Başımın üstünde bir çatı tuttu. Ama onunla ve onun ilahi dönüşüyle ilgili fantezisine kendini fazla kaptırmıştı-" Kaşlarını çattı ve düzgünce ona odaklandı. "Bundan bahsettiğime inanamıyorum."

Risk alarak uzandı ve onun kolunu okşadı. "Seni asla yargılamayacağım Axe. Bana inanmak zorundasın."

"Bundan emin misin?"

"Konuşmaya devam et, kanıtlayacağım."

Axe parmak eklemlerini teker teker kırdı, omuzlarındaki devasa kaslar o sırada gerildi ve gevşedi. "Çok fazla uyuşturucu aldım. Dönüşümden sonra, bilirsiniz. Burada babamla birlikte olmaya dayanamıyordum. Ondan nefret ediyordum, gerçekten nefret ediyordum, bunların hiçbirisi onun suçu olmasa bile. İyi bir erkekti, belki biraz yumuşaktı, ama bir shellan için aldığından daha fazlasını hak ediyordu. Bir oğul için aldığından daha fazlasını."

"Sen bir çocuktun. Çocukken hayatta kalmak zorundayız, bu yüzden kendimizi içinde büyüdüğümüz aileye göre şekillendiririz. Başa çıkmaya zorlarız ve bazen bu bize zarar veren şekillerde olur."

Axe başını salladı. "Çılgınlıklara başladığımda çocuk değildim. Geceler boyunca ortadan kaybolduğumda. Onu dondurduğumda. Sonunda ben de onun kalbini en az onun kadar kırdım." Çenesini yere vurdu. "Öldüğü gece mi? Şehirdeydim, üç, dört gündür kafam iyiydi, kokain ve eroin arasında sanki ikisi bir sirk gezintisiymiş gibi gidip geliyordum."

"Onu kurtaramazdın," diye fısıldadı. "Ayrıntıları bilmeme bile gerek yok. Ama onu kurtaramazdın Axe. Kendini affetmelisin-"

"Beni aradı. Saldırı olduğunda. Cep telefonuma lanet bir mesaj bıraktı. Tam olay anında. Saatin kaç olduğunu nasıl bildiğimi bilmek ister misin? Çünkü onu sesli mesaja yönlendirdim. Ve bana mesaj bıraktığını gördüğümde? Sildim. Ben lanet ..."

Axe gözlerini saklayarak başka tarafa baktı.

"Axe, annenin onu terk etmesinden sen sorumlu değilsin. Onun ölümünden de sen sorumlu değilsin-"

"Aldığın tüm o psikoloji derslerinde bunu mu öğretiyorlar?" Sertçe burnunu çekti ve yüzünü dirseğinin kıvrımına sürttü. "Herkesi yatıştırmak için

yanlış ve kötü? Gerçekte insanları hayal kırıklığına uğratan bok kafalılar olsalar bile, sırf nefes aldıkları için onlara katılım ödülleri mi verelim?"

Elise ona sabit bir şekilde baktı ve gözleriyle buluşmasını diledi. "Hayır, bize kendinden nefret etmenin kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğunu öğretiyorlar."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ebeveynlerinizin ilişkilerinin ve seçimlerinin sorumluluğunu üzerinizden atmayı öğrenene kadar, her şeyi bir suçlama prizmasından görmeye devam edeceksiniz. Ve kendini canlı canlı yiyeceksin."

"Ama mesajını sildim." Sert bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Gezegende söylediği son şeyi, değersizmiş gibi bıraktım. Ben de ondan farklı değilim. Bana ihtiyacı olduğunda onu terk ettim."

"Bu yüzden mi dün gece Rhage'i kurtarmak için neredeyse kendini öldürüyordun? Birisi için orada olmak zorundaydın ve hiçbir şeyin seni durdurmasına izin vermeyecek miydin?"

Sessizdi. "Belki."

"Bir şeyleri doğru yapana kadar tekrarlamamanın yollarını buluruz. Ama bu tehlikeli olabilir. Özellikle de en başta asla sahip olmamamız gereken şeyleri düzeltmeye çalışıyorsak."

Allishon'un dairesinin kapısının önünde kendini düşünen Elise, belki de kendi tavsiyesine kulak vermemesi gerektiğini merak etti.

"Axe, annenin seni ya da babanı terk etmediği gibi radikal bir fikri göz önünde bulundurmak isteyebilirsin. Kendisi yüzünden gitti. Bazı başarısızlıkları yüzünden ikinizi de terk etti. Ya da belki de babanızla uyumlu olmadıkları için. Ya da ... belki de başka birine aşık oldu. İlişkilerin başarısız olmasının pek çok nedeni var. Ama emin olduğum bir şey var. Hiçbir çocuk, nasıl davranırsa davranırsın, ebeveynlerini bir arada ya da sağlıklı bir ilişki içinde tutmaktan sorumlu değildir. Bu yetişkinlere bağlıdır. Bu onların işi."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra ayağa kalktı, beline bir battaniye sardı ve onun üzerinde durdu.

Kahretsin, diye düşündü.

Onun terapisti gibi davranmaya çalışmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Bir kere, kişisel bir ilişkide kimsenin ihtiyacı olan şey bu değildi. Bir diğeri, psikiyatrist olarak eğitilmemişti.

Söylediği gibi, psikoloji dersleri almış olmanız, insanlara hayatlarını nasıl şekillendireceklerini söyleyebileceğiniz anlamına gelmiyordu.

"Özür dilerim," dedi üzüntüyle, o da ayağa kalkarken. "Ben gideyim, ağzımın benim önüme geçmesine izin vermemeliydim. Üst kattaki banyodan giysilerimi alayım."

KIRK

Elise, Axe'ın ona verdiği battaniyeye sarınmış bir halde ayağa kalkarken, söylemek istediği sözleri bulamadı.

"Tanrım, kendime çok kızgıyım," diye mırıldandı arkasını dönerken. "Ve daha önce gidiyorum-"

Onun kolunu tuttu. "Gitmeni istemiyorum."

Omzunun üzerinden baktığında şaşkın görünüyordu. "Ama-"

"Ben istiyorum..." Boğazını temizledi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Elini tutarak onu merdivenlerden geçirdi, mutfağa ve kiler kapısına götürdü. Pek çok açıdan, yaptığına inanamıyordu. Söylediklerine inanamıyordu. Gerçekten, kızın en ufak bir dehşete kapılmamış gibi görünmesine inanamıyordu.

Ayrıca onu hiç yargılıyor gibi görünmüyordu.

Ve tüm bunlar, onunla geçmişinin derinliklerine inmek istemesine neden oldu.

Bu hiç mantıklı olmasa da.

Kilerin kapısını açarak merdivenin başına bıraktığı feneri yaktı ve onu ahşap basamaklardan aşağıya indirdi. Sarı parıltı aşağıya doğru yayılınca nefesi kesildi.

"Bütün bunları o mu yaptı? Baban mı?"

Elini bıraktı ve bitmiş heykelciklerin bulunduğu raflara doğru yürüdü. "Bunlar... inanılmaz."

Axe geri çekildi, babasının çıkardığı orman yaratıklarını incelerken -ya da belki

Axe ona kendisinden bir parça gösteriyordu.

"O bir sanatçıydı," dediğini kendi de duydu. "Bir ustaydı. Ve yine de onun için yanıp tutuşarak her şeyini boşa harcadı."

"Bu yüzden mi hiç çiftleşmedin?" diye mırıldandı ince eli, kulaklarını dikmiş, kalçalarının üzerinde duran bir tavşanı kucaklarken. "Her zaman dışının seni terk edeceğinden ve senin de onun yaptığını yapacağından mı endişeleniyorsun?"

"Ben ..." Axe ona bakmadığı halde omuz silkti. "Bu konu hakkında pek düşünmüyorum."

Korkak, dedi kendi kendine. Ve ne kadar da yalancıydı.

Sebebi tam olarak buydu. Şey, bu... ve onun gibisiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Orman tavşanını bir geyik ve rakunun yanına koyan Elise, o sevimli hareketiyle ona doğru yaklaştı. Ellerini adamın kollarının üst kısmına koyduğunda, adam temastan dolayı sıçradı ama geri adım atmadı.

"Seni düzeltmeye çalışmayacağım Axe. Bu benim işim değil. Ama yanlış yolda olduğunu düşünüyorsam sana söyleyeceğim ve sonra ne istersen onu yapacaksın. Yargılamak yok."

"Artık tüm karanlık sırlarımı biliyorsun."

"Ve ben hala buradayım, değil mi?"

Yanağını okşamak için uzandı ve elinin titremesine şaşırmadı. "Beni çok korkutuyorsun, kadın."

Babasının sefalet duvarının önünde bir battaniyenin içinde durmaktansa bin tane daha azıyla yüzleşmeyi tercih ederdi. Ama yine de gitmiyordu. Ve kesinlikle ona gitmesini söylemeyecekti.

"Yakınlık korkutucudur," dedi kollarını okşayıp onu yatıştırırken. "Eğer insanların içeri girmesine izin verirsen, sana zarar verebilirler. Aslında, senin durumunda, birini sevmenin doğal bir sonucu olduğuna inanarak büyüdüğün şey bu. Seni hayal kırıklığına uğratırlar. Sen onları yüzüstü bırakırsın. Ve her şey dağılır. Ama böyle olmak zorunda değil."

Axe ellerini kızın beline koydu ve onu kendi bedenine doğru çekti. Onun mavi gözlerine bakarken, "Yalan söyledim," diye fısıldadı.

"Ne hakkında?"

"Senden çok korkuyorum."

Başını iki yana salladı. "Bana güvenebilirsin. Seni terk etmeyeceğim."

Axe onun ağzını öptü. Çünkü bunu istiyordu. Ve umutsuzca konuşmayı kesmek istediği için. "Hadi, buradan çıkalım. Hava soğuk."

Daha da önemlisi, anne babasının kötü yolunun ikisine de bulaşabileceğine dair batıl bir korkusu vardı. Bir ilişki virüsü ya da öyle bir şey.

Üst kata çıkınca onu aceleyle oturma odasına götürdü. Güneş doğmak üzereydi ve en ağır perdeler oradaydı.

Kahretsin, bunu daha önce hiç düşünmemişti ama gündüzleri onun yanında kendini güvende hissetmiyordu. Onları çelik kapıların ardında, yeraltında güneşten o kadar korunaklı bir yerde istiyordu ki sanki o büyük, parlayan ölüm küresi hiç var olmamış gibiydi.

Ateşin önüne yerleşip birlikte uzandıklarında, "Öldürüldüğünü öğrendiğim gecedен beri hiç uyuşturucu kullanmadım. O günden sonra kullanmayı bıraktım. Hâlâ arada bir içiyorum ama eskisi gibi değil."

"Demek dip noktan buydu," diye yorum yaptı.

"Sanırım öyle."

Ona seks meselesini anlatmamış olması pek de hoşuna giden bir şey değildi. Ama artık bunu da yapmayacaktı. Bu gece The Keys'e geri dönmek, artık gerçek bir ilişkiye sahip olduğuna göre buna ne kadar ihtiyacı olmadığını bir ifşası olmuştu-

Odanın öbür ucundan gelen telefon sesi kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bu onun hücresiydi. Craeg daha önce onun için bırakmıştı.

O şey sustu. Sadece tekrar çaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ayağa kalkarken.

Pelerininin ceplerini karıştırarak telefonu çıkardı ve kaşlarını çatı. Telefonu açarak, "Novo? İy misin? ... Evet, iyiyim.... Hayır, evdeyim. Sen neredesin? ... Şimdi mi gidiyorsun? ... Novo, ciddi, şafak sökmeden hemen önce. Ne halt ediyorsun? ... Evet, ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, ama Tanrım, hadi. Seni buraya getirdiğime pişman etme beni.... Tamam. Telefonu kapatıp eve gidince beni arar mısın? Salak."

Telefonu kapattı ve Elise'in yanına gidip tekrar uzanırken telefonu yanında tuttu.

"Özür dilerim. Bu benim stajyer arkadaşlarımdan biri. En az benim kadar aptal olan gerçek bir sert kafalı. Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Elise başını salladı. "Tabii ki. İyi olup olmadığına falan bakmak ister misin?"

Axe sadece gözlerini devirdi. "Novo iyi olacak, yeter ki _."

Telefon tekrar çaldı ve çalma sesi kesilmeden önce cevap verdi. "Neredesin?" Nefes verdi. "İyiyim. Bir daha o kadar geç kalma, tamam mı? Her zaman geri dönebilirsin, ama eğer ölürsen değil. Yarın gece görüşürüz, göt herif."

Telefonu kapatırken biraz gülüyordu. "Ne psikopat ama."

Elise gülümsedi ama bu uzaktan bir gülümsemeydi. "Sizin ve Kardeşler'in yaptıklarını yapmak için özel bir cins olmak gerekir."

Axe onun ruh halinin değiştiğini fark edince onu rahatlatmak istedi. "Merak etme. Kafanın içinde nereye gittiğini biliyorum ama ben güvendedim. Ben dikkatliyim-"

"Axe... Sanırım sana aşık oluyorum."

* * *

Riiiiiiiiiiiiiiiiight, diye düşündü Elise. Ağzından çıkmasını beklediği şey bu değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

Ve bomba aralarına düştüğünde Axe sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Evet, bir erkeğe onu sevdiğinizi söylediğinizde tam da aradığınız türden bir tepkiydi bu.

"Oh, Tanrım." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Az önce bunu söylediğime inanamıyorum."

Hafif bir baskıyla kadının kollarını aşağı indirmesini sağladı.

Ve yüz ifadesi... Şey, gülümsüyordu.

Hafif bir şeydi, dişlerini gösterecek kadar büyük bir şey değildi. Ama kesinlikle küçük, gizli bir gülümsemeydi, sadece onun içindi ve sadece onun tarafından yaratıldığından şüpheleniyordu.

İşte bundan bahsediyordu, diye düşündü ona gülümserken.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı. "Bana biraz daha güneş ışığı gönder ki seni doğru duyduğumdan emin olayım."

Elise seçebileceği iki yol olduğunun farkındaydı. Kelimeleri inkâr edebilir, önemsizleştirebilir, güvende olabilirdi. Ya da kendini serbest bırakabilirdi.

Korku yerine görkemli bir uçuşu seçti. "Sana aşık oluyorum."

Axe biraz daha gülümsedi ve sonra onu öpmeye başladı, ağır bedeni onu paletin üzerinde rahatlatıyordu. Emin elleriyle aralarındaki battaniyeyi kaldırdı ve sonra onun üzerine yuvarlandı, sıcak, sert ereksiyonu bacaklarının arasına girdi.

Onu geri öpmek ve içeri buyur etmek dünyadaki en doğal şeydi. Ve bu sefer çılgınca bir pompalama yoktu, sadece onu ateşe vermeden önce ısıtan nazik bir yuvarlanma hareketi vardı.

Ocağın önünde sevişirlerken, dünyasının tamamlandığını hissetti: Evet, ilişkinin henüz başındaydı ama dürüstlük ve güvenle her şey mümkündü.

Özellikle de Axe başını eğip kulağına fısıldadığında, "Ben de sana aşık oluyorum."

Elise kıkırdadı.

Evet, tırnaklarını yaptıran, saçlarında çizgiler olan, yüksek topuklu ayakkabılar ve cilveli etekler giyen kadınlara daha uygun bir kız kıkırdaması çıkardı.

Ses üzerine Axe durdu ve geri çekildi. "Bu düşündüğüm şey miydi?"

"Hayır, hiç de değil."

"Psikoloji doktora adayım gerçekten-"

Avucunu adamın ağzının üzerine kapattı. "Ben yapmadım." "Ben de yaptım."

"Yapmadım."

"Did-"

Adam tamamen içine girdiğinde, Elise adamın vücudunun altında kamburlaştı, zevk damarlarına doldu.

"Axe..."

"İtiraf et."

"Ne?" diye mırıldandı.

Kalçalarını iki kez döndürdü. Ve sonra durdu. "Kıkırdadın."

"Adil değil-" Tekrar itti ve bu sefer kadın onun Tırnaklarıyla kışını. "Başladığın işi bitir!"

"Kıkırdadığınızı itiraf et!"

"Neden!"

O kadar çok gülüyorlardı ki, ne söylediklerinin bir önemi yoktu. İkisini de coşkulu bir mutluluk balonu sarmıştı ve dışarıdaki her şeyden arınmış bir şekilde bu neşeli alanın ortasında zıplıyorlardı.

"Tamam, kıkırdadım-"

Kızın teslimiyetine karşılık Axe işe koyuldu, kızın içine girdi... aşağı uzanıp bacaklarından birini yakalamadan ve yana doğru eğilmesi ve daha da içeri girebilmesi için sonuna kadar germeden önce.

Aldığı zevke rağmen gözlerini onun üzerinde tutmayı başardı. Ateş ışığında muhteşemdi, savaşçı vücudu ona hükmediyordu, kasları keskin bir rahatlamayla öne çıkıyordu, boynundan aşağıya ve kollarına doğru uzanan devasa damarlar bronz teninde açıkça görünüyordu.

Dişlerini gösterdiğinde, onun şahdamarına doğru gideceğini biliyordu ve onu orada istiyordu. Başını çevirerek

yan tarafa, kendini ona doğru açtı-

Saldırı acımasızdı, dişleri o kadar derine girmişti ki kız çığlık attı ama acıdan değil, her ne kadar lezzetli bir şekilde canı yansa da.

Hakkında bir şeyler duyduğu işaret buydu.

Bu, dişinin erkek tarafından sahiplenilmesi, hak iddia edilmesi idi. Ve tabii ki, erkek dişleriyle kadının boğazını sıkarken, bir yandan da cinsel organına girerek onu içten dışa doğru işaretledi.

Ama onunla işi bitmemişti.

Kadın nefesini tutamadan, adam çekildi, onu ters çevirdi ve dört ayak üzerine çekti. Arkasına geçerek onu diğer tarafından tekrar ısırdı ve sonra bir kez daha içine girdi, onu arkadan kavradı, bir eli tokatlayan göğüslerinin arasından geçip boğazının dibine kilitlendi, diğeri yere dikildi ve ikisini de yukarıda tuttu.

Yüzü ateşe dönüktü ve adamın her vuruşunda gözleri çılgınca dalgalanıyordu; alevler bir o yana bir bu yana sıçırıyor, saçları uçuşuyor, bazıları açık ağızına çarpıyordu.

Bir noktada, üst bedeni battaniyenin üzerine yığıldı, seksi havaya kalktı, onu tekrar tekrar delerken, o kadar çok boşaldı ki, onu işaret kokusuyla kapladı.

Elise kaç kez orgazm olduğunu unutmuştu.

Tek önemseddiği onun asla ama asla durmamasıydı.

KIRK BİR

Ertesi akşam, güneş güvenli bir şekilde ufku altına indiğinde ve sıcaklık yirmilerden onlu derecelere düştüğünde, Rhage kendini bir kez daha büyük bir özdenetim uygularken buldu.

Konağın fuayesinde, girişteki çift kapının önünde duruyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Aslında kapıların bir tarafındaydı ve avluya bakan kabarcıklı, antika cam çerçevelerden dışarı bakıyordu. Bu da pek bir şey göremediği anlamına geliyordu.

Bunun nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı düşünülürse, gerçekten de uygun bir durumdu.

Büyük merdivendeki dişilerini duymak ya da koklamak yerine hissetti ve arkasını dönüp inişlerini izledi. Bitty'nin üzerinde Mary'yle birlikte insan tatiline hazırlık olarak aldıkları kırmızı kadife bir elbise, kızın üzerinde ise beyaz tayt, rugan siyah ayakkabılar ve Viktorya döneminde yapılmış ve Bella'nın ailesinden geçmiş siyah keçe bir palto vardı.

O ve Rehv, Bitty'nin buna sahip olmasını istemişlerdi ve muhteşem saten astarı, siyah kadife yakası ve manşetleriyle bu şey kesinlikle bugün herhangi bir mağazada bulunan her şeyden daha iyi yapılmıştı.

Gerçekten de Bitty'nin kıyafeti çok düzgün ve şenlikliydi... ama güzel kıyafetlerine rağmen darağacına gidecekmiş gibi görünüyordu.

Ve Mary de daha iyi görünmüyordu.

Ona gelince? Şahsen, birisi iki bacağını da kesmiş ve onu yerde kan kaybından ölmeye terk etmiş gibi hissediyordu.

Ama hey, kim kıyaslıyordu ki?

Dişileri mozaik zemine çarpıp çiçek açmış bir elma ağacı tasvirinin üzerinden geçerken derin bir nefes aldı. "Hazır mısın, Bitty?"

Kız onun önünde dururken, "Aptalca bir soru," diye düşündü.

"Lütfen," dedi titrek bir sesle. "Benimle gelir misin? Beni yalnız gönderme?"

Yanağını okşarken eli titriyordu. "Yalnız olmayacaksın. Fritz seni arabayla götürecektir, Vishous ve Zsadist de orada seni bekliyor olacaklar."

Aslında V ve Z, Mercedes'i şehre kadar takip edecek, kız sağ salım Seyirci Evi'ne varana kadar yol boyunca belli aralıklarla ortadan kaybolacaklardı. Kızla birlikte ata da binebilirlerdi ama kızın, iki yanında ağır silahlı iki Kardeş otururken yolculuk yaparsa amcasının tehlikeli olduğunu hissedebileceğinden endişe ediliyordu.

"Bunu yapamam." Bitty çığınca Mary'ye baktı. "Lütfen, beni gitmeye zorlama. Ya beni alırsa?"

"Yapmayacak." Mary araya girdi ve küçük kızın saçlarını düzeltti. "Ve biz burada seni bekliyor olacağız -aslında, iş biter bitmez Rhage hemen orada buharlaşacak ve seninle birlikte eve gelecek, tamam mı?"

"Yapacak mısın?" Bitty ona sordu. "Söz veriyorsun." "Kesinlikle söz veriyorum-"

"Seninle gelmeme ve tüm zaman boyunca yanında kalmama ne dersin?"

Üçü de bedensiz, sentezlenmiş sese doğru döndüler. Ama orada kimse yoktu, sese rağmen-

"Lassiter?" Rhage fuayedeki ince havaya bakarken, "Lassiter," dedi. "Hangi cehennemdesin sen?"

"Bitty," diye geldi o ses. "Elini uzat."

Küçük kız kendisine söyleneni yaptı ve bir anda avucunun içinde küçük bir altın ışık havuzu oluştu.

"Sıcak," dedi merakla.

Işık lekesi kolundan omzuna doğru ilerledi ve bir kuşun yapabileceği gibi orada kaldı. Ve sonra garip, hayalet ses şöyle dedi: "Her zaman seninle olacağım. Başka kimsenin bilmesine gerek yok, tamam mı? Sadece sen bileceksin ve ailen bilecek-"

Rhage ve Mary bu kelime karşısında irkildiler.

"-ve en önemlisi, yalnız olmayacaksın. Tamam mı?"

Bitty uzun, yavaş bir nefes aldı. "Tamam. Bu çok iyi. Teşekkür ederim."

Çıkışın yanındaki eski, dar camlı pencerelerde bir çift far parlıyordu... ve Rhage evden fırlayıp Fritz'e gitmesi için bağırarak istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Mary gergin bir sesle. "Kocaman kucaklıyorum."

İkili kucaklaşırken Rhage Bitty'nin omzundaki küçük güneş lekesine baktı. Daha da küçülmüştü, öyle ki neredeyse görünmez olmuştu, kolayca gözden kaçabilecek türden bir şeydi.

Bunun için meleşe büyük borçlanacaktı. Mary, Bitty'nin başının üzerinden, "Çok cesursun," dedi. "Ben de öyle seninle gurur duyuyorum."

"Cesur değilim, korkuyorum."

"Ve sen yine de bunu yapıyorsun - ki bu da cesaretin tam tanımıdır."

Mary serbest kaldı ve kendi saçlarını geriye doğru taradı. Bakışlarını sık sık kaçırıyor, gözleri akıtmamaya kararlı olduğu belli olan yaşlarla parlıyordu.

Bitty gelip Rhage'in önünde durdu. Yukarı, yukarı, çok yukarı ona bakarak, "Geleceğine söz ver," dedi.

Kalçalarının üzerine çöktü, iki dizi de gövdeden ayrılan ağaç dalları gibi kırıldı. "Söz veriyorum. V bana haber verecek ve telefonum da yanımda."

Ona hücrelerini gösterirken, Bitty kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine çekti, gözlerini kapattı ve

her şeyin bir şekilde sihirli bir şekilde yoluna girmesi için dua gönderdi.

Sonra Mary'yle birlikte kızı antreye, malikânenin girişindeki taş döşemelerin üzerinden geçirip merdivenlerden indirerek siyah Mercedes'e götürdüler. Fritz küçük kıza kapıyı açarak yardım etti ve sonra uşak her şeyi kapatarak Rhage ve Mary'nin önünde saygıyla eğildi.

Tepeden aşağı inen o arka lambalar Rhage'in o güne kadar gördüğü en trajik şeydi.

O ve Mary oldukları yerde kaldılar, soğukta yan yana durdular, bir çift kırmızı göz çoktan gittikten sonra bile.

"Hadi içeri girelim," dedi shellan donuk bir sesle. "Tamam."

"Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok." "Evet."

Arkasını döndü ve girişe doğru ilerlemeye başladı. Ama nedense hareket edemiyordu. Rhage orada öylece hareketsiz durmuş, dolunay halindeki ya da dolunaya oldukça yakın olan aya bakıyordu.

Kalbi o lanet Mercedes'teydi. Kalbi ondan uzaklaşıyor, bedenini terk ediyor ve o arabayla başka birine, başka bir aile yapısına, onu ya da Mary'yi içermeyen bir geleceğe doğru yol alıyordu.

"Rhage?"

Bok sikkesinin üzerinde dönerek konağa doğru baktı. Mary giriş kapısının hemen önünde duruyor ve kapıyı onun için geniş tutuyordu.

Onun yanına gitmek istedi ama vücudu beyninden gelen sinyalleri görmezden geliyor gibiydi. Sonra bir şeyler söylemesi gerektiğine karar verdi... ama konuşacak gibi görünmüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Bir duraklama oldu. Ve sonra Mary ileri fırladı, mesafeyi koşarak aştı ve kendini onun kollarına attı. O anda

Onu kendine doğru çekti, tüm bunların olduğuna gerçekten inanamıyordu.

"Bana hep ne söyleyeceğimi bildiğimi söylüyorsun," diye inledi. Ama ne diyeceğimi bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum, sana yardım edemem, ona yardım edemem, hiçbir şeyi değiştiremem...."

Rhage avucunu onun sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken kendini çok güçsüz hissediyordu.

"Bunu durdurmalıyım," diye mırıldandı. "Bunu durdurmalıyım... bunun olmasını durdurmalıyım.... oh, Tanrım, o gidiyor.... Rhage, bebeğim beni terk ediyor, çocuğum...."

Sonunda onu kollarına alıp yerden kaldırdı ve ağlarken onu kucakladı.

Sonunda duygusal tükenmişliği hafifledi ve titreyerek birkaç nefes aldı. "Oh, Tanrım, çok üzgünüm-"

"Neden?" Elini kaydırıp ve kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Neden özür dileyesin ki?"

"Çünkü senin için orada olmam gerekiyor. Seni desteklemem gerekiyor."

Uzun bir süre onun yüzüne baktı, gözleriyle çok iyi tanıdığı yüz hatlarının izini sürdürdü. Ve sonra biraz gülümsedi. "Meryem Ana'm, seninle ilgilenmeme izin vererek mi? Beni güçlü kılıyorsun. Sana bakmam için bana güvenerek bana güç veriyorsun."

"Bu hiç adil değil. Peki ya sen-"

Rhage başını salladı. "Erkek bağlı vampirleri sana tekrar açıklamak zorunda mıyım? Sen benim varlık sebebimsin. Ve seni hiç şu anda sevdiğim kadar sevmemiştim."

"Bitty gitse bile."

Gözleri tepesindeki aya gitti. Parlak parlayan aya. "Eğer o giderse, benim için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Hiçbir şey eskisi kadar parlak, eğlenceli ya da özgür olmayacak. Hayatımıza girdiği anda sonsuza dek değiştim ve sanırım şu ana kadar bunun ne demek olduğunu tam olarak anlamamıştım. Her şey bir anda oldu... ve bunu atlatmak bir ömür sürecek." Shellan'ına yeniden odaklandı. "Değişmeden kalacak tek bir şey var. O da sana olan hislerim. Aslında,

Bu işin sonunda beni ayakta tutacak tek şey sana olan sevgimdir."

Mary yeniden gözyaşlarına boğuldu, özellikle de onu öperken. "Gücümüz sınanmalı," diye fısıldadı, "hala orada olduğunu bilmemiz için. Ve ben her zaman senin savaşçın olacağım, Mary

Benim. Daima ve sonsuza dek."

Mary onun yüzüne doğru uzandı ve yanağını okşadı. "Seni seviyorum," diye nefes aldı.

Başını salladı. "Bunu atlatacağız Mary. Sonunda topallıyor ve kanlar içinde olsak bile. Devam edeceğiz çünkü... belki bir gün, büyüdükten sonra gelip bizi görür. Belki bizi hatırlar. Kim bilir. Ama hatırlamasa bile, yine de birlikte bir aile olmak zorundayız, sen ve ben. Aksi takdirde... Tanrım, alternatifini düşünmeye bile değmez."

KIRK İKİ

"Bekle, yani dersin yok mu?"

Elise soruyu sorarken, Axe'ın üst kattaki banyosunda kot pantolonunu çekiştiriyordu; nemli, duştan yeni çıkmış teni bu işi klozette oturarak yapması gereken bir iş haline getirmişti. Axe yüzüne tıraş kremi sürüp usturasını alırken başını salladı. "Yapmamız gerekiyordu ama neler olduğunu bilmiyorum. Mesajda Kardeşliğin 'başka bir şekilde meşgul olduğu' yazıyordu, bu ne demekse artık."

"Sence ilk yemeği birlikte yiyebilir miyiz?" "Tabii, nereye?"

Tamam, erkeğini tıraş ederken izlemek çok seksiydi. Ve Axe bu işte trajik derecede becerikliydi; bıçakları çenesinden aşağı, çenesinin üzerinden ve üst dudağının üzerinden geçiriyordu. Aynanın üzerinde ışık yoktu ama adamın yaktığı ve porselen lavabonun kenarına koyduğu mum sayesinde yeterince iyi görebiliyordu.

"Buradaki mum ışığını çok seviyorum," diye belirtti.

Üzerinden aktığı şeyi daha da çok seviyordu: Axe'ın büyük göğüs kaslarını, gölgeler saçacak kadar keskin olan karın kaslarını, uzun, aşağı sarkan seksini ve ağır kalçalarını.

Ona bir bakış attı. "Bana böyle bakmaya devam edersen yarın gün batımından önce bu evden çıkamayız."

Elise gülümsedi. "Eğer bu kadar güzel olmasaydın, bu kadar çok bakmazdım. Neyse, önce Peyton'a gidip telefonumu almam gerekiyor."

Axe kaşlarını çattı. "Ben de seninle geleceğim." "Gitmek zorunda değilsin."

"Benimle görülmekten mi endişeleniyorsun?"

Elise irkildi ve sonra gözlerini dikip ona baktı. "Hayır, hiç de değil."

Neden böyle söyledin?"

"Çünkü kıskanıyorum."

Tamam, bu ateşliydi. Ama sonra hesap yaptı. "Bekle, Peyton'ın mı?"

Axe tıraş bıçağını suyun altında duruladı, lavabonun kenarına iki kez vurdu ve ardından yüzünün diğer tarafındaki sakal kesme işlemine devam etti. "Evet."

İki elini de havaya kaldırdı. "Sana hemen söyleyeyim, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Her şeyden önce, dün gece onu üstsüz gördüm-"

Axe başını o kadar hızlı çevirdi ki kendini kesti. "Ne-"

"-ve o senin eline su dökemez. Hem de hiç."

Gözlerini ona dikti. "Sana asıldı mı?"

"Hayır, asla da yapmaz." Ayağa kalktı ve Axe'ın bedenine doğru eğildi; dilini uzatarak parlak kırmızı kanı yaladı - bu da erkeğinde anında fiziksel bir tepkiye neden oldu. "O daha iyi bilir."

Axe başka bir şey söyleyemeden dizlerinin üzerine çöktü, ağzını açtı... ve ereksiyonunu eve kaydırıp, ağır kesesini kavrarken onu derinlemesine emdi.

"Oh, kahretsin-" Axe duvara sırt üstü düşerken bir patlama ve çarpma sesi duyuldu. "Oh, kahretsin ..."

Ereksiyonu ağzından çıkararak dilini ereksiyonun alt kısmında gezdirdi ve sonra başının etrafında daireler çizdi. "Hâlâ onu kıskanıyor musun?"

"Evkaeeio jgo eo faiofkal flla."

Ya da buna benzer bir şey.

Gülümseyerek işine geri döndü, onu okşadı, emdi, taşaklarını bükte, dişlerinin sivri uçlarıyla onu kızdırdı. Çok geçmeden, adam nefes nefese kalmış, gerinmiş ve sonra ağzına boşalmıştı - ve kadın acımasızdı, sağıyordu

Adam sarkana kadar kurumuştı, tüm gücü gitmişti ve kadının içindeydi.

Ve ah, sanki gezegendeki cinsel açıdan en heyecan verici ve tatmin edici kadınmış gibi gözlerinin ona yapışması.

"Sana borçluyum," dedi daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığı bir konuşma bozukluğuyla.

"Ve koleksiyon yapmak için sabırsızlanıyorum. Sanırım şimdi aşağıya ineceğim, yoksa buradan asla çıkamayız."

Axe bir şeyler mırıldandı ve sonra onu kendi haline bıraktı... yüzünde kocaman bir gülümsemeyele.

Böyle bir erkeği macuna çevirmek için ciddi bir acele vardı. İncir.

Azalan ateşin yanında Peyton'ın telefonunu aldı ve kendi cep telefonunu aradı.

Kuzeni ilk zil sesinde telefonu açtı. "Yellllllo."

"Tanrı'ya şükür hayattasın."

"Sen de. Neredesin? Ve hayır, baban aramadı - nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Gömleğini içine sokabilmek için telefonu diğer kulağına çevirdi. "Ve lütfen bana bunun güneş batır batmaz her yerde beni aramak için senin evine geldiği için olmadığını söyle."

"GPS yer belirleyiciyi sıfırladığım için aramadı."

"Ne yaptın?" Başını salladı. "Özür dilerim, ne?"

"GPS yer belirleme cihazına bütün gece odanda olduğunu bildirdim. Sabah üçten itibaren, ki bu da eve gelmek için gayet uygun bir saat."

"Peyton, alınma. O kadar da zeki değilsin."

"Boş ver onu, ben okuldayım. Vishous Kardeş bize nasıl yapılacağını öğretti. Efendin odanı kontrol etmediği sürece gidebilirsin. Kimse beni aramadı mı?"

"Bilmiyorum. Bazı mesajların var, onları okumadım. Onlar beni ilgilendirmez."

"Evimdeki odamda kimse seni aramaya gelmedi. Demek ki bir şeyleri doğru yapmışım. Telefonunu geri verdiğimde kışımı öpebilirsin."

"Affedersiniz?"

"Yarım saat sonra puro barında buluşalım, o zaman sana getiririm. Ve boooooonus, aptal korumanın yanında bana ne kadar harika olduğumu söylemeni dinlemekten vazgeçeceğim, çünkü o da bizimle birlikte orada olacak. Bedava yemek varsa hep gelir."

Elise kendi kendine gözlerini devirdi. Ama Peyton'a borçluydu.

Ne yazık ki. "Sen tam bir egoistsin."

"Ha! Eğer başını belaya sokmadan bütün gün dışarıda olmanın sebebi bensem? Tanrı olmam söz konusu olduğunda ben buna ego değil, doğruluk derim."

"Yakında görüşürüz."

"Eminim sen de bekleyemiyorsundur. Güle güle."

İlk durak aslında Elise'in ailesinin malikanesi oldu ve Axe onun babasının evine yalnız girmesine izin verdi. Kızın donmuş ön bahçesinde beklerken, böyle bir yerde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Hizmetçiler, bir müze dolusu eşya ve para, para, her yerde para.

Isıtmasız, pis kulübesini düşündü.

Annesi bunu başarmış mıydı? Merak etti. Babasına gitmek istediğini söylediği yere ulaşmış mıydı? Tıpkı bunun gibi bir evin hanımefendisi mi?

Hayatta olduğunu varsayarsak mutlu muydu? Kahretsin... onu hiç düşündü mü? Geride bıraktığı oğluna ne olduğunu merak etti mi?

Elise ön kapıdan çıkarken, adımlarındaki sıçramadan her şeyin yolunda olduğunu anlayabiliyordu. Babası fark etmemişti.

"Hazır mısın?" diye sordu ona yaklaşırken. "Her zaman. Babanla her şey yolunda mı?"

"Sorun yok ve ona Peyton'la dışarıda buluşacağımı, senin de eşlik edeceğini söyledim, o da bunu sorun etmedi."

Axe neredeyse onu öpecekti. Ama sonra muhtemelen malikanenin dışında ve arazinin her yerinde güvenlik kameraları olduğunu hatırladı. Kahretsin, hâlâ

Geçen gece yaşlı meşe ağacının arkasındaki küçük kliniklerini kimsenin görüp görmediğinden endişeleniyordu.

"Hadi gidelim." O kadar geniş gülümsedi ki, Peyton sırtıtışına biraz karşılık vermekten kendini alamadı. "Ve kendini hazırla, Peyton telefonumdaki GPS sistemini yeniden bağladığı için kendini tanrı sanıyor."

"Ah, evet. V bize bunu öğretti - bunu kendim düşünmeliydim. Ve eğer kuzenin bir tanrıysa, bunun tek nedeni nargilesinin ona yine yalanlar söylemesidir."

Axe önce şehir merkezine indi ve ara sokağı kontrol etti. Sonra Peyton'ın telefonuna mesaj attı, telefon hâlâ Elise'deydi ve ona önden gelmesini söyledi.

Puro kulübünün önüne doğru yürürlerken, "Bu bir randevu gibi geliyor," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

Kız onun elini tutup bırakmazken, adam kaşlarını çatı. "Benimle birlikte dolaptan çıkmak istediğine emin misin, tabiri caizse?"

"Ben dürüstlükten yanayım, değil mi? Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"Pandora'nın kutusu bir kez açıldı mı, bir daha kapatamazsınız."

"Ben korkmuyorum. Sen korkuyor musun?"

Boğazını temizledi. "Lanet olsun, hayır."

Girişe geldiklerinde Axe kapıyı onun için açık tuttu. Ve itiraf etmeliydi ki, Peyton'ın Elise'in sadece kendisine ait olduğunu bilmesini istiyordu.

Onu içeri kadar takip ettikten sonra, "Senden ders alacağım," diye mırıldandı.

"Güzel." Bir kolunu onunkine doladı. "Hadi yapalım şunu."

Peyton'ın her zamanki masasına geri dönerlerken Axe yüzünün kızardığının farkındaydı ama neyse ki loş ışık ve havadaki duman bu durumu yeterince gizliyordu. Tuhaf... sikiştiği onca insana rağmen daha önce hiç sahiplenilmemişti. Hiç sahiplenilmek de istememişti. Ve bunun farkına varması Elise'le ilgili başka bir şeyi daha sevmesine neden oldu: Elise her zaman nerede olduğunu biliyordu.

durdu. Onunla ilgili hiçbir tereddüt, tutarsızlık, gizlenmiş ya da yanlış tanıtılmış hiçbir şey yoktu.

Kaya gibi sağlamdı.

Annesi yerine bir boşluğu, babası yerine de bir hayaleti olduğu düşünülürse?

Tamam, vay canına. Bu kadar psikanaliz yeter.

Peyton çoktan oturma düzenine geçmiş, diğer vampir erkeklerle birlikte oturuyordu; rahat, Zengin Adam takım elbisesi ve yakası açık gömleği onu tam da olduğu gibi gösteriyordu: her zaman kızları elde eden, arabası olan, sürüye liderlik eden ayrıcalıklı bir evlat.

Ve o erkeğin gözleri Axe ve Elise'in birbirine bağlı olduğu yere kaydı.

Axe her şeye hazırdı. Ama elde ettiği şey, en azından kısa vadede, pek bir şey değildi: Peyton sadece onlara baktı ve sonra Elise kurtulup ona yaklaşırken uzaktan gülümsedi.

Piç ayağa kalkmadı ama onu yanına getirtti - bu da Axe'ın adamı dışlerini tükürerek ve alt bağırsaklarını dışarı çıkararak terk etmek istemesine neden oldu.

"Ne kadar harikayım?" Peyton sanki Papa gibi bir şeymiş gibi konuştu. "Hadi, söyle bana. Kendini tutma."

Elise sadece kaşlarını çattı, onun telefonunu çıkardı ve kendi telefonuyla değiştirdi. "İnanılmazsın. İnanılmazsın. Ve tam bir palavracısın - ki ne kadar genç olduğunu düşünürsek, bu gerçekten bir şey söylüyor."

"Ben sadece ilk ikisine odaklanacağım, çok teşekkür ederim." Peyton Axe'a baktı, sesi sertleşmişti. "Ve eğer bu günün adamı değilse. Büyük kahraman. Otur ve bir içki iç. Ya da çalışırken, belki de bir köşede durup sadece onu izlemelisin, koruma."

Elise dondu kaldı ama Axe donmadı.

Arabayı adamın karşısına park etti ve ellerini dışarıda hazır tuttu. Peyton'ın doğrudan bir hamle yapacağını düşünmüyordu ama belli ki çok fazla alkol tüketilmişti ve erkek de bölgesel bir tavır sergiliyordu

Arka cebinde Elise'in unvan belgesi varmış gibi hormonlar.

Siktiğimin götvereni.

Elise kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Peyton omuz silkti. "Gerçek bu. Baban için çalışıyor, değil mi? Seni güvende tutması gerekiyor, değil mi? Burada tam olarak neyi yanlış yapıyorum?"

"Bir kere ses tonunuz."

"Ah. İlginç. Demek onu kurtarmaya geliyorsun." Peyton viskisini kaldırdı. "Gördün mü, ben bunun tam tersi olması gerektiğini sanıyordum."

"Biz gidiyoruz." Elise başını salladı. "Bu çok saçma. Ve tamamen uygunsuz davranıyorsun."

"Öyle miyim? Komik, karakter yargılamam sadece biriyle yatmadığın zaman mı devreye giriyor?"

Annnnnnnnnnn ve gitme zamanı gelmişti.

Axe sandalyesinden fırladı ve göz açıp kapayıncaya kadar o orospu çocuğunun üzerine atıldı, erkeği boğazından yakaladı, deri koltuğunu devirdi ve acil çıkışa çarpıp dışarı fırlayana kadar onu geriye doğru zorladı.

Axe Peyton'ı döndürdü ve binanın dışına astı. "Geri çekilme vaktin geldi."

"Seni pislik," diye tısladı Peyton. "Onu yakaladın, değil mi?"

Elise puro barından dışarı fırladı ama Axe onu bir emirle ve avucunu yüzüne vurarak durdurdu. "İçeri geri dön."

"Axe, ona zarar verme-" "Bırak ben halledeyim-" "Bırak gitsin-"

Peyton'ın süslü mokasenleri yerde sallanıyordu ve morarmaya başlamıştı ama o kadar öfkeliydi ki umursamıyor gibiydi.

"Neden" -Peyton'ın nefesi kesildi- "gitmesini istiyorsun?"

Axe dişlerini göstererek hırladı. "Çünkü sana ne yapacağımı görmesi için hiçbir sebep yok."

"Axe, lütfen-"

Tam o sırada Novo caddenin karşısından geçerek olay yerine geldi, acil çıkış kapandığında kadın şaşkınlıktan çok eğleniyordu.

"Peyton," dedi, "her zaman eğlenceyi buluyorsun, değil mi?"

"Al-" Boğuldu ve öksürdü. "-yollar."

Axe'in başlarının belada olduğunu tam olarak ne zaman anladığını söylemek zordu. Ama bir dakika önce, Peyton'ı öldürebilmek için Elise'in içeri girmesini sağlamaya odaklanmıştı ve bir sonraki ...

Novo da onunla aynı anda kokuyu aldı, dışının başı rüzgârın geldiği yöne doğru döndü.

"Oh, kahretsin," dedi nefesinin altında.

Axe Peyton'ı bıraktı ve adamın ayaklarını ve oksijenini bulmasına izin verdi. Eğer bulduysa. "Elise, içeri dön. Hemen."

"Hayır, ben gitmiyorum-"

Axe onun koluna girdi ve havaya kaldırarak kapıya götürdü. "Bu daha küçük bir şey. Bu koku eski bir çöp değil, bu lanet olası bir azınlık."

Elise'in telaşlı bakışı hem iyi hem de kötü haberdi: Kötü çünkü onu korkmuş görmek istemiyordu; iyi çünkü artık onunla tartışmıyordu.

Çıktıkları kapının kolunu tuttu ve kilitlendi. Acil çıkış kilitliydi. Hadi ya.

"Lanet olsun," diye tısladı.

Axe'in üzerinde sadece bir silah vardı ama Novo'ya baktığında onun kırk silahını çoktan çıkarmış olduğunu gördü. Peyton da aynıydı, elini havaya kaldırmıştı ama o Elise'e doğru geliyordu.

"Onunla ben ilgilenirim," diye açıkladı erkek.

"Hayır, o benim sorumluluğumda-"

"O benim kuzenim-"

"Siz ikiniz şunu keser misiniz-"

Üçü birden bağırmaya başladı, ki bu kesinlikle yanlış bir şeydi, çünkü sokağın sonunda, daha önce somut bir yönü olmayan daha küçük olan, onlara doğru baktı.

Ve sonra onlara doğru gelmeye başladı. "Bunu yapacağım-"

Axe'in bağlı erkeği, Peyton'ın yazısını Godzilla'ninkine rakip bir kükremeye bitirdi; bu da vampirlerin gece işlerine devam ederken ne kadar medeni bir görünüm sergileseler de özlerinde hayvan olduklarını ve zorlandıklarında mantıkla sınırlanmadıklarını kanıtlıyordu.

Özellikle de erkekler.

Peyton'ın yaşadığı şok ortadaydı ama bağlanma olayının nasıl gerçekleştiğini anlatacak zaman yoktu. Daha önce insan mı vampir mi olduklarını anlamak için yaklaşmakta olan avcı şimdi cevabını almıştı ve ıslık çalarak diğerlerini desteğe çağırdı.

Axe, Elise'i arkasına koydu. "Benimle kal. Beni kalkan olarak kullan."

Ve sonra silahını kaldırdı. Şimdi üç avcı vardı ve-

"Altıda bir," diye havladı Novo.

Axe kafasını çevirerek küfretti. "Peyton-" "Evet, onu da koruyorum."

Axe telefonunu çıkarıp mesaj atmaya çalışırken Elise'in kuzeni sıkıca kapanarak etrafını sardı-

"Kişiler'e gir," dedi telefonunu tekrar kadınına doğru iterken. "Kardeşlere mesaj at."

Bir üçlü lesser. Her yerde insanlar var. Ortada Elise. Bu tam bir karmaşanın tanımıydı.

KIRK ÜÇ

Rhage aklını kaçıırıyordu.

Her zamanki aklı.

O ve Mary bilardo salonunda otururken malikâne Doggen dışında boştu: Wrath ve Beth, Manhattan'da L.W.'yle birlikte dinleniyorlardı; Phury, Rehv'in Adirondacks'teki Büyük Kampı'nda Seçilmişler'le birlikteydi; V, Z, Tohr ve Butch, Bitty ve amcası Marissa'yla birlikte Seyir Evi'ndeydiler ve Lassiter küçük kızın omzunda güneş ışığında av tüfeği kullanıyordu. Bu arada, iAm, Trez ve Rehv şehirde shAdoWs ve Sal'ın evindeydiler ve Rehv Gölgeleler'in gelirlerini optimize etmelerine yardımcı oluyordu. Diğer kadınlar kızlar gecesi için dışarıdaydı. Ve İlk Yemek'ten beri genç delikanlılardan hiçbirini görmemişti.

Sanki topluluk kendi kendini yok etmek için biraz alana ihtiyaç duyduğunu biliyordu.

Rhage Rolie'sini tekrar kontrol etti. "Daha ne kadar sürebilir?"

"Bilmiyorum. Yani, saatler sürebilir." Mary ekranı eğerek telefonuna baktı. "Marissa müsait olduğunda bana haber vereceğini söyledi."

"Lanet olsun. Kanser olup olmadığımı duymayı bekliyormuşum gibi hissediyorum."

"Bunu yaşamış biri olarak mı? Evet, oldukça yakın."

"Ben sadece-"

"Kahretsin!" Mary ayağa fırladı.

"Unutmuşum!" "Neyi unuttun?"

Ellerini yüzüne götürdü. "Yazdığı mektup. Onu Bitty'ye hiç vermedim. Tanrım, Ruhn'un herhangi bir şeyi engellediğini düşünmesini istemiyorum!"

Bir anda bilardo salonundan çıktı, ayakları onu hızla büyük merdivenlerden yukarı taşıdı. Birkaç dakika sonra elinde katlanmış kâğıtlarla nefes nefese aşağı indi.

"Ne yazıyor?" Rhage sordu. "Yani, bize okuyabileceğimizi söyledi."

Bitty'nin o adamla yaşadıklarına en çok yaklaşabilecekleri şey bu gibi görünüyordu.

"Umarım... şey, artık yapılacak bir şey yok." Mary oturdu ve sayfaları açtı. "Özür dileyeceğim. Bir dikkatsizlik oldu... her şey çok duygusaldı."

Kurşun kalemle yazılanları okurken bir süre sessiz kaldı, gözleri ileri geri giderken kaşları aşağı yukarı hareket etti.

"İçinde ne var?"

"Özür dilerim. Malikanede tamirci olarak çalışıyor, çitleri onarıyor, çimlerle ve binalarla ilgileniyor. Ahır kedilerine ve iki güvenlik köpeğine bakıyor. Tek başına yaşıyor. Diyor ki... şey, bu çok kötü."

"Ne, çiftlik hayvanlarını taciz ettiğini mi?"

Mary ona bir bakış fırlattı. "Hayır, eğitim almadığı için özür diliyor gibi görünüyor." İkinci sayfaya geçti. "Ah... bu Bitty'nin annesiyle ilgili."

"Ne?" diye sordu.

Kız cevap vermeyince onu bıraktı ve parmaklarını dizine vurarak bekledi. Lanet saatini kontrol etti. Bacağının kanepeye çarpmasına izin verdi.

Sonunda gözlerini kaldırdı. "Bu çok üzücü. Bu... yürek parçalayıcı. Annalye ile çocukken yaptıkları şeylerden bahsediyor. O malikânede oldukça mükemmel yetişmişler gibi görünüyor. Ebeveynleri toprak sahipleri için çalışıyordu; iki aile nesiller boyu birlikteydi. Ama Annalye'yle tanıştığında her şey değişti.

Bitty'nin babası olan erkek. Ruhn bu konuda saygılı ve fazla ayrıntı vermiyor. Ama kız kardeşini düşünmekten hiç vazgeçmediğini ve onu defalarca bulmaya çalıştığını söylüyor. Bir süre buraya, Caldwell'e geldiklerinden bile haberi olmamış."

Rhage yüzünü ovuşturdu. "Biliyor musun, ondan nefret edebilseydim bu çok daha kolay olurdu."

"Öyle mi...?" Mary mırıldandı. "Pek emin değilim." "Ona bizim baktığımız gibi bakamaz."

Mary son sayfaya gitti. "Oh... Tanrım..."

"Ne?" Tamam, şimdi hançerine davranmak istiyordu. "Ne-"

"Şuna bak."

Son sayfayı ona çevirdi. Ve "Aman Tanrım" demekte haklıydı. Beyaz kâğıdın üzerinde büyük bir evin, tarlaların... küçük bir kulübenin... bir köpeğin... top gibi kıvrılmış uyuklayan bir kedinin inanılmaz derecede detaylı ve güzel kalem ve mürekkep çizimleri vardı.

"O bir sanatçı," diye nefes aldı Mary.

Rhage gözlerini resimlerin üzerinde gezdirirken, mektupla ilgili her şeyden ve lanet olası aptal çizimlerden nefret etmek istedi. O sayfaların her yerine sıçmak, onları lime lime etmek, hatta bir ağacın gövdesine çivilemek ve parçalardan başka bir şey kalmayana kadar kurşunlamak istiyordu.

Ama yapamadı.

Hem mantığı hem de içgüdüleri ona Ruhn'un iyi bir adam, basit bir adam olduğunu söylüyordu - bu, amcasıyla ilgili aptalca bir şey olduğu anlamına gelmiyordu ... sadece onun tarafında dürüst bir çalışma hayatı yaşanıyordu. Ve evet, ölen kız kardeşinin trajedisi ancak Ruhn yeğeni için doğru olanı yaparsa hafifleyecekti.

Mary'nin telefonu bir bing sesiyle çaldı ve ikisi de koltuk minderinin üzerinden telefona uzandılar.

Mary yarışı kazandı ve her neyse onu açmak için zaman kaybetmedi.

"Ben Marissa. Hala konuşuyorlar, Ruhn ve Bitty. Diyor ki... Bitty başlangıçta çok utangaçmış ama şimdi sorular soruyormuş. Yemeğe gidiyorlar."

Evet, çünkü İlk Yemek onun için bile uygun değildi.

"Uzun bir süre olacak," diye sözlerini tamamladı Mary. "Öyle de olmalı."

Rhage gözlerini ovuşturdu. Çok garipti. Ruhn ortaya çıktığında ve gerçek olduğu anlaşıldığında içinde bir yırtılma, bir parçalanma, yakıcı bir acı olmuştu. Ve şimdi, her yeni bilgiyle birlikte Rhage, Bitty'nin denize açılan bir gemi olduğunu, önce ayaklarıyla, sonra metrelerle ve kısa süre sonra da millerle gözden kaybolup onu kıyıda bıraktığını hissediyordu.

Şimdi duygular daha yaygın bir hüzne dönüşüyordu.

"Peki, istiyor musun-"

Ardından telefonu çaldı ve ona bakarken kaşlarını çatı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

Mary ona bakınca, adam ayağa fırladı. "Kahretsin. Şehir merkezinde acil bir durum var -dinle, Marissa'ya Bitty hazır olduğunda beni aramasını söyle- gitmem gerek ama kurtulabilirim."

Ya da en azından yapabileceğini umuyordu. "Ne oldu?" Mary sordu.

"Stajyerler avcılarla kapana kısıldı ve kardeşlerin Bit ve amcayla kalmasını istiyorum, o daha önemli."

"Dikkatli ol," dedi Shellan.

"Her zaman." Eğildi ve onu öptü. "Bunu biliyorsun."

Eşini orada tek başına, gözleri kocaman ve korkmuş bir halde bırakmaktan nefret ediyordu. Ama kaybedecek zamanı yoktu. Yukarı çıktı, hazırlandı ve sonra bir pencere açarak Axe'ın SOS'i gönderdiği yere ışınlandı.

Dikkatini dağıtacak bir şey arıyordu.

Üç acemiye kurtarmak tam olarak peşinde olduğu şey değildi, ama eline geçeni kabul edecekti.

Elise'in kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyor, o kadar sert çarpıyordu ki, kasların patlamaması bir mucizeydi.

Axe'in devasa omuzlarının arkasından, bedenleri ölümcül adımlarla ilerleyen, yüz ifadeleri soğuk ve düz, tamamen duygusuz olan üç küçüğün yaklaştığını görebiliyordu.

Silahları vardı.

Kadın stajyer -Elise adını hatırlayamıyordu ama onu Axe'la ilk tanıştığı geceden hatırlıyordu- silahını doğrultmuş ve yüzünde ölümcül bir ifadeyle yollarına çıktı.

Elise böyle bir durumda bu kadar sakin ya da bu kadar agresif olmayı hayal bile edemezdi.

"Olduğun yerde kal," dedi kadın. "Yoksa seni vururum."

Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen dördüncü kirletici sadece güldü. "Gerçekten mi, kaltak. Gerçekten nasıl kullanılacağını biliyor musun?"

O-"

Bir patlama sesiyle Elise'in tüm vücudu sıçradı! Avcı yere düştü.

Dişi, kurşunu tam gözlerinin arasına sıkırmıştı. "Lanet olsun," diye nefes aldı Elise.

Ama bu herhangi bir şeyi takip etmek için son şansıydı. Drama bir anda aşırı hızlandı - üç avcı hızla içeri girdi, kurşunlar her yere uçuşup sekerken sola doğru döndürüldü ve büyük ve metal bir şeyin arkasına itildi.

Araba mı? Çöp konteyneri mi?

Hayır, bir SUV büyüklüğünde atılmış bir et dolabıydı.

Bir saniye sonra Elise omzunda bir kirpik hissetti, sanki birisi derisine bir saç maşası koymuş gibiydi ama Axe tekrar önüne atladığı ve Peyton ona yandan bastırıldığı için bunu dert edemedi.

"Üstte!" Peyton söyledi.

Ne? diye düşündü. "Orospu çocuğu!"

Axe küfrederken, silahını gökyüzüne doğru kaldırdı ve daha fazla mermi sıktı - ve sonra üzerlerine bir ceset düşüyordu, siyah kan sızdıran ve bebek pudrası ve bozulmuş süt gibi kokan bir ceset.

"Ben yokum!" Axe söyledi. Kız bunu daha fazla cephanesi kalmadığı anlamına aldı.

Biri küfretti. Daha fazla silah sesi. Ayak bileği şimdi de acıyordu.

Ve sonra Peyton düştü. Yatağın kenarından düşen bir battaniye gibi düştü.

"Peyton!" diye bağırdı dönerken.

Tam ona doğru uzanırken, kadın asker onu ceketinin arkasından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

"Ateş edebilir misin?"

Elise gözlerini kırıştırdı, görüşü bulanıklaşıyordu. Daha fazla mermi vızıldayarak geçiyordu. Tanrım, bu kurşunlar nereden geliyordu? Ve sonra kadına odaklandı. "Kanamam var! Y-y-y- sen-"

Tokat soldan geldi ve Elise'in yüzünde çatırdayan bir etki yarattı. Ama bu dumanla dolu bir mutfakta pencereyi açmak gibiydi. Birdenbire askere konsantre olabilmişti.

"Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?" diye tekrar soruldu. "P-point ve tetiği çek," diye geveledi Elise.

"Bu doğru."

Birden avucunun içinde ağır bir metal parçası belirdi. "İki el. Ve sadece ihtiyacın olursa."

Ve sonra Elise kaldırılıp fırlatıldı.

Havadayken, saçları yüzüne savrulurken, vücudu tamamen uyuşmuşken, saçma bir düşünceye kapıldı: Bu nasıl oluyordu şimdi? Nasıl oluyordu da-

Bam!

Kıçının üzerine düştü, vücudu başka bir şeye çarptı - bu sefer bir çöp konteyneriydi. Barın çöp konteynerinin arkasına atılmıştı.

Nefes almak için mücadele ederken elleri o kadar kötü titriyordu ki bulanıklaşmıştı ama silahı bırakmayacaktı.

Ara sokağa baktığında, Axe'in bir avcıyla el ele tutuştuğunu gördü, kadın ise Peyton'ın üzerinde duruyordu, Peyton - aman Tanrım - kafasına darbe almış gibi görünüyordu. Çok fazla kan, çok fazla kan!

Ve insan polisler geliyordu - sirenleri duyabiliyordu.

Ama sonra işler değişti. Birdenbire, hayatında gördüğü en büyük vampir sokağın tam ortasında belirdi. Sarışındı, siyah giyinmişti ve bir iblis gibi saldırdı, Axe'in yumruklaştığı avcıyı yakaladı ve düşmanını bir oyuncak bebekmiş gibi binanın kenarına fırlattı.

Axe bir sonrakine geçti ve bir Kardeş olması gereken kişi de öyle yaptı.

Belli ki çağrılmış olan daha az sayıda kişi ortaya çıktı, ancak Axe, Kardeş ve o kadın stajyer arasında kafalar koptu, pis kokan siyah kan aktı ve cesetler kaldırıma dizildi-

Olaylar sona ererken, polisler gelmeden hemen önce... bir şey gözüne çarptı.

İnce bir parıltı.

Başından vurulmuş olan, yola çıktıkları et dolabının arkasındaki daha küçük olan hâlâ hareket ediyordu ve silahını kaldırmış, namluyu Kardeş'e doğrultmuştu.

"Ateş edecek!" Elise çığlık attı.

Her şey ağır ağır ilerlemeye başladı ve Elise, Kardeş'in vücudunun üst kısmını ona doğru çevirmesini dehşet içinde izledi

-Bu da onu doğrudan tetikçiyle aynı hizaya getirdi.

Ve daha küçük olan tetiği çekti, kurşunları o kocaman göğse boşalttı. Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Sarı saçlı Kardeş iki elini birden havaya kaldırıp yere düşerken biri -muhtemelen o- çığlık attı.

kaldırım. Ve avcı hâlâ silahını ateşliyordu.

Siktir et bu boku, diye karar verdi Elise.

Elise hiç düşünmeden, manik olduğu kadar alışılmadık bir saldırganlığın da etkisiyle siperinin arkasından fırladı, sokağı koşarak geçti ve daha azına olabildiğince yaklaştı.

Sonra işaret etti... ve ateş etti.

Blam! Bam! Bam!

İki eli, kollarını uzatmış, gözleri ve vücudu sabit, silahın konuşmasına izin verdi, yaklaşıp ateş etmeye devam ederken siyah kan üzerine sıçradı ve yaklaştı ve ...

Ne zaman duracağını
bilmiyordu. Bekle, duramazdı.

Silah artık konuşmadığında bile, şarjör ya da her ne diyorsanız boşaldığında bile, avcı o kadar çok kurşun yemiş olsa bile, olduğu yerde kaldı, silahın üzerinde durdu, silahın namlusu hedefine doğrultulmuştu, vücudu o kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdıyor, dizleri yuvalarına çarpıyor, nefesi boğazından yukarı ve aşağı doğru kesiliyordu.

Ve işaret parmağı tetiği sıkıyor-

"Elise?" Axe o kadar uzaktan seslendi ki Elise onu zar zor duyabildi. "Elise... tatlım... Tam arkadayım."

"Wh-wh-what-"

"Sadece silahı alacağım, tamam mı? Silahı almama izin ver, hayır, bana doğru dönme. Olduğun yerde kal."

Elleri yavaşça kollarında gezindi ve silahı sıkışık parmaklarından dikkatlice kurtardı.

Elinden çıkar çıkmaz ona döndü ve gözyaşlarına boğuldu.

"Onu kurtarmaya çalıştım, Kardeş'i.

."

"Gitmeliyiz-"

Elise onun pazularını geçip Kardeş'i'nin cesedine baktı: Sarı saçlı dövüşçü sırt üstü yatıyordu,

Kollarını T şeklinde açmış, ağır botlarını yanlara doğru sallıyordu.

"Onu kurtarmaya çalışıyordum, oh, Tanrım-"

"Elise, insanlar buraya gelmeden önce gitmeliyiz-"

Yolun karşısındaki kadın asker Peyton'ı kucağına aldı.
"Durumu iyi değil. Nereye gidiyoruz-"

İnsan polis arabaları blokun başında gıcırdayarak durdu, insanlar araçlardan kurtuldu ve gölgelerin içinde oldukları yeri işaret etti.

"Onu bırakamayız-"

Bir hoparlör sisteminden "Silahlarınızı bırakın" sesi geldi.
"Silahlarınızı hemen bırakın yoksa öldürmek için ateş edeceğiz."

Ve sonra işler gerçekten gerçeküstü bir hal aldı. Bir filminden fırlamış gibi, Kardeş'in gövdesi kaldırımdan yukarı kalktı. Göğsüne baktı, küfretti ve kulağa "Bu lanet şeyi Fritz'e aldurdım" gibi gelen bir şey söyledi.

Sonra kendi etine benzeyen bir şeye uzandı, bir mermi çıkardı ve sokağın karşısına fırlattı.

İşte o zaman polis arabalarında neler olduğunu fark eder gibi oldu.

"Lanet olası insanlar, yine mi?" Ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu ama onun dışında iyi görünüyordu. "Siz ikiniz, yaralıyı ve dişiği alıp şu tarafa gidin." Sokağın uzak ucunu işaret etti. "Manny geliyor olmalı, işte orada."

Tam o anda, insanların olmadığı şeridin diğer ucundan büyük, kapalı kasa bir araç geçti.

"Şimdi git!"

Havlayarak verdiği komutla Axe onun elinden tuttu ve koşmaya başladı. Peyton'ın yanındaki dişi de aynısını yaptı ve dördü birden çamurlu yoldan aşağıya, bir tür süslü minibüse dönüşen yere doğru koşmaya başladılar.

Tam geniş kapısı açılıp da içeri atlamak üzereyken Elise arkasına baktı. Flaşlar arabanın kenarlarından

binalar ve patlama sesleri vardı, ancak mermiler ateşlenmiyordu.

Kardeş avcıları Omega'ya doğru bıçaklıyordu, diye düşündü hayretle. Lanet olsun, bunu gerçekten görüyor muydu?

Axe onu iyi aydınlatılmış bir iç mekâna doğru iterken, "Bin," dedi.

O da onu takip etti ve kapıyı sonuna kadar sürükledi.

"Sıkı tutunun millet!" diye bağırdı biri ön taraftan. "Bu yolculuk sarsıntılı olacak, yerde kalın."

Bir kükreme ve yalpalama oldu ve sonra hareket etmeye başladılar. Ve Elise tekrar Axe'ın üzerine yığıldı. Nasıl olmuştu... ne olmuştu

...

Çok hızlıydı. Akli her şeyin ne kadar hızlı geliştiğini kavrayamıyordu. Sanki... bir dakika önce puro barının içinde Peyton'a doğru yürüyorlardı ve bir dakika sonra bir aksiyon filminin içindeydi, ama bu bir film seti değildi. Gerçektir.

Yolun karşısına bakan Elise gözyaşlarını kırıştırdı. Kadın dövüşçü Peyton'ı kucağına almış ve kendini mekânın ortasındaki bir masaya dayamıştı; Elise bunun bir ambulans olduğunu fark etti. Duvarlarına tutturulmuş ya da yanlarına monte edilmiş cam kapaklı dolaplarda her türlü malzemenin bulunduğu devasa bir ambulans.

"Yaşıyor mu?" Elise söyledi.

Kadın başını kaldırıp bakmadı. "Evet. Şu anda."

Çok fazla kan vardı. Oh, sevgili Bakire Kâtip... kan...

Ama en azından daha hızlı gidiyor gibiydiler - umarım burada ameliyat yapabilecek birine ulaşırlar, diye düşündü Elise. Ve onlar çarpışıp dururken, etraflarındaki her şey takırdarken, Axe onun bowling topu gibi düşmesini engelledi; güçlü kolları Elise'in beline dolanmış, bacaklarından biri de çalışma platformunun ayağına dayanmıştı.

"Bunu nasıl yaptı?" Elise mırıldandı. "Kardeş... nasıl hayatta kaldı?"

"Kurşun geçirmez yelek," dedi Axe acımasızca. "Kurşun geçirmez yelek giyiyor olmalıydı ve bu lanet şey hayatını kurtardı."

KIRK DÖRT

Axe'in adrenalini, Dr. Manello'nun mobil cerrahi ünitesi şehir merkezindeki bir tür garaja girip cerrah sürgülü kapıyı açana kadar durmadı.

Ve o zaman bile Axe tetikteydi. Evet.

Dışarı çıktığında, petrol, gaz ve eski metal kokan loş, endüstriyel iç mekâna baktı ve aklını kaçırmıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Elise'in sadece diğerleriyle birlikte pusuya düşürüldüğüne değil, aynı zamanda silahı olan birine yaklaşık bir buçuk kilo kurşun boşalttığına da inanamıyordu ve daha da kötüsü, hepsi kendi suçuydu. Eğer o ve Peyton o barda birbirlerine girmeselerdi, üçü, sonra Novo, sonra Rhage, asla dışarıda, açıkta ve yanlış yerde, yanlış zamanda, bütün o avcılarla birlikte olmazlardı.

Ve evet, o zaman kuzeni Altın Çocuk Peyton asla kafasından vurulmazdı. Ayrıca, ya Rhage o insan salkımından sağ salim çıkamazsa? Ya polisler onu ya da daha küçük birini ya da-

Bu ucu açık kâbus, yan kapılardan biri ardına kadar açılıp vampir kanı ve daha az ölüm kokusu içeri dolduğunda çözüldü.

"Peyton nasıl?" dedi Rhage Kardeş, cerrahi ünitenin yaydığı ışığa doğru gelirken. "Ve yardım etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Rhage yanından geçerken Axe'in omzunu alkışladı ama Peyton'ı ameliyat masasına yatırmış olan ve tüm bağlantıları yapmakta olan Dr. Manello'ya odaklandı.

ona bir sürü şey söyledi. Hiçbir cevap alamadan, Doktor Jane aynı kapıdan içeri girdi. O da tıpkı Manello gibi ameliyat önlüğü giymişti ve hastasından başka kimseyle ilgilenmiyordu.

Novo minibüsün içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını öne eğmiş bir halde uzak duvara yaslanmış duruyordu. Çenesinden kan damlıyordu. Orası kesilmişti. Ön kolundan da.

Birinin telefonu çalmaya başladı.

Elise onun yanında, "Benim," dedi.

Dikkatini toplayan Axe, kız elindeki şeyi karıştırıp kulağına götürürken kolunu kıza doladı.

"Troy? Hayır, çok üzgünüm, şu anda konuşamam. Yarın konuşalım mı? Tabii. Ne? Şey... Başı dertte olan bir arkadaşım var. Şu anda acil servisteyiz. Hayır, her şey yoluna girecek. Seni yarın ararım. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve sanki bu kesinti hiç olmamış gibi ona yaslandı. Bu da Caldwell'in öbür ucundan profesörünü bulup prensipleri gereği ona kara gözle bakma ihtimalini azaltıyordu.

Peki, tamam. Bunu yapmazdı. En azından kıskanç çizgisinin dışındaki bir dünyada.

Ve neden şu anda böyle düşünüyordu ki?

"O iyi olacak mı?" Elise kimseye özel bir şey sormadı.

"Sadece beklemeliyiz," diye cevap verdi Axe kendi kendine. "Sadece dua etmeliyiz."

Ne de olsa Peyton'dan pek hoşlanmıyordu ama bu, o piçin beyin ölümünün gerçekleşmesini ya da erkenden mezara girmesini istediği anlamına gelmiyordu. Özellikle de Elise teğet bile geçse.

Kısa bir süre sonra Rhage başını cipten dışarı eğdi. "Dinleyin, ikinizin eve gitmesini istiyorum. Burada yapabileceğiniz bir şey yok. Ona ne olduğunu size bildireceğiz, tamam mı?"

"O..." Elise cümlelerin anlamsızlığını anlamış gibi öylece sürüklenip gitmesine izin verdi.

"Onun için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Rhage Axe'a baktı. "Yine çok yardımcı oldun evlat."

"Bu benim hatam."

"Bunu nasıl anladın? İşaret fişegi falan mı gönderdin? Arkadaşının kafasından vurulması için Craigslist'e ilan mı verdin? Hiç sanmıyorum. Hadi şimdi onu eve götür ve sen de aynısını yap." Rhage sonra Elise'in gözleriyle buluştu. "Ve sen inanılmazdın. Gerektiğinde gerçekten ortaya çıktın."

"Silahla nasıl ateş edileceğini bilmiyorum," diye mırıldandı. "Daha önce hiç ateş etmedim."

"Artık öğrendin. Ve bu beceriyi öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Axe başını sallayarak onu kapıya doğru götürdü ve çıkış yolunu açtı. Önce o adım attı ve etrafına göz gezdirdiğinde köprülerin altındaki nehre yakın olduklarını, otoyolun direkleri üzerinde yükseldiğini, ara sıra araba ve kamyon seslerinin etrafta yankılandığını gördü.

"Şimdi sen git," dedi ona. "Ben de hemen arkadayım. Evinize."

Kalbini kırarak bir şekilde başını salladı. Ve sonra gözlerini kapattı.

Hayaletten kurtulması en az bir, belki de iki dakika sürdü.

Ve sonra onun peşine takıldı, soğuk gecede, kendisinin daha düzenli, bedensel versiyonunun aksine kim olduğunu daha iyi temsil ediyor gibi görünen gevşek bir molekül koleksiyonu içinde seyahat ediyordu.

Dağınıklık onun tam tanımıydı.

Yeniden oluştuğunda, paylaştıkları kan sayesinde mümkün olan bir şey olarak hemen onun yanındaydı.

Kadın adamın elini tutup ön kapıya doğru ilerlerken adam onu durdurdu. "Kıyafetlerinde kan var. Kullanabileceğimiz bir arka yol var mı?"

Elise, şu anda ne giydiğini ve ne durumda olduğunu bir yana bırakın, kıyafetlerinin ne olduğunu bile unutmuş gibi kendine baktı.

"Komik," diye fısıldadı. "Her şey böyle başladı." "Özür dilerim?"

Ona doğru baktı. "Seninle birlikte. Eve yanlışlıkla ön kapıdan girdim ve babam beni öyle gördü. Ve eğer bunu yapmamış olsaydım... seninle asla tanışamayacaktım."

Evet, senin için nasıl gidiyor, diye düşündü acımasızca. Daha azını vurdun, neredeyse kendini öldürtüyordun ve savaşın lekeleriyle kaplandın.

"Bana arka kapının nerede olduğunu söyle," dedi sert bir sesle. "Ben de bizi içeri alayım."

Rhage'in yapabileceği bir şey yoktu.

Doktor Jane ve Manny, Peyton'ın şakağındaki yarayı dikmeye, beyin sarsıntısını değerlendirmeye ve çok düşük kan basıncını düzeltmeye çalışırken, Rhage hiçbir şey yapamadığı durumlarda kalmaktan oldukça yorulmuştu.

Novo'ya baktı. Kadın stajyer tüm bu süre boyunca hiç hareket etmemişti. Sanki taşa dönüşmüş gibiydi. "Gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

Başka koşullarda olsa karşı çıkabilirdi ama o güçlüydü. Ne olursa olsun, üstesinden gelebilirdi-

Telefonu aldı ve ona uzandı. "Kahretsin... Gitmeliyim," dedi mesajı okurken. "Ben Mary."

"Güvendeyiz," dedi Manny.

"Oraya birkaç adam göndereceğim." "Bu iyi olur."

Rhage yan kapıdan çıkmış ve bir saniye sonra maddesizleşmişti. Seyirci Evi'nin önünde yeniden şekillenirken, ön geçitten yukarı koşup kapıyı iterek açmak için iki kez düşünmedi-

Fuayede bir sürü insan vardı ve herkes ona dönmüştü-

Tamamlandı. Lanet olsun. Kaos.

Mary'nin nefesi kesildi. Bitty bağırdı. Biri küfretmeye başladı-V, sesine bakılırsa. Ve sonra dişileri ona doğru geliyor, dakikada bir mil konuşuyor, işaret ediyor, göğsünü gösteriyordu.

Ne hakkında konuştuklarını anlayamadı.

"Dur bakalım," dedi avuçlarını açarak. "Ruhn'la aranız nasıldı, iyi misin Bitty?"

"Vuruldu! Kanaman var!"

"Ha?"

Ama sonra kendine baktı. Gömleğinin ve deri ceketinin önünde kurşun delikleri vardı; ellerinde ve giysilerinin her yerinde parlak kırmızı kan vardı... ve yeniden sardığı hançerlerinden daha az siyah kan damlıyordu.

Oh. Doğru ya. Şu kavga meselesi. "Ben iyiyim," dedi. "Ben-"

"Şimdi Doktor Jane'i arıyorum!" Mary telefonuna doğru giderken şöyle dedi.

"Hayır!" Elini tekrar uzattı. "Ameliyat ediyorlar. Ve ben yaralanmadım-"

"Az önce göğsünden vurulmanı yaşadım! Neden hala ayaktasın! Rhage-"

Arkadaşının önüne geçti ve gömleğini ortadan ikiye yırttı.

Düğmeler uçuşup mermer zeminde sekerken, eskiden parlak yeni kurşun geçirmez yeleği olan şeyi ortaya çıkardı. Ama artık İsviçre peyniriyle daha çok ortak noktası vardı.

Rhage göğsüne vurdu. "Kevlar." Bir mermi daha çıkardı ve yere düşmesine izin verdi; mermi zıplayarak düğmelerle oynamaya devam etti. "Vurulduğumdan beri bunları giyiyorum, biliyorsun, son seferinde. Yani, evet, ben öldükten sonra onunla kalacağın konusunda anlaşmıştık ama bunu aceleye getirmeye gerek yok."

Bir anda uzak köşede duran Ruhn'u fark etti, gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Rhage boğazını temizledi. "Ya da, bilirsiniz, acele etmek için bir neden yoktu."

Bir duraklama oldu. Sonra Mary ve Bitty ona sarıldılar, kadınları onu kucakladılar ve bir dakika içinde bir mil konuştular, gergin enerji yakıldı, terli ve kanlı olduğu gerçeği onlar için en ufak bir önem taşımıyor gibi görünüyordu.

Parmaklarını deliklere sokan Bitty'nin başının üzerinden "Z," dedi. "Garaja gitmen gerekiyor. Korumasızlar ve Peyton'ı ameliyat ediyorlar. Ve V, eminim bir çift el daha işlerine yarayabilir."

Bu noktada bir konuşma oldu ve birisi Ruhn'a kaldığı yere gitmesini önerdi.

Ve bu havayı tamamen değiştirdi. Bitty amcasına döndü, Mary de öyle.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Bitty her zamanki açık sözlülüğüyle sordu.

"Yarın gece mi?" Ruhn sessiz bir şekilde söyledi. "Tamam."

En azından sarılmadılar, diye düşündü Rhage, erkek eğilip Marissa ve Mary'ye birkaç kelime mırıldandıktan sonra kapıya doğru yürürken-

"Bekle," dedi küçük kız.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne fırladı... ve Ruhn'u kucakladı.

Rhage ve Mary'yi tanımaya başladığında da böyle yapmıştı: Bir göz kırpma kadar hızlı, ama kalbini açığının ilk işareti.

Rhage gözlerinin yaşardığını hissetti. Bitty'nin davranışları ona toplantının tüm ayrıntılarından, o dedi, bu dedi, şu tartışıldı, bu açıklandı ifadelerinden çok Ruhn'la geçirdiği zamanın nasıl geçtiğini anlatıyordu.

Mary'yle birlikte kızı evlat edinme sürecindeyken Rhage'in aklına şöyle bir fikir gelmişti

Üçü arasında bir şeyler oluyordu, değişiyordu, belli bir yöne doğru gidiyordu. Ona GTO'yu göstermesi ve kokusundan hoşlanması gibi... Mary ile birlikte onu Lucas Square'deki T.G.I. Friday's'e götürmeleri ve Mary'nin, eğer onun için çok fazlaysa ayrılmak zorunda kalmalarının sorun olmayacağını açıklaması gibi... dondurmacıya yaptıkları o gezi gibi...

Şimdi tam olarak o flaşlardan birini alıyordu.

Ama ona açık bir yol göstermek yerine...

... her şey bir tuğla duvarla ilgiliydi.

KIRK BEŞ

Peyton o güne kadar yaşadığı en kötü baş ağrısıyla uyandı.

Ama acı umurunda bile değildi.

Dudaklarında bir bilek vardı ve şimdiye kadar içtiği en muhteşem kan ağzına doluyor, boğazından aşağı akıyor, bağırsaklarında birikiyordu. Ve daha fazla içtikçe, hayatta kalma içgüdüğü ona içmesini, içmesini ve sonra devam etmesini emreliyordu.

Gözlerini açana kadar kimin olduğunu bulamadı.

Novo onun yanında duruyordu, yüzü solgun ve solgun, omuzları ve kolları çıplaktı, giydiği ceket artık yoktu.

Hareket ediyorlar mıydı? Bir şey çarptığında ve bunu tüm vücudunda hissettiğinde düşündü-

Birden aklına puro barındaki tartışma geldi, Axe ile sert bir şekilde kavga etmeleri, Elise'in peşlerinden koşması, Novo'nun ortaya çıkması...

Dudaklarındaki mührü bırakarak mırıldandı: "Öldü mü? Tanrım... Rhage öldü mü?"

"Sadece küçükler," dedi bileğini adama doğru uzatmadan önce.

Nefes verdi ve içmeye geri döndü. Yıllar ya da en azından saatler sürebilecek ama muhtemelen sadece on dakika kadar süren bir sürenin ardından gevşedi; yüzen, mutluluk veren doygunluk hissi onu herhangi bir morfinden daha iyi sakinleştiriyordu.

En mükemmel kafaydı.

Ama bu lezzetli hissin içinde kaybolamazdı. Hele ki o kadın tepesinde dikilirken.

"Ben iyi olacağım." Ya da en azından söylemek istediği buydu. Sesi doğru çıkmıyor gibiydi. Ya öyle ya da kulakları duymuyordu.

"Ne?" diye sordu, sanki yakınlık aptala ayarlanmış bir Google çevirmeni kadar işe yarayabilirmiş gibi eğilerek.

Boğazını temizledi ve beynini tekrar çevrimiçi olmaya zorladı. "Elise iyi mi? Axe?"

"İkisi de
iyi." "Sen
mi?"

Kollarını uzattı ve bir daire çizerek hareket etti... ve adam ilk kez onun biraz korkutucu olsa da çok iyi bir kadın olduğunu fark etti. O kadar sertti ki, vücudu tüm sert, kaslı kenarlarına kadar törpülenmişti.

Peyton tahrik olmaya başlayınca, bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

"Canının yanmamasına sevindim," dedi kabaca. "Bana karşı duygusal mı davranıyorsun?"

"Hayır, beni tahrik ediyorsun."

Bir an için şaşkın görünüyordu. Sonra ona ters ters bakmaya başladı - ki bu onlar için muhtemelen bir ilerlemeydi. Her şeyin normale dönmesi gibi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silkti. "Sen çekici bir kadınsın. Bunu sana söyleyen ilk erkek ben değilimdir herhalde. Ve ne diyebilirim ki, adil sekse karşı her zaman sağlıklı bir saygı duymuşumdur."

Başını arkaya attı ve güldü. Ama bu mutlu bir ses değildi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Sen ve ben Kardeşlik'in seyyar cerrahi aracındayız, eğitim merkezine gidiyoruz çünkü vuruldun ve şimdi beynindeki şişliği azaltmak için kafanda bir tüp var ... ve sen bana asılıyor musun?"

"Büyüyen tek şey gri maddem değil." "Yıkılmaz bir sürtük gibisin, değil mi?"

"Biliyorsun, çoğu insan için sürtük bir hakarettir." Konuyu anlatmak için elini kaldırmaya çalıştı. Ve başarısız oldu. "Ben şahsen bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. İşime olan bağlılığımı gösteriyor."

"İşin mi?"

Bu gece olanları düşününce, eğitim merkezine kadar olan yolculuğu tartışarak da geirebilirlerdi: Derisinin içinde çalkalanıyordu ve bu enerjinin bir çıkışa ihtiyaı vardı ve bok, aldığı kadar iyi verebileceğini biliyordu.

"Elbette," dedi. "Kadınlarla birlikte olmak için çalışıyorum. Pratik yapmak her şeyi mükemmelleştirir."

Kadın kollarını yeniden göğsünde kavuşturup tekrar duvara yaslandığında kaşlarını çattı. "Eğer hareket ediyorsak, senin oturuyor olman gerekmez mi?"

"Evet, ama istemiyorum."

"Makul bir davranış önermek bana düşmez." "Bu söylediğin ilk akıllıca şey."

"Bilincim yerine geldiğinden beri mi?"

"Seni tanıdığımdan beri."

Gülmeye başladı ama başı ağrıyordu, o yüzden durdu. "Bana bir şey söyle... Dün gece neredeydin?"

"Pardon?"

"Daha yavaş mı konuşmam gerekiyor? Kafatası atlamış olan benim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Peyton bir an için fel geçirip afazi olma ihtimalini düşündü. Ama hayır, doğru konuşuyordu.

"Dün gece seni aradım." "Hayır, aramadın."

"Mmm-hmm." Başını sallayacaktı ama yakıcı acı onu durdurdu. "Eminim yledir."

"Telefonundan değil, yapmadın."

Doğru ya. "Kahretsin, Elise'in üzerindeydi. Axe'ı becerebilmek için bana bırakmak zorunda kaldı."

Evet, sesi acı geliyordu. Adamın muhtemelen bu gece hayatını kurtarmasına yardım ettiği düşünülürse, bu biraz zengindi.

Muhtemelen çıkar.

Novo kaşlarını çatdı. "Axe benimle birlikteydi."

Şimdi boşluğa düşen Peyton'dı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Axe beni The Keys'e götürdü."

Peyton gerçekten oturmaya çalıştı. Nefes nefese kaldığında Novo bir elini göğsüne koydu ve onu tekrar yere yatırdı.

"Hareket etmeyi kesecek misin?" diye emretti.

"Seni The Keys'e götürerek ne halt ediyor? Hiçbir kadın oraya gitmemeli."

Yoldaki bir tümsek, sanki asfaltın kendisi onun tarafını tutuyormuş gibi her şeyi acıttı.

Ölümcül bir bakıştan mı bahsetmek istiyorsun? Adam zaten sırtüstü yatıyor olmasaydı, kadının bakışı adamın ayaklarını yerden keserdi.

"Axe'dan beni oraya götürmesini istedim, bir kere. Ve bir kadınla seks yaptım, yani evet, o kulüpte kadınlar da var."

Peyton birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra özlü maskesini yerine oturttu. "Bunun senin olayın olduğunu bilmiyordum."

"Kadınları, dişileri, erkekleri ve erkekleri severim." "Ve Axe."

"Evet, ve Axe."

Peyton'ın dişlerinin uçları karıncalanmaya başladı. "Eminim ikiniz harika vakit geçirmişsinizdir. Kuzenimin evine gitmeden önce." Yüzünü ovmak için elini kaldırdı ama kolundaki serum istediği kadar rahat hareket etmesini engelliyordu. "Ona Elise'e yaklaşmamasını söyledim ve sen bana ders vermeye başlamadan önce söyleyeyim, hayır, bunun nedeni Elise'in bir sivil, Elise'in de bir aristokrat olması değil. Elise bizim gibi değil. O... temiz. Bizden daha iyi. Cennet gibi o da saygıyı hak ediyor."

"Oh, riight. Senin ilerici kadın paradigman. Ve beni hangi iki kovaya koyduğunuzu unutup duruyorum."

"Beni bağışla, Novo, tamam mı? Ne demek istediğimi biliyorsun. Paradise ve Elise öyle bir yerde ölü bulunmazlar, hele hele rastgele kişilerle ve stajyer arkadaşlarıyla kıkır kıkır sevişirken."

"Paradise'ın şu anda bir stajyer arkadaşıyla yattığını hatırlatmak isterim."

"Evet, ama bu bir ilişki. Paradise bakireydi. Elise de öyleydi. Lanet olsun, şimdi nasıl çiftleşecek?"

Novo uzun süre ona baktı. "Neyi büyüleyici buluyorum biliyor musun?"

"Ne? Ve eğer gözlerimin rengiyse, ben de seninkiler için aynı şeyi hissediyorum-"

"Nasıl bu kadar cinsiyetçi, yargılayıcı bir domuz olabiliyorsun. Seni tanıdığımndan beri yirmi ya da otuz kadınla yattın ve bunu inkar etme, kulüplere gittim ve onlarla birlikte olmanı izledim. Ve yine de bir kadının bunu yapmaması gerektiğini, hatta yapamayacağını söylüyorsun. Söylesene, uyguladığın bu çifte standart seni hiç rahatsız etmiyor mu? Yani, biraz bile mi?"

"Dişiler farklıdır." Omuz silkti. "Bu işler böyledir."

Novo başının üzerinde bir yere baktı ve avcının onun üzerinde başlattığı işi bitirdiği izlenimine kapıldı.

"Hayır," diye mırıldandı, "aslında, pislikler sadece pisliktir, bacaklarının arasında ne olursa olsun."

Şehrin öbür ucunda, Caldwell'in tamamen farklı bir posta kodunda, Elise Axe'ı yatak odasına davet etti ve kapıyı ikisinin de arkasından sessizce kapattı.

"Başardık," dedi doğrudan banyoya giderken. "Kimse olmadan ..."

Aynadaki yansımasını gördüğü anda durdu ve ellerini yanaklarına götürdü. Tanrım... kan.

Axe onun yanına geldi ve başını salladı. "Böyle bir şey görmeni hiç istemedim. Bırakın böyle bir şeyin ortasında kalmanı."

"Hayatın böyle mi? Her gece oraya gitmek... birileri işi bitirene kadar neredeyse öldürölmek mi?"

"Böyle düşünme. Düşünemezsin."

"Nasıl yapamam?" Ona döndü ve sanki üzerinde bir şekilde gözden kaçmış kurşun delikleri ve diğer yaralar varmış gibi her yerine dokunmak isterken buldu kendini. "Nasıl unutabilirim?"

Sanki Axe onun kendisinden ne istediğini biliyormuş gibi, ağzını onunkine dayadı ve onu derinden öptü. Ve bir anda, ona sahip olma ihtiyacı tarafından tüketildi, elleri onun ve kendisinin kıyafetlerini çıkarırken sertleşti, duşa gittiklerinde yerde lekeli bir yığın bıraktı.

Onunki küvet tabanlı basit bir kabin iken, onunki içine girdiğiniz, belirli sıcaklık tercihlerine göre programlanabilen altı duş başlığının su yağdırdığı bütün bir muhafazaydı. Ayrıca sıcaklık için neredeyse hiç beklemek gerekmiyordu.

Ama bu lükse ihtiyacı yoktu. Onunla birlikte olmak için değil, şimdi ya da asla.

Birbirlerini baştan aşağı sabunladıktan ve gecenin korkunç hatıralarını duruladıktan sonra banyodan çıktılar ve kadın uzak köşedeki bir ışık hariç tüm ışıkları kapattı. Büyük yatağında, yumuşak çarşafın altında uzanırken, adam kadının üstündeyken sessizce seviştiler, vücutları birleşirken gözleri buluştu. Önce kadın serbest kaldı, tırnaklarıyla adamın sırtını çizdi ve kısa süre sonra adam da onu takip etti, kalçaları sarsıldı ve ona doğru eğildi, güçlü orgazmı onu doldurdu ve onun için bir başkasını başlattı.

Yine de sonrasında kalıcı bir yakınlık olmadı.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı. "Burada kalamam."

"Elbette kalabilirsin. Babam asla odama gelmez."

"Başını belaya sokmak gibi küçük bir risk bile almak istemiyorum. Zaten bu gece neredeyse seni öldürtüyordum."

Vücutlarının yarattığı sıcak yuvadan çıkarken, ayağa kalktı ve pembe bornozunu çekti - ve kavga sırasında giydiği lekeli şeylerin artık temiz olan teninin üzerine giyilmesinin utanç verici olduğunu düşündü. Ama o bunu umursamıyor gibiydi.

Çok geçmeden onun önünde durmuş, omuzlarını ovuyordu. "Bu gece bu kadar cesur olduğuna inanamıyorum."

"Cesur mu? Dalga mı geçiyorsun benimle? Yerel bir deyim kullanmak gerekirse, altıma sıçıyordum."

"Daha azına doğru yürüdün, tüm zaman boyunca ateş ettin. Senin için dehşete düşmemiş olsaydım, tamamen tahrik olurdum."

Biraz gülümsedi, ama bunu tutması zordu. "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Yarın gece. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, kesinlikle. Peyton hakkında bir şey duyar duymaz sana haber vereceğim."

"Lütfen." Puro barını düşünerek kaşlarını çatı. "Sana karşı saygısızca davrandığı için üzgünüm. Bazen... eski moda ve zor biri olabiliyor ama kötü biri değil."

"Onun ölmesini istemiyorum. Ben de ondan bela istemiyorum. Sadece o benim yolumdan çekilsin, ben de onunkinden çekileyim."

Elise başını salladı ve sonra bir tür durgunluğa girdi. Onun gitmesini istemiyordu ama kalmaktan da rahatsız olduğunu biliyordu ve onu suçlayamazdı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Axe. "Buraya gel."

Onun kollarında güvendeydi, rahatladı ve ona sarıldı, onun sıcaklığını ve gücünü hissetti.

"Keşke sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı," diye fısıldadı sırtını okşarken. "Senin için kötü olduğumu hissediyorum."

"Hayır, değilsin."

Bir süre sonra, "Aslında..." dedi. Ondan uzaklaşarak derin bir nefes aldı. "Benim için yapabileceğin bir şey var."
"Adını söyle," diye yanıtladı. "Ve senindir."

KIRK ALTI

Ertesi akşam Rhage ve Mary, Bitty'nin amcasını görmesi için tekrar Seyirci Evi'ne gitmesine izin verdi.

Mary daha kolay olmadığına karar verdi. Hayır. Alışabileceğiniz bir şey değil, özellikle de Rhage'in vurulmasından sonra.

Mercedes bir kez daha tepeden aşağı inerken, o ve Rhage eve geri döndüler ve fuayede durdular. Konak büyük ölçüde sessizdi, İlk Yemek temizleniyordu, Kardeşler gecelerine devam ediyordu, shellanlar da.

"Kendimi geride kalmış gibi hissediyorum," dedi merdivenin alt basamağına gidip otururken. "Biliyorsun, hayatlarımız bir şekilde sona eriyor. Diğer herkes devam ediyor. Yani, bunun üzüntüden kaynaklandığının farkındayım ama ben böyle hissediyorum."

Rhage karşıya geçip ona katıldı. "Ben de seninleyim."

Ona şöyle bir baktı. "Dün gece o yeleği giydiğine çok sevindim. Ama neden bana söylemedin?"

"Bu sadece viteste bir ekleme. Biliyorsun, son göğüs yarasından sonra - bu benim için bile çok yakın bir karardı. Ve Bitty etraftayken..." Boğazını temizledi. "Evet, Fritz'den bana biraz getirmesini istedim. Birkaç tanesini denedim. Ve dün gece kullandığım benim favorimdi. Çok da işe yaradı."

"Bir tane daha sipariş edecek misin?"

Omuz silkti. "Sanırım öyle."

Mary kolunu onun omuzlarına doladı - cüssesi yüzünden tam olarak dolamadı. "Bitty iyi olmana çok sevindi."

"O tatlı bir çocuk."

Rhage ellerine bakıp kesilmiş tırnaklarını karıştırıyormuş gibi yaparken Mary artık tanıdık gelen bir yas hissetti ve hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağını anladı. Bu kadar şiddetli olmadığı zamanlar da olacak, dedi kendi kendine. Daha da kötü olduğu zamanlar. Ama bu artık onun yoldaşındı, iç dünyasında her zaman orada olacak bir yaraydı.

Onun için de aynı şeyin geçerli olacağını bilmek için Rhage'e sormasına gerek yoktu.

"Hiç pişmanlığın var mı?" diye sordu usulca.

"Onu kabul ettiğin için mi?"

"Evet."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve kadın onun yakışıklı profilini inceledi. Sarı saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Yanakları her zamankinden daha çukur görünüyordu. Ve o güzel mavi gözlerindeki acımasız ışık onu çok daha yaşlı gösteriyordu.

Adamın sırtını ovalarken, kaslarla kaplı gömleğinin üzerinden geçerken canavarın dokunuşunu takip ettiğini, dövmele temsilin onunla kalmak için yer değiştirdiğini hissetti.

"Bilmiyorum," dedi. "Bu oldukça zor. Bu gerçekten zor. Ama hayır, yine de onu yanıma almak isterdim. Eğer almam gereken tek şey, onu gerçek evine götürmek için iki ay babalık yapmaksa? O zaman bana verilenler için minnettar olacağım. Önümüzdeki bin yıl boyunca ona sahip olamadığım için acı çekmeyi, onun dünyada yalnız kalmasına, kollarını ve bacaklarını tamir ettirmesine ve nereye gideceğini merak etmesine tercih ederim. Bu değiş tokuş benim için buna değer."

Mary başını adamın pazularına yasladı. "Ben de öyle hissediyorum." "Bu arada sana bir özür borçluyum."

"Ne hakkında?"

"Bitty'nin uzuvlarına ne yapacaklarını sana söylemeliydim. Seni endişelendirmek istemedim ve her şeyin yoluna gireceğini umuyordum."

"Oh, Tanrım... endişelenme. Köprünün altından çok sular aktı." "Evet."

Orada çok uzun süre oturdular, mutfaktan gelen konuşma sesleri, uzaktaki elektrik süpürgesi ve çalışma odasındaki Wrath'ın biriyle konuşması aşağıya süzülüyordu.

Sonunda, kara kedi Boo yanlarından geçip gitti, hayvan tam önlerinde kıvrılıp oturdu.

"Bize söyleyecek bir şeyin var mı, Boo?" Mary mırıldandı. "İyi haberler işimize yarayabilir."

Birkaç miyavlama duyuldu ama tercüme edilmesi zordu. Sonra Boo yoluna devam etti, belli ki çok önemli bir kedi işiyle ilgileniyordu.

"Marissa'yla bu işin nasıl yürüyeceği hakkında konuştun mu?" Rhage sordu. "Biliyorsun... ve ne zaman?"

Mary derin bir nefes aldı. "Bir sosyal hizmet görevlisi bu gece Ruhn'un kulübesini tekrar kontrol etmeye gitti. Oraya düzenli olarak sosyal yardım ziyaretleri yapılması gerekecek ama V tüm gerekli incelemeleri mükemmel bir şekilde yaptı. Ve Ruhn'un işverenin Bitty için okula erişimi olduğu ortaya çıktı. Ruhn'un onu bir programa sokmasına yardım etmeye tamamen istekliler. Bu harika olur."

"Kimseyi tanımayacak."

"Bu eve geldiğinde kimseyi tanımıyordu. Ama uyum sağladı."

"Ne yemekten hoşlandığını bilmeyecekler. Dondurması - şu anda naneli çikolata parçacıklı bir evrede."

"Onlara söyleyecektir." Mary gözlerini ovuşturdu. "Eşyalarını toplamasına yardım edeceğim. Bence bu iş gereğinden fazla uzatmamamız en iyisi. Geçiş süreci onun için yeterince zor olacak, bir de arafta kalmak zorunda kalmasın."

"Üçüncü katta kalmayacağım. O gider gitmez, bizi eski odamıza geri taşıyacağım."

"Bence bu iyi bir fikir." Mary boynunu kırdı. "Zavallı Trez. Yine yo-yo olacak."

"Şu anda pek bir şeyi umursuyor gibi görünmüyor." "Hayır."

Ve gerçekten de Mary kendini benzer bir umutsuzluğa düşmemek için mücadele ederken buldu.

"Bu gece işe gideceğim," demek için kendini zorladı.
"Canım istemiyor ama bunu yapacağım."

"Ben de öyle. Gece yarısı saat 12'de dün gece yaşananlar hakkında sınıfla konuşmak için bir toplantı var."

"Peyton hayatta kaldı mı?"

"Evet, Manny hepimize bir mesaj gönderdi - o piç kurusu çok zeki bir cerrah. Beyin şişliği indi, istatistikler iyi. Çocuk birkaç gece daha antrenman yapamayacak ya da dövüşemeyecek ama yakında hazır olacak. Novo onun hayatını kurtardı."

"Herkesin başarmasına çok sevindim." "Ucuz atlattık."

Mary'nin gitme vakti gelmesine rağmen kıpırdamadı. Sadece erkeğinin yanına oturdu ve erkek uzanıp elini tuttuğunda, başını onun omzuna yaslamaya devam etti.

Geride bırakılmak özel bir kayıp türüydü.

* * *

Elise paltosunu giyip boğazına bir eşarp sardıktan sonra küvetin yanındaki banyosunda bir pencere açtı ve Axe'ın onu şehir merkezinde beklediği yere doğru buharlaştı; aralarındaki kan bağı, adres konusunda anlaşmış olsalar da onu anında tespit etmesine yardımcı olmuştu.

Kadın yeniden şekillenirken, adam sanki yapısal bütünlüğünü değerlendiriyormuş gibi apartman binasına bakıyordu.

"Allishon on dördüncü kattaydı," diye açıkladı Elise merhaba öpücüğünden sonra. "Dairenin ön kapısı kilitli ama belki teras açıktır?"

"Binanın hangi tarafından baktığı hakkında bir fikriniz var mı? Burada yüzlerce birim var."

Asansörün koridorun neresinde boşaldığını düşündü. Koridorun gittiği yönü. Hangi yöne gittiğini.

"Hudson'a bakıyor. Şu tarafta."

"Etrafından dolaşalım."

İkisi yüksek binanın en ucuna kadar yürüdüler, yaprak dökmeyen çalılarının arasından geçtiler ve nehir manzaralı tarafa ulaşana kadar fısıldayarak ilerlediler.

Sırtına doğru esen rüzgârlar yüzünden boynunu bükerek saçlarını yüzünden uzak tutmak zorunda kaldı. "Birimlerde neredeyse tüm ışıklar yanıyor." Katları saydı. "Ama gördünüz mü? On dördüncü katta dışarıda kalan iki tane var - sayıma lobinin zemin kat olduğunu varsayarak başladılar. Bunlardan biri o olmalı."

"O lanet şeylerden elli tane denemek zorunda kalsak bile umurumda değil. Eğer herhangi bir insanın dikkatini çekersek, hafızalarını sileceğim."

Elise başıyla onayladı. "Önce sen mi?"

"Hayır, sen. Yerdeyken seni korumak istiyorum."

Başını sallayarak gözlerini kapattı... ve moleküler formunda uçarak, sondan üç birim içerideki karanlık apartmanın terasında birleşti. Axe de onu takip ederek yanında cisimlendi.

Sürgülü bir cam kapı vardı ve gidip kapının kolunu kavradı. Reddedilmek için kendini hazırladı.

Evet. "Kilitli."

Axe ellerini kavuşturdu ve içine baktı. "Oldukça sıradan insan eşyalarına benziyor. Bir vampirin saklanabileceği bir yer değil."

"Yan kapı

mı?"

"Yandaki

kapı."

Diğer birime doğru ilerlediler ve sürgüye doğru eğilirken ilk düşüncesi, buranın bir vampir dairesi olmasına imkân olmadığı oldu. İçerisi karanlık olsa bile, perdelerin beyaz ve şeffaf olduğu izlenimine kapıldı - güneşi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Axe acımasız bir sesle, "Burada kanlı bir el izi var," dedi. "Dış pervazda."

Adamın işaret ettiği yere doğru bakarken Elise'in kalbi küt küt atmaya başladı ve sonra gözlerini kapattı. Bir süre sonra uzandı, kolu tuttu-

Sürgü, sanki cam yoldan çekildiği için neredeyse rahatlamış gibi, hiç sorun çıkarmadan serbest kaldı.

"Kan kokusu alabiliyorum," dedi Elise kabaca. "Çok hafif... ve Allishon'a ait."

Eşikten adımımızı attığımızda, her şeyin beyaz olduğu ilk izlenimi güçlendi. Halı bile bir kâğıt yaprağı rengindeydi. Gözleri alıştığında, yolun karşısındaki yatağa odaklandı. Çarşaf lar gitmişti. Yastıklar da öyle. Yatak başlığı ve şilteden başka bir şey yoktu.

"Işığı açmamı ister misin?" Axe sordu. "Evet, lütfen."

Yine de, yatak odasına ışık dolduğunda sıçradı.

Oh... kutsanmış Bakire Kâtip. Yatağın üzerinde lekeler vardı, çoğu da yatağın üst kısmında, başlığın yanında. Ve halının üzerinde kahverengi ayak izleri vardı. Kapı pervazında da kahverengi bir leke vardı.

Sanki şiddet zamanın süzgecinden geçirilmiş, tüm özelliklerinden olmasa da çoğundan arındırılmış gibiydi.

Kalıntılar fazlasıyla yeterliydi.

Hava soğuk olmamasına rağmen kollarını kendine dolayan Elise, yatak odasından çıkıp kısa bir koridorda yürüdü. Oturma odası da aynı filmli perdeler ve bembeyaz mobilyalarla beyazdı. Mutfak dikkat çekici değildi, tezgâhlar temizdi ama dolaplarda bir şey yoktu. Buzdolabı boştu.

Görülecek kan yok. Ama bu hiç de rahatlatıcı değildi.

Elise, koridorda beliren Axe'a "Buraya uyuşturucu almaya gelmiş," dedi. "Görünüşe göre burası onun parti eviymiş. Ve bir gece... birini geri getirdi...."

Sadece biri değil, diye hatırlattı kendine. Anslam. Kendilerinden biriydi ve sadece vampir olduğu için değil, aristokrasinin üst düzey bir üyesi olduğu için de.

En azından öyleydi.

Ve şimdi ikisi de ölmüştü.

Elise, tam olarak neyi anlamaya çalıştığını bilmesede de, sınırlı kat planında volta atarak zamanını aldı. Duygular hakkında dünyanın tüm eğitimine sahip olmanın, kendi duygularınız ham ve hasarlı olduğunda her zaman yardımcı olmadığının bir başka örneğiydi.

Yatak odasına geri dönerek dolaba yöneldi. Gitmek zorundaydı. İçeri girip boşluğa bakması neredeyse döngüyü kapatmak gibiydi.

Çubuklardan sarkan birkaç ceket ve yerde biriken resmi bir elbiseden başka bir şey yoktu.

Allishon buraya Glymera'nın büyük olaylarından birinden sonra gelmiş olmalı. Medeniyet maskesini çıkarmış. Ve devam etti ...

"Çok üzücü," diye mırıldandı Elise yanına gidip kırmızı saten parçasını alırken.

Yine de süslü bir elbise değildi. Güzel süslemeleri ve sedef düğmeleri olan bir pelerin olduğu ortaya çıktı.

Elbiseyi askıya asmak üzereyken bir şey bacağına çarptı.

"Ow." Pelerininden sarkan şeyin ne olduğunu merak ederek kıvrımlara baktı - ya da belki de gizli bir cepte. "Tamam, bu acıttı-"

Elise astarın içinden büyük bir siyah metal parçası çıkarırken kaşlarını çatı. Garip şekilli ve ağırdı... bir tür anahtara benziyordu ama tam olarak öyle değildi.

"Bir şey mi buldun?" Axe arkasından sordu.

"Bilmiyorum." Elindeki şeyi uzattı. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

Cevap vermeyince ona baktı ve sonra nesneyi avucunun içinde yuvarladı. "Bu bir tür kendini savunma silahı mı? Burada bir bıçak yok ya da... belki de bir anahtardır ama şimdiye kadar gördüğüm hiçbir kapının anahtarı değil."

"Bilmiyorum. Ama bence gitmeliyiz."

"Evet."

Her neyse onu da yanında götürmek istiyordu. Ama nesneyle birlikte bulunursa, neden Allishon'un evine gidip etrafı kolaçan ettiğini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Ağırlığı pelerinin cebine geri koyarak dolaptan çıktı ve giriş kapısını kapattı.

Doldurulmuş bir sandalyeye gidip oturdu ve yatağa baktı. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Axe'in içeri girdikleri sürgülü cam kapının yanında durduğunu, iri vücudunun sürgünün neredeyse tamamını kapladığını fark etti.

"Gerçekten minnettarım." Odada neler olduğunu hayal ederken başını salladı. "Sanırım... bilirsiniz, buraya gelmek zorundaydım."

"Evet."

"Sanırım artık gitmesine izin verebilirim. Bunu yapabildiğim kadar ileri götürdüm."

-Bu çıkmaz sokak benim için dur demek. Onun yasını kendi yöntemlerimle tutmalıyım. Belki onun için bir çeşit Solma töreni bile yaparım." Derin bir nefes aldı. "Tuhaf, şimdi ona hayattayken hissettiğimden daha yakın hissediyorum."

-Ve tüm yaslar özeldir, öyle değil mi? Hepimiz ölülerimiz için kendi yöntemlerimizle yas tutarız. Ve o benimdi. Yakın ya da değil, o benim kanımdan biriydi ve bunu hiçbir şey değiştiremez."

Axe sessiz kaldı ama bunun nedeni muhtemelen söyleyecek doğru şeyi bilmemesiydi ve Axe bunu anlayabiliyordu. Ancak o zaman ona kelimelerden daha önemli bir şey verdi.

Yanına geldi, diz çöktü ve kollarını uzattı.

Onun içine, ona doğru ilerlerken, minnettarlıkla iç çekti.

Bazen doğru hecelere ihtiyacınız olmazdı.

Sadece doğru kişiye ihtiyacınız vardı.

KIRK YEDİ

"Yani senin evine gitmemin bir sakıncası yok mu?" Elise bir süre sonra sordu.

O ve Axe sokağa geri dönmüşlerdi, daire tekrar kapatılmıştı, o odalardan geçmenin anıları Elise'in beyininde sonsuza dek lekelenmişti - kalbinde kırılğan bir huzur kök salmaya başlasa bile.

"Balta?" diye sordu sert soğuk rüzgâra doğru.

Erkeği, nerede olduklarına dair kendi düşüncelerini temizlemeye çalışır gibi başını salladı. "Özür dilerim. Ne için?"

"Senin evine dönmemin sorun olmayacağına emin misin? Söz veriyorum sadece ateşin önünde oturacağım ve muhtemelen uyuyakalacağım."

"Seni orada istiyorum," dedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ateşimin önünde olman fikri hoşuma gidiyor. Toplantım da çok uzun sürmeyecek."

"Peyton'ın iyi olmasına ve evde dinlenmesine çok sevindim." "Ben de öyle."

"Benimle geldiğin için tekrar teşekkürler."

"Senin için her şeyi yaparım."

Axe onu öptü ve bu konuda acele etmedi. Sonra geri çekildi. "Seni güvenli bir şekilde kulübeye götüreyim, sonra da yola çıkacağım. Beş dakika içinde buluşma noktasında olmalıyım."

Kadın aceleyle uzaklaştı, adam da uzaklaştı ve sonra ona eve kadar eşlik etti ve geç kalacağı anlamına gelmesine rağmen onun için ateşi yakması konusunda ısrar etti.

"Bu gece hava sıfıra kadar düşecek," dedi yanan ıraların üzerine odun yığmaya başlarken. "Bütün o Kanada havası güneye geliyor ve bizi buzlu dondurmaya çeviriyor."

Ellerini rüzgârdan yanmış yanaklarına götürdü. "Şehir merkezi de çok rüzgarlıydı. Hey, dinle, bunu yapabilirim."

"Biliyorum."

Çok geçmeden alevler çatırdayıp patlamaya başladı ve kulübenin arka tarafında gözden kayboldu.

"Bu arka kapıyı kilitliyorum," diye bağırdı mutfaktan. "Ve ben gittikten sonra ön kapıyı da kilitlemeni istiyorum."

Adam oturma odasına döndüğünde, kadın çoktan ocağın önünde oturuyordu ama tekrar ayağa kalktı. "Kesinlikle."

"Ve bir şey görürsen beni ara."

"Arayacağım."

"Yedek silahım şu koltuk minderinin altında, tam şurada. Dolu ve emniyet kapalı."

"Bir daha hiçbir şeye ateş etmeyeceğim. Ya da en azından çok uzun bir süre ve sadece arabamda bir yılan varsa. Şimdi, gidecek misin? Otobüsü kaçıracaksın ve evet," dedi, "döndüğünde çıplak olacağım."

Axe bir hırıltı çıkardı. "Tamam, işte bir teşvik."

Hızlı bir öpücükle kapıdan çıktı ve bağırdı, "Kilitle! Yoksa gitmiyorum!"

Güldü ve yanına gidip sürgüyü çevirdi. "Kilitli! Hadi!"

Elise geri dönüp ateşin önüne oturdu, bacaklarını sıkıca kavuşturup kollarını bağladı. Huzurlu yalnızlığında Troy'u ve Yeni Yıl'dan sonra o seminere başlamalarını ne kadar sabırsızlıkla beklediğini düşündü. Ondan ne kadar hoşlansa da yeni biriyle görüşmeye başladığını, bu yüzden aralarında bir flört olamayacağını söylediğinde Troy çok anlayışlı davranmıştı. Neredeyse rahatlamış görünüyordu, mesleki birliktelikleri göz önüne alındığında bunun muhtemelen en iyisi olduğunu açıklamıştı.

Yani orada her şey iyiydi.

Ve Axe onu güvenli bir şekilde derslere götürüp getirecekti. Onun öğretmenliğini göreceği için bile heyecanlıydı-

Bir rüzgâr kulübenin yan tarafına çarptı, panjurların arasından ılık çalarak geçti ve saçakları inletti. Bir başkası vurduğunda, arkasına döndü ve arkasına baktı. İzlendiğini hissetti ama... hayır.

Etrafta kimse yoktu.

Üçüncü bir sert rüzgâr uğuldarken, içinde bir ürperti hissettiğine yemin edebilirdi. Ama belki de bunun nedeni beyninin bir gece önce o sokakta tanık olduğu gerçek şiddet ile Allishon'da gördüğü şiddet temsilleri arasında gidip gelmesiydi.

Paltosu üzerindeyken bile üşüyordu.

Gerçi Axe ateşi mükemmel bir şekilde körüklemişti ve en azından ön tarafı sıcaktı. Ama kesinlikle kullanabilirdi ...

Ayağa kalkarak ön kapının yanındaki sandalyeye gitti. Arkasına güzel, ağır bir örtü örtülmüştü ve onu eline aldığı anda Axe'ın vücudu gibi kokuyordu. Mükemmeldi.

Ateşe doğru dönüş yolculuğunun yarısında kıvrımlarından bir şey düştü ve eğildi.

Elise ilk başta neye baktığına inanamadı.

O kadar ki, nesneyi yerden almak yerine yanına diz çöktü.

Bir metal parçası. Siyaha boyanmış. Anahtara benzeyen garip bir şekli vardı ama tam olarak değildi.

Kalbi çarpmaya başladı ve etrafına bakındı ki bu çok saçmaydı. Sanki mobilyalardan ya da alevlerden herhangi biri bu sorunu çözmesine yardımcı olacaktı?

Aşağı yukarı on beş dakika önce Axe'a bakıp bu "anahtarın" ne olduğunu sormuş ve Axe da ona bilmediğini söylemişti.

Kumaşın ağırlığının yere düşmesine izin vererek, genişliği düzleştirdi... ve bunun bir pelerin olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Tıpkı Allishon'unki gibi-

Bir tarafında büyük bir çıkıntı vardı ve ellerini üzerinde gezdirerek daha ileri gitmek isteyip istemediğini merak etti. Ama elbette yapmak zorundaydı. Kalbi çarparak içeri uzandı ve-

Bir lanetle, bir kafatası maskesini düşürdü. Bu şey şeytani görünümlüydü, kabus noktasına kadar gerçekçiydi, takarken konuşabilmesi için menteşeliydi.

Korkuyu yerine koyarken elleri titriyordu. Sonra eğilip derin bir nefes aldı ve Axe'ın kokusunu içine çekti.

... diğer bazı şeylerle birlikte.

Bu onda kusma isteği uyandırdı.

Görüntüler ve anılar beyninden süzülüyordu: ikisinin birlikte, alt kattaki mahzende konuşmaları; ona ilk kez gülümsemesi; onu o et lokantasının dışında öpmesi; bu ateşin önünde bedenleri.

Belki bir tür kafa karışıklığı ya da... ona neden yalan söylediğine dair bir açıklama vardı.

Mutlaka vardır.

Pelerini tekrar katlayarak metal nesneye baktı.

Evet, kesinlikle bir açıklaması vardı... ama bunun ne olabileceğinden aniden korktu.

* * *

Sonuç olarak, Peyton iyiydi.

Yatağında uzanıyordu, her ihtiyacı ailesinin personeli tarafından karşılanıyor, ağrıları bu kez tamamen yasal olan bazı Oxys'lerle kontrol ediliyordu. Ve ne biliyorsunuz, kafası gayet iyi çalışıyordu, yani vücudunu yönetiyor ve mantıklı düşünce süreçleri üretiyordu; evet, kesinlikle, erkekler basketbolda ezilen Louisville Cardinals'ın Kentucky'yi yenmesini istiyordu.

Vegas'ta bahisçisine iyi para yatırmıştı.

Ama mutlu olduğunu söyleyemezdi. Vücudunda iyi hissettiren bir uyuşturucu olsa bile.

Novo'nun başına gelenler onun peşini bırakmıyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Onun için sorun, bir pislik olduğunu umursaması değildi. Eğer bu onu rahatsız etseydi, yıllar önce kendini dolapta asardı.

Novo'nun onun bir pislik olduğunu düşünmesi kışına tüy dikmişti.

Kahretsin, belki de düşündüğünden daha eski kafalıydı. Paradise ona eğitim programına katılacağını söylediğinde o da aynı renklere bürünmüştü ve bakın nasıl da işe yaramıştı. Sonunda Primus olmuştu, hepsinin geçtiği o acımasız oryantasyon sırasında bir numaralı stajyer. Yani evet, onun hakkında yanılmıştı.

Novo hakkında yanılıyor muydu? Genel olarak kadınlar hakkında?

Belki de sadece o sert kadınla seks yapmaya ihtiyacı vardı.

Bu düşünce aklına geldiği anda sertleşmeye başladı ve bu bir sürpriz değildi. İlk günden beri ondan etkilenmişti.

Yine de Paradise onun kalbini kazanmıştı - Craeg etraftayken uzak bir ihtimal bile değildi. Bu da berbattı. Sadece... şey, baskınlar sırasında, her ikisi de Caldwell'in dışındaki güvenli evlerinde, yakın aileleri dışında herkesten izole edilmişken yaptıkları tüm o telefon görüşmeleri sırasında gerçek bir bağ geliştirmişlerdi.

Ona başka kimseye güvenmediği kadar güveniyordu.

Ve ona başka hiç kimseye olmadığı kadar bağlıydı-

Kapısına vuran ses sessizdi, uşak olamayacak kadar sessizdi ya da Temel Reis gibi kolları olan ve kafasındaki sargıyı değiştirirken onu hırpalamaktan zevk alıyor gibi görünen hemşire.

"İçeri gel-" Kim olduğunu görünce doğruldu. "Elise, hey, kızım. Burada ne yapıyorsun, sorun ne?"

Kadın ona cevap vermedi. Konuşabilecek gibi de görünmüyordu. Sadece kapıyı arkasından kapattı ve orada durdu, kül rengi ve titrek.

İlk düşüncesi Axe'in ona bir şey yapmış olduğuydu.

İkincisi ise, eğer o lanet olası pislik **yaptıysa?**

Kafa travması olsun ya da olmasın, Peyton o piçi hadım edecekti.

"Gel buraya," dedi yanındaki yatağı okşayarak. "Ne yapabilirim?"

Ama etrafta volta atıyordu ve konuşması için bir süre geçmesi gerekti. "Bana söylemiştin... en başta..."

"Sana ne demiştin?" diye nazikçe sordu. "Benimle konuşmaya devam et."

"Axe hakkında... onu gerçekten tanımadığımı." Orospu çocuğu. "Evet, tanıyordum. Neler oluyor?"

Elini ceketinin cebine soktu ve bir nesne çıkardı. Düzgün bir şekilde görür görmez kaşlarını çattı. "Bunlardan biriyle ne yapıyorsun?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, şehir merkezindeki seks kulübüne giriş kartı. The Keys. Üye değilim ama arada bir görüyorum. Allishon'da en az bir tane vardı, bir keresinde ona ne olduğunu sormuştum."

"Bu onun değil." Elise gözlerini o şeye dikti. "Ama bu gece onun dairesine gittim. Gitmek zorundaydım, Axe da yanımdaydı. Ona ait olanı bulduğumda, ne olduğunu bilmediğini söyledi."

"Peki bu kimin?" Peyton zaten tahmin etmişti ama bunu söylemesini istiyordu.

"Axe's."

"Yani sana yalan söyledi."

"Evet." Başını iki yana salladı. "Yanlışlıkla onunkini buldum. Bu pelerinin cebindeydi. Bir de kafatası maskesi buldum. İkisi de onun. Üzerlerinde onun kokusunu alabiliyorum ve taze."

Kadın konuşmayı kesip ona bakarken, Peyton onunla bir yol ayrımında olduğunu fark etti ve bu komikti.

Novo'nun küçük pislik etiketiyle tokatlandıktan sonra, Elise'in istediği buysa dürüst olmaktan hoşlanmayacaktı-

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Kahretsin. "Tamam."

"Sivil olduğu için mi, sert seksten hoşlandığı için mi, yoksa... başka bir şey yüzünden mi onu onaylamıyorsunuz?"

Onun geçmiş zaman kipini not ederek sustu - kafasının içinde her şey sessizlikten çok uzak olmasına rağmen: Tek duyabildiği kulağında Novo'nun sesiydi, erkekler ve kadınlarla ilgili çifte standartlarından yakınıyordu. İki cinsi farklı yargılama konusunda.

Ve ne biliyor musunuz, Marblehead'e yıldırım çarptı: Etrafta yatıp kalkan kadınların sürtük olduğunu düşünüyorsa... bu, kendisinin de cinsel olarak karışık ve karşı cinse karşı biraz acımasız olmasının kadınların suçu olduğu anlamına geliyordu. Sonuçta, eğer sevişmek erkekler için sorun değilse, ama kadınlar için sorunsa, o zaman kaç kişiyi hissetmeden becermiş olursa olsun, kaç kalbi ayaklar altına almış olursa olsun, kimse onu sorumlu tutamazdı.

Çünkü o bir erkekti.

Bu, bir pislik olmak için tartışılmaz bir gerekçeydi.

Peyton gözlerini kapadı ve başını yumuşak yastıklarına yasladı. Her şey bir yana, bir gece önce kafasından vurulduğu düşünülürse, bu içgörü parıltısı olmadan da yapabilirdi.

Çünkü OxyContin, fiziksel acısını silmede ne kadar iyi olursa olsun, göğsünün ortasındaki duygusal yanığa dokunmuyordu.

Ona iyi bir adam olmadığını söyleyen kişi. Görünüşüne rağmen. Parasına. Terbiyesine.

Novo haklıydı... o bir pislikti. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Özür dilerim. Seni bu duruma sokmamalıydım-"

"Hayır, sorun değil. Ben iyiyim. Sen de iyisin."

Saçmalık. Kadın duygusal bir enkazdı ve adam bir kimlik krizi geçiriyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

"Gitmeliyim-"

"Hayır," dedi sertçe ve gözlerini açtı. "Bakın, ikinizin arasına girmek istemiyorum. Dün gece yaptım ve neredeyse hepimiz ölüyorduk - ve şu anda etrafta hiç lesser olmamasına ve kimsenin silahlı olmamasına rağmen, ben sadece... bu kadar yargılayıcı bir sık kafalı olmamaya çalışacağım."

Axe'dan da özür dilemek zorunda kalacaktı.

"Novo... dün gece bizimle savaşıyan kadın. Öyle değil mi?" Elise sordu.

Peyton başını salladı. "Evet. Neden?"

"Adını unutmuştum. Ama puro barında herkesle tanıştığım o ilk akşam onu siz tanıştırmıştınız."

"Evet."

Elise'in gözleri sulanmaya başladı ama sonra sertçe burnunu çekti ve tavana bakarken gözlerini kırptırdı. "Kokusu pelerinin üzerindeydi. Buraya ışınlanana kadar bir araya getiremedim ama bizimle birlikteyken seyyar cerrahi minibüsünde kokusunu almıştım. Ne söylediğini hatırlıyorum..." Peyton gözlerini kaçırınca Elise'in sesi sabitleşti. "Onunla birlikteydi. Ve yakın zamanda. Son bir ya da iki gece içinde."

Peyton çenesini kapalı tuttu. Ne tuhaf, bir gece önce olsa Axe'ın üzerine sıçmak için bu fırsatın üzerine atlardı.

Ve kıskançtı ama konu Elise olduğunda değil. Novo'yla birlikte olduğu için kızgındı.

"Bak," dedi, "sana verebileceğim tek tavsiye içgüdülerine göre hareket etmen. Bu asla yanlış değildir."

"O zaman bana söylediği şey, o ve ben birlikteyken, onun bir hardcore kulübe gittiği ve başka biriyle seks yaptığı."

Peyton başını salladı. "Bunun senin için kötü bir son olacağını biliyordum. Yani, ikinizin de yetişkin olduğunuzun farkındayım ama işte tam da bu yüzden ona senden uzak durmasını söyledim."

Normalde haklı olmayı severdi.
Ama bu gece sevmedi.
Hiç de değil.

KIRK SEKİZ

Mary Safe Place'teki masasında otururken hiçbir şey başaramadı.

Bu tam olarak doğru değildi. Kendi deyimiyle, bir yığın evrakı sağ köşeden sol köşeye taşımayı oldukça takdire şayan bir şekilde başardı ve bu süreçte, söz konusu vaka notları, giriş formları ve program yığınındaki her sayfayı gramer hataları, yazım hataları ve kahve lekeleri açısından gözden geçirmeyi başardı.

Gerçekten üst düzey şeyler.

Evet. Birkaç "onun" yerine "onun", "onların" yerine "oranın" ve en önemlisi de Amerikan İngilizcesindeki "oriented" yerine "orientated" sorununu tespit etmişti.

Git. O.

Gıcırdayan sandalyesine geri oturarak fare altlığını kaydirdi ve bilgisayar ekranındaki saati kontrol etti. Vay anasını. Saat sabahın üçüydü.

Rhage'den haber alamamıştı ve önceki gece stajyerlere yapılan saldırı hakkındaki o hızlı görüşmenin o kadar da hızlı olmadığını tahmin ediyordu.

Derin bir nefes alarak alt kattaki fırında pişen çikolata parçacıklı kurabiye hamurunun kokusunu aldı ve içine bir hüznün dalgası yayıldı. Annesi öldükten hemen sonra Bitty'nin topluluk yemeklerine katılmasını sağlamaya çalıştığını hatırlıyordu. Küçük kız üst katta, mahmenleriyle paylaştığı çatı katındaki odada oturmayı tercih etmişti; o hırpalanmış bavulların içinde yetersiz eşyaları, doldurulmuş kapları ve yatağın üzerinde yanında duran oyuncak bebek kafası vardı.

O sırada gerçek yaşını bile bilmiyorlardı.

Tanrım, sanki bir milyon yıl önce-

Telefonu çaldı ve mesajı kontrol ederken Rhage olduğunu umdu. Gitmek için bir bahaneye ihtiyacı vardı-

Ondan değildi.

Elleri titremeye başladığında ayağa kalktı, bluzunu pantolonunun içine soktu ve dikkatlice ceketini çekti. Sonra çantasını ve telefonunu aldı.

Aşağıdakilere gideceğini söylemek yerine, gruba gideceğine dair bir mesaj gönderdi.

Şimdi kimsenin önünde durup herhangi bir şey hakkında konuşmanın zamanı değildi -özellikle de burada çalışan ve onu bir kitap gibi okuyacak olan şefkatli kadınların.

Dışarıda gece korkunç derecede soğuktu ve bu uygun görünüyordu. Volvo'ya binip motoru çalıştırdıktan sonra, havalandırma deliklerinden kayda değer bir ısı gelene kadar kilometrelerce yol kat etti, ama sorun değildi. Sıcak ya da soğuğu hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Kral'ın Dinleyici Evi biraz uzaktaydı ama yine de varış noktası çok çabuk gelmişti. Yine de niyeti bu yolculuğu kendini toparlamak için kullanmaktı ve gerçekten de Kaliforniya'ya gidip dönebilirdi ve kendini farklı hissetmezdi.

Tam garajın yanından çıkarken Rhage ortaya çıktı.

Onu gördüğünde, kollarına atılmak ve tekrar feryat etmek için bir istek duydu, ama bunu aşmıştı. Göğsündeki duygular o kadar büyük ve kontrol edilmesi zor olsa bile enerjisi yoktu.

"Hadi," dedi donuk bir sesle. "Şu işi bitirelim."

Şifreyi kullanarak arka kapıdan girdiler ve sonra mutfaktan geçerek kütüphaneye doğru yürüdüler.

Resmi odaya girdiklerinde Bitty şöminenin önündeki kanepede oturuyordu. Amcasının yanında.

Kahretsin, aile benzerliği çok açıktı.

Ağlama, dedi Mary gülümsemeye zorlarken kendi kendine. Bitty'ye bu konuda bir gram bile suçluluk hissettirme.

Yetişkin olan sizsiniz. O aile içi şiddet kurbanı, yetim ve çocuk.

Bunu daha da kötüleştirmeyin.

Elbette, tüm bu kendi kendine konuşmalar hissettiklerini gerçekten değıştirmedir. Ama en azından sert nasihatler onu erimekten alıkoydu.

Marissa kan bağı olan çiftin yanına oturdu ve kıskanılacak bir zarafetle ayağı kalktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sanki bir avukatın ofisinde toplantıya katılan üçüncü şahıslarmış gibi. Bir çit anlaşmazlığı için.

Ancak onlar üçüncü şahıslardı, diye hatırlattı Mary kendine.

Bir şekilde o ve Rhage, Bitty ve Ruhn'un karşısındaki kanepeye oturmayı başardılar. Bir şeyler söylendi. Kim bilir neler. Rhage da en az onun kadar sessizdi.

Tanrım, Bitty ile bir ya da iki saniyeden fazla göz göze gelemiyordu ve bunun üzerinde çalışması gerekiyordu-

"Ee, Ruhn? Yoksa Bitty mi?" Marissa söyledi. "Şimdi konuşmak ister misiniz?"

Uzun bir sessizlik oldu ve bunu bozan Mary oldu. Bitty'nin gözlerinin içine bakarak, çoğunlukla çatlamayan bir sesle, "Sorun yok Bitty. Her şey yolunda, her şey yoluna girecek-"

"Yani buraya taşınmasına izin mi vereceksiniz?" dedi küçük kız. "Ve bizimle yaşamasına?"

Mary gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim, ne dedin?" Başını iki yana salladı. "Özür dilerim mi?"

Bitty amcasına baktı. "Gelip üçümüzle birlikte yaşamasını istiyorum. O da geleceğini söyledi. Sizin bana yaptığınız gibi evlat edinilmesine gerek yok. Ama onun ailesi yok ve bizim büyük bir ailemiz var ve babam her zaman ne kadar çok o kadar iyi der. Ve biz büyük bir evde yaşıyoruz. Yerimiz var. Ruhn yardım edebilir, biliyorsun. Bu onun işi."

Mary yine başını salladı. Ağzını açıp kapadı. "Ne-ne?"

Rhage öne doğru eğildi. "Özür dilerim, ne diyorsunuz?"

Ruhn boğazını temizledi. "Beni Güney Carolina'da tutacak hiçbir şeyim yok. Bitty benim tek ailem ve yeni bir başlangıca ihtiyacım var -seninle yaşamak zorunda değilim-"

"Evet, öyle." Bitty ona baktı ve kararlı bir şekilde konuştu. "Büyük bir evimiz var. Bir kedimiz ve bir köpeğimiz var. Kedileri ve köpekleri seviyorsun. Gelip bizimle yaşayacaksın ve annemle babam sana iş bulacak, anne? Neyin var?"

Mary cevap veremedi. Gözyaşları yüzünden akarken, nefesi boğazında düğümlenirken ve tüm vücudu patlayacakmış gibi hissederken olmazdı.

Başını ellerinin arasına aldı, o kadar etkilenmişti ki tek yapabildiği orada oturup ağlamaktı.

Küçük kız daha sonra konuştuğunda Bitty'nin sesi ona çok yakındı. "Onu seveceksin anne. Söz veriyorum."

Mary'nin tek yapabildiği uzanmak ve kızını sıkıca kendine çekmekti. Sözcük yoktu, sözcük yoktu, hiçbir şey yoktu.

Bekle. Hayır, vardı: "Onu seveceğimi biliyorum."

Rhage'in ilk düşüncesi bunun bir rüya olduğuydu. Sonunda bir rüyadaydı ve tabii ki bilinçaltı her şeyin yolunda gittiği bir fantezi dünyası yaratıyordu. Evet. Her an alarm çalacak ve cehenneme geri döneceklerdi.

Ama... elektronik çınlama yok.

Rhage, Bitty ve Mary'nin sarılıp konuştuklarını ve Mary'nin ağladığını fark ederek elini uzattı.

Savaşçı yanı, savaşta sayısız çarpışmada sayısız felaketle bilenmiş olan yanı, buna inanmaya Noel Baba'nın bacadan inmesinden daha istekli değildi.

Rhage ayağa kalktı ve Ruhn'a başıyla işaret etti. "Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız konuşmak istiyorum."

Amca hiç tereddüt etmeden boyunun ölçüsünü aldı. "Nereye istersen."

Doğal olarak kimse onu bu adamla yalnız bırakmayacaktı: Fuayenin arka tarafına geçip kütüphanenin kapılarını kapattıklarında Rhage'in odada olduğunun farkında bile olmadığı Vishous da onlarla birlikte geldi.

Ama Rhage öfkelenmek üzere değildi.

Sesini alçalttı ve gözlerini adamın üzerine dikti. "Buraya onu götürmek için geldiğini sanıyordum."

Erkek başını salladı. "Bu doğru."

"Peki ne değişti? Ve bunu dikkatlice düşün. Çünkü Shellan'ım orada kan kaybından ölüyor. Yine. Ve onu ağlatan şeyden gerçekten sıkılmaya başladım."

Ruhn geri adım attı ama geri çekilmedi. Bunun yerine etrafta volta attı, iri bedeni açıkça duygularını kontrol edemiyordu.

"Evet, onu yanımda Güney Carolina'ya götürmek istedim. Götürdüm de. Soyumun hakkını vermek istediğim için ne sizden ne de bir başkasından özür dileyeceğim. Ama sonra buraya geldim... ve bana sadece koruyucu ailede olduğu söylendi. Daha sonrasına kadar evlat edinme sürecini başlattığınızı bilmiyordum. İkinizi de çok sevmiştim ve Bitty'ye iyi bakıldığı belliydi. Ama dün gece... şu kapıdan içeri girdiğinizde vurulmuşunuz?" Malikânenin ön girişini işaret etti. "Buraya gelip onlara yardım etmek için çıldırıyordun. Bitty seni gördüğünde dehşete kapıldı ve rahatladı. Sonra üçünüz birlikteydiniz. Tam orada."

Erkek yanına gitti ve yerinde durdu. "Hepinize bakıyordum ve düşündüm ki... bu bir aile. Tam orada. Bu... kız kardeşim için dilediğim ama o erkekle birlikte olamayacağını bildiğim şeydi. Bitty'nin hayatına getirmeyi umduğum şey buydu ama o zaten buna sahip. Sizinle birlikte. Bana onu nasıl aldığınızı anlattı. Ona filmler, arabalar ve hayat hakkında öğrettiklerinizi. Mary'nin ona karşı ne kadar iyi olduğunu. Mary'nin şiddet gören kadınlarla ilgilenen yerde kız kardeşime nasıl baktığını. İkinizin nasıl

ve senin canavarın hakkında. Ve bu arada, vay canına, bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu." Ruhn başını salladı. "Durmadan ikiniz hakkında konuştu. Sizi kendi kanındanmışsınız gibi seviyor. Peki ya kız kardeşimle yaşadıklarım? Bu bir aileyi parçalamak için yeterli değil. Sadece değil."

Rhage olduğu yerde durdu ve aptal gibi gözlerini kırptırdı. "Yani..."

"Ne istersen imzalarım. Bilirsiniz, yasal olması için." Erkek avuçlarını havaya kaldırdı. "Ve dürüst olmak gerekirse, taşınmak zorunda falan değilim. Zorla kabul ettirmek istemiyorum. Bu onun fikri.

-Ama isterim ki... Bilmiyorum, eğer yolunuzu açık görürseniz, onu belki birkaç yılda bir görmeme izin verirsiniz-"

Rhage hareket ettiğinin farkında değildi. Ama bir de baktı ki, adamın etrafında kemik kırıcı bir yumruk savuruyor, o lanet amcağı öyle sıkı tutuyordu ki, omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar sertçe patladı.

"Geleceksin ve köşkte yaşayacaksın." Adamı geri itti ve sonra iş botlarının üzerinde sendeleyerek Ruhn'u yakalamak zorunda kaldı. "Ve sana bir iş bulacağız. Sen de bizimle kalacaksın. Ve her şey böyle olacak."

Ruhn şaşkın görünüyordu. "Ah..."

Vishous konuştu. "Wrath'ın bunu onaylaması gerekiyor. Güvenlik kontrolü yapıldı ama Kral'ın da onay vermesi gerekecek."

"Her şey yoluna girecek." Rhage derisini yukarı kaldırdı. "Harika olacak-"

Ruhn alnını acıyormuş gibi ovuşturdu. "Bekle, minnettarım ve hepsi bu. Ama bunu neden yaptın? Ben senin için bir hiçim. Ben bir hiçim."

"Saçmalık," dedi Rhage. "Sen ailedensin."

KIRK DOKUZ

Axe sonunda Novo, Boone, Paradise ve Craeg'le birlikte otobüsten inerken, "Çok eğlenceliydi," diye düşündü. Toplantı sonsuza dek sürmüştü; şehir merkezine girmeleri için yeni prosedürler uygulanıyor, yeni silahlar takılıyor ve sipariş ediliyor, savunma uygulamaları çılgılık atmak isteyenlere kadar kafalarına sokuluyordu.

Ama en azından Kardeşler stajyerlerin düşmanla çatışmasından geri adım atmıyordu. Hem de hiç.

İyi haber mi? Şimdi eve, Elise'in yanına koşacaktı.

Omzunun üzerinden hızlı bir vedalaşmanın ardından Axe hayalete dönüştü ve ön bahçesinde cisimlendi. Yanan ateşin kokusunu aldı ve onun varlığını hissederek gülümsedi.

Birinin hayatınıza ne kadar çok şey katabileceği inanılmazdı. İçinizi doldurması. Aynı anda hem daha güçlü hem de daha huzurlu hissetmenizi sağlar.

Ön merdivenleri tırmandı, kapıyı çaldı ve kadının kapıyı açmasına o kadar hazırdı ki...

Hiçbir şey olmayınca kaşlarını çatı. Kapıyı tekrar çaldı. Sonra kullanması gerekeceğini düşünmediği bir dizi anahtar çıkardı. Kapıyı açtı, o-

İlk fark ettiği şey, Elise'in şöminenin önünde, seviştikleri battaniyelerin üzerinde oturmadığıydı.

Kanepede, neredeyse sıcaklığın ulaşamayacağı bir yerdeydi.

İkinci dikkatini çeken şey ise... Anahtarlar'da giydiği pelerinin kucağında olmasıydı.

Axe kapıyı yavaşça kapattı.

Ona bakarken gözlerini sakince adamın gözlerine dikti. Ama yüzü kapalıydı, hiçbir duygu göstermiyordu, içinde hayat yoktu.

gözleri ya da ifadesi.

"N'aber," dedi sesini düz tutarak.

Kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı. Kafasının içinde, "Seni terk ediyor, biliyor, seni terk ediyor, biliyor... tıpkı baban gibi olacaksın..." diye başlayan, akortsuz, temposuz ve onu çıldırtacak türden kötü bir nakarat vardı.

"Bunu buldum," dedi ellerini siyah kıvrımların üzerinde gezdirerek. "Ve içinde ne olduğunu buldum. Maskeyi... ve anahtarı."

Boom, boom, boom, boom-

Bir an için omzunun üzerinden baktı ve bu sesin kulübeye girmek için mutfak kapısına vuran biri olabileceğini düşündü.

Hayır, hayır. Bu onun kalbiydi.

"Ben, ah, saatlerdir burada oturmuş düşünüyorum." Burnunun tabanını kaşıdı. "Kafamın içinde sana söyleyecek şeyler arıyordum. Mesela Allishon'da karşıma geçip orada ne bulduğumu bilmiyormuş gibi nasıl davranabildin? Bana nasıl yalan söyleyebildin-"

Sesi daha yüksek ve daha acil hale geldiğinde durdu ve kendini yeniden toplar gibi oldu.

"Anahtarını bulduktan hemen sonra Peyton'a gittim... bana yalan söylediğini öğrendim."

"Harika," diye mırıldandı. Adamın onu her türlü şeyle götten sikmekten nasıl zevk aldığını ancak hayal edebiliyordu-

"Benimle bu konuya girmede. Gerçekten hiçbir şey söylemedi. Bu işin dışında kaldığı için ona saygı duyuyorum. En başta onu bu duruma sokmamalıydım. Ama başka nereye gideceğimi bilmiyordum ve bazen insanlar duygusal olduklarında en iyi seçimleri yapmazlar."

Axe, çekicin düşmek üzere olduğunu bilerek bekledi ve düştü de.

"Ve sanırım... benim vardığım sonuç bu." İkisinin arasını işaret etti. "Seninle tanıştığım gece

Troy'la çıkmak için. Olabildiğince rastgele bir karardı. Şimdi anlıyorum ki Allishon'un başına gelenler ve evimdeki stres, zayıfladığının farkında olmadığım parçalarımı aşındırıyordu. Etrafta çırpınıyor, bir çıkış arıyordum ve sonra seninle tanıştım. Kendimi -aramızdaki her neyse- onun içine attım, paldır küldür ve kontrolden çıkmış bir şekilde."

Ve işte oradaydı, diye düşündü. Geçmiş zaman.

Öyleydi. Değil.

"Günün sonunda," diye bitirdi sözlerini, "bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bir ilişkimiz yok. O kulüpte Novo ile seks yaptığın ve sonra eve gelip benimle birlikte olduğun gerçeği-

"Bekle, ne diyeceksin?" diye bağırdı. "Bu ne zaman oldu? Eğer tarihi yeniden yazacaksanız, en azından bana bir zaman çizelgesi verin ki buraya ayak uydurabileyim."

Elise ona sıkılmış bir bakış fırlattı. "Onu kulübe götürdün. İki gece önce. Ve götürmemişsin gibi davranma. Aradığında ve eve sağ salim döndüğünden emin olmak istediğinde buradaydım. O sırada iki ile ikiyi bir araya getiremedim çünkü tanıştığımız gece seninle olan kadının adını hatırlamıyordum."

"Onunla seks yapmadım. O gece ya da başka bir gece."

"Belki bu doğrudur. Ama sana inanamıyorum. Bana söylediğin hiçbir şeye inanamıyorum. Onun 'erkek' olduğunu söylediğimde beni düzeltmedin bile. Allishon'daki anahtarın ne olduğunu bildiğin konusunda bana yalan söyledin. Dürüst olup olmadığını nereden bileceğim?"

Axe sert bir kahkaha attı. "Kimseye söylemediğim şeyleri sana söyledim."

"Öyle mi yaptın? Yoksa bu benim sempatimi ve güvenimi kazanmak için yaptığınız bir hareket miydi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silkti. "Yalan söylemenin sorunu da bu Axe. Bunu bir kez yaparsın ve karşındakinin senin başka hangi konularda yalan söylediğin hakkında hiçbir fikri olmaz. Ben yalanlarla dolu bir aileden geliyorum.

ve sessizlik. Samimi olduğum biriyle o gölge dünyaya giremem. Dahası, bunu yapmayacağım. Başta da söyledim, dürüstlük en önemli şeydir."

"Dürüstlük mü? Dürüstlük hakkında mı konuşmak istiyorsun? Ne zamandır babanın evinden gizlice kaçırıyorsun? Ve sadece yakalandığında ne yaptığını itiraf ettin. Benimleyken nerede olduğunu kimse bilmesin diye en iyi arkadaşın Peyton'la telefonları değıştirdin. Kuzeninin lanet dairesine zorla girdin." Gergin havada ona bir parmak salladı. "Beni bir pislik olarak göstermek istiyorsan, tamam. Öyle olsun. Ama bir an için bile kendini fildişi kulede sanma. Çünkü bu saçmalık, tatlım. Tek fark, ben seni yargılamıyorum ve hemen sonuca varmıyorum."

Elise sönmekte olan ateşe doğru baktı. Bir süre sonra başını salladı. "Bunların hepsi adil."

"Bu onay mührü için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Ayağa kalktı ve pelerini bir kenara bırakarak o lanet anahtarı kıvrımların üzerine yerleştirdi. "Yine de bu hiçbir şeyi değıştirmmez. Gerçek şu ki, Novo'yla yattığın, kulübe gittiğin ya da aptalı oynadığın için sana kızgın değilim."

"Bundan emin misin?"

"Evet, öyleyim." Yüzünü ona döndü. Ve ona bakma şeklinden, bunun kapalı bir alanda son kez birlikte olacakları an olduğuna kuşku duymuyordu. "Kendime kızgınlım. Kötü düşünölmüş bir fiziksel ilişkinin dikkatimi dağıtmasıyla, işlevsiz ailemle ilgili duygusal bir sorunu ele aldığımı fark etmediğim için kızgınlım."

"Evet, görünüşe göre her şeyi çözmüşsün. Hatta bunu süslü bir terapi diliyle etiketlemişsin. Aferin sana."

Evet, acımasız bir orospu çocuğu gibi davranıyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Yargıç, jüri, suçlu kararı... Hepsi bitmiş, her şey tamamlanmıştı. Ve ölüm odasına gidiyordu.

Çünkü onsuz hayat böyle olacaktı. Ölüm.

Elise başını yavaşça salladı ve ceketini giydi. "Hiç kimseyle, hiçbir şeye atlamamalıyım. Ve dediğim gibi, seni suçlamıyorum. Bana hiçbir şey borçlu değildin. Sanki tek eşlilik hakkında büyük bir konuşma yaptık ve sonra sen dışarı çıkıp başka insanlarla birlikte oldun. Seni sadece bir haftadır tanıyorum, o yüzden ... işte böyle. Dersimi aldım."

Axe gözlerini kıstı. "Peki tam olarak ne öğrendin?"

"Gerçekten güvenebileceğin tek kişinin kendin olduğunu. Ve bunu hatırladığın sürece, iyi olacaksın. Hayır. ne olursa olsun."

Elise sözlerini bitirdiğinde odanın diğer ucundaki Axe'a baktı... ve kendini bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti.

Aslında bu, birlikte yaşadıkları gerçekten iyi seks sayesinde yaratılan yakınlık ve samimiyet yanılsamasından daha doğruduydu. Ama hadi ama. Kâtip Bakire, ırkı yaratırken her şeyi doğru ayarlamıştı. Hamilelik seksin bir sonucu olabileceğinden, ihtiyaç duyulan bir zamanda ve yavru doğurmak ölümcül ve yetiştirmek zor olduğundan, türün hayatta kalması için erkek ve dişinin gerçekten sevişmeyi istemesi gerekiyordu.

Aksi takdirde kimse risk almazdı. Asla.

Dolayısıyla cinsel gerilim ve cinsel ifade güçlü şeylerdir ve türlerin üremesini mümkün kılan şey, aksi takdirde birlikte olmaları mümkün olmayan iki insan arasındaki sıradan bir ilişkide ortaya çıktığında potansiyel olarak yıkıcıdır.

Elise bunun canlı kanıtıydı.

Ve evet, Axe'a karşı incinmişlik, reddedilmişlik ve ihanete uğramışlık duygularının üzerine gitmek istiyordu. Bağırıp çağırmak, bir şeyler fırlatmak istiyordu. Belki de onu tekmelemek. Ama bunun bir cezanın yanı sıra bir ikna, bir pazarlık olduğunu çok iyi biliyordu: Kendini ona daha az değil de daha çok göstererek, ondan bir şey yapmasını istiyordu.

ve bir kez daha onun olduğuna inandığı kişi haline geldi.

Ama ne diyorlardı? Biri size kim olduğunu gösterdiğinde, ona ilk seferinde inanmanız gerekirdi.

Axe'in gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Ama bunun tek nedeni, hata yapması ve tesadüfi gerçekler ve koşullar tarafından yakalanmasıydı.

Elise bu gece Allishon'u toprağa vermişti. şimdi de Axe'la aralarındaki bu... şeyi... kuzeniyle birlikte ortadan kaldırıyordu.

"Elimdekilerin hepsi bu kadar," dedi ona. "şimdi gidiyorum. Sana iyi dileklerimi sunuyorum ve bu konuyu bir daha kimseyle konuşmayacağım. Sen nasıl istersen öyle yap. Beni korumana ihtiyacım yok. Ben büyük bir kızım ve eğer bir sonuç çıkarsa, buna katlanırım."

Çünkü aslında, burada tek başına oturup onun eve gelmesini beklerken üzerinde düşündüğü tek şey onunla olan durumu değildi.

O da başka sonuçlara varmıştı. "Gle gle Axe."

Ona yaklaşırken vücudu biraz titriyordu ama bu onun kendisine zarar vermesinden ya da kötü bir şey söylemesinden korktuğu için değildi: Yakınlık zordu... konu ona geldiğinde zihni vites değiştirmiş olsa da, bedensel formu hl onunkini istiyordu.

Yine de bu bir daha asla olmayacaktı.

"Bence gerçekten doğru alana giriyorsun," dedi yolundan çekilirken.

"Pardon, ne dedin?"

Gözleri onunkilere kaydı. "Harika bir profesör olacaksın. Tek taraflı konuşmalarda çok başarılısın ve tüm cevaplar sende var. Bana F verdin, beni sınıftan attın ve bir sonraki ğrenci için hazırsın. Ve bu konuda harika hissediyorsun."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Müthiş değil. Ama insanların kendilerini sattıkları en büyük yanılgı, her zaman mutlu olmaları gerektiğidir."

"Buna hiç inanmadım. Ve siz de benim görüşümü bir kez daha kanıtladınız."

Yana doğru eğildi ve kapıyı açtı; sonra arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ki bu iyiydi.

O da aynısını yapacaktı.

Dışarı çıktıktan sonra, Elise evine geri döndü ve ön kapıdan içeri girdikten sonra doğrudan babasının çalışma odasına ilerledi. Kapalı panellere vurarak bekledi... ve sonra kendini içeri bıraktı.

Her zamanki gibi masasındaydı. Kusursuz giyinmişti. Kağıtları karıştırıyor. Yatırımları üzerinde çalışıyor.

"İyi akşamlar, kızım benim. Nasılsın?"

Elise önsözü bir kenara bıraktı ve davet edilmeden yerine oturdu. "Yaşamak için uygun bir yer bulur bulmaz taşınıyorum. Mahmen'in bana bıraktığı bir miktar param var ve ayrıca üniversitede ücret karşılığında daha fazla saat çalışacağım. Ev ararken burada kalmak istiyorum ama bu sizi rahatsız edecekse başka bir yer bulabilirim."

Babası kalemini ve alt çenesini bıraktığında başıyla onayladı. "Ve evet, kararımı verdim. Bu seni üzdüyse ya da utandırdıysa özür dilerim ve seninle ilişkimizi sürdürmeyi çok isterim. Elbette bu senin seçimin ve eğer benden geçici ya da kalıcı olarak uzaklaşman gerekirse, bu kalbimi kırar ama bunu anlayışla karşılarım."

Tekrar ayağa kalktı. "Kendi hayatımı, kendi şartlarımla yaşamaya ihtiyacım var ve bu senin ya da bir başkasının bana izin verebileceği ya da benden izin alabileceği bir şey değil. Bu sadece ve sadece bana bağlı. Ve aslında... bu konuda gerçekten iyiyim."

ELLİ

Ertesi akşam, gece yarısına doğru Mary bir kenarda durup Bitty'nin Ruhn'u girişten geçirip Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesinin büyük, renkli fuayesine götürmesini izledi.

Bitty'nin amcası bir gece önce Wrath ve aslında evdeki tüm erkekler tarafından sorgulanmıştı ve siz bir sorgudan mı bahsetmek istiyorsunuz? Sorgulamalar bittikten sonra zavallı adamın boyu bir metre kısalmıştı ve Mary ile Bitty onu Darius'un evindeki yataklardan birine yatırmak zorunda kalmışlardı.

Gün batımından hemen sonra güneye doğru yola çıkmışlardı; Ruhn, Rhage ve V, Ruhn'un kaldığı yere geri dönmüş ve haber vermeye gerek duymayan işvereniyle konuşmuşlardı. Kişisel eşyaları o kadar azdı ki, üçü sırt çantalarını ve spor çantalarını doldurup Caldwell'e kadar elli ila yüz millik sıçramalarla seyahat edebilmişlerdi.

"Çok güzel değil mi!" Bitty erkeğin elini bırakıp etrafta zıplamaya başladığında haykırdı. "Merak etme, alışacaksın. Söz veriyorum!"

Gözleri altın varaklar, kristaller ve sütunlar arasında gezinirken Ruhn'un başı dönüyormuş gibi görünüyordu. "Bu... şey, büyük bir malikânede çalışmıştım. Ama hiçbiri böylesine değildi."

Bitty tekrar elini tuttu ve onu bilardo salonuna sürükledi. "Gel de bilardo masalarıyla tanış!"

İkili ayrılırken Rhage kolunu Mary'ye doladı ve fısıldadı, "Evi tertemizdi Mary'ciğim, ama içinde hiçbir şey yoktu. Sadece bir yatak, bir masa ve bir sandalye. İnsanın yüreği parçalanıyor ama yine de bu işi yapmaya hazırdı. İşvereni bana Ruhn'un Bitty'yi malikanede okutmak için daha fazla mesai yapacağını söyledi. Elinden gelenin en iyisini yapmaya hazırdı."

O anda antre kapısından bir çınlama sesi geldi ve Mary güvenlik ekranına baktı. "Oh, bu Saxton."

Yanına gitti ve Kral'ın avukatını içeri aldı. "Şenliklere katılmak için mi geldiniz?"

Sarı saçlı avukat her zamanki gibi mükemmel giyinmişti, boynunda kravatı vardı, koyu renk takım elbisesini mercan rengi bir gömlek ve cep mendili tamamlıyordu. Ve Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu.

Ve ayrıca, Tanrım, bu tür şeyleri fark edecek kadar kaygısız olmak harika hissettirdi.

Ruhn ve Bitty Plan'ı ortaya attıklarından beri, Mary'nin düşündüğü gibi, sanki hayatı ona geri verilmiş gibi hissediyordu. İnanılmazdı. Her şey normale dönmüştü, sanki acı, korku ve belirsizlik hiç yaşanmamış gibiydi.

Ve komikti... Mary doğumun nasıl bir şey olduğunu ilk elden bilmesede de, en azından duygusal olarak benzer bir şey yaşadığına karar verdi: Kontrolden çıkmış, acı içinde, saatler ve günler boyunca öğütülmüş, dehşete düşmüş ve sonu yokmuş gibi görünen bir kabusun içindeydi. Sonra biraz yırtılma ve hayati bir ayrılık olmuştu... ancak sonunda kızını kollarında, güvende, dünyayı bir kez daha düzeltmiş, hayatını her zamankinden daha eksiksiz hale getirmişti çünkü geçiş sona ermişti ve diğer tarafta herkes iyiydi.

Bu bir mucizeydi ve acı onu ve Bitty'yi sakatlamak yerine aralarındaki bağı daha da güçlendirmişti.

"Aslında," dedi Saxton, "Ruhn'un istediği evrakları getirdim."

Avukat iç cebinden katlanmış bir tomar kâğıt çıkarırken, Mary hem kendisinin hem de Rhage'in kıpırdamadan durduğunun farkındaydı.

Saxton nazikçe, "Ruhn'un bunları imzalaması gerekiyor," diye açıkladı. "Neyi imzalayacak?" dedi erkek, odaya geri döndüğünde.

Bitty ile fuayede. "Oh. Evet, lütfen."

O konuşurken Saxton döndü ve iki kez baktı.

"Tanışmadınız, değil mi?" dedi Mary. "Saxton, bu Bitty'nin amcası Ruhn. Ruhn, bu Saxton, tüm belgelerin saklayıcısı, stratejist ve her yönüyle harika bir insan."

Ruhn alçak sesle eğilirken Saxton diğer erkeğe baktı. "Efendim."

Bir duraklama oldu. Sonra Saxton avucunu uzattı. "Lütfen. Sadece Saxton."

Ruhn şaşkınlık içinde uzanmış olan şeye baktı. "Benim ... ah, ellerim serttir."

Saxton kolunu indirirken, "Ama tabii ki," diye mırıldandı. "Bunu gözden geçirip imzalamak ister misiniz?"

Ortalık sessizleşince Mary öne çıktı. "İsteddiğine emin misin-"

"Evet," dedi Ruhn. "Kararların alınması gerektiğinde ya da tıbbi bir kriz durumunda iletişim kuramaması durumunda netlik olması gerekiyor."

Nedense Mary yine gözyaşlarına boğuldu. Ve sonra onun sınırlarını hatırladı. "Ama ne yazdığını bilmen gerekiyor."

"Ebeveynleri olduğunuz yazıyor, değil mi?" "Bu doğru," diye fısıldadı.

"O halde imzalayacağım."

Saxton, "Bu gerçekten ihtiyatlı bir davranış," diye araya girdi. "Öyleyse biz kütüphaneye gidelim, siz de gelin."

"Bu taraftan," dedi Mary, çiçek açmış bir elma ağacı tasvirinin karşısına geçerken. "Rhage?"

"Tam arkanda. Bitty, yetişkinlere iki saniye ver, tamam mı? Git Lassiter'ı bul ve benim için kışına tekmeyi bas, olur mu?"

"Hemen!" dedi kız meleği aramaya koyulurken. Kütüphaneye girdiklerinde Mary kapıları kapattı ve Ruhn'un ağaca baktığını gördü. "Oh, bu bizim Noel şeyler. Ben insanım ya da öyleydim. Bilirsiniz işte.

Ah, uzun hikaye." Bu da ona bir şey düşündürdü-

"Bana gazeteleri okur musun?" Ruhn ona sordu. "Lütfen?"

"Oh... evet. Evet, elbette." Belgeyi Saxton'dan aldı ve hep birlikte ateşin önüne oturdular. "Bu..." Sayfaları Ruhn'un önüne uzatırken boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu Bitty üzerindeki tüm ebeveynlik haklarınızdan feragat ettiğinize dair bir belge." Bir yerleri işaret etti. "Bak, bu senin adın. Bu da onun adı. Buradaki metin, sonsuza dek onun velayeti için fiziksel ya da başka herhangi bir talepte bulunmayacağınızı, ona tahakkuk edebilecek herhangi bir fayda talep etmeyeceğinizi, onun hayatını etkileyen herhangi bir kararda taraf olmayacağınızı ya da ona danışmayacağınızı belirtiyor. Biliyor musunuz... Yani, bunu bir kez imzaladığınızda, iş bitmiştir. Geri alınamaz."

Ruhn kağıda baktı ve sonra kendi adını işaret etti. "İşte benim adım, tam orada."

"Evet."

"Onunki... burada."

"Evet, bu doğru."

Bir süre kelimelere baktı. "Komik, isimlerimizin bir arada olacağı tek zaman bu."

Mary boğazındaki düğümü yuttu. "Ruhn, sen-"

"Kalemi olan var mı?" dedi erkek.

Bir tür duygu yoğunluğu içinde olduğu anlaşılan Saxton altın bir tane çıkardı. "Al, benimkini kullan."

Ruhn yazı aletini aldı ve çok şaşırmış görünüyordu. Sonra endişeli göründü. "Yapamam... Gerçekten bir imzam yok. Adımı nasıl yazacağımı bilmiyorum."

"Herhangi bir işaret," dedi Saxton yumuşak bir sesle, "yeterli olacaktır. Ve aşağıda seninmiş gibi şahitlik edeceğim. Buraya koymak istiyorsun."

Avukat ikinci sayfanın dörtte lk kısmındaki bir satırı işaret edince Ruhn başıyla onayladı. Sonra Bitty'nin amcası belgenin üzerine eğildi.

Uzun bir süre orada kaldı. Çoğu insanın adını yazması için gereken iki saniyeden çok daha uzun bir süre.

Adam tekrar ayağa kalktığında Mary avucuyla ağzını kapattı.

"Bu benim," dedi Ruhn, yüzünün çizdiği küçük taslağı göstererek. "Bu benim işaretimdi."

Yüz hatlarının kesinlikle çok güzel bir yorumuydu. Ve herkes sessizleşti.

Ruhn, "Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu," diye açıkladı.

Saxton burnunun kenarını sıktı. "Hayır, hayır... bu son derece hoş. Ve tamamen yeterli."

Saxton işini yaptı, belgeyi notere onaylattı ve sonra avukat ayağa kalktı. "Bunu Seyirci Evi'nde dosyalayacağım."

"Yine de geri gel," dedi Mary. "Lütfen? Gecenin sonunda küçük bir hoş geldin partisi vereceğiz, gelebilirsen gelmelisin."

Avukat kısa bir süre Ruhn'a baktı. "Pekl. Teşekkür ederim, yapacağım."

Eğitim merkezine giden otobüste Axe arkada, diğerlerinden uzakta oturuyordu. Peyton ise nde, onları uşak şoförden ayıran bölmeye yakın bir koltuk seçti.

Elise'in kuzeni otobüse bindiğinde arkasına bile bakmamıştı. Kuzeye doğru yol alırken de arkasına bakmamıştı.

Ancak park alanında durduklarında ve diğer herkes derse girdiğinde de inmedi.

"Beni mi bekliyorsun?" Axe yalnız kaldıklarında söyledi. şimdi erkek döndü. "Evet."

"Sana arkadan saldırmama gerek yok, biliyorsun. Bunu yüzüne karşı da yapabilirim."

"Biliyorum." Peyton bacaklarının yerini değiştirdi ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Dömdüz önüne bakarken ruh halini okumak zordu. "Sanırım Elise'in dün gece beni görmeye geldiğini duymuşsundur."

"Oh, bana haber verdi, tamam."

"Sen ve Novo hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Aferin sana. Elise bana yalancılardan ne kadar nefret ettiğini söyledi ve Novo'yu hiç becermediğimi düşünürsek, en azından bu konuda temizsin."

"Bu sizi ilgilendirir, beni değil."

"Aynen öyle. Ayrıca Novo ile de birlikte olmadım."

Uzun süren sessizlik şaşırtıcıydı ama Axe'in pek de umurunda değildi. "Burada işimiz bitti mi? Bilgin olsun, seni kesmeyeceğim ya da başka bir şey yapmayacağım. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum ama bu oryantasyondan beri değişmedi."

"Babası beni aradı. Evden taşınıyormuş. Ona göz kulak olmamı istedi ve ben de bunu yapmayı kabul ettim."

Elise evden mi ayrılıyormuş? Vay anasını.

Ama sonra Axe bunun artık kendisini ilgilendirmediğini hatırladı, değil mi?

"Demek istediğini aldın." Axe ayağa kalktı. "Tebrikler. Yine de senin gibiler için işler her zaman yolunda gider, değil mi-"

Novo kısa basamakları çıktı ve otobüse doğru eğildi. "Siz ikiniz birbirinizi falan mı öldürüyorsunuz?"

Axe başını salladı. "Hayır. Aramız iyi. Aramız iyi ama seni üç gece önce ya da kulübe ne zaman gittiysek o zaman becerdiğimi sanıyor."

"Ne?"

"Beni duydun."

Novo gözlerini Peyton'a dikti. "Axe beni üye yaptı. Bu yüzden beni oraya götürdü. Ona benimle birlikte olmak isteyip istemediğini sorduğumda Axe beni geri çevirdi. Beni geri çevirdi. Tanrım, Peyton, daha fazla pislik olabilir misin?"

Axe başını sallayarak ilerledi. "Önemli değil.
Her şey yolunda. Devam edelim."

Novo'yu iterek otobüsten indi, açık bırakılmış kapıya doğru ilerledi ve eğitim merkezine girdi.

Antrenman yapacakları salona doğru ilerlerken pek çok şeyin farkındaydı: Bir kere çok yorgundu ama buna alışması gerektiğini hissediyordu. Acı çekiyordu ama evet, bunu da öncekiyle birlikte dosyalayın.

Ve çok korkmuştu.

Kafasının içinde her düşüncesini izliyor, babasının yaptığı gibi çöküp yanacağına dair işaretler olup olmadığını kontrol ediyordu. Sanki temelinde çatlaklar arıyor, üst yapısının çökmesini bekliyor, yıllardır izlediği felci bekliyordu.

Zaten içi sakattı. Elbette dışı da gidecekti.

Çünkü gerçekten acınası olan şey? Elise ile bağ kurmuştu.

Evet, onun da belirttiği gibi, bu sadece bir gece meselesiydi ama -sık sık duyduğu ve asla gerçekten inanmadığı gibi- erkekler ve ruh eşleri söz konusu olduğunda? Bu zaman almıyordu; doğru dişi gerekiyordu.

Ve Elise onun için yanlış olsa bile onun için doğrudu.

Yani evet, sakattı ve hayatının geri kalanında da öyle kalacaktı.

Ama her neyse.

Daha önce de sakat kalmıştı. Buna alışkındı. Bazı insanların kaderinde mutlu olmak olduğu gibi mi?

Diğerleri piyangoyu kazanamadı.

ELLİ BİR

Gecenin sonunda Kardeşlik malikânesindeki herkes bir araya gelip yemek salonundaki yerlerini alırken Rhage, Mary'nin kendisine işaret vermesini bekledi.

Son Yemek ziyafeti tam servis edilirken, yanındaki Bitty'ye döndü. "Hey, annen ve benimle bir saniye gelir misin? Bir sorun yok, sadece seninle bir şey konuşmamız gerekiyor."

"Elbette!" Küçük kız ayağa kalktı ve gitmeye hazırды. "Ruhn Amca, ben hemen döneceğim. Sen BABU'larla kal!"

Erkek şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

Lassiter eğildi. "Soytarılar. Konuşma bozukluğu var. Bu gerçekten üzücü-"

Bitty meleği kolundan çiviledi. "Bad-Ass Big Uncles. Ve duracak mısınız?"

"Nevaaaaaaaaaaaaah!" diye kıkırdadı melek. Bitty'nin saçını şakacı bir şekilde çekiştirmeden önce.

Bitty önden atlarken ve Rhage Mary'yi kendine doğru çekerken, "Kütüphaneye, tamam mı?" diye seslendi. Bit, kütüphaneye gidiyoruz."

"Anlaşıldı," dedi.

"Hazır mısınız?" diye fısıldadı Shellan'ına. Kız başını sallayınca, "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı.

Hep birlikte içeri girdiklerinde kapıları kapattı. Sanki kendi tenine, kendi hayatına, kendi okyanusuna geri dönmüş, akıntıya karşı değil de onunla birlikte özgürce yüzüyormuş gibi hissetti. Ve Mary de aynı şekildeydi - Sevgili Bakire

Scribe, Shellan'ın gözlerindeki ışığı ve yüzündeki gülümsemeyi tekrar görmek güzeldi.

Ruhn'a gelince? Adam bir cevherdi. Sessiz, ağırbaşlı ama korkak da değildi. Eşyalarını heykeller koridorunun aşağısında kendisine verilen misafir odasına taşımakta ısrar etmişti. Ve şimdiden tamir edecek, temizleyecek ya da geliştirecek projeler arıyordu.

Fritz o orospu çocuğundan nefret etmeyi öğrenecekti.

"Ne oldu?" Bitty - Noel ağacı dikkatini dağıtmadan önce - dedi. "Senin bayramını kutlamamız gerek anne. Ama henüz değil. Ruhn'un hediyelere ihtiyacı var. Bizim de ... nelerden hoşlandığını bulmamız gerekiyor ve benim harçlığım var. Ona kendim de bir şeyler alabilirim ama sizin de almanız gerekiyor."

Mary güldü ve kızı kanepeye doğru çekti. "Kesinlikle, yapacağız."

"Yaşasın! Neler oluyor baba? Onunla Deadpool'u izlememiz lazım. Hiç film izlemedi. Hem de hiç. Jaws'ı bile. Bir taslak listem var ve benimle birlikte gözden geçirmeni istiyorum. Tıpkı benim için yaptığımız gibi bir izleme programı ayarlayacağız."

Rhage başını salladı. "Kesinlikle. Bu tür bir açık okuryazarlıktan daha önemlidir."

Mary başını ellerinin arasına aldı. "Siz ikiniz çıldırmışsınız."

Rhage beşlik çakmak için avucunu uzattı ve Bit de kendi avucuyla ona vurdu. "Başardık," dedi Rhage. "Şimdi ciddileşmemiz gerek. Annenin sana söylemesi gereken bir şey var."

Bitty Meryem'e odaklandı. "G'head, anne."

Tanrım, o kelimeyi tekrar lügatlerine sokmak iyi hissettirdi.

Bunu izleyen kısa sessizlikte Rhage kaşlarını çatı ve etrafına bakındı.

Nedense yalnız olmadıklarının farkındaydı.

... ve yine de kütüphanede onlarla birlikte başka kimse yok gibiydi.

Mary Bit'in elini tuttu ve arkasını düzeltti. "Sana hasta olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Kanser geri gelmedi mi?" diye sordu kız korkuyla. "Sen-"

"Hayır, hayır. Kesinlikle hayır. Sana söylemem gereken şey de bu."

"Ne? ... Anlamıyorum."

Mary, mükemmel seçilmiş kelimelerden oluşan düzenli bir akışla hikayeyi baştan sona anlattı. Kanseri. Rhage'in hayatına girmesi. Kâtip Bakire'nin müdahalesi... ve bunun ne anlama geldiği.

"Yani... sen ölümsüz müsün?" Bit nefes aldı. "Tanrı gibi bir şey misin?"

"Oh, hayır. Hayır, hayır, bir tanrı değil. Asla. Bu benim istemeyeceğim bir iş. Ama bu şu anlama geliyor... şey, şöyle düşünün. Solmaya ne zaman gideceğimi ben seçeceğim. Hani herkes bir çizgi boyunca yaşlanır ya? Her yıl yaşlanırlar. Ve bazen başlarına kötü şeyler gelir ve hastalanırlar, yaralanırlar ya da başka bir şey olur?"

"Evet. Babam vurulduğunda olduğu gibi. Yeleklerinden önce.

Ya da ... mahmenime ne oldu?"

Mary uzanıp küçük kızın yüzünü okşarken Rhage, "Ah, benim iki kadını" diye düşündü. Ateş ışığında iki mükemmel kadını...

"Benim için öyle değil," dedi Mary. "Yani sen de benim kadar uzun yaşayabilir misin?"

"Evet, yapabilirim."

Bitty'nin gözleri sulandı. Sonra kollarını Mary'ye doladı. "Yani beni asla terk etmeyeceksin. Annemi asla kaybetmeyeceğim."

Okaaaaay, biraz boğaz temizleme zamanı.

"Asla. Asla." Mary kıza sarıldı ve güzel gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Asla. Bunu senden saklamak istemedim ama bunun bizimle kalma kararını etkilemesini de istemedim."

"Kendimi şanslı hissediyorum. Kendimi çok şanslı hissediyorum." Bitty geri çekildi ve Rhage'e baktı. "Peki ya sen?"

"Kurşun geçirmez yelekler, kızım." Alerjisi varmış gibi burnunu çekti. Çünkü ağlıyor falan değildi. Yok canım. "Eğitim ve ekipman. Sana daha önce de söylediğim gibi, işimi yapmak için dışarı çıkıyorum ve her gece eve, kadınlarımın yanına dönmeye niyetliyim."

Bitty bir an sessiz kaldı. Ama sonra başını salladı. "Tamam, ama dikkatli olacaksın-"

Gözüne bir şey çarpınca Rhage kaşlarını çattı. Bir güneş lekesi. Halının üzerinde. Ağacın yanında.

"Lassiter," diye seslendi. "Gerçekten mi?"

Melek bir anda ortaya çıktı, sarı-siyah saçları, altın halkaları, kolyeleri ve küpeleri her zaman sahip olduğu o aurayı yarattı. Ya da o parıltı muhtemelen sadece kendisiydi.

"Ne diyorum ben?" diye sordu melek üçünü de Vanna-White'larken. Steven Tyler'ın gardırobundan çıktığı belli olan zebra çizgili taytlar içinde. "İnancınız olsun. İnanın. Ve her şey yoluna girecek. Ne? Ne. Söyledim."

Rhage gülmek zorunda kaldı. "Harika. Dolu dolu olman için bir neden daha."

"Büyüklik, büyüklüğün yaptığı şeydir." Melek bir daire çizdi ve sonra bir Michael Jackson taklidi yaparak ayak kabıllarının parmak uçlarına çıkana kadar geriye doğru ay yürüyüşü yaptı. "Ve ben awwwwwesommmme."

Mary ve Bitty de gülmeye başladı ve Rhage arkasına yaslanıp gülümsedi.

Sonra düşünmeye başladı. Peki, Ruhn Jaws'ı bile görmediyse, nereden başlamışlardı?

Muhtemelen orada değil. Ya da Jason'la. Michael'la. Freddy ile. Adam hiç de korkak değildi, ama Tanrı aşkına, onu altına da sıçirtmek istemezsiniz.

"Sorun nedir?" Mary sordu.

Rhage yüzünü ovuşturdu ve Bitty'ye baktı. "Biliyor musun, amcan? Ona yavaştan başlamamız gerekebilir.

Filmler. Onu korkutmak istemiyorum."

"Zor Ölüm mü?" diye sordu kızı. "Çok fazla."

"Gerçekten mi, o kadar kötü mü?"

"Gerçekten."

Bir duraklama oldu. Sonra ikisi de aynı anda, aynı ses tonuyla "The Goonies" dediler.

Babalık gururundan mı bahsetmek istiyorsun? Rhage bir beşlik daha çakmak için elini uzatırken düşündü ve Bit ona güzel bir tokat attı.

İşte buldun.

ELLİ İKİ

Yeni yıl arifesinde yeni bir başlangıç yapma isteği uyandıran bir şey vardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Peyton yatağının ayak ucunda, kulüp kıyafetleriyle otururken kendini mesajlarını karıştırırken buldu. Glymera'daki erkek arkadaşlarından, onu Caldie kulüplerinden tanıdıklarını düşünen insanlardan, kadınlardan, kadınlardan... daha fazla kadından gelen pek çok davet.

Ve pingler gelmeye devam etti.

Paradise ve Craeg onun evinde takılacaklardı ve Boone'u da onlara katılması için davet etmişti ama Boone'un şehri kırmızıya boyamakla meşgul olacağını bildiğini de eklemişti. Boone oraya gidiyordu. Novo'nun nerede olduğunu kimse bilmiyordu.

Axe kesinlikle herhangi bir güncelleme yapmamıştı.

Peyton telefonunu bir kenara bıraktı ve gözlerini odanın diğer ucuna dikti. Şu anda rahatsız edici derecede ayıktı ve bu boku düzeltmek için her türlü niyeti vardı.

Evet.

Her an şişeye ya da nargilelerinden birine vuracak ve kafatasının içinde süzölüp gidecekti -sadece... son bir süredir kafasının içinde kaynayan karmaşayı geride bırakacaktı.

Önceki akşam Axe ve diğerleriyle birlikte sokaklarda, terk edilmiş bina bloklarında çalıştıklarını, içgüdülerinin titrediğini, silahlarının hazır olduğunu, Kardeşler'in de onlarla birlikte olduğunu düşündü.

Bu yeni bir aşamaydı.

Onlar artık stajyer değillerdi. Daha çok eğitimdeki askerler gibiydiler. Eğer bu mantıklıysa.

Ve Axe bunu her zaman gizli tuttu, hiçbir şey hakkında en ufak bir duygu belirtisi göstermedi, birinin boğazına bir piyano teli gibi gerildi. Ama dostum, acı çektiği belliydi. Kilo kaybetmişti. Gözlerinin altındaki torbalar o kadar büyüktü ki, onlarla bir gece geçirebilirdiniz. Ve kasvetli ruh hali her odaya, her sokağa, her otobüs yolculuğuna onunla birlikte getirdiği somut bir ağırlıktı.

Elise'in durumunun daha iyi olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Peyton ona geldiğinde nasıl göründüğünü görmüştü.

Zaman ve ayrılık kesinlikle bunu iyileştirmiyordu.

Kahretsin, diye düşündü yüzünü ovuştururken.

Sadece ... kahretsin.

Telefonu çaldı. Ellinci kez falan. Onu dışarı çıkarmak için başka bir rastgele arama.

Sonunda telefonunu eline aldığı anda rehberine girdi ve daha önce sadece bir kez aradığı bir numarayı tuşladı.

Bir yüzük. İki zil. Üç- "Alo?"

O temizlendi onun Boğaz. "Novo? Bakma. asmak Tamam mı?" Bir duraklama oldu. "Alo?"

"Ne?"

"Dinle, bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Sana kızartma tavasıyla vurmayı içermediği sürece, ilgilendiğimden emin değilim."

"Bu gece ne yapıyorsun?" "Seninle hiçbir şey."

LV makosen ayakkabılarını esnetti. "Yardıma ihtiyacım var."

"Eğer bir kişilik değişimi arıyorsanız, eBay'i deneyin. Çok seçici olmanıza gerek kalmayacaktır. Seri Katil dışında her şey bir gelişme olacaktır."

Peyton televizyonunun boş, karanlık ekranına baktı. "Alo?" dedi.

"Bir yanlışı düzeltmek için yardıma ihtiyacım var. Ve seninle taşak geçmiyorum, gerçekten... Bunu tek başıma yapamam."

Sesindeki bir şey ya da... ne olduğunu bilmiyordu... onu etkilemiş olmalıydı. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır, kafam da iyi değil." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Siktir et, belki de sorunumun bir parçasıdır. Ama önce bunu düzeltmem gerek ve sonra... evet, her neyse."

"Neredesin?"

"Evimdeyim."

"Aşağı in ve ön kapını aç." Sesi sinirli geliyordu. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Peyton telefonunu geride bıraktı. Açıkçası, içindeki insanlardan bıkmıştı. Sütinden çıkarken bir aynanın önünden geçti. Yansımasına baktığında, hayatının her gecesinde sahip olduğu aynı yüz hatlarını, aynı saçları ve aynı yakışıklılığı gördü.

Yine de kendini tanıyamadı.

Kapıyı açıp dışarı adımını atarken, belki de o kurşun beynine hasar vermiştir, diye düşündü.

Çünkü başından vurulduğundan beri kendini iyi hissetmiyordu.

Elise bilgisayarının başında oturmuş, Caldwell Courier Journal'ın "Kiralık Daireler" bölümünü tararken, küçük Tiffany lambasının yanındaki ev telefonu çaldı.

Ahizeyi kaldırarak uşağın misafirleri olduğunu ve salonda kendisini beklediklerini söylemesini dinledi. "Teşekkür ederim. Hemen geliyorum."

Telefonu kapatırken, kim olduklarını bile sormadığını fark etti. Ama gerçekten umurunda değildi. Kuzen olabilirlerdi. Ya da babası tarafından onu korkutmak için ayarlanmış bir müdahale olabilirdi.

Ama bundan bile korkmuyordu. Axe'ı kaybetmenin üstesinden gelebildiyse, her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Odasından çıkıp koridorda yürüdü ve Allishon'un eski süitinin önünden geçti. Hiçbir şey değişmemişti. Shellan'ı yatak odalarında kendi kendini yok ederken, amcası hâlâ etrafta dolanıyor, ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Babası

Elise'in neden gitmesi gerektiğini, doktora yapmak için ne yaptığını, neden bu kadar ikonoklast olmakta ısrar ettiğini hâlâ anlamıyordu.

Eğer kız sakinleşir ve konuşulmasına gerek olmayan şeyler hakkında konuşmaya çalışmaktan vazgeçerse her şeyin yoluna gireceğini savunuyordu.

Hakkını vermek gerekirse, onu bir daha asla görmeyeceğini söylemiyordu.

Ama onun ayrılmasına üzülmüyordu.

O da öyle. İçinde büyüdüğü aileyi özleyecekti, her ne kadar aile o kadar parçalanmış olsa da, otantik ve yarı yarıya kendinin farkında bir hayat yaşamak için tek şansı onun dışındaydı. Yine de başkalarını değiştiremezsiniz. Sadece kendini değiştirebilirsin.

Bu arada, Axe'dan haber alamamıştı.

Almayı da beklemiyordu.

Yine de onu bu kadar özlemesine şaşırmıştı. Aslında bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Sorun şuydu ki, birlikteliklerinin en yüksek noktaları... her neyse... o kadar yüksekti ki, sessiz düşünme anlarında onları hatırlamamak ve yas tutmamak imkansızdı.

Yine de bu bir süreçti.

Ya da en azından tüm o süslü eğitiminin ona öğrettiği buydu.

Kederini atlatmasına yardımcı olacak şeylerden biri de Troy'la seminerlerinin birkaç gün içinde başlayacak olmasıydı.

Başaracaktı.

Çünkü başka türlüünü kabul etmeyecekti.

Alt katta, Elise fuayenin mermer meydanlarını geçip salona gitti ama güzel odaya girmeden önce durdu.

"Peyton? Ve ..."

Tamam, kadının adını söylemek zordu. Seksapeli sızıntısı gibi görünen o inanılmaz vücuda bakmak zordu.

"Bir dakikan var mı?" Peyton söyledi. "Seninle konuşmamız mı gerekiyor?"

Elise başıyla onayladı ve ilerlemeye başladı. Peyton her zamanki gibi harika görünüyordu, gündelik takım elbisesi belli ki onun için el yapımı bir şeydi, açık yakası ve mükemmel kalıbı onu muhteşem bir Yılbaşı gecesine hazırlıyordu. Novo, siyah deri kıyafeti içinde dövüşmeye daha hazır görünüyordu.

Ya da sert seks.

Elise başını iki yana salladı ve hepsini içine kapattı. "Ne... ah, sizin için ne yapabilirim?"

Tanrım, kendine sakın olmasını söylese de kalbi küt küt atıyordu.

Novo Peyton'a baktı. Peyton dişiye bir göz attı... ve sonra Elise'e baktı.

"Bazı şeyleri bilmeniz gerekiyor. Bu Axe hakkında," dedi.

Elise bir saldırıyı savuşturur gibi iki elini birden havaya kaldırdı. "Hayır, onun hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok."

"Evet, biliyorsun."

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Ve eğer başka bir nedenle gelmediyseniz-"

"Onunla hiç seks yapmadım." Novo'nun sesi net, zorlamasız ve sakindi. "Beni kulübe götürdü, evet. Böylece oraya üye olabildim. Ondan bunu benim için bir iyilik olarak yapmasını istedim. O erkekle bir kez bile birlikte olmadım - ve onun da bildiği kadarıyla" - Peyton'ı işaret etti - "ve benim bildiğim kadarıyla, Axe seninle ilk tanıştığı gecedan beri kimseyle yatmadı."

Peyton hızlı konuşuyordu, sanki Elise'in odadan kaçacağından ve kendisinin de söylemek istediklerini söyleme şansını kaybedeceğinden endişe ediyordu. "Teknik olarak bunun beni ilgilendirmediyi biliyorum ama beni görmeye geldiğinde bunu benim işim haline getirdin."

"Ve onun anahtarını bulduğunu biliyorum." Novo, Peyton'a başıyla onay verdi. "Bana Axe'in ne olduğunu bilmiyormuş gibi davrandığını söyledi. Adam adına konuşmak istemem ama kulübe katıldığında bu konuda konuşmaman gerekiyor. Anahtarın ne olduğunu, nerede kullandığınızı, ne hakkında olduğunu kimseye açıklamamanız gerekiyor. Bu sadece üyelere özel bir şey ve

eğer

Blab, sen yoksun. Sana Allishon'dan bu yüzden bahsetmediğini söylemiyorum. Ama bu sadece düşünmen gereken bir şey. Sana yalan söylediği için onu ayağından vurmada önce."

Elise'in zihni bu bilgi üzerinde öğütölmeye başladı. Bütün o kapının yeniden açılmasını istemese bile.

En başta o lanet şeyi kapatmak çok zor olmuştu.

Peyton öne çıktı ve tam önüne geldiğinde durdu. "Bugün Yeni Yıl Arifesi. Gelecek yıla doğru adımlarla başlamak istiyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum. Benim bir pislik olduğumu düşünen bazı insanlar var-"

Bu noktada Novo, nefesinin altından kulağa "Hadi canım sen de" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

"-ve sanırım... ben de onlardan biri olduğumu düşünüyorum." Peyton omuz silkti. "Yani evet, Axe korkunç bir zaman geçiriyor. Yarı ölü gibi görünüyor. Ve bak, sana bu konuda ne yapman gerektiğini söylemiyorum. Ama gerçeği bilsen iyi olur. Yapmayı ya da yapmamayı seçeceğiniz şey size kalmış. O mükemmel değil... ama benim gibi de değil, tamam mı? Değersiz biri değil."

ELLİ ÜÇ

Axe, Elise'in babasının gönderdiği çeki hiç bozdurmamış.

Hayır. Bir noktada onu alevlerin içine atacağını bildiği için onu şöminenin üzerine koydu. Ama bu gece değil. Ve dün gece de değil. Ya da ondan önceki gece.

Elise'e olan son bağı gibi hissettiriyordu ve evet, acınasıydı ama yalnız yaşamamanın bir faydası da buydu; düşüncelerinizin, kalbinizin, küçük ritüellerinizin zayıflıklarını başka kimse bilmiyordu. Duşta şarkı söylemek gibi bir şeydi bu - başka kimseyle paylaşmak zorunda olmadığınız bir şey.

Ocağın önünde otururken çıplaktı ve arka tarafı üşüyordu ama umurunda değildi. Elise çekici indirdiğinden beri pek bir şey umurunda değildi-

Ön kapısının çalınması dikkatini alevlerden çekti. "Aç," diye seslendi, kim olduğu umurunda değildi ve eğer açarsa silahına ulaşabileceğini biliyordu-

Axe ayağa fırladı. Sonra çıplak olduğunu hatırladı ve eski kanepeden bir yastık kaptı. "Elise?" dedi kapalı kapıya doğru. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sesi boğuk çıkıyordu. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı?"

Omuz silkti. Çünkü beyni trafikte sıkışmış ve onu konuşamayacak kadar aptallaştırmıştı.

Sonra onu göremediğini hatırladı. "Evet. Yani, tabii."

Sonra bir de baktı ki kadın içeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve sanki her an fikrini değiştirebileceğini düşünüyormuş gibi yavaşça ilerliyor.

Tanrım... iyi görünüyordu. Yine de her zaman iyi görünüyordu. Ondan nefret ettiğinde bile.

"Bakın.... ben bilmiyorum." Boğazını temizledi. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden..."

"G'head. Her neyse, benim için sorun değil."

Zaten göğsünün ortasına bir bomba bırakmıştı. Peki ya kollarını ve bacaklarını da koparırsa? Ve, evet, evet, evet, ona bağırmalı ve kendisini yanlış anladığı için haklı çıkmalıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun için enerjisi yoktu.

"Özür dilerim."

Axe geri çekildi. "Ne?"

"Ben... dinle, gerçekten üzgünüm. Seni yanlış değerlendirmiş olabilirim...."

"Bekle, ne?"

Kadın konuşmaya başladı ve adam pek takip etmedi. Peyton ve Novo'nun babasının evine gelmesiyle ilgili bir şey. Anahtar şey. Üyelik. Konuşmak yok. Seks yok.

"Ne?" diye tekrarladı.

"Dediğim gibi, buraya geldiler çünkü Peyton bu konuda kendini iyi hissetmiyordu. Benim tarafımdan haksız yere kötülendiğini düşünüyordu."

Axe gözlerini kırptırdı. Sonra da omuz silkti. "Yani...?"

"Yani, evet, um..." Başını iki yana salladı. "Bana neden... bana anahtar hakkında açıklama yapmadığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Ve şimdi bana inanacak mısın?" "Evet, sanırım inanacağım."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve tanımadığı ölü bir kadının dolabında durduğunu, Elise'in o metal parçasını ona uzattığını yeniden yaşadı. "Düşündüm ki... Düşündüm ki anlamayacaksın. Bilirsin, beni bir kenara atacağını falan. Bilmiyorum. Uyuşturucuyu bıraktım. Uyuşturucuyu bıraktım ama birçok açıdan hala seksle kendi kendimi tedavi ediyordum, anlıyor musun? Sadece kafamdan çıkmaya çalışıyordum."

"Hiç kimseyi incittiniz mi? Kulüpte?"

"Anslam gibi mi demek istiyorsun? Hayır. Asla. Ve Allishon'la hiç birlikte olmadım. Dürüst olmak gerekirse onu tanıımıyordum bile. Oraya pek çok insan gidiyor." Ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse, sadece bana inanmanı istedim, tamam mı? Senin düşündüğün gibi bir erkek olmak istedim. Ve bir seks bağımlısı bu resmin bir parçası değildi."

"Oraya geri dönme ihtiyacı hissediyor musun?"

"Seninle tanıştığımdan beri değil. Novo'yu The Keys'e götürdüğümde artık hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Eskisi gibi enerjik değildim. Sadece ve sadece seninle olmak istedim."

"Bu hâlâ doğru mu?" diye fısıldadı.

Axe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Benden ne istiyorsun Elise? Buraya neden geldin?"

"Ben sadece... Çok özür dilerim. Hemen sonuca vardım ve sana bir sürü şey söyledim. Ve gerçekten çok üzgünüm. Sanırım duygularım beni ele geçirdi."

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Yani, sorun değil."

"Gerçekten değil." Çok üzgün görünüyordu. "Sanırım gerçek şu ki

... şey, dediğin gibi, ben bir öğrenciden çok daha iyi bir profesörüm. Her şeye ben karar verdim ve haklısınız, kendinizi savunmanıza bile izin vermedim."

Sessizlik uzadıkça Axe etrafta dolaşmak istedi ama merhaba. Kıçım çıplak.

"Sana tekrar soracağım," dedi. "Neden buradasın?" "Çünkü... Seni seviyorum. İşte bu yüzden."

Kelimelerin kafasında yer etmesi biraz zaman aldı. Ve ne biliyor musunuz, anladığında da nutku tutuldu. En acınası fantezilerinde bile bu geri dönüşü istemiş -hatta bunun için dua etmişti-. Karşılaşacağı tek mucizenin bu olacağını ummuştı. Bu gerçek miydi?

Kendini kaybetmiş ve oldukça duygusal olan Axe'ın yapabildiği tek şey... şey, yana doğru eğilip koltuk minderlerinden bir şey almak oldu.

Adam elini uzatırken Elise öne çıktı. "Nedir..."

Tahta nesneyi ona verirken mırıldandı: "Bunun bir kuş olması gerekiyordu. Gerçekte neye dönüştüğünü bilmiyorum. Her neyse, ben de seni seviyorum."

Başını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Axe sadece omuz silkti. Sonra da gülümsemeye başladı. "Ne? Bana haksızlık ettiğin için seni suçlamamı mı istiyorsun? Belli ki bunu zaten kendin yapıyorsun ve kendini çok hırpalayabilen biri olarak, kendimize karşı her zaman başkalarına karşı olacağımızdan daha sert olacağız. Ve hadi ama, seninle bağ kurdum. Yani beni arabayla ezsen, ateşe versen ve köprüden aşağı atsan yine de sana geri dönerim. Uzlaşma için bu yaklaşımı tavsiye ettiğimden değil-"

Elise kendini ona doğru attı ve boynuna öyle bir asıldı ki nefes alamadı. Ama bu ona iyi geliyordu. Sadece ona sarılmak, saçlarını ve tenini koklamak... onu sadece fiziksel olarak değil, tam kalbinde de yakın hissetmek?

Kimin oksijene ihtiyacı var ki zaten.

"Seni seviyorum," dedi tekrar titremeye başlarken. "Tanrım.... seni seviyorum."

Elise hiç de böyle olacağını düşünmemişti. Yakınından bile geçmedi.

Kendini her türlü suçlamaya hazırlamıştı. Kulübeden kışına tekmeyi yiyeceğinden oldukça emindi ve onu nasıl suçlayabilirdi ki? Acı çektiği, kendini paranoyak ve ihanete uğramış hissettiği için bir sürü sonuca varmıştı. Kahretsin, onu en önemli yerinden vurmuş, keder stratejisine indirgemişti.

Ve evet, onun açısından her şey böyle başlamış olabilirdi ama kesinlikle çok daha fazlasına dönüşmüştü: Eğer Axe sadece psikolojik bir destek olsaydı, onu bu kadar özlemezdi. Her saniyede, her kalp atışında ve aradaki tüm nefeslerde olduğu gibi.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni çok seviyorum ve bunu neredeyse mahvediyordum ve-"

"Şşşt... böyle düşünmemize gerek yok."

"Ama telafi etmek zorundayım ve güveninizi yeniden kazanmam gerek-"

Onu iki ayağının üzerine yatırdı-um, tamam, vay canına. Çok çıplaktı ve evet, onun varlığına karşılık veriyordu. Ve ... evet, kadın da onunkine karşılık veriyordu.

"Elise." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Dinle, kendini koruduğun için seni kınamayacağım. Gerçek şu ki, birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ve güven ... zamanla gelir. Duygusal davrandın. Ben de duygusaldım. Ve... olur böyle şeyler. Seni bilmem ama ben sürecin bir parçası olan birkaç çapraz tel yerine geleceğe odaklanmayı tercih ederim."

"Peki ya Peyton hiçbir şey söylemeseydi?"

"Söyledi ama."

"Ya beni kapıdan içeri almasaydın?"

"Aldım ama."

"Ama ya bana inanmazsan-"

İşaret parmağını hafifçe dudaklarına götürerek onun saçmalamasını durdurdu. "Şu anda Rhage'in bir süre önce bana söylediği bir şeyi düşünüyorum."

"Profesörlerin kendi konularında aptal olmalarıyla mı ilgiliydi?"

"Sen aptal değilsin. Ve hayır, konu... şey, onu sokakta kurtardığım o gece miydi? Sonrasında mı? Tıpkı senin şu anda olduğun gibi çıldırıyordum. Ya zamanında yetişemezsem, ya şu ya da bu olursa diye... O da kaderde olan bir şey için kendini hırpalamaya gerek olmadığına dair bir şeyler söyledi. Bu teoriye göre mi? Peyton bir şey söylememiş olsaydı bile, sonunda tekrar bir araya gelecektik çünkü olması gereken buydu."

"Ama... ama..."

"Elise. Anlamıyor musun? Kapım sana her zaman açık olacaktı. Sana her zaman açık olacak."

Sonra onu öpüyor ve ateşin önüne yatırıyordu.

Elise çıplak kalmadan önce bile onunla birlikte uçuyordu, kalbi özgürdü, arapsaçı çözülmüştü, yoldan çıkan yol şimdi tekrar rotasına dönmüştü.

Birleşmelerinden hemen önce geri çekildi. "Demek kapın her zaman açık, ha?"

"Her zaman."

"Gerçekten..." Ona gülümsedi, biraz daha mutlu olsa kalbinin yerinden fırlayacağını düşünüyordu. "Çünkü evimden taşınıyorum."

Kaşları kalktı. "Sen mi? Söylemiyorsun...."

"Bu beni üzüyor ama burası benim için doğru yer değil."

"Biliyorsun... Bir oda arkadaşı işime yarayabilir. Aslında, ben sadece

"Geri dönüşü ve silahı iyi kullanan, güzel ve zeki bir kadın aradığımı düşünüyordum."

Elise başını sallamaya başladı. "Ve kalacak bir yer arıyorum, güvenli, emniyetli, özel... açık bir ocakla ısıtılan- ve yarısına dövme yaptırmış ve sonuçlara atlayan kadınları umursamayan bir adam sayesinde her gece havai fişeklerin patladığı bir yer."

"O zaman mükemmel bir eş olduğumuzu söyleyebilirim."

Bunun üzerine sırtını dikleştirdi ve onu derinlemesine doldurdu. Kadın nefesini tuttuğunda, dişisi üzerindeki etkisinin farkında olan bir erkeğin bilmiş gülümsemesini takındı.

"Biz mükemmel bir eşiz," diye inledi. "Ama bir şey var."

"O da ne?"

"Ben ..." Adamın ona verdiği tahta parçasına baktı. "Çok iyi bir sanatçı olduğumu sanmıyorum."

Axe gülmeye başladı. "Biliyorum, değil mi? Bu da ne böyle?"

Babamın şeyini denedim ve berbat ettim-" "Bunun bir kuş olduğundan emin misin-"

"Bilmiyorum-"

Birbirleriyle konuşurlarken, gece yarısı geldi ve geçti, yeni bir yıl başlıyordu, her ikisi için de yeni bir başlangıç oluyordu.

Yeni bir başlangıç... bu iki ömür boyu sürecekti.

ELLİ DÖRT

"Bekle, bu L.W. için!"

Mary elinde bir fincan sıcak kakao ve ağzında bir baston şekerle kütüphanede otururken, Bitty folyoya sarılmış bir hediyeyle Birinci Aileye doğru koşarken gülümsedi. Kız yeşil kuşaklı kırmızı tafta bir elbise giymişti ve mükemmel görünüyordu. Bir şey hariç: O da trajik bir şekilde Lassiter'ın ren geyiği boynuzlu beyzbol şapkasını takıyordu. Bu da neredeyse sorun olmazdı.

"Grinch Elf Olabilir" yazması dışında.

Mary en azından içinde gerçek bir "f-bombası" olmadığına karar verdi.

Tüm ev halkı Noel ağacının etrafına doluşmuştu -melek hariç herkes ve Lassiter'ın nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu. Son bir saattir hediyeler dağıtılıyordu, insan bayramı doğru tarih yerine yılbaşı arifesinde kutlanıyordu çünkü, merhaba, çok şey olmuştu.

Rhage yaklaştı. "Peki... bugün çocuk uyuduktan sonra seninle ökseotumu bulmaca oynayabilir miyiz?"

Mary vücudunun ısındığını hissetti. "Kesinlikle."

Cehennem köpeği bir mırıltı çıkardı. "Ve onu nereye koyacağımı biliyorum."

Ona dirsek attı. "Şşş, böyle düşünmeyi bırak. Hala geçmemiz gereken bir parti var."

"Her zaman banyo vardır. Kiler. Büyük açık hava-"

"Hava buz gibi!"

"Seni ısıtacağım, dişi."

Wrath, "Ne oldu?" diye sorduğunda Mary başını geriye atıp güldü.

"Bir Tonka kamyonu!" Beth oyuncağı oğlunun kucağına koyarken Bitty'ye gülümsedi. "Bunu kendi paranla mı aldın?"

"Ben yaptım." Küçük kız çok gururluydu. "Onun da seveceğini düşündüğünü söylemiştin."

George, Wrath'ın gören göz köpeği, şeyi kokladı ve yaladı.

"L.W. bayılacak-" Beth güldü. "Evet, tam ağzına."

Kral'ın ilk çocuğu lastiklere sakız yapıştırmaya başladığında, Bitty dans ederek ağaca geri döndü ve etrafı kolaçan etti. "Son hediye senin için amca."

Ruhn iki koltuk ötede, Mary'nin onunla özdeşleştirmeye başladığı kendi halinde oturuyordu. Rahatsız değildi, tam tersine her zaman açık ve sıcaktı; sadece tüm bu insanlardan, bağırış çağırışlardan, kahkahalardan ve Kardeşler arasında hiç bitmeyen şakalaşmalardan biraz bunalmış gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Büyük düz kutu kucağına bırakılırken herkes sessizliğe gömüldü.

"Bu hepimizden!" Bitty haykırdı. "Ben de paramın bir kısmını buna yatırdım."

"Şimdiden çok cömert davrandınız." Erkek sandalyesinin yanındaki giysi yığınınına baktı. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum-"

V araya girdi. "Evet, evet, evet. Sadece aç, olur mu?"

"Vishous!" Jane köşede tısladı. "Cidden-"

"Ne! Hadi ama, Rhage'in doğru kişiyi bulmasına yardım etmek için saatlerce uğraştım."

Butch araya girdi. "Kesinlikle yaptı. Demek istediğim, çok yoğundu, ikisi-"

Rhage omuz silkti. "Ama hey, biliyorsun, bu önemli bir hediye... renginin doğru olmasını istiyorsun."

"Başka bir süveter mi?" Ruhn sordu. "Şimdiden iki tane mi var?"

"Kutuyu açmalısın," dedi Rhage. "G'head, evlat."

Komikti, Ruhn buraya geldikten bir gece sonra Rhage'in kanatları altına girmişti ve ikisi birlikte gerçekten çok tatlıydılar. Ruhn tüm ipuçlarını Rhage'den alıyor, ondan öğreniyor, onunla çok zaman geçiriyordu.

Ruhn'un geçiş sürecini sadece on beş yıl önce yaşadığı ortaya çıktı.

Ve Rhage muhtemelen bunu kabul etmeyecekti, en azından yakın zamanda, ama Ruhn onun için hızla bir oğul haline geliyordu.

Evet, o Rhage'in oğluydu: Ruhn ne zaman başka bir şeyde ustalaşsa, örneğin Kardeşlerle ağırlık odasında çalışsa, okumayı öğrenmek için ikinci dil olarak İngilizce kursuna yazılsa ya da Rhage ve Bitty'nin berbat filmlerinden birini daha izlese, Rhage'in yüzünde bir gurur ifadesi belirliyordu.

Evren onlara özünde bir BOGO vermişti-

Ruhn kutunun üstünü açtı ve kâğıt mendilleri karıştırdı. Sonra kaşlarını çatı. "Bekle, bu nedir?"

Bir anahtarlık uzattı.

Rhage oturduğu yerden fırladı. "Hadi evlat, onunla tanışmalısın!"

Bitty ciyakladı ve amcasının kolunu çekiştirmeye başladı. "Arka tarafta, tam burada!"

"İşte, düğmeye bas-" "Bekle, ne-"

Rhage Fransız kapılarını açtığı anda bütün ev halkı yerlerinden fırladı ve çıkış kapısını sıkıştırdı....

Motoru falan filan, kaputunun altında sekiz gazilyon beygir olan çift kabinli falan filan, süspansiyonu, vites geçişleri falan filan olan en güzel ağır hizmet Ford kamyonunu görmek için-

Bütün o şeyler.

Mary geri çekildi ve hepsinin gitmesine izin verdi, güvenlik ışıkları yandı ve Ruhn'un yaşadığı büyük şoku görmesini sağladı

ve sonra geçici bir heyecan.

Sonra erkek Rhage'a döndü ve onun yüzüne bakmadı. Yine de Rhage ne yaptığını biliyordu ve Bitty bir ateşböceği gibi etrafta dans ederken Ruhn'u büyük bir ayı kucaklamasıyla sardı.

Evet, diye düşündü Mary, bu şimdiye kadar geçirdiği en iyi Noel'di.

-

"Mary."

Adının yumuşak sesiyle dönüp şöyle bir baktı kendi arkasında. Sonra kaşlarını çatı.

"Lassiter?" "Ben buradayım."

"Nerede?" Etrafına bakındı. "Sesin neden yankılanıyor?"

"Baca." "Ne?"

"Lanet olası bacada sıkıştım kaldım."

Şömineye doğru koştu ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Karanlık bacaya bakarak başını salladı. "Lass? Orada ne halt ediyorsun?"

Sesi onun üzerinde bir yerden yayılıyordu. "Kimseye söyleme, tamam mı?"

"Sen ne-"

Bir kol aşağı indi. Beyaz süslemeli kırmızı bir kola sarılmış çok isli bir kol. Ya da eskiden beyaz olan ve şimdi külle lekelenmiş olan.

"Sıkıştın!" diye haykırdı. "Ve Tanrı'ya şükür bu ateşi kimse yakmadı!"

"Bana mı söylüyorsun," diye mırıldandı bedensiz sesiyle. "Vazgeçmeden önce Fritz'in kibritini yüz kere patlatmak zorunda kaldım. Kahretsin, kulağa pis geliyor. Her neyse, hatırlat da çocuğunun Noel Baba'sı olmaya çalışmayayım, tamam mı? Bunu bir daha yapmayacağım, onun için bile."

Mary biraz daha uzandı ama ocaktaki kütükler onu durdurdu. "Lassiter. Neden kendini maddesizleştirerek özgürleştiremiyorsun-"

"Demirden bir kancaya takıldım. Hayaletle gidemem. Şunu alır mısın?"

"Ne?"

"Bu."

Elini ona doğru çevirdi ve içinde... bir kutu... vardı? Küçük lacivert bir kutu.

"Aç şunu. Ve sen sormadan söyleyeyim, senin mankafa cehennemlikle çoktan anlaştım. Jel falan değil."

Mary arkasına yaslandı ve başını salladı. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum-"

"Şimdiden lanet olası her şeyi yap."

Üstünü çıkardığında, içinde biraz daha küçük bir kutu buldu.

Bu kadifeydi. "Bu da ne?"

Kapağı kaldırdığında, nefesi kesildi.

Bir çift elmas küpeydi. Bir çift mükemmel uyumlu, ışıltılı, elmas ...

"Bir annenin gözyaşları," dedi Lassiter'in hafif yankılı sesi usulca. "Çok zor, çok güzel. Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim. Ve bunlar sana ne kadar güçlü olduğunu, kızına olan sevginin ne kadar güçlü olduğunu... en kötü zamanlarda bile işlerin nasıl olması gerektiği gibi yürüdüğünü hatırlatmak için."

Gözyaşlarını kırptırarak fuayede meleğin önünde ağlayışını düşündü, her şey kaybolduğu için ağlıyordu.

"Çok güzeller," dedi kısık sesle.

Birini kutusundan çıkarıp lobundaki inciye çıkardı ve yerine pırlantayı taktı. Sonra aynısını diğer tarafa yaptı.

"Mary!" Rhage açık kapıdan seslendi. "Gelip görmelisin-"

Durdu ve sonra gülümsedi. "Demek onları sana o verdi, ha?"

"O yaptı." Kutuyu bir kenara koydu. "Ama Rhage, bir sorunumuz var-"

"Ona söylememen gerekiyordu!" Lassiter havladı.

Rhage kaşlarını çatı. "Lassiter?"

"Siktir git!" diye boğuk bir yanıt geldi.

Mary ocağı işaret etti. "Lassiter Noel Baba kıyafeti giymiş, bacaya sıkışmış ve bir şeye saplanmış durumda, bu da onun maddesizleşemeyeceği anlamına geliyor. Yani bir sorunumuz var."

Rhage bir kez göz kırptı. Sonra başını arkaya attı ve öyle bir kahkaha attı ki camlar sallandı. "Bu şimdiye kadarki en güzel Noel hediyesi!"

"Siktir git, Hollywood!" Lassiter bacanın içinden bağırdı. "Çok sert sikeyim seni-"

Kardeşler gelmeye başladı ve Rhage bir yandan durumu rapor ederken bir yandan da gülerек neredeyse altını ıslatıyordu.

Sonra Rhage yaklaştı, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bağırdı, "Proktolog olmak nasıl bir duygu, meleğim! Bu sıkışıklığı seviyor musun? Sana başka bir şey derdim ama kızım duyuyor. Yine de 'd' ile başlayıp 'o' ile bitiyor!"

"Buradan çıkar çıkmaz seni öldüreceğim!"

"Sana eşlik etmesi için bir Küçük Denizkızı bebeği ister misin? Ya da, bekle, o doldurulmuş tarponu yukarı gönderirim-"

"Ye beni!"

İkili bayramlaşırken, ev halkının geri kalanı toplanıp sesleri kısılana kadar gülerken ve V, Ruhn'un yeni kamyonunun arkasından bir zincir geçirebileceklerine karar verirken, Mary yoldan çekildi ve ailesini izledi.

"Anne?"

Bitty'ye odaklanarak gülümsedi ve kızın uzun siyah saçlarını okşadı. "Ne var, aşkım?"

"Mutlu Noeller, anne." Küçük kız sarılmak için içeri girdi. "Bu şimdiye kadarki en iyi Noel'di, sence de öyle değil mi? Yani, ilk Noel'im olduğunu biliyorum ama bundan daha iyisi olabileceğini sanmıyorum."

Mary kızını kucağına aldı, açılmış hediye yığınının, ezilmiş ambalaj kağıtlarına ve tam bir kaosa baktı... ve içinin olduğunu fark etti

Öyle bir sevinçle, bedeni ve ruhu mutlu bir balona dönüştü, ayakları yere basarken bile havada zıplıyordu.

"Hayır, Bitty, Noel bundan daha iyi olamaz." Bitty kaşlarını çattı. "Onu hiç dışarı çıkaramayacaklar mı?"

Mary güldü. "Evet. Ama bunu unutmasına asla ama asla izin vermeyecekler. Asla. Evet, gerçekten de bu herkesin hatırlayacağı bir tatil olacak!"

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz şükranlarımla!

Tüm destek ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim: Steven Axelrod ve Kara Welsh. Waud Ekibine sevgilerimle-kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşemezdi.

Bunların hiçbiri, danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren ve karşılığını asla ödeyemeyeceğim harika annem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler) ve sevgili dostlarım olmadan mümkün olmazdı.

Ve Yazar Köpeğim, Naamah!

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

**Sizinle ilgili haberleri duyma şansı ister misiniz?
favori yazarlar (ve ücretsiz kitap kazanma
şansı)?**

Keri Arthur
Kristen Callihan
P.C. Cast
Christine Feehan
Jacquelyn Frank
Larissa Ione
Darynda Jones
Sherrilyn Kenyon
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle Lucy
March
Martin Millar
Tim O'Rourke
Lindsey Piper
Christopher Rice
J.R. Ward
Laura Wright

Ardından Piatkus web sitesini ve blogunu ziyaret edin
www.piatkus.co.uk | www.piatkusbooks.net

Ve bizi Facebook ve Twitter'da takip edin
www.facebook.com/piatkusfiction |
www.twitter.com/piatkusbooks

OKUMAYI SEVİYORUM

Aşık olmak
piotkus

Entice

Temptation at your fingertips

A Fl iJ "J "fiSis Yani enCIJ- Fit I1,\$t \$J "DITl
ve adresindeki @oneers DI°romantio düğmesi
www.piatkusentice.co.uk

Son haberleri almak için,
reviews fi compete'ions doğrudan gelen
sign ~~kutunuz~~ romance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.